

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Merry Me

C . R . J A N E

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MERRY ME
TATİL ROMANTİZMİ

C.R. JANE

İÇİNDEKİLER

[Yanlış Oyuncu Şimdiye Kadarki](#)

[Dünya... C.R. Jane'in Okuyucu](#)

[Grubuna Katılın Lütfen Okuyun...](#)

[Merry Me Film Müziği](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Epilog](#)

[Merry Me Bonus Sahne](#)

[Rudolph Rum Punch Tarifi](#)

[The Wrong Quarterback Parker'ın Ön](#)

[İzlemesi](#)

[Teşekkürler C.R.](#)

[Jane Hakkında C.R.](#)

[Jane'in Kitapları](#)

Merry Me, C. R. Jane

Telif hakkı © 2025 C. R. Jane Tüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim yöntemiyle çoğaltılamaz. Kitap incelemelerinde kısa alıntılar yapılması ve ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan çoğaltılamaz.

İzinler için iletişim:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Podium Entertainment

Sanatçı: Mayhara Ferraz

Düzenleme: Stephanie H./Hannotek, Ink

YANLIŞ OYUNCU DÜNYASI ŞİMDİYE KADAR...

Yanlış Oyuncu Serisi

Yanlış Oyun Kurucu Yanlış
Oyun .
Merry Me
Yanlış Yakalama

Yanlış Pucking Serisi

Yanlış Numara Yanlış Adam
Yanlış Noel Yanlış Randevu
Yanlış Adam
Yanlış Çaylak

Yanlış Yapılmış Adamlar Serisi

Mafya Demek Yok

*Lütfen dikkat bu tüm hepsi
tek tek başına

bağımsız olup olabilir

C.R. JANE'İN OKUYUCU GRUBUNA KATILIN

C.R. Jane'in Facebook okuyucu grubu C.R.'s Fated Realm'e katılarak C.R. Jane ile ilgili güncel bilgileri alın. Sorular sorun, yeni kitapları/serileri ilk gören siz olun ve diğer kitap severlerle eğlenin!

[C.R.'nin Kader Alemi'ne](#)

[katılın](#) Beni Instagram'da takip [edin](#).

*Ho, ho, ho'larım için.
Kim olduğunuzu biliyorsunuz.*

LÜTFEN OKUYUN...

Sevgili Okuyucular

Bu, bulunan aşk, kaybedilen aşk ve korku ya da zamanın altında gömülü kalmayı reddeden aşk hakkında bir hikaye. Özünde, bu kitap, mutlu sonla biten tatlı bir romantik komedi; şenlikli kaos, büyük jestler, keskin espriler ve çok vahşi bir kurgusal erkek karakterle tamamlanmış.

Ancak kahkahalar ve bayılmalar bol olsa da, bu kitap aynı zamanda daha derin duygusal konuları da ele alıyor. Çünkü bazen tatiller sadece kurdelelerle sarılmış değildir... aynı zamanda kalp ağrısı da taşırlar.

Neye bulaştığınızı bilmek istiyorsanız, dikkat etmeniz gereken birkaç olası duygusal tetikleyici şunlardır:

- *Ebeveyn terk edişi*
- *Yabancılaşmış ebeveyn-çocuk ilişkileri*
- *Duygusal ihmal ve çocukluk travmalarına değinmeler*
- *Cinsel içerik (karşılıklı rıza, duygusal ve açık)*
- *Kanser hastası bir sevdiğinize kısa bir atıf*

Bu temalardan herhangi biri sizin için hassas bir konuya, lütfen kendinize dikkat edin ve gerektiğinde atlayın.

Her şeyden önce, bu kitabın ihtiyacınız olduğunda sizi güldürmesini, en beklemediğiniz anda ağlatmasını ve ikinci şansların sihrine biraz da olsa inanmanızı umuyorum.

Sevgilerimle,

C.R. Jane

MERRY ME

Geçmişini gömdüğünü sanıyordu, ta ki kız kardeşinin düğününde Noel Baba kostümü giymiş olarak ortaya çıkana kadar.

Natalie Bennett'ın bir planı vardı: Ablasının Noel Arifesi düğününden sağ çıkmak, uzaklaştığı babasından kaçınmak ve terk ettiği eski sevgilisinin önünde kesinlikle dağılmamak... O, kırmızı kadife giysiyle sinir bozucu derecede yakışıklı görünse bile.

Easton Maddox, Hollywood'dan önce, kalbi kırılmadan önce, ayrılmanın doğru şey olduğuna kendini ikna etmeden önce, lise anılarından biri olacaktı. Ama bozulan bir araba, burnunu sokan bir büyükanne ve çok uygunsuz bir düet onları yeniden bir araya getirdiğinde, eski duygular *"Annem Noel Baba'yı öperken gördüm"* demeden önce yeniden su yüzüne çıktı.

Şimdi, kararlı bir eski sevgilisiyle birlikte rahat bir dağ kulübesinde mahsur kalan Natalie, gerçeğe yüzleşmek zorunda kalır: belki de aşk mantığa uymaz. Ve belki, sadece belki... geride bıraktığı çocuk, kalbinden hiç çıkmayan adamdır.

Merry Me, sizi asla gerçekten bırakmayan kişiye geri dönmenin yolunu bulmakla ilgili, komik, hassas ve bayılma dolu bir ikinci şans romantizmi.

Lanet olası mevsim

Taylor Swift

Seni Eve Taşımak

Alex Warren

Noel Baba Bebeğim

Eartha Kitt

Seni Düşündüm

Tim McGraw

Santa Söyle Bana

Ariana Grande

Seni Seçiyorum

Forest Blakk

Her Gün Noel

Sia

Senin İçin Daha İyi Ben (Kahverengi Gözler)

Max McNown

Noel'i Hissettiriyorsun (feat. Blake Shelton)

Gwen Stefani

Sen Hakkında

1975

Noel'de Tek İsteddiğim Sensin

Mariah Carey

Dağınıklık Benimdir

Vance Joy

Bin Yıl

Christina Perri

Aşıksın (Taylor'ın Versiyonu)

Taylor Swift

Tüm çalma listesini [buradan](#) dinleyin.

“A güzel şey şey Noel , , zorunlu
zorunlu zorunlu bir fırtına gibi, ve hepimiz bunu birlikte
yaşıyoruz.”
—Garrison Keillor

ÖNSÖZ

NATALIE

Walmart'a gittiğin için hayatının aşkını kaybedeceğini asla düşünmezsin. Ama işte buradaydık.

"Cidden benden ayrılıyor musun?"

Easton önümde duruyordu, 1,80'den uzun boylu vücudu sokak lambasının sıcak turuncu ışığında silüet gibi duruyordu. O gün mağazada modellik ajansının söz verdiği gibi tam bir kalp hırsızı gibi görünüyordu: keskin çene hatları, koyu renk dalgalı saçları, bir zamanlar sadece bana ait olan o delici yeşil gözleri. Ve şimdi, sanki az önce söylediğim kelimeleri sindiremiyormuş gibi, geniş, şaşkın ve *yıkılmış bir ifadeyle* bana bakıyordu.

"Nat." Sesi sonunda hafifçe çatladı.

Kollarımı göğsümde sıkıca kavuşturdum, sesimin titremesini önlemek için dirseklerime tırnaklarımı geçirdim. "Evet, Easton. Senden ayrılıyorum."

"Neden?" Bir adım yaklaştı, elleri çaresizce hareket ediyordu. "Dört yıldır birlikteyiz, Nat. Sen benim *her şeyimsin*. Neden şimdi?"

Çünkü sen gidiyorsun, diye düşündüm. *Çünkü senin kaderinde daha büyük, daha parlak şeyler var ve benim hala bitirmem gereken bir son sınıf var. Çünkü sen dünyayı fethederken, ben telefon başında bekleyen kız olmak istemiyorum. Çünkü herkes sana aşık olurken senin beni unutacağını düşünmek çok acı veriyor. Çünkü beklemek anneme ne yaptığını gördüm ve asla onun gibi olmayacağıma yemin ettim. Bizi sevdiğini söyleyen bir adam tarafından terk edilmenin nasıl bir his olduğunu zaten biliyorum.*

Ama bunların hiçbirini söylemedim.

Bunun yerine, en eski savunma mekanizmam olan alaycı tavrımı takındım. "Çünkü ünlü biriyle çıkmak çok yorucu geliyor."

Kırmızı halılar ve hayranlar için yaratılmadım, Easton." Umuyorum ki kırılğan değil, rahat görünecek şekilde omuz silktim. "Ayrıca, ikimizin de istediği şeyler var... hayaller, üniversite, kariyer. Senin kalmanın sebebi olmak istemiyorum ve kesinlikle beni engelleyen birini de istemiyorum."

Kaşları çatıldı. "Bu..." Sözüünü kesip başını salladı. "Sana hiçbir şeyin değişmeyeceğini, benim değişmeyeceğimi kanıtlama şansı bile vermiyorsun."

Gözlerinde bir anlık bir acı belirdi ve bu benim içimi derinden yaraladı. Sesini duyduğumda göğsümün sıkışmasından nefret ettim... sanki onu terk eden benmişim gibi bana bakmasından nefret ettim.

"Ne olacağını bilmediğimi mi sanıyorsun?" dedim, biraz fazla keskin, biraz fazla korkmuş bir sesle. "Sen Los Angeles'a gideceksin, ya da seni bir sonraki büyük yıldız yapmaya karar verdikleri yere. Ben ise okulda kalacağım, gece ikide Instagram'ını kontrol etmemeye çalışacağım."

"Natalie..."

"Hayır. Bak, bu..." Aramızdaki mesafeyi işaret ettim, "büyüdü. Lise büyüdü. Ama ikimiz de bunun dışarıda devam edemeyeceğini biliyoruz."

O bir adım öne çıktı, aramızdaki mesafeyi kapattı, onun yaydığı sıcaklığı hissedebileceğim kadar yaklaştı, yüzümü göğsüne gömmek ve her şeyi geri almak isteyeceğim kadar yaklaştı.

Ama yapmadım. Yapamazdım.

"Sırf rol yapmak için tüm bunları bırakacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu, şimdi daha sessizdi, ama yine de geri adım atmıyordu. "Öylece çekip gitmenin ve seni unutmanın mümkün olacağını mı sanıyorsun?"

Ağzımı açtım, ama gerçek boğazımda bir taş gibi duruyordu.

Sesi yumuşadı ve elleri sanki bana dokunmak istermiş gibi kalktı, ama artık buna izin verilip verilmediğinden emin değildi. "Natalie, seni *seviyorum*. Sen benim kızımsın. Ruh ikizimsin. İnsanlar gençken sonsuza kadar birlikte olacağın kişiyle tanışamayacağını söyler, ama biz bunun doğru olmadığını biliyoruz. Sen benim *her şeyimsin*. Hollywood'un saçmalıkları umurumda değil. Benim için önemli *olan sensin*."

Ağustos böcekleri uyumsuz bir melodi mırıldanıyor, ısrarcı şarkıları geçen kamyonun düşük gürültüsüyle karışıyor. Hava, taze kesilmiş çimlerin kokusu ve yolun aşağısındaki karnavaldan gelen erimiş karamela dondurmalarının hafif, şekerli tatlılığıyla doluydu.

Klasik bir küçük kasaba yaz gecesi. Eskiden bizim gibi hissettiren türden bir gece.

Boğazımda bir yumru oluştu, ama onu yuttum. "Şu anda beni önemseydiğini sanıyorsun," dedim sonunda, elimden geleni yapmama rağmen sesim titriyordu. "Ama bir yıl bekle, Easton. Belki daha az. Bana ihtiyacın olmadığını anlayacaksın. İstediğin her şeye sahip olacaksın ve ben sadece..."

"Sadece ne?" Gözleri şimdi yalvarırcasına, parlak ve çaresizdi. "Sadece ne yapacaksın, Nat?"

"Sadece seni engelleyen kız olacağım."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptı ve ben de o anlık sessizliği fırsat bilip yanından geçip arabama doğru döndüm. Elinin bileğimi nazik ama kararlı bir şekilde kavradığını hissettim.

"Bunu yapma," dedi, sesi neredeyse beni yıkacak kadar düşük ve kısık çıkıyordu. "Lütfen, Nat. Bizden uzaklaşma. Eğer gerekliyse gitmeyeceğim. Seni kaybetmeyeceğim."

Kolumu çekip kurtardım ve her adımım bir öncekinden daha ağırlaşarak yürümeye devam ettim. Arabamın kapısına ulaştığımda geri döndüm, bir elim kapıyı tutunarak ayakta durabiliyormuşum gibi.

"Yanılıyorsun, Easton. Kimse ortaokulda ruh ikizini bulmaz. Biz bittik." Bu sözler dilimde zehir gibi tadı vardı. "Umarım L.A. ne kadar şanslı olduğunu biliyordur."

Gözlerimin köşelerinde biriken yaşları görmeden önce döndüm.

Sonra arabaya bindim, kapıyı kapattım ve uzaklaştım. Arabayı kovalarken "*Bu bitmedi, asla bitmeyecek*" diye bağırdığını duymamış gibi davrandım.

Bitti.

Arabayla uzaklaşırken ölüyormuşum gibi hissetsem de.

Eve kadar yol boyunca ve sonra günlerce, haftalarca ağlasam da.

O ertesi gün batıya gitti; parlak ışıklara, kırmızı halılara ve sinema ekranlarına sığmayacak kadar büyük hayallere. Ben ise kaldım. Sessizce. Boşalmış bir halde. Hayatımda hissettiğim tek gerçek şeyi bırakmış gibi davranmadan.

İnsanlar hayatıma devam edeceğimi söylediler. Genç olduğumu, tekrar aşık olacağımı söylediler.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Aramızdaki şey... o tür bir aşk ikinci kez gelmezdi. Ve onu bırakan bendim.

Kendime bunun en iyisi olduğunu söyledim. Büyümek, kendimi bulmak, kendi başıma birisi olmak için zamana ihtiyacım olduğunu söyledim. Ama onun ünlü olmasını izlemek, dünyanın ona aşık olmasını izlemek, ben geride kalmışken, hala acı çekiyor, hala boşken, bu benim hazırlıklı olmadığım bir tür cezaydı.

Çünkü gerçek basit ve acımasızdı:

Böyle bir şeyi bir daha asla bulamayacağımı düşünüyordum.

BÖLÜM 1

NATALIE

BİR YIL VE ON BİR AY SONRA

Sadece gürültülü değildi... kıyamet gibiydi. Kaburgalarınızı titretip beyninizi kısa devre yapan türden bir gürültüydü. Tribünlerdeki turuncu ve beyaz renkli kalabalık, sanki hep birlikte akıllarını kaybetmeye karar vermiş gibi çılgık atıyordu. Tennessee'nin renkleri her şeye yansımıştı: sahaya, tribünlere, tişörtlere, boyalı yüzlere ve görünüşe göre birkaç koltuk ötedeki kızın giydiği sütyene de. Sanki ESPN, "Spirit Gone Wild" adlı bir devre arası programı için ona yakınlaştırma yapacaktı.

"Topla kendini, Davis! Büyükanнем bile o atışı yapabilir, oysa bir gözü kör!" Sesim, gürültünün içinden bir trompet sesi gibi yükseldi ve etrafımdaki fanatik taraftarların birkaç gülüşünü ve daha fazlasını çekti. Taraftarlar, sanki Knoxville'de Mardi Gras kutlanıyormuş gibi, vücutlarını boyamış ve boncuklarla süslenmişti.

Ama pişman değildim.

Üniversite futbol dünyasının altın çocuğu ve en iyi arkadaşım Casey'nin kişisel Ken bebeği Parker Davis, şu anda hangi takımda oynadığını unutmuş gibi oynuyordu... ve *birisi* onu sorumlu tutmalıydı.

Bu insanlar gerçekten sadık hayranlar olsaydı, onlar da bağılıyor olurlardı.

Belki biraz sataşma onların kışlarına ateş yakardı.

Jace, Tennessee'nin yıldız geniş alıcı oyuncusu ve Parker'ın en iyi arkadaşı,

bir şekilde beni sahada duydu. Kafasını çevirip bana selam verdi ve o kadar iğrenç bir sırıtış attı ki, bu sırıtış yasadışı olmalıydı.

Casey, soğuktan kızaran yanaklarıyla omzuyla bana hafifçe vurdu — ya da belki de nişanlısının kötü oyunundan dolayı ikinci el utançtan. "Büyükannen gerçekten kör mü?"

"Hayır," dedim, dikleşip kollarımı kavuşturarak. "Ama orada bana ihtiyaçları var, bu yüzden deniyorum."

"Kesinlikle sana ihtiyaçları var," diye mırıldandı ve ben ona yan gözle baktım. "Alay mı ediyorsun? Çünkü ben Tennessee'nin maç günü stratejisinin önemli bir parçasıyım, bilgin olsun."

"Tabii ki," dedi gülümseyerek. "Sen onların gizli silahısın."

"Aynen öyle. Parker Davis, sen tribünde olmadan nefes alamadığı için Tennessee'nin uğurlu tılsımı olabilirsin," dedim, sahayı belirsiz bir şekilde işaret ederek. "Ama herkes benim gayri resmi maskot olduğumu bilir. Bu maçı kaybederlerse, benim yeterince bağırmadığım içindir."

"Ya da tüm hücum oyuncularını aşağıladığın için," diye araya girdi Jace'in nişanlısı Riley, yanımıza sıvıdan çok krem şanti gibi görünen sıcak çikolatayla gelerek.

"Yapıcı eleştiri karakteri geliştirir," dedim ciddiyetle.

"Tek yıl yüzme dersleri aldığım koçum gibi konuşuyorsun," dedi Casey, su şişesinden bir yudum alarak. "Bir keresinde içimdeki yunusu ortaya çıkarmamı söylemişti, sonra zamanımı bir saniye bile kısaltamadığım için bana bağırmişti."

"Yunuslar abartılıyor," dedim. "Yunusların SEC yüzükleri var mı? Hayır, yok."

Casey sadece başını salladı, yumuşak bir gülümsemeyle. Parker sahadayken her zaman takındığı o bakışı vardı, sanki şu anda etrafımızı saran sosisli kokusu yüzünden donuyormuş gibi değilmiş gibi, hayran ve rüya gibi.

Ben de donuyordum, sosisli sandviçlerden nefret ediyordum ve aslında sahada beni bekleyen yakışıklı bir erkek yoktu.

Ama ben doğduğumdan beri Tennessee taraftarı olarak yetiştirilmiştim ve bu tür maçlar bizim için yaşama nedenimizdi.

"Tatilde ne yapacağını bana henüz söylemedin," dedi Casey aniden, sesi biraz fazla rahat, sanki savunmamı aşmaya çalışıyormuş gibi.

"Vay canına, şuradaki Ophelia mı, devre arası için ısınmaya mı çalışıyor?" diye sordum, dikkatini başka yöne çekmek için cesurca, arkadaşımıza hiç benzeyen ve açıkça nacho tepsisi tutan rastgele birini işaret ederek.

Casey kaşlarını kaldırdı. "İkimiz de onun o olmadığını biliyoruz. Ve şimdi benim sorumu kasten kaçındığını hissediyorum."

Mutlu ruh halim bir anda on derece düştü. Beş yardlık kazançtan sonra hissettiğim tüm iyi hisler aniden kayboldu. "Oh, bilirsin," dedim belirsiz bir şekilde, izlerimi örtbas edecekmiş gibi küçük bir jazz el hareketi yaptım. "Şu ve bu."

"Bu ve şu mu?" diye sordu Riley, kaşını kaldırarak. "Bu ne anlama geliyor?"

"Tam olarak kulağa geldiği gibi," dedim gülümseyerek. "Bu. Şu. Diğer şey. Muhtemelen Kuzey Kutbu'na gizli bir görev. Her zamanki gibi."

Casey ikna olmuş gibi görünmüyordu. Hatta, sorgu lambası ve klipsli tahta ile benden gerçeği öğrenmek için iki saniye kalmış gibi şüpheli bir ifade takınmaya başladı. "Nat..."

"Kampüste kalacağım, tamam mı?" dedim, beni Noel'i onunla, Parker'la ve onun inanılmaz seksi kardeşleriyle geçirmem için davet etmek gibi tatlı bir şey önermeden önce sözünü kestim. "Projelerim var. Ayrıca, Noel'den nefret ediyorum zaten."

Son cümleyi çok hızlı ekledim ve ağzıma kırmızı-yeşil Nerds Gummies attım, şekerin az önce döktüğüm duygusal hassasiyeti nötralize edeceğini umarak. Casey bir şey söylemeden önce, uzanıp onun ağzına da biraz attım, böylece söylemek üzere olduğu şeyi geciktirebilecektim.

Casey bir saniye boğuldu ve öksürdü, sonra çiğnemeyi bildiğini hatırladı ve Tennessee'nin nihayet ilk sayıyı aldığını izledik.

Kalabalık coştı ve ben, Parker'ın bu çeyrekte trajik bir şekilde vasat performans göstermesini neredeyse affettim.

"Noel'den nefret mi ediyorsun?" diye sordu Casey sonunda, sanki köpek yavrularından nefret ettiğimi ya da Kız İzcilerden hırsızlık yaptığımı itiraf etmişim gibi gerçekten dehşete kapılmış bir sesle.

"Bir saniye bekle, Case," dedim ve sesimin daha yüksek çıkması için ellerimi ağzımın etrafına koydum. "Hey,

Thatcher, yakalamayı mı unuttun, yoksa sadece ahlaki olarak touchdown'lara karşı mısın?"

"Zor bir yakalayıştı. Üzerinde iki savunma oyuncusu vardı!" dedi Riley öfkeyle.

"Mazeret yok. Şampiyon gibi oyna," diye mırıldandım.

"Bunu *Wedding Crashers*'dan mı aldın?" diye sordu Riley.

"Onlar da benden aldı," diye mırıldandım, bir avuç jelibon daha alırken.

"Peki," dedi Casey, Tennessee tekrar sıraya girerken bana dönerek, çünkü en iyi arkadaşım olan melek bebeğim açıkça ipucunu anlamamıştı. "Noel nefretini açıklayacak mısın? Bu, senin hakkında bildiğim her şeye ihanet gibi geliyor. Parlak botlar giyiyorsun. Parfüm örnekleri olan bir Noel takvimin var. Sen temelde insan formunda Noel'sin."

"Sarışın olduğum, her gün Starbucks'ın tadını çıkardığım ve Target'ta tam zamanlı bir işmiş gibi alışveriş yaptığım için mi? Bu çok yargılayıcı, Case. Aslında, ticari parıltıya çok karşıyım."

O burun kıvırdı. "Sen ticari yaklaşımı gerçekten *seviyorsun*." "Yine de bu bir önyargı," diye mırıldandım.

Yüzündeki ifade yumuşadı ve kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyordum, beni tarçın kokulu mumlarla bir tür tatil müdahalesiyle düzeltmeyi planlıyordu.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Hemen. Casey bir düzeltici, bir bakıcıydı, muhtemelen birinin Noel'den nefret ettiğini duyduğunda, onu Noel'i sevmeye ikna etmeyi kişisel görevi olarak gören türden bir insandı.

"Peki," dedim yüksek sesle, sahayı işaret ederek. "Sence Parker bu son çareyi başarabilecek mi, yoksa hepimiz soğuk ve hayal kırıklığı içinde ölecek miyiz?"

Gözlerini kırptı, Tatil İyileştirme Operasyonu planlamasından şaşkınlıkla sıyrıldı ve maça geri döndü.

"O halleder," dedi kararlı bir sesle, sesinde ona olan sarsılmaz inancı vardı.

Koltuğuma yaslanıp, onun onu izlemesini izledim. Tüm kızarıklığı ve utangaçlığına rağmen, Casey, Parker söz konusu olduğunda çelik gibi bir iradeye sahipti.

Onu böyle görmek güzeldi. Mutluydu. Birinci sınıfın bir kısmında oda arkadaşı olduğum sessiz, üzgün kızdan çok farklıydı.

Peki ya ben? Noel'i tam da istediğim gibi geçirecektim: yalnız, kampüste, ökse otu, eggnog ve sıcak kakao ve duygusal atılımlarla dolu televizyon için yapılmış mucizeler olmadan. Benim için hiç de öyle olmamışken, tatillerin neşeli ve parlak olduğunu iddia etmeyecektim.

Çünkü Noel, biyolojik babamın bizi terk ettiği zamandı. İkinci sınıftaydım. Oturma odasında hala bir ağaç duruyordu, ışıklar sanki haber almamışlar gibi yanıp sönüyordu. Evden çıktı ve bir daha geri dönmedi.

Aynı gün hem Noel Baba'ya hem de babalara olan inancımı yitirdim.

Yani Hail Mary'ye ihtiyacı olan biri varsa, o da bendim. Ama bu bir oyun kurucudan gelmiyordu.

O tür bir mutluluğa ulaşma şansımı çok uzun zaman önce mahvetmiştim.

BÖLÜM 2

NATALIE

Telefon elimde titreyerek çaldı ve beni çok korkuttu çünkü sabahın sekizindeydik ve ben yarı uykulu, yarı ekranı kaydırarak dalgın dalgın duruyordum.

Kız kardeşim arıyordu, ki bu son zamanlarda nadir olan bir şeydi, bu da söyleyeceği şeyin önemli ya da duymaya hazır olmadığım bir şey olacağı anlamına geliyordu.

"Selam Paige. Ne haber?" diye sordum, saatlerdir uyanıkmışım gibi davranmaya çalışarak, çünkü kardeşim şafak vakti uyanıp egzersiz yapan insanlardandı... psikopat gibi.

"Nat!" diye bağırdı ve ben irkildim. "Harika bir haberim var!"

"Piyangoyu mu kazandın?"

Bir an durakladı. "Hayır."

"İstediğin göğüs estetiği ameliyatının masraflarını karşılayacak birini mi buldun?"

"O da hayır," dedi, sesinde sinirlenme belirtileri belirmeye başladı.

"O zaman bana heyecan verici bir haberin olabileceğini sanmıyorum."

"Evleniyorum!" Çığlığı o kadar yüksekti ki, ne dediğini anlamam bir saniye sürdü.

Sonra anladım.

"Ne demek evleniyorsun?" diye sordum, sesimin de aynı derecede çığlık attığının farkında değildim.

Ama savunmam gerekirse, kız kardeşimin ciddi bir ilişki yaşadığını bile bilmiyordum, bu yüzden sesimin her zamanki hoş tınısını kaybetmişse beni affedin.

"Levi bana evlenme teklif etti ve ben evet dedim!" diye bağırdı.

"Evet, tabii. Bu tür şeyler genelde böyle olur," dedim, hala çılginca konuşuyordum. "Ama Levi de kim lan?"

"Levi'nin kim olduğunu biliyorsun... O Levi."

Telefona bakarak, Levi'nin kim olabileceğini hatırlamaya çalıştım.

be.

Sonunda

aklıma geldi.

Levi Martin.

Lise erkek arkadaşımın en iyi arkadaşı.

Sanki bütün bir limonu yutmuşum gibi içim sıkıştı.

"Levi ile mi evleniyorsun?" diye bağırdım, biraz fazla yüksek sesle ve biraz fazla

dehşete kapılmış gibi.

"Evet!" Sanki bir gemi seyahati kazandığını duyuruyormuş gibi sesi telefondan parıldıyordu. "Çılgınca, değil mi?"

"Çılgınca bir kelime," dedim, sanki telefonum sinir sistemimi dengeleyecekmiş gibi ona sıkıca sarıldım. "Levi 'ızgara peynir yapmaya çalışırken mikrodalgayı ateşe veren' Martin'den bahsediyoruz, değil mi?"

Ben abartmıyordum.

"O çok uzun zaman önceydi. O olgunlaştı. Artık CrossFit yapıyor."

"Oh, tabii. Bu da terapi ile aynı şey, belli ki," dedim ciddi bir ifadeyle.

"Bir zamanlar ters takılan snapback şapka takmanın onu derin bir insan yaptığını düşünen bir adama evet demediğini söyle bana."

"Artık öyle değil! Artık düşünceli ve odaklanmış biri."

"Düşünceli mi? Paige, bir keresinde bizim evde on yedi mozzarella çubuğu yedi ve sonra kurutucumuza kustu."

"O da çok uzun zaman önceydi," dedi, hiç etkilanmeden. "İnsanlar büyür. Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Levi Martin'in deadlift yaparken ve "*duygusal sorumluluk*" gibi şeyler söylerkenki görüntüsünü kafamda birleştirmeye çalışarak bir süre durdum.

Facebook'a girdim ve Levi'nin fotoğraflarını çılgınca kaydırmaya başladım, onun ve kız kardeşimin birkaç fotoğrafını geçip, *onunla birlikte çekilmiş* yeni fotoğrafları olup olmadığını umutsuzca aradım. Kalbim, bir rahibe tarafından cetvelle kopya çekerken yakalanmışım gibi çarpıyordu.

"Peki, büyük gün ne zaman?" diye geç de olsa sordum, en az bir yıl geriye kaydırıdıktan ve Easton ile Levi'nin hala birbirlerinin hayatlarında olduklarına dair hiçbir kanıt bulamadıktan sonra biraz daha iyi hissederek. Son zamanlarda çekilmiş selfie yoktu. Kardeşçe sarılmalar yoktu. Golf gezileri veya barbekü toplantıları yoktu. Easton

Hollywood'da sağlam bir yer edinmişti ve daha da önemlisi, benden uzaklaşmıştı.

Yerleşmiş. Bu büyük bir kelimeydi. Kendime zihinsel olarak bir high five verdim. Okuryazarlık için kendini ödüllendirmek iyiydi.

"Noel Arifesi!"

"Noel Arifesi mi?" Sesim bir oktav yükseldi. "*Bu* Noel Arifesi mi? Paige, iki hafta var daha!"

"Biliyorum, romantik değil mi? Kar, Noel ışıkları, herkes tatil için bir arada..."

Onun sözleri, beynim beni bekleyen kabusu canlandırırken, şenlikli, tinsel kaplı bir testere sesine dönüştü.

"Yani herkes tatil için bir araya *getirilecek* demek istiyorsun," diye mırıldandım.

Zaten gözümün önüne gelmişti: Noel etkinlikleriyle dolu bir hafta sonu, sonsuz mutlu çiftler ve *ona* rastlama ihtimali.

Easton'ın yüzü davetsizce aklıma geldi: koyu saçları, delici yeşil gözleri, beni evrenin merkeziymişim gibi hissettiren o eğri gülümsemesi. Midem yine burkuldu.

İnternette gördüğüm fotoğraflarından... daha da yakışıklı olmuştu. Daha zayıf. Daha keskin. Sanki birisi aşık olduğum o muhteşem çocuğu alıp üzerine yedi kat daha çekicilik katmış gibiydi.

"Natalie?" Paige'in sesi beni düşüncelerimden kopardı. "Hala orada mısın?"

"Evet, pardon." Bir bahane uydurmaya çalıştım. "Bak, senin adına gerçekten çok mutluyum kardeşim, ama çok ani oldu. Final sınavları, iş, nasıl olduğunu bilirsin..."

"Geliyorsun," diye kesin bir şekilde sözümü kesti. Sesinde eğlence vardı, sanki tam da bu mazereti söylememi bekliyormuş gibi.

"Paige, gerçekten, ben..."

"Ne olduğunu biliyorum," dedi keskin bir şekilde.

"Hiçbir şey yok..."

"Onun gelip gelmeyeceğini bile bilmiyoruz."

"Kim o?" diye sordum, o tuhaf cırtlak ses geri geldiği için yüzümü buruşturarak.

Hattın diğer ucunda sessizlik oldu. Ağır bir sessizlik.
Sanki Paige gözlerini devirmekten kendini alıkoyuyormuş gibi.

"Natalie," dedi Paige yumuşak bir sesle, "gelmeyecekmiş gibi davranman çok komik. Sen benim baş nedimemsin, biliyorsun."

Bu söz üzerine ağlamaya başladım, ki bu onun kabalıydı. Duygusal olmak istememiştim.

"Öyle miyim?" diye sordum, birden yumuşak bir marshmallow gibi konuşmaya başladım.

"Nat," diye inledi, sinirli bir şekilde. "Sanki bunu bilmiyormuşsun gibi." Kendimi kontrol altına almaya çalışarak keskin bir nefes verdim.

"Tabii ki biliyorum," dedim sonunda, sesim çok daha normal, muhteşem halime dönmüştü. "Hayatında başka kim seninle kıyaslanabilir ki? Ama düğün kutlamaları sırasında bana o çirkin Noel kazaklarından birini giydirirsen, seni asla affetmem."

"Elimde tuttuğum lama süveterini at. Anladım." Burun kıvrıdı.

Bir erkek sesi onun adını seslendi. *Levi*, diye düşündüm. "Tamam, kardeşim. Gitmem gerek! Seni seviyorum. Görüşürüz."

"Eğer bir şey olursa haber ver..." Paige, cümlemi bitiremeden telefonu kapattı. Bu da çok kaba bir davranıştı.

Yatağıma uzandım ve cevapları bulabileceğimi umarak tavana bakmaya başladım. Easton'ın orada olma ihtimalini zihnimde hesaplamaya başladım. Lise yıllarında Levi'nin en yakın arkadaşıydı... ama bu çok uzun zaman önceydi. Her şey değişir. İnsanlar birbirinden uzaklaşır. Özellikle de bu insanlardan biri gerçek bir film yıldızı, diğeri ise —tabii ki Levi—hala geçen haftanın en büyük haberi kilisenin potluck yemeğinin yanması olan bir kasabada yaşıyorsa.

Ama ya oradaysa?

Bu soru içime bir kıymık gibi saplandı.

Ama kimin umurunda? Kendime gereğinden fazla sert bir şekilde söyledim. İlişkiyi bitiren bendim. Eminim beni çoktan unutmuştur. Muhtemelen beni görünce eski iş arkadaşları gibi elimi sıkacaktır. Belki de ilişkiyi uzatmadığım için bana teşekkür bile eder.

Harika. Muhteşem.

Günün geri kalanında, finallere önem veriyormuş gibi davrandım, grup projemizin toplantısına dikkatimi veriyormuş gibi davrandım, içimden çığlık atmıyormuş gibi davrandım.

Ama tek düşünebildiğim şey şuydu:

Ya o da oradaysa?

BÖLÜM 3

EASTON

Parlak ışıklar yüzüme sertçe vuruyordu ve yapışkan makyaj da durumu kolaylaştırmıyordu. Karşı rolümdeki kadının gözlerine sanki hayatımın aşkıymış gibi bakmam gerekiyordu, ama çenem o kadar sıkıydı ki başım ağrımaya başlamıştı.

"Yirmi sekizinci çekim, millet. Ve motor," diye bağırdı yönetmenimiz Paul.

Yirmi sekizinci çekim. Bu, aynı sahneyi yirmi yedi kez daha çektiğimiz anlamına geliyordu. Yirmi yedi kez daha dudaklarımız birbirine değdi. Yirmi yedi kez daha, orada olmayan ve asla olmayacak bir şeyi yakalamaya çalıştık.

Yüzde yüz kez aynada prova ettiğim gibi, öne eğildim ve elimi yanağına dokundurdum, dudaklarımız buluştu.

Korkma, diye kendime telkin ettim, onun aşırı hevesli ağzı sanki tüm film setinin önünde beni yutmaya çalışır gibi benimkine doğru hareket ederken. Dudak parlatıcısının tadı sentetik kiraz gibiydi ve tüm bu olay bir cesedi öpmek kadar romantikti.

Tabii ki bunun nasıl bir his olduğunu ilk elden bilmiyordum.

Ama buna yakın olmalıydı. Mumyalanmış ve ilgisiz arasında bir yerde.

Kendimi o anı yaşamaya zorladım, kamera hazır ve ifadesiz bir yüzle, ama tek düşünebildiğim, bir öpücüğün en son ne zaman bir anlam ifade ettiği idi.

Gerçekten bir anlam ifade ettiği son öpücük.

Natalie.

Adı bana ani bir yumruk gibi çarptı.

Nane ve yaramazlık gibi tadı vardı, çilekli dudak kremi ve çok fazla anı gibi. Onu öpmek hiç prova yapılmamıştı. Hiç sahnelemeye gerek olmamıştı. Dağınık, gerçek ve elektrikliydi,

stüdyo ışıkları altında üretilemezdi. Onunla birlikteyken, asla numara yapmak zorunda kalmadım. Asla aşıkılmışım gibi davranmak zorunda kalmadım.

Çünkü aşıkım.

"Kes!" diye bağırdı Paul, sesi sette yankılandı. "Ne oluyor lan? Easton, onu öpmek *istiyormuş* gibi görünmelisin, silah zoruyla öpmek zorunda kalmış gibi değil. Yüzüne ne oldu lan?"

Ekip kıkırdadı, ama ben gülümsemedim ve Vanessa'dan uzaklaştım. Vanessa, sanki gerçekten bir şey hissetmiş gibi bana göz kırpyordu. Bu çok garipti. O, magazin dergilerinin her yerinde adı geçen yükselen bir yıldızdı... ve aynı zamanda çok sinir bozucuydu.

"Oyunculuk yapıyorum," dedim kuru bir şekilde.

"O zaman kes şunu," diye bağırdı Paul. "Onu diş hekiminmiş gibi değil, sevdiğin gibi davranmaya çalış. Yirmi dokuzuncu çekim için hazır ol."

Geri çekildim, makyöz yine pudra ve kağıt mendillerle üzerime üşüşürken iç çekerek, sanki suç mahalliymiş gibi şakaklarımdaki teri sildim.

Bu, bu işte en çok nefret ettiğim ve en kötü olduğum kısımdı.

Paul şakaklarını ovuşturdu. "Bu sahneyi bugün çekmemiz lazım, Easton. Küçük bir sahne. Sonra işin biter. Ve hepimiz Noel tatiline çıkarız. Lütfen, kafanı işe ver."

"*Lütfen*" kelimesinin daha çok bir tehdit gibi çıktığından emindim, çok teşekkürler... ama onu suçlayamazdım. Bunu izlemek işkence olmalıydı.

"Biliyor musun, lanet olası öğle yemeği için ara verelim," dedi Paul, uzaklaşırken kendi kendine mırıldanarak.

Vanessa bana sinsî bir gülümseme attı ve yaklaştı. "Belki pratik yapabiliriz," diye fısıldadı, mikrofonun duymayacağı kadar alçak sesle, "benim karavanımda." Eli göğsüme dokunurken sesi imalarla doluydu.

Milyon yıl geçse de olmaz diyen türden nazik bir gülümseme zorladım. "Hayır, teşekkürler," dedim ve hızla onun ulaşamayacağı bir mesafeye çekildim.

Kahretsin, bu çok agresif oldu. Bu, günün geri kalanını gerçekten keyifli hale getirecekti.

Yüzü, kızgınlık ve inanamama karışımı bir ifadeyle dondu. Sanırım çok sık reddedilmiyordu, ama her şeyin bir ilki vardır, değil mi? Aniden kuduz bir kurt gibi hırlayıp dişlerini göstermeye başlamasından anladığım kadarıyla, bu değerlendirmeye katılmıyordu.

"Birkaç telefon görüşmesi yapmam lazım," dedim yatıştırıcı bir sesle, en azından günün geri kalanını onunla geçirmek zorunda olduğum için çekici görünmeye çalışarak.

"Tabii," dedi ters bir şekilde, topuklarını döndürüp setten ayrıldı ve karavanına doğru yürüdü, saçları sanki Şeytan'ın yönettiği bir şampuan reklamı için seçmelere katılıyormuş gibi arkasında savruluyordu.

Elimi yüzüme sürdüm ve yavaşça nefes verdim... ama hemen sonra avucumda yapışkan bir makyaj tabakası olduğunu fark ettim. *Harika. Şimdi terli bir rakun gibi görünüyorum. Bu film çoktan bitmiş olabilir mi?*

Karavanıma vardığımda, kapıyı arkamdan kapattım ve küçük kanepeye uzandım.

Öpüşme sahneleri. Seks sahneleri. Romantik olan her şey benim için bir baş belasıydı. Bunların hiçbirini atlatabilmemin tek yolu, *onu* düşünmekti.

Bu da tam olarak yapmak istediğim şeyin tam tersiydi. Natalie.

Lanet olası Natalie Bennett. Ortaokulda yüzünü gördüğüm andan itibaren kafamda bedavaya yaşayan kız.

Bal sarısı saçları. Dudaklarının benimkine değdiği yumuşak dokunuşu. Elim çenesinin altına koyup, sanki etrafımızdaki dünya sessizleşmiş gibi onu öptüğümde çıkardığı küçük inilti.

Her zaman yaz gibi hissettiren kahkahası.

Bu ne anlama geliyordu ki? Şimdi şiir mi yazıyordum?

İnledim ve geriye yaslanarak başımı duvara vurdum. Neredeyse iki yıldır tek kelime etmeden, biri *aşk sahnesi*, *aşk* ya da ruh ikizi ve takıntılı olduğun kişi gibi şeyler söylediğinde hala ilk aklıma gelen oydu.

Neyse ki, o sessizlik, sürgünümüz, sonunda sona eriyor gibi görünüyordu. Mesafe. Merak. Onun da beni düşünüp düşünmediğini bilmemenin acısı.

Sonunda gözlerine bakıp, söylememe izin verilmeyen tüm şeyleri söyleme şansım olacaktı.

Belki o zaman, sonunda akıl sağlığımı geri kazanabilirdim.

Küçük katlanır masadan telefonumu alıp, beklediğim mesajı kontrol etmek için kilidini açtım. Bütün gün deli gibi telefonuma gizlice bakıyordum. Ve işte oradaydı.

Kahretsin.

En üstte. Lise arkadaşım Levi'den bir mesajdı, onun düğününe katılmam gerekiyordu. Her şey planlandığı gibi giderse, hayatımı düzeltecek ve her şeyi değiştirecek olan düğün.

Levi: O da geliyor.

Yüzümde yavaşça bir gülümseme yayıldı ve hatırlayabildiğimden çok daha uzun bir süre sonra ilk kez gerçek hissettim. O günden beri ilk kez gerçek bir gülümseme... yani, o gittiğinden beri.

O da var.

Bu gün bir anda tersine döndü.

Çünkü düğüne gidiyordum. Çünkü

Natalie orada olacaktı.

Çünkü neredeyse iki yıldır ilk kez, kaybettiğim şeyi geri kazanma şansım vardı.

Bu sefer, ona kaçması için fırsat vermeyecektim. Onun, bizim ilişkimizi, sahip olduğumuz şeyi reddetmesine izin vermeyecektim.

Bu sefer, her şeyi ortaya koyacaktım.

Onu bir kez kaybetmiştim. Aynı hatayı tekrar yapmayacaktım.

Bu kadar uzun süre bekledikten sonra olmazdı. Her yanıma hala onu isterken olmazdı.

Bu sefer... Hayır cevabını kabul etmeyecektim.

NATALIE

Bar gürültülü, kalabalıktı ve normalde olmak isteyeceğim yerd... tabii şu anda kız kardeşimin düğünü ve yarın oraya gitmek zorunda olduğum gerçeği yüzünden kafam karışık olmasaydı. Tequila'yı geçerli bir tıbbi çözüm gibi gösteren türden bir kafa karışıklığı.

Ama Casey, Riley ve Ophelia'ya asla hayır diyemezdin, onlar benim kız arkadaşlarımdı, bu yüzden buradaydım.

"Paige'in düğünü için heyecanlı mısın?" diye sordu Casey, kolunu koluma dolayarak, bira, kötü kararlar ve fazla kolonya kokan insan duvarını yararak ilerlerken.

Sadece düşünmek bile midemi düğümledi. Düğün. O.

"En azından beni sarhoş etmeden, en derin, en karanlık sırlarımı kurcalamaya başlama," dedim.

O burun kıvırdı. "Geçen ay iki margarita ve bir tabak peynirli patates kızartması eşliğinde en karanlık sırlarımdan birini açığa vurduğuna eminim."

"Bak, o sayılmaz," dedim, parmağımı kaldırarak. "O hafta duygusal olarak çok hassas bir haftaydı. Ayrıca, peynirli patates kızartması aşırı tuzluydu."

"Otomatik düzeltme özelliği sayesinde yanlışlıkla papazına seks mesajı attığını söylemiştin."

"Niyetim *'kutsanmış hissediyorum'* demekti, *'göğüs hissediyorum'* demek değil. Bu samimi bir hataydı!"

Casey sırıttı. "Kız kardeşinin düğününü karanlık sırlarını paylaşmak için bir platform olarak kullanacağını tahmin etmemiştim, ama şimdi meraklandım."

Alaycı bir şekilde güldüm, çünkü peynirli patates kızartması onu şaşırtmaya yetmemişti.

Benim sefil geçmişimi daha fazla kurcalamaya başlamadan önce, barın arkasına vardık. Grubumuz, hazineyi ele geçiren korsanlar gibi birkaç masayı kapmıştı. Parker, Jace, Riley, Matty ve Ophelia çoktan oradaydı, karaoke gecesinde bir üniversite partisi düzenliyormuş gibi müzik sesini bastırarak gülüyor ve bağıryorlardı.

"Seni aramaya geliyordum!" dedi Parker, Casey'nin elini tutup onu kabine çekerek.

"Sanki beni bütün zaman boyunca izlemiyormuşsun gibi," dedi Casey, yanına otururken eğlenmiş gibi seslendi.

Parker bu sözlerden hiç rahatsız olmamış gibiydi ve ben de bu sözlerle hiç şüphe duymadım. Parker Davis en yakın arkadaşım *takıntılıydı*. Ve bu abartı değildi. Onu geçen yıl sınıfta görmüştü ve hepsi bu kadardı. Tamamen ona aşık olmuştu.

Onların yanındayken her seferinde göğsümde garip bir özlem hissediyordum.

Çünkü ben de bunu
istiyordum. Bir zamanlar
buna sahiptim.

Ve sonra hepsini bir kenara atmıştım.

"Otur," dedi Riley ve ben onun yanındaki koltuğa kayarak, hemen elime tutuşturduğu kırmızı renkli içeceği kabul ettim.

"İç," dedi Riley gülümseyerek. "İhtiyacın var gibi görünüyor
."

"Tanrı seni korusun, kalbimin barmen tanrıçası," dedim ve Bardakın yarısını bir dikişte içtim.

Anında yakıcı bir etki yarattı. Ama etkiliydi. Göğsümdeki ağırlık biraz hafifledi.

İkinci içkimi bitirdiğimde, gerçekten daha iyi hissetmeye başlamıştım. Ya da en azından sorunlarımı ve duygusal hayatımın yavaş çekim bir araba kazası gibi olduğunu umursamayacak kadar sarhoş olmuşum.

"Tamam, bir tane buldum," dedi Jace, sanki kadeh kaldırmak istercesine bira bardağını havaya kaldırarak.

"Hayır," dedi Matty, başını sallayarak.

"Ne demek 'hayır'?" diye sordu Jace, Matty'nin sesini aşırı küstahça taklit ederek.

"Harika bir gece geçiriyoruz, bunu mahvetmeyelim diyorum."

"Aslında Jace'in şakaları gecemizi daha da güzelleştirecektir," dedi Riley, Jace'e kirpiklerini kırıştırarak, çünkü Parker ve Casey gibi, o ve Jace de deli gibi aşıktilar.

Aslında mide bulandırıcı derecede.

"Sen böyle dersin tabii," diye iç geçirdi Matty. "Jace'in saçları yüzünden gerçek mizahı göremiyorsun."

Buna gülerek tepki verdim. Jace'in dramatik, uzun sarı saçları vardı ve futbol süper güçlerini kaybedeceğine inandığı için kesmeyi reddediyordu — bu benim sözüm değil, onun sözü.

"Aslında, bence bunun nedeni benim büyük c..." Parker, Jace'in ağzını eliyle kapattı.

"Benim hanımefendimin önünde sikinden bahsetme," diye tısladı.

Jace, Parker'ın elinin altında sırttı. "Şey, şimdi *sen* benim sikimden bahsediyorsun, yani teknik olarak..."

"Onu çeyrek inçlik meseleye sokma." Ophelia, Matty'ye kirpiklerini kırıştırarak iç geçirdi.

Bir başka mide bulandırıcı aşık çift.

Matty ona sevimli bir şekilde homurdandı.

"Bir inç demek istemedin mi?" dedi Jace, Matty yüksek sesle homurdanırken kaşlarını yukarı aşağı sallayarak.

"Şakanı yap," dedi Parker, dudaklarında küçük bir gülümsemeye, çünkü Jace'in şakaları karşısında gülümsememek imkansızdı.

"Bayan Claus neden her zaman beyaz bir Noel için dua eder?" dedi Jace, kendini beğenmiş bir şekilde, çünkü bu şakanın iyi olacağını düşünüyordu - şakaları nadiren iyi olsa da.

"Aslında bunun cevabını bilmek istemiyorum," dedi Matty, yüzünde acı dolu bir ifadeyle.

"O, yılda sadece bir kez *gelen* bir adamla evli."

Uzun bir sessizlik oldu ve Jace alaycı bir şekilde güldü. "Biliyorsun, beyaz Noel, tıpkı cu rengi gibi..." Parker, Jace'in ağzını bir eliyle kapattı ve Jace gözlerini devirdi. "Hiçbir şey sınır dışı değil mi, Parkie-Poo?" diye sordu.

Riley ilk gülen oldu, Jace kolunu omuzlarına dolarken ve ona gülümseyerek bakarken deli gibi kıkırdadı. Matty biraz travma geçirmiş gibi görünüyordu, ama en azından ben bir saniye güldüm.

Bu onun en kötü şakası değildi.

Ugh. Yine o acı hissi. Göğsümde bir delik açıp kalbimi çıkarmak için bir yol bulmam gerekiyordu, çünkü bu kadar çok duygu kabul edilemezdi.

Gecenin eğlencesi, Casey eğilip fısıldayana kadar devam etti: "Tamam, anlat. Son zamanlarda neyin var? Ve bu sefer

soruna cevap vermeni istiyorum."

Donakaldım, elimdeki bardak havada asılı kaldı. "Ne demek istiyorsun?"

Casey gözlerini devirdi. "Oh, lütfen. Günlerdir somurtuyorsun. Tatil yüzünden mi? Kız kardeşinin düğünü yüzünden mi? Yoksa başka bir şey mi... belki de teknik olarak başka biri mi?"

"Öyle değil..." Sözümü yarım bıraktım ve diğerlerinin hala Tennessee'nin bu yıl neden yine ulusal şampiyonluğu kazanacağına dair konuşmaya dalmış olduklarından emin olmak için etrafa bakındım. "Sadece kız kardeşimin nişanlısının... sağdıçı tanıdığım biri olabilir."

Kaşları çatıldı. "Tanıdığın biri mi?" Cevap vermeden önce uzun bir yudum aldım. "Eski sevgilim."

Casey'nin kafası daha da karıştı ve öne doğru eğildi. "Tamam. Ve? Sen bir erkek yüzünden kafayı yiyen tiplerden değilsin. Seni aldattı falan mı?"

"Hayır." Acı bir şekilde güldüm. "Asla yapmazdı. En azından o zamanlar..."

Bana gözlerini kırptı, güzel beyni hala kafası karışık olduğu belliydi. "Tamam mı?"

Nane likörü aromalı bir shot içtim, sanki bir bardakta Noel gibiydi. Noel'in sevdiğim kısmı buydu.

"Çünkü eski sevgilim Easton Maddox," diye patladım, biraz daha sıvı cesaret aldıktan sonra.

Casey gözlerini kırptı. Başını eğdi.

"Bekle... yani... Beşinci Cadde'deki kahve dükkanındaki barista mı?" diye sordu, kaşlarını çatarak konsantre oldu.

Ona baktım. "Hayır. O adamın adının sadece Maddox olduğundan eminim. Ayrıca, latte'yi y ile yazıyor, bu yüzden onunla çıkacağımı düşünmen beni kıldı."

Sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. *Fazla* açıldı.

"Tamam, bekle. Hayır. Olamaz. Ama yine de sorayım... *Film yıldızı* Easton Maddox'u mu kastediyorsun?"

İşte oradaydı. Çenesi sanki biri onu yerinden çıkarmış gibi açıldı. Düşüşün ortasında bir çizgi film karakteri gibi görünüyordu. Gözlerin bu kadar büyüyebileceğine hayretle başımı eğdim.

Zaten sallanan içkisiyle beni işaret etti. "Easton Maddox mu? Hollywood'un en seksi genç yıldızı

Şu Easton *mu*?"

Gözlerimi devirdim. "Hayır, Casey. Missouri'de bir minibüsün arkasında İncil satan Easton Maddox'u kastettim."

Beni tamamen görmezden geldi ve ağzı açık bir şekilde inanamama durumuna girdi.

Koltuğuma daha da gömüldüm, mutsuzdum. "Evet, o Easton."

Casey, birkaç kişinin başını döndüren bir çığlık attı. "Natalie! Ne oluyor? *Easton Maddox ile* çıktın ve bana hiç söylemedin mi? Dalga mı geçiyorsun?"

"Sesini alçaltır mısın?" diye tısladım, ona öfkeyle bakarak.

Parker şimdi bizi şahin gibi izliyordu, ağzından başka bir erkeğin adı çıktığı için hiç de hoşnut görünmüyordu.

"Konuşmaya devam et, QB," diye homurdandım.

O sırtıttı ve Casey'nin omzuna sahiplenircesine öptü, sanki bardaki herkese onun bir ilişkisi olduğunu ve burada hala en yakışıklı erkeğin kendisi olduğunu hatırlatmak istercesine.

Easton burada olsaydı, tabii ki ikinci en seksi erkek olurdu. Ugh.

Casey, hala şokun etkisinde ve fısıldayarak bağırarak geriye yaslandı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Easton Maddox ile çıktın ve şimdi ne yapıyorsun? Bu konuyu hiç konuşmuyor musun? Eve gitmek istememenin sebebi o mu?"

"Tabii ki," dedim mutsuz bir şekilde. "O oradaysa ne yapmam gerekiyor? Her şey yolundaymış gibi mi davranayım? Onunla ayrılmadım ve her şeyi mahvetmedim gibi mi davranayım?"

Casey başını eğdi, sanki ben bir tür bulmaca gibi beni inceliyordu. "Tamam, öncelikle, sen hiçbir şeyi mahvetmedin. İkincisi, kadın ol, Natalie Skye Bennett. O düğüne gideceksin, seksi görünüşünle, ve kız kardeşinin gününün tadını çıkaracaksın. Easton Maddox orada mı? İyi. Ona neyi kaçırdığını göstereceksin. Ona o seksi film yıldızı pişmanlığını hissettirsin. Kalbini yiyip bitirsin."

Parker öksürdü, gözleri de artık bir çizgi film karakterine benziyordu. Casey'nin yakında sürüklenip en yakın düz yüzeye götürüleceğinden ve ona kiminle birlikte olduğunu hatırlatacağından emindim.

Rica ederim, Case.

İç geçirdim. "Pişman olmayacak," mırıldandım. "Ben ayrıldım. Doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Doğru şeyi yaptım."

Casey'nin ifadesi yumuşadı. "O zaman belki de bunun *hala* doğru olup olmadığını öğrenmenin zamanı gelmiştir..."

İç geçirdim. "Tamam. Gideceğim. Ama kendimi rezil edersem, seni suçlayacağım."

"Anlaştık," dedi, tam da müdahaleci en iyi arkadaş gibi sırıtarak.

Çevremizdeki grup gülüp kadeh kaldırırken, kendime sessizce bir söz verdim. Ne olursa olsun, bu düğünü atlatacaktım. Bir zamanlar sevdiğim çocukla ve onun dönüştüğü adamla yüzleşmek zorunda kalsam bile.

BÖLÜM 4

NATALIE

Çocukluğumun geçtiği eve giden yol, avucumun içi kadar tanıdıktı. Yollar, uykulu mahallelerden ve on yıllardır değişmemiş simgesel yerlerden geçiyordu: Bay Hampton'ın yem dükkanı, Bayan Alexandra'nın dans stüdyosu, lise maskotunun solmuş resminin bulunduğu paslı su kulesi. Yolun her virajı, arabayı takip eden hayaletler gibi, eskiden kim olduğumu hatırlatan fısıltılarla birlikte milyonlarca anıyı da beraberinde getiriyordu.

Ailemi seviyordum. Biyolojik babamın beni terk etmesi dışında... Harika bir çocukluk geçirdim. Arka bahçede doğum günü partileri, yaz gecelerinde ateşböceği yakalamak, dişlerinizi ağrıtabilecek kadar tatlı kakaolu içeceklerin olduğu karlı günler. Ama Easton'la geçirdiğim o son geceden beri buraya geri dönmek, gömülü bir şeyi kazıp çıkarmak gibi geliyordu. Rahatsız edilmemesi daha iyi olan bir şeyi.

Çünkü buradaki her şey... her çatlak kaldırım, her yanıp sönen sokak lambası... Hala onunla, bizimle yankılanıyordu.

Ailemin sokağına döndüm, eski meşe ağaçları tünel gibi başımın üzerinde kemer oluşturunuyordu, dalları Aralık donuyla ağırlaşmıştı. Ve oradaydı. Mavi panjurlu beyaz ev. Üvey babam Steve'in eski Chevy'si garaj yoluna park edilmişti. Çiçek tarhları, kışın bile, yabani otlardan arındırılmış ve düzgünce malçlanmıştı, annem onları dünyanın geri kalanı gibi uykuya dalmasına izin vermiyordu. Verandadaki salıncak rüzgarda gıcırdayıyordu. Evimdeki resim gibiydi.

Yine de, bu yerin her köşesi bana *onu* hatırlatıyordu.

Garaj yoluna girip bir an oturdum, sanki beni sabitleyebilecekmiş gibi direksiyonu sıkıca tuttum. Sanki yeterince sıkı tutarsam, geçmişin bugüne çarpmasını engelleyebilecektim.

Ama her zaman çarpıyordu.

Zihnim hep dalıp gidiyordu, hep geri dönüyordu... Easton Maddox'u ilk gördüğüm ana.

Sınıfta, Bayan Green'in sınıfında, ders öncesi sohbetlerin düşük uğultusu vızıldarken, ben masamda oturmuş, defterimin kapağına kıvrımlar ve yıldızlar çiziyordum. Yanımda oturan Betsy Meyers, ağabeyinin en son cezalandırılma nedenini anlatıyordu, ama ben pek dinlemiyordum. Öğle yemeğine saatler varken, havada kalem talaşı ve patates kroketlerinin hafif kokusu dolaşıyordu.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Betsy cümlesinin ortasında durdu. Herkes kapıya doğru dönünce sınıfta bir sessizlik oldu.

Sonunda herkesin neden bu kadar sessizleştiğini görmek için başımı kaldırdım. Ve orada duruyordu.

Vay canına.

Yeni gelen çocuk, orası ona aitmiş gibi içeri girdi.

Yedinci sınıf öğrencisi için uzun boyluydu, koyu renk saçları yataktan yeni kalkmış gibi mükemmel bir şekilde düşüyordu ve gözleri o kadar yeşildi ki, floresan ışıkların sert parıltısını kesiyor gibiydi. Sadece kendinden emin değildi; manyetik gibiydi, sanki görünmez bir güç herkesin dikkatini ona çekiyordu.

Odaya göz gezdirdi, sanki ait olduğu yeri belirlermişçesine herkesi süzdü. Gözleri bana takıldığında gülümsedi. Sıradan bir gülümseme değildi, o gülümsemeydi. Yüzünde yavaşça ve rahatça yayıldı, hem silahsızlandırıcı hem de sinir bozucuydu. Midem o kadar şiddetli bir şekilde altüst oldu ki, sandalyemden düşmemem bir mucizeydi.

İstemesem de gözlerimi ondan ayıramadım. Parmaklarım defterimin üzerinde dondu, kalemim yazmanın ortasında asılı kaldı.

Bana doğru yürüdü, adımları kararlı ve emindi, sanki tam olarak nereye oturacağına karar vermiş gibi.

Benim masamın yanındaki masada durdu ve sandalyeyi işgal eden Charlie Cordweiler'a döndü. "Kalk," dedi, ses tonu kaba olmaktan çok gerçekçiydi.

Charlie ona şaşkın bir şekilde baktı. "Neden?"

"Çünkü oraya ben oturacağım," diye cevapladı yeni gelen çocuk, sanki okulun kralıymış gibi yine o kendini beğenmiş gülümsemesini göstererek.

Benim büyük dehşetime rağmen, Charlie omuz silkti, eşyalarını aldı ve başka bir masaya geçti. Çocuk, hiç düşünmeden, boşalan sandalyeye oturdu

ve hemen bana döndü.

"Merhaba," dedi, sanki iş anlaşması için buluşan yetişkinler gibi elini uzattı. "Benim adım Easton Maddox ve bir gün seninle evleneceğim."

Sınıfta kahkahalar patladı ve yüzüm kızardı. Yanaklarım sıcacık oldu ve sanki başka bir gezegenden gelen bir uzaylı olduğunu açıklamış gibi, utanç içinde ona baktım.

"Sen delisin," diye patladım, yerin beni yutmasını diledim.

O hiç irkilmedi, gözünü bile kırpmadı. "Muhtemelen," dedi omuz silkerek. "Ama sorun değil." Sandalyesine yaslandı, gülümsemesi her zamanki gibi kendinden emindi. "Bana adını söyleyecek misin?"

"Bu bilgiyi açık psikopatlarla vermiyorum," dedim kibarca, masamdaki kalemleri düzgün bir sıraya dizmek için çalışmaya başladım, sanki bu çok önemli bir şeymiş gibi.

Bunun mümkün olduğunu bilmiyordum, ama sırtışının yüzümün yan tarafını yakıp kavurduğunu hissedebiliyordum. "Sorun değil," dedi ve sonunda ne yaptığını görmek için ona gizlice bir bakış attım.

Gerçekten sırtıyordu ve hala yedinci sınıf öğrencisi değil de bir tür kralmış gibi sandalyesine yaslanmıştı. "Hayatımızın geri kalanında sana güvenmeni sağlayabilirim."

Odanın dışına koşup kafasına bir yumruk atmakla, sandalyemde donup kalmak arasında kararsız kaldım, ama onun yerine sandalyemde donup kaldım ve sanki sınıfa girmiş egzotik bir hayvanmış gibi onu izledim.

Easton Maddox. Bu isim, kafamdan çıkmayan bir şarkı gibi aklımda kaldı. Ve o andan itibaren, onu görmezden gelmek imkansız hale geldi.

Anıyı kafamdan silip, gözlerimi kırpıştırarak şimdiki zamana döndüm.

Hayatımızın geri kalanı. Ne komik bir şekilde sonuçlanmış.

Derin bir nefes alıp arabadan indim ve arka koltuktan çantamı aldım. Soğuk hava yanaklarımı acıttı, nostaljiyi kesip kemiklerime kadar işleyen türden bir soğuktu.

Ben yaklaşırken annemin sesi ön verandadan geldi, sıcak ve misafirperverdi.

"Nat-bug, eve geldin!"

Zorla gülümsedim ve eskisi gibi onun kollarında rahatlık bulmaya çalışarak doğrudan ona koştum. Hâlâ vanilya ve kurutma kağıdı kokuyordu, kolları güçlüydü, kucaklaması sağlamdı.

Ama onun sıcaklığına gömüldüğümde, cildime yapışmış gibi görünen anıların ağırlığını silemiyordum.

Ve hepsinin ona geri döndüğü gerçeği.

Pizza yağlı ve lezzetliydi, parmaklarınızda yağ izi bırakıp karnınızda sıcak, mutlu bir ısıltı bırakan türden.

Ve muhtemelen hazımsızlık.

Bu, daha düzenli arkadaşlarımla yemin ettiği her türlü gurme saçmalığı da dahil olmak üzere, yiyebileceğim diğer her şeyden daha çok tercih ettiğim türden bir akşam yemeğiydi. Bazı anneler ev yapımı yemekler pişirmede çok iyiydi, diğerleri ise yemek sipariş etmede iyiydi. Annem her zaman ikincisi olmuştı ve ben onu bunun için seviyordum. Komşularımızla Bunco oynayıp, "doktorluk yaptığı" mağazadan aldığı patates salatası ile onları etkilemeye çalışmadıkça, hiç bir zaman olmadığı biri gibi davranmazdı.

Ailem, Kathy teyzem ve ben mutfak adasının etrafında toplanmış, yağlı kağıt tabakları tutarak, babamın Bluetooth hoparlöründen çalan Noel müziğinin sesini bastırmaya çalışarak hikayelerimizi paylaşıyorduk. Kaotik ve tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı ve bu eve dönüş yolculuğundan neden korktuğumu neredeyse unutmamı sağlayacak kadar.

Neredeyse.

Sineklik kapı çerçeveye çarparak, sanki canını dişine takmış gibi gürültüyle sallandı.

"Rüzgar ne getirdi bakın. Parti başladı!" diye bir ses duyuldu ve bakmama bile gerek kalmadı. Girişe doğru baktığımda MeMaw'ın içeri girdiğini gördüm ve dudaklarıma bir gülümseme kondu.

Vay canına.

Onu gördüğümde gülmeme engel oldum.

Orada, tüm yılbaşı ihtişamıyla duruyordu.

MeMaw, her hareketinde yanan Noel ışıklarıyla süslenmiş Grinch'in resmedildiği parlak yeşil bir süveter giymişti. Süveterin altına, dans eden şeker kamışları olarak tanımlayabileceğim, pozlarına bakılırsa *kesinlikle* seksi olması amaçlanan neon yeşili tayt giymişti.

Küpeler, kulaklarından sallanan iki büyük Noel topuzuydu ve gözlükleri - Tanrım, yardım et - kırmızıydı ve kar tanesi şeklinde küçük yapay elmaslarla süslenmişti.

O, yıl boyunca alkollü eggnog içen ve Noel'i yeterince kutlamayan herkesi yargılayan, Noel Baba'nın kaotik kuzeni gibi görünüyordu.

O, ev gibi görünüyordu.

"Hepiniz birden atlamayın." MeMaw, onun ortaya çıkmasına alkış tutmadığımız için hayal kırıklığına uğramış gibi herkese bakarak burnunu çekti. Noel ağacı şeklinde leopar desenli çantasını tezgahın üzerine koydu. "Açıkçası, buradaki sessizlik çok kaba. Ayakta alkışlanmalıydım ya da en azından yavaşça alkışlanmalıydım."

"O kazak gözlerimizi kamaştırdı," diye mırıldandı babam.

"Ve hepimiz oturup benim gelip burayı canlandırmamı beklediğinizi saklamaya çalışmayın."

MeMaw'ın ruju, dudaklarının kenarlarından biraz taşan parlak kırmızıydı. Bir keresinde bana bunun dudaklarını daha "seksili" gösterdiğini söylediği için bilerek yaptığını söylemişti.

Evet, o söz üzerine biraz kusmuştum.

MeMaw, kabarık gümüş buklelerinden bir çobanpüskülü dalı çekip anneme fırlattı. "Noel ruhun nerede genç bayan? Sana daha iyisini öğretmişim."

Annem gözlerini o kadar sert çevirdi ki, takılıp kalacaklarını sandım. "Bana sahte kimlikle barlara nasıl girileceğini de öğrettin. Bunun için teşekkürler."

"Peki bu sana yarar sağladı mı?" diye sordu MeMaw tatlı bir sesle. "Kızımın önünde buna cevap vermeyeceğim."

Annemin onu hizaya getiren biri olması hoşuma gitti. Tek yapmam gereken, ona annesi gibi davrandığını söylemekti ve

hemen düzeldi.

Bu benim hayatımdaki bir lütuftu.

"Buraya gel, kızım," dedi MeMaw, bana doğru bastonuyla yürürken. Göz kamaştırıcı pençe gibi tırnaklarıyla bana uzandı ve ben de kollarımı ona doladım, o eşsiz çiçek parfümü ve pudra kokusunu içime çektim — bu, başlangıçtan beri onun imzası olan kokuydu. Bu kokunun, sevgilileri ona akın akın getirdiğini söylerdi.

Düşünmek istemediğim bir şeydi bu.

"Çok uzun zamandır yoktun, kızım," diye mırıldandı ve beni şaşırtıcı bir güçle sıktı. "Ama hala çok güzelsin. Annen bu genler için bana teşekkür edebilir."

"Duydum anne." Annem iç geçirdi. MeMaw burnunu çekti. "Duymak zorundaydın."

Bir kolunu belime dolarken, keskin mavi gözleriyle mutfağı savaşa hazırlanan bir general gibi süzdü. "Umarım pizza kalmıştır. Buraya aç kalmak için gelmedim. Bu arada, senin garaj yolun ölüm tuzağı gibi. Arabadan inerken neredeyse kalçamı kırıyordum."

Annem babama bir bakış attı. "Gerçekten araba yoluna girdin mi, anne?" diye sordu.

"Yoksa yine çimleri mi kullandın?"

"Başka nereye park edebilirim ki? Komşunun mutfağına mı? Tanrım, Emily, biraz mantıklı düşün."

Annem burnunu çekip burnunun köprüsünü sıktı, ama gözümün ucuyla babamın MeMaw'ın çantasından anahtarlarını alıp arabasını hareket ettirmeye gittiğini gördüm.

MeMaw'ın bakışları oturma odasındaki Noel ağacına takıldı ve kaşları o kadar yukarı kalktı ki neredeyse saç çizgisine değecekti. "Siz buna ağaç mı diyorsunuz? Sanki bir sincap bir dal getirmiş ve süslemeyi yarıda bırakmış gibi görünüyor."

MeMaw'ın Noel'i çok sevdiği belliydi. Noel'i kendi Sevgililer Günü olarak görüyordu ve 55 yaş ve üstü topluluğundaki erkeklerin bu zamanlarda daha *da neşeli* olduklarını söylüyordu.

Bunun ne anlama geldiğini tam olarak anlamamıştım ve bilmek de istemiyordum.

"Minimalist bir tarzı var," diye fısıldadım.

"Trajik bir şey yapmaya çalışıyor," diye fısıldadı MeMaw.

"Paige'in düğünü nedeniyle bu yıl işleri basit tutuyoruz," dedi annem, fırından yeni çıkardığı bir tepsi kurabiyeyi tezgahın üzerine koyarken.

Kurabiyelerin kokusu anında mutfağı doldurdu — mağazadan alınmış kurabiye hamuru mükemmel bir şekilde pişirilmişti. Önceden porsiyonlanmış hamur pişirme konusunda bir Olimpiyat kategorisi olsaydı, annem her seferinde madalya kazanırdı.

"Sadelik cenazeler içindir Emily, Noel için değil," dedi MeMaw, tepside bir kurabiye alıp, sıcakmış gibi hissetmeden ısırarak. "Ve bunlar gluten içermeyen saçmalıklar olmasa iyi olur, yoksa hemen kapıdan çıkıp giderim."

Kathy teyzem glütensiz besleniyordu ve MeMaw, annemin teyzeme pişirmeye çalıştığı yemeği yemeye gelmişti. MeMaw, kahverengi pirinç makarnasından bir ısırık aldı ve onu tabağına geri tükürdü, sanki ölüyormuş gibi öksürdü.

Güzel zamanlardı.

"Öyle değiller, Dorothy," dedi babam, MeMaw'ın anahtarlarını getirerek geri geldiğinde. Yanımdan geçerken eğildi. "Bu sefer çalıkların içine kadar gitmiş," diye kulağıma fısıldadı.

"İyi. Gerçek kurabiye yemeyen kimseye güvenmem," dedi MeMaw, kulaklarının altında yıkım topu gibi sallanan süsleri ile yüksek sesle çiğneyerek. "Benim zamanımda, bu organik saçmalıklarla zaman kaybetmezdik. Ne istersek onu yedik ve sonra sonuçlarıyla yetişkinler gibi başa çıkardık — bir shot viski ve iyi bir yalanla."

"Bilgece sözler, anne," dedi annem yavaşça.

MeMaw onu tamamen görmezden geldi.

"Erkeklerden bahsetmişken," dedi MeMaw aniden. "O bahsetmiyordu," diye araya girdim, ama çok geçti.

"Anladığım kadarıyla hâlâ bekarsın."

Yüzümü buruşturdum. "MeMaw..."

"Ne?" diye sordu, masumca gözlerini kırptırarak. "Sadece söylüyorum. Senin kadar güzel bir kız şimdiye kadar kapılmış olmalıydı. Erkekler birbirlerini ezip geçmeliydiler. Bugünün erkeklerini suçluyorum. Cesaretleri yok.

Cesaretleri yok. Senin Papaw'ın gibi değiller. Ya da komşumuz Ronald gibi. Onlar kadınların hoo-ha'sını iyi bilirlerdi, orası kesin."

Babam boğulur gibi bir ses çıkardı.

"Onun Corvette'i ve baldırlarından etkilenmemiş gibi davranma. O adam direnç bandını nasıl kullanacağını bilirdi."

Yine boğulmaya başladı ve içkisini doldurmak için uzaklaştı.

"Sanırım flört tavsiyeleri konusunda iyiyim," dedim çabucak, o daha fazla ısrar etmeden bir kurabiye alıp ağzıma tıktırdım.

"Peki, tamam," dedi burnunu çekerek. "Ama sonunda yirmi kediyle yalnız kaldığında bana ağlayarak gelme."

"Belki kedileri severim," diye mırıldandım.

"Sevmiyorsun," diye hemen karşılık verdi. "Şimdi, biri bana bir içki versin, yoksa kaba bir şey söyleyeceğim."

"Az önce kaba bir şey söyledin," dedi Kathy teyze.

"Daha kaba demek istedim," diye cevapladı MeMaw tatlı bir sesle, oturma odasına doğru süzülürken... tamam, gürültüyle yürürken... ağaç ve "bu tatsız kurabiyeler" hakkında mırıldanarak.

Onun gidişini izlerken sırtıyordum.

Bu onun için normal bir davranıştı.

En azından Easton'dan bahsetmemişti.

Henüz.

Benim şansıyla... bu sadece an meselesiydi.

Her şey şaşırtıcı derecede iyi gidiyordu, ta ki ön kapının gıcırdayarak açıldığını, ardından fayansların üzerinde botların tanıdık *thunk-thunk* sesini ve yumuşak bir mırıldanma sesini duyana kadar. Birkaç saniye sonra, Paige mutfığa... Levi ile birlikte girdi.

Onu gördüğümde midemdeki garip hissi bastırmak zorunda kaldım. Zamanın ona iyi davrandığını görmek güzeldi. Kahverengi saçları hala Pantene reklamındaki gibi mükemmel bir şekilde düşüyordu ve parlak kahverengi gözleri hala sürekli eğleniyor gibi görünüyordu. Levi'nin geniş omuzları ve kaslı vücudu, hala spor salonunda çok zaman geçirdiğini açıkça gösteriyordu, ama

rahat gülümsemesi onu yumuşatıyordu, onu yağmur suyu kanallarından kedcikleri kurtaran ve doğum gününüzü hatırlayan türden bir adam gibi gösteriyordu.

O, benim güzel, çekici, sinir bozucu derecede kusursuz kız kardeşim için mükemmeldi.

Kızıl saçları sırtında sinematik dalgalar halinde dökülen Paige, adeta *parlıyordu*. Gelin gibi değil. Daha çok "bir melek bana dokundu ve peri gözyaşlarıyla nemlendirdi" gibi bir şekilde. Kış beyazı giyiyordu sanki onu kendisi icat etmiş gibi, yanakları soğuktan kızarmış, dudakları doğal pembe ve parlak.

O ve Levi sürekli gülümsüyorlardı, iğrenç derecede mutlu görünüyorlardı. Sanki sadece ateşli ve aşık olanların çözebileceği sırlar, çalma listeleri ve özel bir dil paylaşıyorlardı. Çok tatlıydı. Ama Paige bizden iki yaş büyük olduğu için lisedeki konuşmalarını hiç görmemiştım, bu yüzden şimdi birbirlerine sarılmış hallerini görmek biraz garipti.

Ama belli ki, başka kimse bu sorunu yaşamıyordu.

Annem Levi'ye sarılmak için üzerine atladı, sanki uzun zamandır görmediği oğluna kavuşmuş gibi çığlık attı. Babam, hafta sonları birlikte bira içiyormuş gibi Levi'nin sırtına vurdu. Hatta köpeğimiz Frederick Von Licktenstein bile, geçen hafta sadece ona tavuk kızartması veren insanları sevdiğine karar vermemiş gibi, kuyruğunu çılgınca sallayarak koşarak geldi.

Hain.

Paige'in kahverengi gözleri mutfağı taradı ve beni gördüğünde daha da parladı. "Natty-kins!" diye bağırdı ve sanki bir tür özel bir buluşmada gibi kollarıyla boynuma sarıldı.

Çocukluk lakabımın gerçekten de hayatımın geri kalanında benimle kalacağını bilmek güzeldi. Her zaman olgunlaştıkça bu lakabın ortadan kalkacağını düşünmüştüm, ama hayır. Görünüşe göre, kalıcı olacaktı. Artık rahatlayabilirdim.

Onu sıkı ama sıcak bir şekilde kucakladım, çünkü tüm dramatik tavırları ve gelin ışıltısına rağmen, bu veledi seviyordum. Ve sonra Levi vardı, kollarını açmış, sanki uzun zamandır görüşmemiş kardeşlermişiz gibi, ya da tarihimizin içine düştüğü garip Venn diyagramı ne olursa olsun. Easton'ın

Easton'ın ayrıldıktan sonra benim hakkımda söylediği tüm *korkunç* şeyleri biliyordu.

Tereddüt ettim. Levi'ye sarılmak, bir mayına sarılmak gibi hissettiriyordu.

Konuşabilecek bir mayın gibi.

Ama bunu yaptım, sertçe, ve o da bana kısa bir sarılma verdi, sanki bu sadece başka bir tatil buluşmasıymış gibi, duygusal bir saatli bomba değilmiş gibi.

"Selam Nat," dedi, sesi her zamanki gibi rahattı, ama gözlerinde o küçük, anlamlı bir bakış vardı.

"Selam," diye mırıldandım, gözlerinden kaçarak bir dilim pizza daha aldım, peynir ve sucukla bu garip durumu örtbas etmeyi umuyordum. Ağzım sürekli dolu olursa, kimse benden konuşmamı bekleyemezdi, değil mi?

En azından planım buydu.

Herkes düşün hakkında küçük sohbetlere başladı... yarın herkesin tatil köyüne ne zaman gideceği, mekanın ne kadar güzel olacağı, falan filan. Muhtemelen dikkatimi vermeliydim - baş nedime ve tüm o şeyler - ama sabrım her geçen saniye daha da azalıyordu, endişe derimin altında elektrikli yılan balıkları kollarıma yapışmış gibi vızıldıyordu.

Sonunda, daha fazla dayanamadım. "O da orada olacak mı?" diye patladım, Levi'nin cümlesini yarıda keserek.

Oda dondu.

Herkes *onun* kim olduğunu biliyordu. Tüm *şüpheleri* ortadan kaldıran o. Beynimin son iki yıldır bırakmayı reddettiği o.

Tabii ki MeMaw hariç, o da sanki en sevdiği pembe dizide şok edici bir babalık sürprizi yaşanmış gibi küçük bir kıkırdama attı.

Paige yüzünü buruşturdu, bakışları Levi'ye kaydı, sanki ona sessizce bu durumu halletmesi için yalvarıyor gibiydi.

"Uh, evet," dedi Levi, ağırlığını garip bir şekilde kaydırarak. "Aslında şu anda buraya geliyor."

Ona baktım, beynim 1997'den kalma bir bilgisayar gibi yeniden başlatılıyordu. "Ne?"

"On dakika önce bana mesaj attı. Neredeyse geldi," dedi, sanki UPS teslimatından bahsediyormuşuz gibi, hayatımın eski aşkımdan değilmiş gibi, rahat bir tonla.

"Ne?" diye tekrar ettim. Bu sefer sesim, istemediğim kadar yüksek bir çığlık gibi çıktı. "Buraya mı? Şimdi mi?"

Ve tam o anda kapı çalındı.

Tam da zamanında. Sanki kozmik şakacıların yazdığı acımasız bir sitcom sahnesi gibi.

Tamamen panik moduna geçtim.

"Hayır. Hayır. Ben gidiyorum," dedim çılgınca, sanki beni yakmış gibi tabağımı düşürdüm ve herkes bana deliymişim gibi bakarken mutfaktan çıktım.

Zarif bir geri çekilme bile değildi. Mont askısını devirdim, köpeğe takılıp neredeyse düşüyordum — Frederick, dramayı onaylar gibi bir kez havladı — ve koridordan çocukluk odama doğru koştum.

"Nat, dur," diye Paige arkamdan seslendi, ama ben dönmedim.

Odaya vardığımda, kapıyı hızla kapattım ve kendimi zombi kıyametinden koruyormuş gibi kilitledim. Kulağımı tahtaya dayadım ve dışarıda neler olup bittiğini duymaya çalıştım.

Boğuk sesler. Kahkahalar. Ayak sesleri. Daha fazla kahkaha. Hainler. Her biri.

Bunu yapamazdım. Paige beni arayıp bu büyülü Noel düğününden bahsettiğinden beri kendimi hazırlıyordum. *Rocky* filmindeki gibi, aynaya bakıp kendime moral verip temalı şarkı listeleri hazırlayarak bunun büyük bir mesele olmadığını kendime telkin ediyordum.

Yalanlar. Hepsi yalan.

Bu önemliydi. *Lanet* olasıca önemliydi.

Nerds Gummies'e ihtiyacım vardı. Acil durum Nerd Gummies'lerim neredeydi?

Ya da votka. Hatta üniversite partilerine gelenlerin her zaman getirdiği ve *şenlikli* dediği ucuz nane şekerlerini bile alırdım. Şu anda göğsümde yükselen, her yere kusacakmışım gibi hissettiren "*oh hayır, oh hayır, oh hayır*" duygularını uyuşturacak her şey.

Kapıdan uzaklaştım ve çılgınca daireler çizerek dolaşmaya başladım, ne yapacağımı düşünürken aynı zamanda annemin odanın her yerine koyduğu kutuları da kaçınmaya çalışıyordum, çünkü belli ki artık beni sevmiyordu ve odamı depo haline getirerek tüm kanıtları silmeye çalışıyordu.

Sonunda durdum, kamburum çıkmış, ellerimi dizlerime dayamıştım, sanki maraton koşmuşum gibi, ya da belki de kusmamak için uğraşıyormuşum gibi. Her halükarda, tam bir çöküşün eşiğindeydim.

Onunla yüzleşemezdim. Henüz değil. Belki de hiç.

Bakışlarım pencereye kaydı.

Olama

z.

Hayır.

Ama aynı zamanda... evet.

Kendimi vazgeçirmeden önce, pencereyi keskin bir gıcırtyla açtım ve bir bacağımı pencere pervazına attım, adrenalin pompalarken eski usul bir kaçışa hazırlanıyordum.

Tıpkı eskiden yaptığım gibi.

Eskiden *onun için* yaptığım gibi.

Çünkü o kadar iğrenç, aptalca aşıştık ki, bir günün yirmi dört saati yetmiyordu. Pijamalarım, çıplak ayakla gizlice dışarı çıkıp, onun kamyonetinin kaputuna uzanır ve hayat hakkında konuşurduk. Ya da onun eski Ford'unun yolcu koltuğuna tırmanır ve yol bitene kadar sürerdik.

Siktir. O gerçekten bu evin her yerindeydi. Bu kasabada. Tanrının unuttuğu, hain kafamda.

Bu kabul edilemezdi.

Hayal kırıklığıyla homurdandım, pencere çerçevesine tutundum ve kendimi evin dışına çıkardım. Zemin o kadar da uzak görünmüyordu. Birkaç yıl önce olduğu gibi zarifçe yere inip, kimse farkına bile varmadan kaybolacaktım.

Ama... öyle olmadı.

Ayaklarım yere değdiği *anda* ıslak çimlerde kayıp, pencerenin hemen altındaki dikenli, aşırı agresif çalıya çarpana kadar kollarımı ve bacaklarımı çırpındım. Dallar

kollarımı çizdi, belirgin bir şekilde yapışkan bir şey ayak bileğimi sıyırdı ve çığlık atarken bir böceğin ağzıma uçtuğundan *oldukça emindim*.

Hâlâ çırpınıyordum ki, derin, çılgınca tanıdık bir ses gece havasını yırttı.

"Yardım ister misin?"

Ses, çırpınmamın ortasında beni dondurdu. Hayır. Hayır, hayır, hayır.

Ama aynı zamanda, beni şimdi öldürün. Neden hala lanet olası evde değildi? O kapı çalınalı çok uzun zaman olmuştu. Hepsi gülüp, mecazi bıçakları sırtıma saplamıyor muydu?

Yaprakların ve pişmanlığın içinden yukarı baktım ve orada duruyordu.

Easton Maddox.

Orada öylece duruyordu. Calvin Klein reklamı gibi, ya da günümüzde film yıldızlarının yaptığı diğer reklamlar gibi. Elleri cebindeydi, koyu saçları dağınıktı, gülünç derecede yakışıklı yüzünde asi bir gülümseme vardı. Benim durumumu fark edince yeşil gözleri eğlenceyle parladı.

Neden son birkaç yılda daha da yakışıklı hale gelmişti? Neden en azından mükemmel değilmiş gibi *davranmıyordu*?

Hayat karma diye bir şey duymamış mıydı?

Bir siğil. Tek istediğim buydu. Bir siğil. Ya da geri çekilen saç çizgisi. Ya da o talihsiz çene sakallardan biri.

Kalın kaşlar bile olurdu. Ya da başka bir şey.

Hayatımın geri kalanında kimsenin ulaşamayacağını düşündüğüm, ezici derecede çekici bir örnek değil.

Her erkeği onunla karşılaştırmakta haklı olduğumu biliyordum.

"Ah, Tanrı aşkına..." diye mırıldandım, ona yardım etme zevkini tattırmadan kendimi kurtarmaya çalışarak.

"Biliyorsun," dedi, sesi çok kendini beğenmiş bir tondaydı, "çoğu insan kapıyı kullanır."

Kendimi kurtarmaya çalışırken ona öfkeyle baktım, yanaklarım yanıyordu, onun tek bir cümlesiyle külotumun birden ıslandığını görmezden gelmeye çalışıyordum.

Bu Hollywood etkisiydi. Bundan emindim. Muhtemelen aktörlerine, bir şekilde kızların amına doğrudan ulaşmalarını sağlayan sihirli güçler vermişlerdi.

"Neden buradasın?" diye sonunda homurdandım, saçlarımın her yerine dolanmış yaprak ve dalları dikkatlice çıkarmaya çalışarak. "Levi davet etti," dedi, göz hizasına gelmek için çömelerek. "Ama bunu zaten biliyordun."

Alaycı bir şekilde güldüm, çünkü ses tonu eskiden benim şakalarımın karşılaştığında olduğu gibiydi — çekici bir şekilde eğleniyordu, sanki ben onun tekrar yakalanmayı beklediği çekici bir kasırga gibiydim.

Kesinlikle kabul edilemez.

"Burada değil, *burada*," diye tısladım. "Tam şu anda, burada." Kazakımdan bir böceği dikkatlice silkelemeye çalıştım. "Pencereden düşüşümü izlerken."

Daha da geniş bir gülümsemeyle, sanki her saniyesinden zevk alıyormuş gibi öne eğildi. "Ve senin dramatik bir şekilde... çıkıp gitmeni kaçırmak mı, Trouble? Asla yapmam."

Midem altüst oldu. *Trouble*. Tanrım, yardım et.

"Ugh, bana öyle deme. İçeri gir ve bu hiç olmamış gibi davran." İnledim, sonunda kendimi kurtardım ve ayağa kalktım. Bu insanların eski lakaplarla ne alıp veremedikleri vardı?

Ve neden biri bana bunlardan biriyle seslendiğinde her seferinde bir şeyler *hissediyordum*?

Easton kıpırdamadı. Orada durup, aynı çılgın, yakışıklı sırtışıyla beni izledi. "Lütfen demeden olmaz."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Gülmediğimi fark et."

"Tek fark ettiğim şey, yapraklarla kaplı olduğun," diye karşılık verdi, omzumdan bir dalı silkeledi. Dokunuşu yarım saniye fazla sürdü ve omurgamdan hoş olmayan bir titreme geçti.

"Senden nefret ediyorum."

"Beni öpmeden önce bunu *çok sık* söyledin."

Uyluklarımdan yayılan yıldırımları görmezden gelerek alaycı bir şekilde güldüm.

"Ve ne kadar güzel görünüyorsun. Bunu kesinlikle fark ediyorum," diye mırıldandı aniden, beni incelerken yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

"Sen hala gördüğüm en güzel kız olduğun için bunu fark etmemek zor."

Hayır, olamaz.

Siktir. Olan oluyordu.

Bayılıyordum.

Biri 9-1-1'i arasın. Bu olmamalıydı. Tekrar saçlarıma dokunmak için uzandı ve ben hızla uzaklaştım, bu sırada neredeyse çalılara düşüyordum.

Dönüyorduk. Tamamen, ışıltılı, duygusal olarak dengesizleştirici bir döngü. Beyninin "*Nostalji için sadece bir öpücük*" diye fısıldadığı, vücudunun ise "*Atla üstüne! O elleri hisset... ve eski günlerin hatrına bir saniye o penisi hisset...*" diye bağırdığı türden bir döngü.

Bu kötüydü.

Gerçekten, *gerçekten* kötüydü.

Bakın, ben tüm insanlığın beni görmenin bir şeref olduğunu düşünen, kendine oldukça güvenen bir kızdım... ama onun, gördüğüm anda aşık olduğum o yeşil gözleriyle bana bakması...

Eh, tehlikeli bir durumdaydım.

Son iki yıldır kendimde bir sorun olup olmadığını merak ediyordum, tanıştığım hiçbir erkek beni tatmin etmiyordu çünkü kafamda Easton'ı idealize ediyordum. Onun gerçek olmayan bir resmini çiziyordum.

Ama şu anda onun karşısında dururken, kafamın gayet iyi olduğu açıktı. Benim sorunum, lisede tüm erkekler için altın standart olan biriyle çıkmış olmamdı ve şimdi tanıştığım hiçbir erkek ona yetişemiyordu.

Siktir git.

Paige neden gerçek aşkı bulup evlenmeye karar verdi ki? Bu gerçekten çok uygunsuzdu.

Buradan gitmem gerekiyordu. Hemen. Ama onun yarıçapları bütün hafta boyunca sorun olacaktı. Onun seksiliğinden kaçacak kadar uzağa gidebileceğimden emin değildim.

"Gitmem gerek," diye mırıldandım, onu geçmek için yana doğru adım attım ve aceleyle yine neredeyse takılıp düşüyordum.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu, şimdi gülerek. O *seksi* gülüş. Eskiden ayak parmaklarımla ucuna kadar hissettiğim gülüş.

Cevap vermedim. Sanki bir görevim varmış gibi hızlıca yürüdüm, onu ve diğer herkesi gece boyunca görmemek için kararlı bir şekilde evin yan tarafına doğru giderken, içimden küfürler mırıldandım.

Eskimiş ahşap merdiveni dikkatlice basamak basamak çıktım, ağırlığımın altında tahtaların tanıdık gıcirtısı tuhaf bir rahatlık veriyordu.

Daha sonra, çocukluğumun ağaç evinde saklanmak zorunda kaldığım gerçeğini düşünecektim. Şu anda ise sadece saklanacaktım.

Ağaç ev, ben küçükken buradaydı. Steve, Paige altıncı sınıfta ısrar edince onu inşa etmişti. Ama tabii ki, benim doğam gereği, onu ondan devralmışım ve büyürken yaşadığım her büyük duygu için kutsal bir yer haline gelmişti. Sevinç, kalp kırıklığı, öfke, kafa karışıklığı... Bu yer hepsine tanık olmuştu.

Kendimi kapağından yukarı çekip, içerde dururken kot pantolonumdaki kiri silkeledim ve ölmeden ya da onun kollarının belimi sardığını düşünmeden tepeye çıktığım için sevindim.

Eski ahşap ve anılar gibi kokuyordu.

Annemin rastgele eşyalarıyla dolu zavallı odamın aksine, buradaki her şey tam bıraktığım gibiydi. Yerdeki yıpranmış minderler, köşedeki küçük masa, üzerine yazdığım adımla, cep bıçağını yanımda taşımaya takıntılı olduğum yazdan kalma.

Kabul etmek gerekirse tuhaf bir sahne, ama ben onu havalı hale getirmiştım.

Yastıklardan birine uzanarak derin bir nefes aldım ve arka cebimden telefonumu çıkardım. Arkadaşlarıma ihtiyacım vardı. Tabii, Matty'nin telefonunu takip eden muhteşem küçük stalker Ophelia hariç, çünkü o teknolojiye ahlaki olarak karşıydı.

■

Ben: Mayday. Mayday.

Casey: Bu ciddi bir durum gibi görünüyor.

Riley: Bu Nerds Gummies'leri sevdiğim kadar ciddi.

Bir saniye sonra, onun ve Ophelia'nın bir torba dolusu şeker yedikleri bir fotoğraf ekranda belirdi.

Ben: Odaklan. Ve FiFi'ye selam söyle.

Ben: Aslında, ben de biraz jelibon almalıyım. Muhtemelen bu durumu katlanılabilir hale getirirler.

Casey: Seni hemen duvara dayayıp öptü mü?

Easton'ın dudaklarının görüntüsü kafamda belirirken, telefona göz kırptım. Ardından onun mükemmel penisi.

Ben: Hey... öyle şeyler yok. Bu konuşma tam tersi yönde ilerlemeli. Şu anda arka bahçedeki çocukluk ağacımdaki evimde, bir fare gibi saklanıyorum çünkü o şu anda benim evimde.

Riley: Bilemiyorum... bu konuşma tam da duvara yaslanarak yapılmalı gibi geliyor bana.

Ben: ...

Ben: Sorun şu ki, o daha seksi.

Casey: Sorunu anlamadım, Nat. Onun son gördüğünden beri yüzünde yeni siğiller çıkmış olabileceğini ve makyajla son gördüğünden beri yüzünde çıkan siğillerin üzerine makyaj yapmalarını mı umuyordun

Bir saniye bunu hayal etmeye çalıştım, ama imkansızdı çünkü adam Hades'ten bile daha yakışıklıydı.

Ben: Evet, öyle.

Riley: Biri bana bir fotoğraf göndersin. Onu aramaya çalıştığımda, Jace ellerini gözlerimin üzerine koyup telefonumu el koyuyor.

Bir saniye sonra...

Riley: Benim flutter muffin'ime fotoğraf göndermeyin. Bu Jace.

Casey: Sanki anlayamayacakmışız gibi.

Casey: Hikayenin morali. Belki de seksi eski sevgilinin üzerine atlamalısın. Onu sisteminden çıkar.

Ben: Sen kimsin ve Parker Davis sana ne yaptı?

Ben: Çünkü ben bunu seviyorum.

Riley: Phew. Geri döndüm. Ben de seksi eski sevgilinin üzerine atlamam gerektiğini düşünüyorum. Ophelia da öyle düşünüyor.

Ben: ASLA OLMAZ.

Casey: Tamam, peki plan ne?

Ben: Plan mı? Planım yok. Soğukta bir ağaç evinde saklanıp size mesaj atıyorum.

Casey: Orada sonsuza kadar kalamazsın.

Ben: İzle de gör.

Riley: Bir şey olmaz. Daha kötüsünü de atlattın. Jace'in kazara mutfağını ateşe verdiği zamanı hatırlıyor musun?

Ben: Bunun ne alakası var?

Riley: Yok. Ama o olaydan kurtuldun, bu olaydan da kurtulacaksın.

Ben: Keşke bu mantıklı olsaydı.

Burun kıvrarak başımı duvara yasladım, göğsümdeki düğüm biraz gevşedi. Ben Natalie Bennett'tım. Her şeyden kurtulabilirdim. Easton'dan bile.

Belki.

EASTON

Kalp krizi mi geçiriyordum? Çünkü öyle hissediyordum. Natalie'nin evinin girişinde dururken - benim büyüdüğüm ev kadar tanıdık bir yer - tamamen kendimi kaybetmemek için elimden gelen tek şey buydu. Nabzım hızla atıyordu, ellerim hafifçe titriyordu... ve bunun nedeni Levi'nin sağdıçı olacağım için gergin olmam değildi. Bunun nedeni, hayatımın aşkı lanet olası bir pencereden düşerken görmüş olmamdı.

Ve hayatım boyunca hiç kimseyi bu kadar yakalamak istememiştim.

Onu tekrar gördüğüm anda zaman sanki yavaşlamıştı. evet, yapraklarla kaplıydı, küfürler ediyordu ve saçları bir sincapla kavga etmiş gibi görünüyordu, ama daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim. Çalılıklara

çalıların arasına kaybolmaya çalışırken bile, bir şekilde evrenin merkezi gibi görünmeyi başardı.

Şimdiye kadar oyunculuğun zor olduğunu hiç hissetmemiştim.

Sersemlemiş hissediyordum. Akşamdan kalma gibi. Çok fazla içki içtiğimden değil, bir anda çok fazla duyguya kapıldığımdan. O buradaydı. Natalie.

Benim Natalie'm.

O gerçektir, neredeyse iki yıldır her gece kafamda tekrar tekrar canlandırdığım bir rüya değildi. Gözlerim kanayana kadar baktığım resimler değildi.

Ve o mükemmeldi. Mükemmelden de öteydi.

Onu gördüğüm anda, sanki biri karnıma yumruk atmış gibi oldum. Eskisinden bile daha güzeldi... Bu nasıl mümkün olabilirdi? Gözlerinde aynı vahşi enerji vardı, aynı tavırları vardı, sanki tüm dünya ya ona tapmalı ya da cehenneme gitmeliydi. Ama yeni bir şey de vardı. Daha önce olmayan bir özgüven. Bu onu tehlikeli yapıyordu.

Zaten mahvolmuştum, bu yüzden onun hatırladığımdan daha iyi olması hiç adil değildi.

Sikimi düzeltirken yüzümü buruşturdum, sikim kot pantolonumu yırtmaya çalışırken, onun evine, içinde ailesi varken nasıl gireceğimi merak ediyordum. Ona olan ihtiyacım acı vericiydi... Sanki liseye geri dönmüşüm gibi, onun etrafında düzgün düşünemiyordum çünkü onunla yatmak için sabırsızlanıyordum.

Onu özlemekten vazgeçeceğim anı bekleyip duruyordum. Uyandığımda onun sosyal medya hesaplarını kontrol etme ihtiyacı hissetmeyeceğim, ya da aşk acısı çeken bir ezik gibi telefonumdaki eski fotoğrafları kaydırmayacağım anı. Ama o an hiç gelmedi. Ne kadar çok seçmeye katılmış olursam olayım, ne kadar çok flaşlı kamera ile karşılaşsam karşılaşıyım, günün sonunda görmek istediğim tek kişi hala oydu.

Ve şimdi nihayet buradaydım, nihayet geri dönmüştüm, kendimi bir uçurumun kenarında hissediyordum, atladığımda onun beni yakalayacağını umuyordum.

Hayatta kalmanın tek yolu, sikime bizim ara verdiğimiz sürenin neredeyse bittiğini hatırlatmaktır.

Neredeyse iki lanet yıl.

Acınası bir durumdaydım, en azından arkadaşlarım öyle diyordu. O gittiğinden beri kimseyle birlikte olmamıştım.

Denemiştim ve muhtemelen ereksiyon bozukluğum olduğu ya da kadınlardan hoşlanmadığım hakkında bir sürü dedikodu çıkmıştı çünkü sikim başka birine bir kez baktı ve... tamamen çalışmayı bıraktı.

Sadece onu düşündüğümde, onun resmine baktığımda ya da... ona baktığımda ereksiyon olabiliyordum.

Ama arkadaşlarım anlamıyordu. Penisim onların bilmediği bir şeyi biliyordu.

Kimse onunla kıyaslanamazdı. Yaklaşamazdı bile.

Muzları düşün, diye kendime telkin ettim ve penisimi pantolonuma geri sokmaya çalıştım. O iğrenç meyveden daha fazla beni gevşeten bir şey yoktu. Birkaç saniye daha...

Kapı açıldı ve Natalie'nin annesi Emily içeri girdi. "Easton!" diye bağırdı ve beni sıcak bir kucaklamaya çekti.

Siktir, kalçalarımı çok uzak tuttum, ama belli ki bir annenin kucaklaması muzlarla aynı etkiye sahipti, çünkü mutlu ve minnettar bir şekilde, balık gibi gevşemiştim.

Boa yılanı gibi sarılmasından beni kurtardı ve bir adım geri atmadan önce omuzlarımı bir saniye sıktı. "Seni görmek güzel," dedi ve bunu içten söylediğini anlayabiliyordum. Ve lanet olsun, ağlamak üzere gibi görünüyordu.

Ben de, Bayan *Bennett*. *Ben de*. Buraya geri dönmenin nasıl bir şey olacağına kendimi hazırladığımı sanıyordum, ama belli ki bu aslında mümkün olmamıştı.

Hâlâ kendimi toparlamaya çalışırken onu içeriye kadar takip ettim. Levi köşeden çıktı, gülümseyerek ve sırtıma vurarak beni selamladı. "Nihayet geldin dostum," dedi. "Kayboldun sandım, Bay Hollywood."

"Geç olması hiç olmamasından iyidir," dedim, sesimin ne kadar normal ve sakin çıktığına gurur duyarak. O, burada olmak beni öldürdüğünü çok iyi bildiği için bana anlamlı bir şekilde gülümsedi. Levi, kasabadan ayrıldıktan sonra iletişimde kaldığım tek arkadaşlarımdan biriydi ve ne yazık ki onun için, Natalie olmadan ne kadar mutsuz olduğumu dinleyen tek kişi de oydu.

Muhtemelen her sarhoş olduğumda. Ki o, Natalie'nin benden ayrılmasının ardından ilk günlerde oldukça sık oluyordu.

Natalie'nin ailesinin geri kalanı mutfakta toplanmıştı ve ben en çekici halimi göstermeye çalıştım - sonuçta, kartlarımı doğru oynarsam, bu insanlar yakın gelecekte tekrar benim ailem olacaktı.

Gözlerim Natalie'nin büyükannesi MeMaw ile buluştu ve ben irkildim. Gözlerinde yarı deli, yarı öfkeli bir parıltı vardı. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Nat benden ayrıldıktan sonraki gün oraya gitmiştim ve MeMaw beni kapıda karşılamıştı.

Güneş tam olarak doğmadan önce, önceki gecedен kalma aynı kapüşonlu sweatshirt'ümü giyerek onun verandasına gelmiştim. Ellerim terliydi ve kalbim boğazımda atıyor gibiydi. Bütün gece uyanık kalmış, onun fikrini değiştirmek için söyleyeceğim sözleri tekrar tekrar düşünmüştüm.

Kapıyı çalmak için yumruğumu kaldırdım, ama parmaklarım kapıya değmeden kapı açıldı. MeMaw, ön tarafında parlak HOT GIRL SHIT yazan büyük beden bir sweatshirt giymiş ve hareket ettiğinde çınlayan büyük halka küpeler takmış halde duruyordu. Kırmızı gözlüklerinin altından bana, sanki aile gümüşlerini çalmaya çalışırken yakalamış gibi gözlerini kısarak baktı.

"Easton Maddox," dedi, güneyli aksanı kırbaç kadar keskin. "Bu saatte torunumun verandasında ne işin var?"

"Onunla konuşmam lazım," dedim, onu geçmeye çalışarak, ama MeMaw yoluma dik bir şekilde çıktı. Bu kadar küçük biri için, bir futbol oyuncusu gibi duruyordu.

"Şu anda seninle konuşmak istemiyor tatlım," dedi, kollarını kavuşturup sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi başını eğdi. "Ama ben istiyorum. Benimle yürüyüşe çık."

Başka seçeneğim yoktu. MeMaw'ın böyle bir özelliği vardı; sanki sen bir şey yapmadan önce ne yapacağına karar vermiş gibi. Ceketini aldı ve verandaya çıktı, ormana giden toprak yola doğru başını salladı.

Birkaç dakika sessizce yürüdük, onun adımları telaşsız, benimki gerginlikten sert. Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyordum ve

sessizliği bozmak, durumumu açıklamak istedim.

Ama MeMaw önce konuştu. "Onu seviyorsun, değil mi?"

Bu sözler mideme yumruk gibi indi. "Tabii ki seviyorum," dedim, sesim titriyordu. "Onu gördüğüm andan itibaren sevdim."

MeMaw durdu ve bana döndü, parlak kırmızı gözlükleri ışığı yansıtıyordu. "Sana inanıyorum, canım. Ama bazen birini sevmek, onun uçmasına izin vermek demektir."

"O uçmak istemiyor," dedim, hayal kırıklığım doruğa ulaşmıştı. "Sadece korkuyor."

"Belki," dedi MeMaw, sesi şimdi daha yumuşaktı. "Ama Natalie benim gibi. Özgür bir ruhu var. Onu kafese kapatmaya çalışırsan, onu kırarsın." Elini koluma koydu, tutuşu şaşırtıcı derecede güçlüydü. "Üniversitenin bu ilk yılında? Senin ne yaptığını merak etmeden, seni hayal kırıklığına uğrattığını veya seni engellediğini hissetmeden, kim olduğunu anlaması gerekiyor."

"O beni asla engelleyemez," diye itiraz ettim, kendi sözlerimin acısını hissederek.

"Böyle düşündüğünü biliyorum," dedi MeMaw, gözleri ruhumun her köşesini görebiliyormuş gibi beni inceliyordu. "Ama senin ne düşündüğün önemli değil, tatlım. Önemli olan onun ne hissettiği. Ve şu anda, kendine alan ihtiyacı olduğunu hissediyor."

Boğazımdaki yumru beni boğacakmış gibi hissederek zorlukla yuttum. "Ya bir daha geri dönmezse?"

MeMaw o zaman gülümsedi, gözlerine ulaşmayan küçük, anlamlı bir gülümseme. "Eğer o seninse, geri dönüş yolunu bulacaktır. Ve bulamazsa... o zaman sen onu almaya gelirsin, değil mi?"

Bu sözler, itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı yaktı. Onun mantığını, mantıklı olmasını nefret ediyordum, ama her şeyden çok, Natalie'yi bırakma fikrini nefret ediyordum.

MeMaw koluma hafifçe vurdu ve yürümeye devam etti. "Şimdi eve git, Easton. Filminle ilgilen ve onun da kendisiyle ilgilenmesine izin ver. Uçması gerekiyor ve sen ona izin vermelisin."

O gün onun verandasına geri dönmedim. Yalvarmadım, rica etmedim, fikrini değiştirmeye çalışmadım. Ama arabama geri dönerken, göğsümde boş bir acı hissettim ve bir şeylerin değiştiğini anladım.

Çünkü MeMaw haklıydı. Natalie'yi kafese kapatamazdım. Ama bu, onun bana geri döneceğini ummaktan beni alıkoymadı.

Ve eğer dönmezse, benimle bir hayatın dışarıda bulabileceği her şeyden daha iyi olduğuna onu ikna etmem gerekecekti.

Şimdiki zamana geri döndüm, MeMaw'ın onaylamayan bakışlarından kasıtlı olarak gözlerimi kaçırdım. Açıkçası, Natalie'yi özgür bırakma konusundaki onun fikri ile *benim* fikrim farklıydı.

Ama sorun değildi. Şimdi her şeyi düzeltmek için buradaydım.

Herkes düğün hakkında konuşmaya başladı ve ben de dikkatimi vermeliydim. Ama dikkatim sürekli dağılıyor, pencereye doğru kayıyordu.

Ona doğru.

O ağaç evinde nasıl oturduğunu hayal edebiliyordum. Bacakları kapaktan sarkmış, saçları solan güneş ışığının yumuşak parıltısını yakalıyordu. Orada yukarıda, muhtemelen çıldırmış, muhtemelen benim burada olmamdan dolayı öfkeleniyordu.

Siktir, sadece onun yanında olmak, yakın olduğunu bilmek, sanki sonunda tekrar nefes alabiliyormuşum gibi hissettiriyordu. Neredeyse iki yıldır, onu özlemenin ağırlığı altında boğuluyor, boğuluyordum. Ve şimdi o buradaydı ve ben o pencereden geçip, o lanet ağaca tırmanıp, o zaman söyleyemediğim her şeyi ona söylemek istiyordum.

Ama yapamazdım. Henüz yapamazdım.

Onun yerine, mutfakta durup Levi'nin söylediklerine ilgi gösteriyormuş gibi yaptım, kendimi kontrol etmek için gösterdiğim çabadan titremiyormuş gibi yaptım.

Çünkü bunu düzeltmek, bizi düzeltmek ne kadar istesem de, onu tekrar kaybedemezdim. Ve onu aceleye getirmek? Bu bir seçenek değildi.

Sakin davranacaktım.

Şimdilik. Bu beni öldürse bile.

BÖLÜM 5

NATALIE

Verandaya adım attığımda ekran kapısı gıcırdadı, sabah havası sanki bana kişisel bir kin besliyormuş gibi cildimi ısıırıyordu. Yarı insan, yarı yatak gremlin gibiydim, cehennem gibi ikiz yatakta geçirdiğim uykusuz gecenin ardından giydiğim tayt ve kapüşonlu sweatshirt hala üzerimdeydi. O yatak ortaokul yıllarımdan kalma bir kalıntıydı ve sanki kişisel bir intikam peşindeymiş gibi hissettiriyordu. İçinde rüyaları mahvetmek için keskinleştirilmiş bir yay olduğuna emindim.

Ya da en azından, gözümü bile kırpmadan uyuyamadığım için kendime uydurduğum bahaneydi bu.

Gecenin çoğunu ağaç evinde geçirdim. Paige sonunda dışarı çıktı ve sanki hayatında gördüğü en komik şey gibi gülüyordu, ta ki ona birinci sınıfta uykumda saçımı kestiği için hala ona borçlu olduğumu hatırlatana kadar. Ona o anda makasım olmayabilir ama yetişkin düzeyinde kindarlığım ve ağartıcıya erişimim olduğunu söyledim.

Bu onu susturmuştu.

Söylemeye gerek yok, dün gece pek uyuyamadım.

Bu sabah nihayet kendimi yataktan çıkardığımda, kapının hemen dışında bir kutu köpek oyuncağına takılıp düştüm. Görünüşe göre bu ev, ben ayrıldığımdan beri bubi tuzaklarıyla donatılmıştı. Frederick Von Licktenstein'ın gıcırdayan pizza dilimi, beni en az on yıldır dekoratif olmayan bir dekoratif yastık yığınının yüzüstü düşürdü. Bu kaosun suçunu anneme atmak isterdim, ama o benden önce bana mesaj atma cüretini gösterdi:

Anne: Hepimiz mekana gidiyoruz! Hayatta olduğun zaman gel.

Empatin için teşekkürler anne. Seni Yılın İnsancıl Kişisi ödülüne aday göstermemi hatırlat bana.

Anahtarlarımı elime alıp arabama doğru yürüdüm. B&B'ye ne kadar çabuk gidersem, tüm bunların bitmesine o kadar yaklaştım olacaktım.

Kafamda durmadan dönen Easton montajı yüzünden çocukluk odamda inmek için can atıyor muydum?

Evet.

Böyle bir şeyden kendimi başarıyla alıkoyabildim mi? Evet, o da.

Ama sadece evin duvarlarının ne kadar ince olduğunu deneyimimden bildiğim için.

Arabama binip, aşk ya da kalp kırıklığıyla ilgisi olmayan müzikleri son ses açıp, üç kahve içip, tam bir çöküşün eşiğinde olmadığımı taklit edip... sonra da nedime görevlerimi yerine getirme zamanı gelene kadar odamda saklanacaktım.

Bence sağlam bir plandı. Ne ters gidebilirdi ki?

Sürücü koltuğuna kayarak, anahtarı kontağa sokup çevirdim.

Hiçbir şey olmadı.

Bir ses bile çıkmadı. Sadece ölü, cansız bir sessizlik.

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye mırıldandım ve alnımı direksiyona vurdum.

Tekrar. Sanki işe yarayacakmış gibi anahtarı daha sert çevirdim. Hala hiçbir şey olmadı.

Ölmüş. Arabam ölmüştü. Peki ya konser salonu? Tam iki saat uzaklıktaydı.

Tabii ki.

Belli ki, ters gidebilecek her şey ters gitmişti.

Koltuğa yaslandım ve cevaplar orada olabilirmiş gibi gökyüzüne baktım. Yoktu. Sadece dallardan bana alay eden bir sincap ailesi vardı.

Sorun yoktu. Her şey yolundaydı.

Hala kendi kendime mırıldanıyordum, kaputu açarken, umuttan çok alışkanlıktan. Bu araba — yaşlı Bessie, huzur içinde yatsın — on altı yaşında miras aldığımda zaten yüz bin mil yol yapmıştı. Easton'daki

kalp kırıklığı, iki patlak lastiği, haylaz bir rakun olayını ve tam olarak bir tane pişmanlık verici Florida yolculuğunu atlatmıştı.

O benim hayat arkadaşımdı.

Ta ki görünüşe göre...

bugüne kadar.

O ölmeye karar verdiğinde.

Arabadan inip, mucizevi bir şekilde yeniden çalışacakmış gibi motora bakarken, bir aracın yaklaştığını duydum.

Parlak, yükseltilmiş bir kamyonet, lastikleri yoldan çakıl taşları saçarak garaj yoluna girdiğinde döndüm. Sürücüyü gördüğümde midem düğümlendi.

Seksi canavar, kemerini bağla, kendini bir direğe kelepçele ki ona atlamayasın, sürücü.

Easton.

Ters takılmış bir şapka ve sabah saat ondan önce yasaklanması gereken küstah bir sırtış takıyordu. Bu, benim gibiler için, yani nabızı atan her kız için bir sorun teşkil ediyordu.

Denim giysili bir günahkar gibi dışarı çıktı. Doğru yerlere yapışan yıpranmış kot pantolon, aptalca şekillendirilmiş göğsüne spreylenmiş boyanmış gibi duran termal tişört ve o şapka - kahretsin, o şapka - şimdiye kadar sahip olduğum tüm mantıklı düşüncelerimi uçurumdan aşağıya doğru bir dalışa zorladı.

Makyaj yapmamıştım. Sütyen de giymemiştım. Beni bir an önce ele verecek olan taytlar ve önü pizza sosuyla lekelenmiş ya da lekelenmemiş bir kapüşonlu sweatshirt giyiyordum.

Bu sabah nasıl bu kadar seksi görünebilirdi?

Özellikle de dün akşamki düşüşümden sonra duşumun yaprakları tamamen temizlediğini düşünmediğim halde. Bed and breakfast'a vardığımda çok seksi olmayı planlıyordum. Günün bu kadar erken saatinde buna hazır değildim.

"Araba lazım mı?" diye seslendi, beni dişlerimi sıkmaya zorlayan seksi bir tavırla.

Kollarımı kavuşturup ona sert bir bakış attım, kalbimin yüzüne yumruk atıyormuş gibi davranarak. "Burada ne işin var?"

"Bunu bana sürekli soruyorsun, Trouble," dedi sırtarak, ön kol kaslarını esneten bir şekilde şapkasını düzeltti. Haksızlık. Kaslar böyle uyarı vermeden esnememelidir.

"Sürekli ortaya çıkıyorsun," diye karşılık verdim, bakışlarımı ondan uzaklaştırıp, sanki evrenin tüm sırlarını barındırıyormuş gibi arabamın motoruna bakarak. "Ve sevimli bir dağ sıçanı gibi değil, eklemeliyim. Bir köstebek gibi."

"Oh, marmotlar sevimli olarak mı bilinir? Bunu bilmiyordum." Dudaklarında aptalca bir gülümseme olduğunu duyabiliyordum.

"Artık biliyorsun," dedim kibirli bir şekilde. Sevimli olup olmadıklarını bilmesem de.

Easton yaklaştı, varlığı etrafımdaki havayı ısıtıyordu, sanki kolonya ve vücut ısısından oluşan kişisel bir güç alanı varmış gibi. "Her neyse, galiba seni bir yere götürmem gerekecek."

Vücudunu yanımda hissedebiliyordum, o kadar yakındı ki beynim bir saniye devre dışı kaldı ve asla itiraf etmeyeceğim şiirler yazmaya başladı. Çenesinin kıvrımı ve kokusunda, bunca zaman sonra bile hala beni mahvetmeye çalışan bir şey vardı...

Ah, yine aptal kalbim. Deli gibi özlem duyuyordu.

İçimden inleyerek yüzümü elime sildim. "Ben iyiyim. Yola çıkmak üzereydim."

Easton başını eğdi ve abartılı bir şüpheyle bozuk arabama baktı. "Tabii, tabii. Her şey yolunda görünüyor."

Sevimli, inatçı Old Bessie'mden onun kamyonetine baktım. Sabah güneşinde parlıyordu, lisedeki ezik arabasından çok daha iyiydi. Kamyonetinin bile daha seksi olması normaldi.

Belli ki ben böyle bir lanete sahipmişim.

Easton arabama yaslandı, kollarını ön kollarındaki kasları tekrar gerginleştirecek şekilde kavuşturdu. "Bütün sabah burada oturup çekiciyi bekleyebilirsin ya da arabama atlayıp gününü kurtarmama izin verebilirsin."

"Kurtarılmaya ihtiyacım yok," dedim, titreyerek ve gerçek pantolon giymediğim için hemen pişman olmama rağmen sesim kesikti.

Easton kaşlarını kaldırdı, gülümsemesi genişledi. "*Yolda kalmış* biri için çok inatçısın."

Ağzımı açtım. Kapattım. Tekrar denedim.

"Ben... seçeneklerimi değerlendiriyorum."

"Uh-huh." Sanki çok düşünüyormuş gibi çenesini kaşıdı. "Bu seçeneklerden biri, hiçbir koşul olmadan teklif eden adamın arabasına binmek olabilir mi?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Koşulsuz demek ne demek biliyor musun, Maddox?"

Gülümsemesi genişledi ve lanet olsun, bu hala gördüğüm en yıkıcı şeydi. "Sen söz konusu olduğunda değil."

Bum. Yumurtalıklarım gitti. Onlara ihtiyacım yoktu. En azından bu yolculuk için yoktu.

Tartışmak istedim, ama ailem çoktan gitmişti ve düğün hazırlıkları sürerken geri gelip beni almalarını istemek kabalık olurdu. Ayrıca, ilk düğün etkinliği birkaç saat sonra başlayacağı için, çekicinin arabamı tamirciye götürmesini beklemek için vaktim yoktu.

Taksiye ödeyeceğim parayı da ödemek istemediğimi söylememe gerek yok.

"Peki," diye mırıldandım ve onun kamyonetine doğru yürüdüm. "Ama o şeyi yapmayacağız."

"Ne yapmayacağız?"

"O şeyi," dedim, belirsiz bir şekilde elimi sallayarak. "Eski anıları yad ettiğimiz ya da son birkaç yıldır neler yaptığımızı konuştuğumuz şeyi."

"Son yirmi üç ay, yirmi gün ve on iki saati mi kastediyorsun?" diye sordu rahat bir şekilde.

Kendi ayağıma takılıp düştüm. Kelimenin tam anlamıyla. Çünkü beynim, onun rahatsız edici derecede doğru matematiği karşısında kısa devre yapmıştı. "Bu garip bir şekilde çok spesifik oldu."

"Mmm," dedi belirsiz bir şekilde, sanki beni öldürmeye çalışıyormuş gibi göz kırptı. "Önemli konularda kesin olmayı severim."

Onu terk ettiğim tarih gibi. Harika.

Neden böyleydim?

Bir beyefendi gibi yolcu kapısını açtı — ya da iyi tavırlarıyla gizlice hayatımı mahvetmeye çalışan bir adam gibi — ve ben orada durup, ona teşhircilik yapmadan ya da bir şey yırtmadan kamyonete atlayabilir miyim diye düşünüyordum.

Spoiler uyarısı: Yapamadım.

"Ah," diye bağırdım, Easton'ın güçlü elleri belimi kavradı, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kaldırdı ve kabine oturttu.

"Bu da yasak, Maddox," diye yorum yapabildim sonunda koltuğuma çöküp, dokunduğu yerlerden damarlarımdan kıvılcımlar çıkarken.

Derin bir nefes aldım. Eh, bu bir hataydı. Kamyonet yeni deri ve kolonya kokuyordu — onun kolonyası — yani dünyadaki en sevdiğim koku.

"Neyin yasak olduğunu mu soruyorsun?" diye sordu, başını eğerek, dudaklarında aynı kendini beğenmiş, seksi, sinir bozucu gülümsemeyle, vücudumun tanıdığı tek oksijenmiş gibi onun kokusunu çaresizce içime çekmemi izliyordu.

"Dokunmak," dedim kesin bir şekilde. "*Dokunmak* yasak."

"Phew, mükemmel kışına bakmamın yasak olduğunu söyleyeceksin sandım. O zaman hayır demek zorunda kalırdım ve bütün bu olay olurdu."

Ben bir şey söyleyemedim kapıyı yüzüme kapattı.

Ne cüret!

Easton direksiyonun başına geçti, sanki bir yarışma kazanmış gibi yüzünde bir gülümseme vardı.

"Natalie?" diye sordu, eğlenmiş gibi. Ağzından kelimeler çıktığını anlamam bir saniye sürdü, çünkü direksiyonu çevirirken ön kol kaslarının hareketini izlemeye o kadar dalmıştım ki. Gözlerimi kırptım ve yüzümü silerek salya akmadığından emin oldum.

Eğer bir bağımlılığım varsa, o da kol pornosuydu. Ve muhtemelen karın kasları.

Ve kesinlikle ters takılmış şapka.

Ve şu anda beni feromonik bir umutsuzluğa boğan koku.

"Evet?" diye ciyakladım sonunda, çünkü görünüşe göre sesim de beynim gibi beni terk etmişti.

Son zamanlarda yaşadığım bir sorun gibi görünüyordu.

"Old Bessie'yi sordum," dedi, bana yan gözle bakarak. "Hala onu sürdürdüğüne şaşırdım."

"Onun adını öyle söyleme," diye hemen tersledim, beni bu düğüne götüren tüm hayat kararlarımdan ve az önce arabamın adını söylediği cinsel tondan pişman oldum, bu benim içimde korkunç, *kötü* şeyler yapıyordu.

Old Bessie birçok seksin sahnesiydi ve onun adını duymak bile Easton'la yaşadığım en ateşli anların anılarını canlandırıyordu.

Garip ama gerçek.

"Ne açgözlü bir kedi," diye homurdandı, sıcak dili içimi yalarken.

Natalie, kendine gel lan.

"Maalesef paramın çoğu kıyafetlere, Nerds Gummies'e ve alkole gidiyor..." diye kekeledim, bacaklarımda arasında hissettiğim ihtiyaçtan dolayı biraz alaycı bir şekilde. "Bessie yaklaşık bir yıldır muayeneye gitmedi, ama sadık bir araba."

"Ama okul harçlarına değil," diye araya girdi, dudaklarında aynı sinir bozucu seksi sırıtişla garaj yoluna bakarak. "Paran o işlere gitmiyor."

Onun sözlerine gözlerimi kırıştırdım, dudaklarımda bir kaş çatma belirdi. Bunu nasıl biliyordu?

"Hayır..." dedim yavaşça. "Okul ücretine gitmiyor."

Bu doğrudu. Okula başladığımdan beri öğrenim ücretine tek kuruş bile ödememiştim. Bu gerçekten bir mucizeydi ve ben de bunun gökten düşen gizemli bir burs ya da üniversitenin hatası olduğunu düşünerek sorgulamamıştım. Burs e-postası belirsizdi ve üzerinde yazan isim bana tanıdık gelmiyordu. Bunu hiç sorgulamamıştım çünkü... şey, buna *ihtiyacım vardı*.

Ama ya...

Hayır,

olamaz.

Siktir.

Korkunç, içimi kemiren bir şüphe içimi kemiriyordu. Üniversite masraflarımı ödemek, ailem için asla bir seçenek olmayacaktı. Başından beri, bir sürü okul kredisi çekip, yetişkin hayatımın çoğunu bunları ödemek için harcayacağımı biliyordum.

Easton'a yan gözle baktım, belli etmeden onu olabildiğince yakından incelemeye çalıştım. Eskiden onun her ifadesini avucumun içi gibi bilirdim. Bir şaka yaparken dudaklarının seğirmesi. Sinirlendiğinde ama sakin olmaya çalışırken kaşlarının arasındaki kırılganlık. Gergin olduğunda çenesinin kasılması.

Ama onun bu yeni halini okumak çok daha zordu.

"Easton," diye dikkatlice başladım. "Okul ücretini ödemediğimi nasıl anladın?"

Sırtışı, nefesimi kesecek kadar geniş bir gülümsemeye dönüştü.

"Çünkü *ben* ödedim, tabii ki," dedi, hiç pişmanlık duymadan eklemeliyim. Sanki eski sevgilinin seni acımasızca kalbinden bıçakladıktan sonra, onun okul parasını büyük Hollywood kontratından ödemek tamamen normal bir şeymiş gibi.

Bütün vücudum kilitlendi. Nefesim kesildi. Yumurtalıklarım aynı anda isyan etmeye ve bana tokat atmaya çalıştı.

Boğuluyordum. Gerçekten boğuluyordum, nefes alamıyordum, ölmek üzereydim.

O ise hiç irkilmedi. Sadece bir elini kaldırdı ve rahatça dizime koydu. Tam da taytımın yumuşak siyah pamuğunun üzerine. Başparmağı, sanki sakınleştirilmesi gereken panik halindeki bir tavşanmışım gibi, yumuşak, yavaş ve rahatlatıcı bir şekilde okşamaya başladı.

Bir başka spoiler uyarısı: bu beni sakınleştirmede.

"Nefes al, Trouble," dedi yumuşak bir sesle, sanki *tam anlamıyla* bir *varoluş krizi* yaşıyormuşum gibi dramatik davranıyormuşum gibi.

"Easton," diye hırıltıyla söyledim. "Neden... neden bunu yaptın?"

Başparmağı okşamaya devam etti ve ben kamyonetin kapısını açıp trafiğe atlamak için duyduğum dürtüye direnmek zorunda kaldım.

"Her şeyden sonra," diye devam ettim, sesim yükseliyordu.

"Ben... biz... Neden böyle bir şey yaptın?"

İlk şokum geçtikten sonra, damarlarımdan garip bir acı yayılmaya başladı. Hoş olmayan, kabul edilemez ve... lanet olasıca acı verici bir acı.

Gözleri tekrar yola döndü, ama yüzü birden ciddiye büründü. Alay yoktu. Sadece... Easton vardı. Eskiden saçlarımı

ve kırık yerlerimi bilmek istediğini, böylece her birini sevebileceğini söyleyen adam.

"Beni daha iyi tanıman gerekirdi, sırf sen bittiğini söyledin diye... benim de bittiğimi düşünmemeliydin," dedi, sesi artık daha sakindi. "Gerçi, benimle ayrılmanın asıl nedeni, beni aslında o kadar da iyi tanımadığını gösterdi, değil mi?"

Göğsümü ovuşturarak, ağrıyan hissi gidermeye çalıştım. "Sana borcumu ödeyeceğim. Biraz zaman alabilir... tamam, uzun bir zaman. Tabii piyangoyu kazanmazsam, ki bu da olabilir. Okulda, Wyoming'de aile tatilinde rastgele bir benzin istasyonuna gidip yirmi bin dolar kazanan bir kız tanıyordum..."

"Bana geri ödeme yapmayacaksın," dedi, cümlemi yarıda keserek.

Saçmaladığımın farkındaydım, ama eski erkek arkadaşın, çok ünlü eski erkek arkadaşın, senden ayrıldıktan sonra okul masraflarını ödediğini öğrendiğinde başka ne yapabilirdin ki?

Koltuğa yaslanıp, öfkelenmeli miyim yoksa bu lanet olası duruma kendimi kaptırmalı mıyım diye karar vermeye çalışırken, öfkeyle nefes alıp verdim.

Cömertlik mi? Aşk mı? Suçluluk mu?

Ya da belki de üçü birden, 1,80'den uzun, haksız yere seksi bir Hollywood paketi içinde?

Cevaplara ihtiyacım vardı. Netliğe ihtiyacım vardı.

Onun kucağına tırmanma hayallerini bırakmam gerekiyordu.

"Sana borcumu ödeyeceğim," diye ısrar ettim, telefonumu taytımın cebinden çıkardım — bu icat için şükürler olsun — ve Casey ile Riley'e bir SOS mesajı gönderdim.

Easton, kararsız bir şekilde mırıldandı ve sonra, onun yaptıklarını kabullenmeye çalışırken, merhametli bir şekilde konuşmayı kesti.

Telefonum elimde titredi ve Easton'ın yola değil bana çok daha fazla dikkat ettiğini görmezden gelmeye çalışırken, mesajı bir can simidi gibi açtım.

Casey: Seni öptü!

Telefonuma bakakaldım, sonra Easton ekranı göremeyecek şekilde hızla eğdim. Mesajların onunla ilgili olduğu belliydi, kesinlikle görmesini istemiyordum.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Easton, tamamen masum bir şekilde. "Hayır," diye yalan söyledim ve telefonumu daha sıkı tuttum.

■

Ben: Neden öyle dedin?

■

Riley: Peki, başka ne olabilir ki?

■

Ben: Aslında pek çok şey olabilir. Beni öpersen, bu bir SOS durumundan daha fazlası olur.

■

Casey: SOS'tan daha kötü olan ne olabilir ki?

■

Ben: Oluşturur. Büyük kelime, Case-face. Ama bilmiyorum. DEFCON 3 ya da belki 10 nasıl? Şu anda beni hiç tanımadığınızı hissediyorum.

■

Riley: Bir dahaki sefere bu sıralamayı doğru yapabilmek için telefonuma not alacağım.

■

Ben: Aferin kızım.

■

Ben: Ama aynı zamanda... odaklan. Bu DEFCON 3 olmayabilir, ama acil bir durum.

■

Riley: Hazırız.

■

Ben: Gerçekten hazır mısınız?

"Ne yazıyorsun öyle?" diye sordu Easton omzuma dokunarak, bu sefer başparmağıyla büyük beden kapüşonlu sweatshirtimin yana kaymış olduğu çıplak tenime dokundu.

Vurulmuş gibi irkildim ve boğazımdan yine o boğuk ses çıktı. O, sanki bu çok komikmiş gibi güldü ve bu ses içimi parçaladı... külotumu tamamen ıslattı.

Siktir.

İçimde biriken şehvetin yoğunluğundan yanıp kül olacağımı düşünürken... karların arasından, bir tür masalsı dağ kulübesi göründü. Burası yatak ve kahvaltı yeri olmalıydı.

Easton, araba garaj yoluna girerken elini direksiyona geri koydu ve ben rahatlamış bir şekilde koltuğuma yığıldım. Belki de yaşayacaktım. Belki de bu araba yolculuğunda kendiliğinden yanmadan hayatta kalacaktım. Belki.

Dağ evi, sanki oraya aitmiş gibi yamacın eteğine yerleşmişti, taş ve sedir ağacından yapılmış dış cephesi karla kaplıydı ve çam çelenkleriyle süslenmişti. Karanlık ahşap kirişlere don yapışmış, ışığı parıltı gibi yakalıyordu ve yumuşak bir kar tabakası zemini kaplamıştı. Yanıp sönen ışıklar eğimli çatı hattı boyunca dizilmiş ve verandadaki kalın kütük sütunların etrafını sarmış, geç sabah gökyüzünün gümüş rengi uzantısına altın bir parıltı yansıtıyordu.

Fenerler yolu süslüyordu, soğuğa rağmen alevleri sıcak bir şekilde titriyordu, sanki tüm yer bir kış kartpostalının önünden çekilmiş gibiydi. Kulübenin ötesinde, karla kaplı çam ağaçları dağlara doğru uzanıyordu ve donmuş bir gölet, üzerindeki ışık zincirlerini yansıtıyordu - sakın, mükemmel ve neredeyse gerçek olamayacak kadar büyüdü.

Paige ve Levi iyi iş çıkarmışlardı. Gerçekten iyi.

Burası tam da evlenmek isteyeceğiniz türden bir yerdi. Tabii ki ben bunu düşünmüyordum. Kesinlikle hayır. Düğünleri, yüzükleri, Easton'ın smokin içinde nasıl görüneceğini ya da varsayımsal çocuklarımızın ondan ölümcül çene hattı ve silah gibi bir çekicilikle sırtıma yeteneği dışında ne miras alacağını düşünmüyordum.

Hayır. Hiç de değil.

Binanın çift kapısının dışında, sanki Antarktika'da yaşıyormuşuz gibi, kalın kahverengi bir kürk manto giymiş bir vale bekliyordu. Hayatımda birini gördüğümde hiç bu kadar rahatlamamıştım.

Telefonum espresso içmiş gibi titriyordu, ama kız arkadaşlarıma daha sonra haber vermem gerekecekti. Şu anda tek bir görevim vardı: Easton o sinir bozucu seksi sesiyle başka bir şey söylemeden kamyonetten kaçmak.

Ayı tarafından kovalanıyormuşum gibi yolcu kapısını açtım ve keskin havada kalan odun dumanı kokusunu içime çekerek, burnumdan onun kolonyasının kokusunu çıkarmaya çalıştım.

Vale, neredeyse ona çarpacakken irkildi. Adam, kaldırım taşlı yolda yüzüstü düşmeden hemen önce beni yakaladı. Çünkü, tabii ki, burası kaldırım taşlıydı. Daha sevimli olamazdı.

"Vay canına. İyi misin?" diye sordu, kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"O iyi," dedi Easton arkamdan, yumuşak, boğuk ve tamamen sahiplenici bir sesle... Ve sonra vale'nin kollarından çekildim. "Çantalar arkada," diye ekledi Easton, zavallı adama anahtarları fırlatırken. Adam şimdi Easton'a, muhtemelen Easton'ın hayatını son zamanlarda rahatsız eden, "seni bir yerden tanıyor muyum" bakışını atıyordu.

"Kaba davranıyorsun," diye fısıldadım, kesinlikle olayı anlamaya başlayan valeye bakarak.

Easton omuz silkti, hala kolumu sanki onun randevusuymuşum gibi tutuyordu, sanki iki saniye sonra çözülmemiş cinsel gerilimden alev alev yanacak biri değilmişim gibi. "Seninle *flört ediyordu*."

"Tabii ki..." diye başladım, tüm harika özelliklerimi açıklamaya hazırdım, ama fırsatım olmadı.

Çünkü kapıdan içeri girdiğimiz anda, mantıklı düşünme yeteneğimi kaybettim.

BÖLÜM 6

NATALIE

Noel patlamasının içine girmiştik.

Her korkuluk, merdiven ve saksı bitkisi parlak ışıklarla süslenmişti. Çelenkler kadife fiyonklarla bezenmişti. Lobinin ortasında, binlerce süsle donatılmış, tam anlamıyla dört metrelik bir Noel ağacı duruyordu.

Tarçın, çam ve kurabiye kokusu, adeta bayram havası yaratan bir uyuşturucu gibi beni sarstı ve şömine - tabii ki şömine de vardı - sanki şömine reklamı için seçmelere katılmış gibi çıtır çıtır yanıyordu.

"Vay canına," diye fısıldadım.

Yanımda, Easton kendini beğenmiş bir gülümsemeye eğildi. "Bahse girerim, burada bir yerlerde ökse otu vardır."

Sesindeki ima ağırdı ve ona bir kez daha sert bir bakış attım.

"Mistletoe görürsem, onu ateşe veririm, Easton Maddox."

"Mevsim bu," dedi, sanki benim zar zor kontrol ettiğim sinir krizim Netflix'teki en sevdiği diziymiş gibi kendini beğenmiş ve eğlenmiş bir şekilde.

Easton'ın elinden kolumu çekip, resepsiyona koştum. Orada, altmışlı yaşlarında bir kadın, parlak bir çelenkle süslenmiş cilalı maun check-in masasının arkasında duruyordu. Yuvarlak gözlükleri burnunun ucunda duruyordu ve lenslerin üzerinden bana agresif bir şekilde neşeli bir gülümsemeye bakıyordu. Boynuna kırmızı-yeşil ekose bir fular sarılmıştı ve krem rengi hırkasına küçük bir Noel çelengi şeklinde şenlikli bir broş takılmıştı. Her şeyi "tatil ruhu"nu yansıtıyordu.

"Pinewood Bed-and-Breakfast'a hoş geldiniz!" diye cıvıladı. "Yatakların rahat, kakaonun sınırsız ve Noel büyüsünün hiç bitmediği yer!"

Ona göz kırptım. Bu... çok fazlaydı.

Kadın, belli ki coşkulu bir tepki bekliyordu, ben de zorla gülümsedim. "Kulağa... harika geliyor."

Easton, tabii ki, şimdi yanımdaydı, bacakları olan bir nane mocha gibi çekicilik saçıyordu.

Tezgahın üzerine eğildim. "Natalie Bennett," dedim, o anda hissettiğim kadar çılgın görünmemeye çalışarak. "Düğün bloğunun altında olmalı."

Kadın — isim etiketine göre adı Margaret'ti — neşeyle klavyeye basmaya başladı. Klavyesinin kırmızı ve üzerinde küçük yeşil LED ışıklar olduğunu fark edince gözlerimi kırptım. Buna tam anlamıyla "her şeyi ortaya koymak" denirdi.

"Hmm..." dedi, gülümsemesi soldu. "Bu garip, canım."

O tonu tanıyordum. Kahretsin. Bu, "korkunç bir hata var, ama bu haberi Noel meleği gibi vereceğim" tonuydu.

"Nesi tuhaf?" diye sordum gergin bir sesle.

"Sistemde bir hata olmuş olabilir. Senin adına kayıtlı bir oda yok."

Gözlerimi kırptırdım ve sanki bu şekilde adımın ortaya çıkacağını umarak tezgahın üzerine eğilip ekrana baktım. "Bu doğru olamaz. Belki kız kardeşim rezervasyon yaparken kendi adına yazdırmıştır. Gelin olan o, Paige Bennett," dedim çabucak.

Yanımda, Easton, şimdiye kadar gördüğüm en gerçekçi Noel Baba'ya benzeyen bir adamla check-in yapıyordu. Margaret'in kocası - en azından öyle olduğunu varsayıyorum - sanki bir Noel kartından çıkmış gibiydi. Göğsüne yumuşak, bulut gibi dökülen bembeyaz bir sakalı, melekler tarafından çimdiklenmiş gibi görünen pembe yanakları ve kırmızı-siyah flanel gömleğinin düğmelerini gerginleştiren, sanki çok fazla zencefilli kurabiye yemiş gibi görünen yuvarlak bir karnı vardı. Adam "*ho, ho, ho*" diye bağırırsa, her şeyi bırakıp gerçek bir inanan olacaktım.

"Donald Humphries," dedi Easton, ceketinden şık siyah cüzdanını çıkarırken Noel Baba'ya en etkileyici gülümsemesini gösterdi.

Gözlerimi kırptım.

Bu, eski lise futbol koçumuzun adıydı.

Naftalin kokan, beline ögle yemeğini saklayabilecek kadar yüksek çekilmiş atletik şort giyen, sürekli düdük çalan ve alnına yapışmış gibi duran bir siperliği olan Donald Humphries. Benim seçeceğim nazik bir takma ad değildi.

Easton'ın sesini ne kadar sevdiğimi kararlılıkla görmezden geldim. Buraya gelirken arabada bu sesi daha fazla dinleyememiş olmam çok kötüydü, ama tabii ki bu mümkün değildi.

Noel Baba kaşlarını kaldırdı ve Easton ona açıkça o isimle yazılmamış bir kimlik kartı uzattığında başını salladı. Belli ki bu önceden ayarlanmıştı.

Tabii ki bana sırtıyordu. Muhtemelen gözlerimin nasıl çalıştığını unutmuş gibi bakıyordum.

Kendimi zorlayarak başka yere baktım ve normalmiş gibi davrandım. Bu çok zor bir çabaydı. Noel ağacına odaklandım. Çelenklere. Işıl ışıl ışıklara. Easton'ın sahte bir isim verdiği gerçeği dışında her şeye. Çünkü ünlüler böyle yapar, değil mi? Sahte isimler kullanırlar. Bunu dedikodu köşelerinde okumuştum. Bilirsiniz, onu unuttuğumu iddia ederek gece geç saatlerde yatakta kesinlikle okumadığım köşelerde.

Kendini hazırla, Natalie.

Bu yüzden gitmiştim. Bu yüzden. Tam da bu yüzden. Onun hayatı sahte isimler, asistanlar ve parlak prömiyer fotoğraflarından ibaretti. Benimki ise... Nerds Gummies ve Old Bessie adında eski bir arabaydı.

Easton bana bakarken kaşlarını hafifçe çattı; her zaman ruh halimi bir yol haritası gibi okuyabilirdi ve bir an için, onun üzgün görüldüğünü düşündüm. Ama sonra Noel Baba içten bir kahkaha attı.

"Ah, evet! Damadın sağdıçlarından biri, sanırım? Sizi Evergreen Süit'te ağırlayacağız — en üst kat, dağların en güzel manzarası. Noel hayranı mısınız?"

"Öyle bir şey," dedi Easton gülerek, gözleri hala üzerimdeydi.

"Çok üzgünüm, canım," dedi Margaret, Easton ile benim çok yoğun göz teması kurmamızı keserek. "Ama kız kardeşinizin adına kayıtlı sadece bir oda var."

"Rezervasyon numaranız var mı?" diye sordu Easton, dirseğini tezgaha dayayarak çok yardımcı bir tavırla.

Dönüp ona ısırılmış gibi baktım.

"Şey... hayır. Paige ve Levi'nin her şeyi halledeceklerini sanıyordum," dedim yavaşça.

Easton başını eğdi ve oldukça eğlenmiş görünüyordu. "E-postada vardı. Oda rezervasyonu için bir link vardı. Asistanım o gün rezervasyonu yaptı."

Şimdi paniklemiştim. Bir tür e-posta hatırlıyordum ama final sınavlarını bitiriyordum ve kafein, stres ve mantıksız miktarda Nutella ile yaşıyordum ve her şey son dakikada oldu ve...

Siktir. O e-postayı kesinlikle okumamıştım.

"Odalarımızı kendimiz rezerve etmekle mi sorumluyduk?" dedim, sesimde yine o tuhaf cırtlaklık vardı.

Margaret yüzünü buruşturdu. "Çok üzgünüm tatlım. Ama şu anda tam kapasiteyiz. Başka odamız yok."

İç geçirdim ve saçımı elime geçirdim. "Tamam, çift kişilik odalarınız var, değil mi? Büyükanнем burada kalıyor. Onunla aynı odada kalabilir miyim bir bakayım."

Margaret cevap veremedi, arkamdan tanıdık bir ses duyuldu. "Ah, tatlım, yardım etmek isterdim ama yapamam."

Döndüğümde, odanın ortasında duran MeMaw'ı gördüm. Gözlerimi kamaştıracak kadar agresif bir süveter giymişti. Süveterin ortasında kocaman, yanıp sönen bir Rudolph burnu vardı ve göz kamaştırıcı kırmızı gözlükleri onu canlanmış bir Noel süsü gibi gösteriyordu. Küpeleri - tabii ki şeker kamışı süren Noel Baba - bana abartılı bir omuz silkme hareketi yaparken çınladı.

"Neden?" diye sordum, güzellik uykusuna ihtiyacı olduğu gibi saçma bir bahane bekliyordum.

O eğildi ve sesini komplo kurarcasına fısıldayarak alçalttı, ama tüm lobi duyacak kadar yüksek sesle. "Çünkü bu hafta biriyle yatmayı planlıyorum."

Gözlerimi kırptım, beynim kısa devre yaptı. "Ben... Ne?"

"Duydun beni," dedi, kolumu okşarken sinsi bir gülümsemeye. "Bu yer hakkında iyi hislerim var. Bir kadının ihtiyaçları vardır,

Natalie."

Margaret, gülmemeye çalışarak öksürdü ve ben de yerin açılıp beni yutmasını diledim.

"Harika," diye mırıldandım. "Fantastik. Tam da ihtiyacım olan şey."

MeMaw göz kırptı. "Eğer çaresiz kalırsan, odamdaki karyolayı kullanabilirsin. Yatağımın hemen yanında açılıyor."

Ona göz kırptım. "Yatağının yanında birini yatıracağın katlanabilir yatağı mı demek istiyorsun?"

O göz kırptı. "Noel'deyiz, bebeğim. Mucizeler olur."

MeMaw kurabiye tepsisini kontrol etmek için uzaklaşırken, Margaret'e döndüm ve onun mucizevi bir çözümü olmasını diledim. "Yani... teyit etmek için soruyorum... başka seçenek *yok mu*?"

Bana anlayışlı bir gülümseme gösterdi. "Gerçekten üzgünüm. Birisi iptal ederse seni bekleme listesine alabiliriz."

Bu durumda birçok sorun vardı. Çalışan bir arabam yoktu, yakınlarda başka otel yoktu ve düğüne kadar her gün dört saatlik gidiş-dönüş yolculuk için Uber'e ödeme yapmak astronomik bir rakam olacaktı. Ayrıca, Paige'in her gece etkinlikler planladığını bildiğim için, gece yarısı iki saatlik yolu eve dönmek hiç de ideal bir fikir değildi.

Belki uyuyabileceğim bir ahırları vardı. Bu, geçmişte birisi için işe yaramıştı.

"Benimle kalabilirsin," dedi Easton çok rahat bir şekilde, sanki beş kelimeyle benim son soğukkanlılığımı da yok etmemiş gibi anahtar kartını arka cebine koydu.

Margaret, sanki Easton Noel'i icat etmiş gibi ellerini çırparak hayretle "Oh, bu *harika* bir fikir!" dedi.

Ona şaşkın şaşkın baktım, çünkü bu yabancı neden hayatımı mahvetmeye çalışıyordu? "Aslında bu *berbat* bir fikir."

Elini küçümseyici bir hareketle sallayarak paniğimi önemsemedi. "Oh, saçmalama! Orası bir süit, canım. Bol bol yer var! Biriniz kanepede yatabilir..." Dudakları seğirdi. "Ama neden öyle bir şey yapasınız ki?"

Havayı soludum. Ruhum kelimenin tam anlamıyla bedenimden ayrıldı.

Easton, sanki başına gelen en güzel şey buymuş gibi sıırtmaya cüret etti.

"Hayır, kesinlikle olmaz," diye bağırdım, başımı o kadar sert salladım ki muhtemelen bobblehead gibi görünüyordum. "Başka bir seçenek olmalı."

Margaret dudaklarını büzdü ve bilgisayarının başına döndü, açıkça benimle dalga geçiyordu. "Peki, bir bakalım... büyükannen kendi odasına ihtiyacı olduğunu söyledi..."

"Sevişmek için," diye mırıldandım, bunun bir çıkmaz yol olduğunu zaten biliyordu.

Margaret ekranında kaydırmaya devam etti. "Ailen Mistletoe Lodge'da kalıyor — romantik süit, büyük küvet, çok rahat. İdeal değil."

Ailem ikinci balayını yeniden yaşarken onlarla aynı odada kalmak. Hayır. *İdeal değil* demek yetersiz kalırdı.

"Sanırım damadın ailesiyle kalmak istemiyorsun..."

Bu hafta B&B'de kalacağını bildiğim kişilerin listesini zihnimde gözden geçirirken onu dinlemedim. Diğer nedimeler hep evliydi. Kathy teyze bir yük treni gibi horluyordu. Clayton amca sıcaklık kontrolü konusunda tuhaf kuralları vardı ve herkesi kar yağarken bile pencereleri açık uyutuyordu.

Resmi olarak başka seçeneğim kalmamıştı.

"Oh!" Margaret, önlüğünün cebinde kazanan bir piyango bileti olduğunu hatırlamış gibi canlandı. "Santa'nın Bunkhouse'unda kalabilirsin!"

Öne doğru eğildim. Bu, ahırdan daha iyi bir seçenek gibi geliyordu. Eski moda bir yerin arkasında kalabilirdim.

"Çiçek kızları ve yüzük taşıyıcıları orada kalıyor," diye gururlu bir gülümsemeyle sözlerini bitirdi. "Kazalara karşı plastik çarşaf var... ve musluktan sıcak kakao akıyor!"

İnledim ve ellerimle yüzümü ovuşturdum.

Margaret, dünya barışını çözmüş gibi sıırttı. "Peki o zaman!" Bizim aramızda sevinçle elini salladı. "Görünüşe göre siz ikiniz oda arkadaşısınız!"

Easton'a döndüm, ağzım zaten açılmıştı, o kendini beğenmiş küçük gülümsemesini nereye sokabileceğini söylemek için... ama o anda

yumruğunu havaya kaldırırken yakaladım.

Yumruğunu havaya kaldırıyordu. Gerçekten kolunu bükerek ve her şeyi yaparak. Bir çocuk gibi.

Sanki kazanmış gibi.

Gözlerimi kısarak baktım. "Neden kutlama yaptığını anlamıyorum."

Easton başını eğdi, hala sırıtiyordu. "Şimdi öyle diyorsun... ama yatakta ne kadar iyi olduğumu görene kadar bekle."

Nefesimi tuttum. Nabzım beni ele verdi, sanki göğsümden çıkıp onun kollarına atlamak istercesine güm güm atıyordu.

Margaret kıkırdadı. Sanki bu, onun gördüğü en iyi romantik komedi filmiymiş ve o da en ön sıradan izliyormuş gibi kıkırdadı.

"Ben kanepede yatacağım," dedim, ona öfkeyle bakarak.

O, hiç etkilenmemiş gibi sırıttı. "Tabii, Trouble. Kendine ne söylemen gerekiyorsa."

Bu bir kabus olacaktı.

Ve uyanınca yüzün kızarık ve nefes nefese olduğun, eğlenceli, seksi türden bir kabus değil.

Hayır. Bu, eski sevgilinin hala aptalca seksi olduğu, rüya gibi koktuğu, senden iki metre uzakta uyuduğu ve nefes aldığı her an iç çamaşırlarını tutuşturan türden bir kabus olacaktı.

Harika.

Mutlu Noeller lan.

BÖLÜM 7

EASTON

Süitin kapısını iterek açtım ve Natalie'ye önce girmesini işaret ettim. O eşiği geçer geçmez, sanki bir suç mahalline girmiş gibi arkasını döndü.

"Bu romantik değil. Sakın aklına bir şey gelmesin," dedi hemen, mavi gözleri genişlemiş ve suçlayıcı bir bakışla, sanki gül yapraklarını ben sermiş ve hafif caz müziği ben ayarlamışım gibi.

Kapı çerçevesine yaslandım ve odayı inceledim. "Bilemiyorum, Trouble..." Ona bir kez daha baktım, sonra gözlerimi süite çevirdim. "Bana çok romantik görünüyor."

B&B, burayı tam bir Hallmark Channel kanalına çevirmişti. Kemerli tavanlar, köşeye sıkıştırılmış çam kokulu ağacın üzerinde parıldayan ışıklar, çelenklerle süslenmiş şöminenin altında çıtırdayan ateş ve o kadar büyük ve yumuşak bir yatak ki, marshmallow gibi görünüyordu. Buna tavandan tabana pencereler ve kürk halı da eklenince... Evet. Bu süiti tasarlayan kişi, insanların çıplak ve duygusal olmasını istemiş.

Natalie'nin etrafına bakarken ağzını hafifçe açmasından anladığım kadarıyla, o da aynı fikirdeydi.

Bana doğru döndü, ellerini beline koydu. "Ben kanepede yatacağım," dedi.

Sırıttım ve çantamı yatağın üzerine bıraktım. "Aşağıda da söylediğim gibi," dedim, botlarımı çıkararak, "paylaşmak benim için sorun değil."

Natalie, öfkeyle gargara yapar gibi bir ses çıkardı. "Olmaz."

Ellerimi kaldırdım, sahte bir masumiyetle. "Hey, karar senin. Ama hatırladığım kadarıyla, bir keresinde benim ağırlıklı battaniyeye benzetmiştin."

O kadar sert bir şekilde baktı ki, ağaç ışıklarının kısa devre yapmasını bekledim. Dürüst olmak gerekirse, etkileyiciydi. Bu tür bir öfke? Hala ateşli.

Kollarımı başımın üzerine uzattım, tişörtümün yukarı kaymasını sağlayarak onu kızdırmak için. Fark etti. Oh, kesinlikle fark etti. Gözleri bir saniye için kaydı, sonra sanki az önce karın kaslarımın zihinsel bir ekran görüntüsünü almamış gibi tekrar yukarı baktı. Zafer.

"Ama madem sınırları netleştiriyoruz," dedim rahat bir şekilde, banyoya doğru yürürken, "duş almaya hazırlandığımı bilmelisin."

Kolları hala kavuşturulmuş, dudakları büzülmüştü. "Bu bilgi için teşekkürler. Bu iyi bir oda arkadaşı davranışı." Burnunu çekti. "Haftanın geri kalanında da bu düzeyde saygı bekliyorum."

Gülmemek için dudağımı ısırdım. "Tabii ki," dedim yumuşak bir sesle. "Casey kadar iyi bir oda arkadaşı olmaya çalışacağım."

Çıkardığı ses, bir nefes alma ile yaralı bir hayvanın sesi arasında bir şeydi. Beni takip ettiğimi biliyordu. Her şeyi değil. Henüz değil. Ama ipuçları? Onları hesaplı bir hassasiyetle bırakıyordum. Belki bir gün ona, onun ve arkadaşlarının fotoğraflarına bakarak kaç saat geçirdiğimi anlatırdım. Hangi kafede ders çalıştığını nasıl öğrendiğimi. Onu görmek için kaç kez uçağa atlamaya yaklaştığımı.

Onunla daha fazla zaman geçirebilmek için Old Bessie'yi geçici olarak devre dışı bırakanın ben olduğumu...

Ama şimdilik?

Bu çok daha eğlenceliydi.

Banyoya girerken kapıyı açık bıraktım. *Sadece bir aralık*. Buharın dışarı çıkmasına yetecek kadar. Onu çıldırtmaya yetecek kadar.

Onu çok iyi tanıyordum.

Natalie benden nefret ettiğini iddia edebilir. Her adımda benimle kavga edebilir. Ama benim vücudumu *seviyordu*.

Su akmaya başladığı anda, onu orada hayal ettim — kollarını kavuşturmuş, bacaklarını altına kıvrımış, muhtemelen telefonunda gezinir gibi yaparken, dinlememek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Beni düşünmemek için. Beni çıplak hayal etmemek için.

Ama düşünecekti.

Elimi fayansa dayadım, sıcak su sırtıma çarptıkça başım öne düştü. Buhar, söndüremediğim bir yangından çıkan duman gibi yükseldi

ve o çalıya konduğundan beri, gözleri benimkilerle kilitlendiğinden beri, hala beni ne kadar istediğinden nefret ediyormuş gibi, zonklayan acı vahşi bir şeye dönüştü.

Penisimi avuçladım, basınç içimi kaplarken burnumdan keskin bir nefes verdim. Elim sıkıca kapandı, yavaşça, kasıtlı olarak okşadı.

Beynim doğrudan ona gitti. Her zaman ona. Dudakları açıldı. Uylukları açıldı. Sıkı amına girdiğimde çıkardığı o tatlı, yumuşak inilti.

Tısladım, daha sıkı kavradım, daha hızlı hareket ettim.

Sadece tahrik olmamıştım... ele geçirilmiştim.

"Siktir," diye mırıldandım, kalçalarımı sallayarak, onun banyoya girip, adımı fısıldayarak, dizlerinin üzerine çöktüğünü hayal ettim. Ağzı sıcak ve ıslaktı, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Biraz daha sabun alıp, yumruğumu penisimde yukarı aşağı kaydırdım, ne kadar iyi hissettirdiğine hayret ettim. Bu her zamankinden çok daha iyiydi. Metaforik rüyamdaki kız hemen dışarıdayken elimle sevişmek... tek başına yapmaktan çok daha iyiydi.

Taşaklarım gerildi, neredeyse şiddetli bir aceleyle kopan bir sarmal.

"Natalie," diye yüksek sesle inledim, orgazm beni sararken, spermim fayanslı duvara sıçradı. Onu yıkamayacaktım da. O nokta artık kutsaldı. Neredeyse bir tapınaktı. Duvarda spermim varken, bu duşta çıplak vücudunu hayal ederek, haftalarca mastürbasyon malzemesi olacaktı.

Bir dakika daha orada durup kendimi toparlamaya çalıştım. Artçı sarsıntılar hala vücudumda uğulduyordu, elim kaygan fayanslara dayanmış, yavaş ve derin nefesler alıyordum.

Daha önce hiç böyle olmamıştı. Beni terk ettiğinden beri bir kez bile

Çünkü o sadece kafamın içinde değildi. Yirmi metre uzaktaydı.

Bu her şeyi değiştirdi.

Sonunda düşmeden yürüyebileceğimi hissettiğimde, ve havluya uzandım, havlunun kalçama kadar uzandığından emin oldum. V'min ona ne yaptığını biliyordum. Beyninin

daha fazla kez görmüştüm. Ve şimdi, neredeyse iki yıl süren kişisel antrenörler, yemek planları ve gömleksiz fotoğraf çekimlerinden sonra... durum daha da iyiye gitmişti.

Silah kalitesinde karın kasları, çok teşekkürler.

Savaşa giriyormuş gibi banyodan çıktım ve o, sanki onu koruyacakmış gibi telefonunu elinde sıkıca tutarak kanepede kıvrılmıştı.

Sırıttım.

Orada benim adını söylediğimi duymamış olması imkansızdı.

Hemen başını kaldırmadı, ama gözlerinin bir anlığına kaydığını gördüm, sonra sanki sadece bir havlu ve tüm fantezilerini giyiyor olduğumu fark etmemiş gibi tekrar ekranına döndü.

"Bir sorun mu var, tatlım?" diye sordum, nemli saçlarımı elime alırken sesim kadife ve günahla doluydu.

Kafasını kaldırdı. Göz bebekleri büyüdü. Yanakları kızardı. Dudakları bir saniye açıldı, sonra ağzını bir tuzakmış gibi kapattı ve o kadar hızlı döndü ki, boynuna zarar vermemesi bir mucizeydi.

Gülmeme engel oldum ve şöminenin yanındaki yerde duran çantama doğru yavaşça yürüdüm. Ona baktığını bildiğim için, yavaşça ve kasıtlı olarak belimden eğildim. Bakmadığını yemin etse bile.

Gözümün ucuyla onun hareket ettiğini gördüm — bacaklarını daha sıkı çaprazladı, vücudu gerildi, telefonunu tutan parmak eklemleri beyazladı.

Bahsi yükseltme

zamanı. Esnedim.

Ve havluyu düşürdüm.

Yumuşak, masum bir sesle parkeye düştü. O bir ses çıkardı.

Bir kelime değildi. Tam bir nefes bile değildi. Sanki ürkek bir sincap gibi, boğuk, küçük bir *ciyaklamaydı*.

Yavaşça doğrulup, sanki kığım görünmüyor gibi omuzlarımı çevirdim ve tam zamanında başımı çevirip gözlerinin büyüdüğünü, kocaman, yuvarlak, tam bir Disney prensesi korkusu gördüm - ve sonra elleriyle yüzünü kapattı.

"Lanet olsun!" diye boğuk, çılgın bir sesle çığlık attı. "Hayır, hayır, hayır."

Ve sonra kaçtı.
Doğruca kapiya
doğru.

Natalie koşmaktan nefret ederdi. Bu yüzden, böyle nadir bir olayı çekmediğim için kendime biraz kızgındım.

Gerçi, üniversiteye gittiğinden beri koşmaya başlamış olabilirdi. Bu düşünceye kaşlarımı çattım.

"Natalie," diye seslendim, artık gülümseyerek, hareket etmeye tenezzül etmeden. "Geri gel. Sana banyoyu gösterecektim."

Çıkarken çerçeveye çarptı, hatta çarptıktan sonra geri sıçradı, sonra toparlanıp koridora kayboldu, kapı arkasından kapandı.

Kendimle çok gurur duyarak, eğilip havlumu aldım ve sııttım.
Natalie ne derse desin. Ama o kız
benden vazgeçmemişti.

NATALIE

Lobiye inene kadar koşmayı bırakmadım, sonra nefes nefese kalmışken telefonumu çıkardım çünkü egzersiz... Meğır zormuş.

■

Ben: DEFCON 10!

■

Riley: Oh, iyi, ne zaman o seviyeye ulaşacağımızı merak ediyordum. Gerçi, sadece 5 seviye olduğundan eminim.

■

Ben: Biriniz beni almaya gelmeli.

■

Ben: Hemen.

■

Casey: Sen bu kadar eğlenirken neden bunu yapalım ki?

Ben: ...

Riley: Çocuklar sana çok iyi öğretmişler.

Ben: Onun kışını gördüm.

Casey: ...

Riley: ...

Riley: Benim tüylü bebeklerimle kışlar hakkında konuşmak yok.

Ben alay ettim. Jace onun omzunun üzerinden okuyacaktı.

Ben: Git buradan, Jace. Bu bir DEFCON 10 durumu.

Riley: Kusura bakma. Kışlar hakkında konuşmaya devam et.

Ben: Gördüm.

Casey: Tamam, evet, sen bunu söyledin.

Ben: Ve aynı odayı paylaşıyor olabiliriz.

Casey: NE????

Ben: Hey, bağırma.

Riley: BAĞIRILACAK BİR DURUM GİBİ GELİYOR!

Casey: Bu nasıl oldu?

Ben: Bazen e-postalarımı okumadığımı biliyorsun, değil mi?

Casey: Yani e-postalarını hiç okumuyorsun demek. Devam et.

Ben: Oda rezervasyonu yapmam gerektiğini söyleyen e-postayı kaçırmış olabilirim.

Riley: Oda paylaşabileceğin başka biri var mı diye baktın mı?

Ben alaycı bir şekilde güldüm, bu da resepsiyondaki Margaret'in dikkatini çekti. Margaret, yukarıda ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi bana bakıyordu.

Hepsi onun suçu.

Ben: Tabii ki başka bir oda arkadaşı bulmaya çalıştım. Seçeneklerim ya küçük çocukların olduğu ve plastik çarşafların bulunduğu bir yatakhane ya da Easton'dı. Elimden geleni yaptım. Küçük çocuklara karşı nasıl hissettiğimi biliyorsun.

Riley: Peki ya büyükannen?

Casey: Kör olan büyükannen mi?

Telefonu bakarak gözlerimi kırptım, sonra bunu futbol maçında söylediğimi hatırladım.

Ben: Hayır, hatırla. O kör değil. Ve hayır, o bir seçenek değil.

Riley: Neden?

Ben: Bir kez söylediğimde, bunu asla unutamayacaksın.

Riley: Ophelia, "unutmak" kelimesinin olmadığını söylememi istedi. Ama tamam o zaman.

Casey: İşte burada kadın olmalısın. Seksi bir erkeğin kıcını gördün.
Ağla bakalım Bennett.

Yine öfkelen dim ve bu sefer Margaret, zihinsel çöküntü yaşayacağımı anlamış gibi tekrar kurabiye ikram etmeye başladı.
O yaklaşırken son bir mesaj daha yazdım.

■

Ben: İhtiyacım olan enerji buydu.

Riley, bir adamın bana poposunu gösteren bir GIF gönderdi, neyse ki çizgi film karakteriydi, ve ben daha çok hırıltı gibi çıkan bir kahkaha ile boğuldum. Aslında ölmüştüm, bu yüzden kafatası emoji si ile cevap yazdım.

Derin bir nefes aldım ve yüzüme sak in ve dostça bir gülümseme takındım. Margaret, her zamanki gibi tatil ev sahibesi, tereyağı ve unla beslenen iyi niyetli bir peri anne gibi, dipsiz şekerli kurabiye tepsisiyle yanıma geldi.

"Al tatlım," dedi, sanki birkaç saniye içinde patlayacağımı biliyormuş gibi tepsiyi önümde salladı.

Bir tane aldım. Sonra bir tane daha.

Çünkü bu durumda şeker gerekli değilse, neyin gerekli olduğunu bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, daha fazla yardımcı olabilecek tek şey şaraptı ve henüz öğlen bile olmadığından, kurabiyeler bu ağır işi üstlenmek zorundaydı.

Tanıdık, geniş omuzlu bir figür B&B'nin ön kapısından içeri girerken, ceketindeki karları sil kelerken, gözleri odayı tararken bir zil çaldı. Onu tanıdığım anda midem gevşedi... ve sonra tamamen farklı, rahatlamış bir şekilde tekrar gerildi.

Beni gördüğü anda yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Natalie kızım," dedi üvey babam Steve, kollarını açarak. "Dün gece seninle pek konuşamadım."

Tereddüt etmedim.

Kendimi öne attım, göğsüne çarptım ve kollarının arasında eridim. Kolları beni sardı, güçlü ve tanıdık, sıcak ve sağ lamdı. Tam da... Babam gibiydi.

Sedir ağacı ve çok hafif bir motor yağı kokusu geliyordu, ki düğün hazırlıkları nedeniyle haftalardır motora dokunmadığını bilmeme rağmen, bir şekilde hala ona yapışmış durumdaydı. Bu onun imza kokusuydu. Ev kokusu. Dizleri sıyrılmış, bilim fuarı projeleri ve gece geç saatlerde verandadaki salıncakta yapılan samimi sohbetler kokusu.

Babam, ne bana ne de kız kardeşime karşı sevgisini saklayan bir adam olmamıştı. Sanki seni dünyadan korumaya çalışıyormuş gibi, içtenlikle sarılırdı, en azından bir anlığına.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümü ceketinin yumuşak flanel kumaşına bastırdım, hızlıca gözlerimi kırptırdım. Yetişkin bir kadın olmamın önemi yoktu, babama her zaman ihtiyacım olacaktı.

Steve'in aslında biyolojik babam olmadığını pek çok kişiye söylemedim. Gerçek babam Terry, yani doğum babam, bir zamanlar mükemmelliğin simgesiydi. Noel fotoğraflarında gülümser, yazın bizimle kamp yapardı. Ta ki bir gün iş için Hawaii'ye tayin olana kadar. Üç ay sonra, sarhoş bir halde ağlayarak annemi aradı ve bir barda biriyle birlikte olduğunu itiraf etti.

Bu yeterince ağır bir darbe değilmiş gibi, kadın hamile kalmıştı. Annem onu affetmeye çalıştı, Tanrı onu korusun, ama bu her şeyi mahvetti. Annem boşanma davası açamadan, o Noel'de evi terk etti.

Bir zamanlar *mükemmel* ailemin bir parçası olan mükemmel babam, bir daha geri dönmedi. Hiç aramadı. Hiç kart göndermedi. Öylece ortadan kayboldu.

Steve girdi.

Ben dokuz yaşındayken, bir yıl boyunca var olan en nazik, en sabırlı adam olduktan sonra annemle evlendi. Her şeyde yanıımızdaydı — her dizini sıyırdığı zaman, her otobüsü kaçırdığı zaman, her saçma okul yetenek gösterisinde.

Asla başkasının yerini dolduruyormuş gibi davranmadı.

Bize yepyeni bir çift ayakkabı yaptı.

O andan itibaren, babam olarak adlandırabileceğim tek adam o oldu. Paige'i ve beni evlat edindi ve ben onun soyadını gururla taşıdım. Bir kez bile bana kendisinin olmadığı hissini vermedi. Bir saniye bile.

Ama... biyolojik babamdan aldığım dersler aklımda kalmıştı.

Farkında olmadan sürekli yeniden açtığım küçük kağıt kesikleri gibi. Sanırım bu yüzden L.A. gerçeğe dönüştüğü anda Easton'a veda ettim. Sanki aslında var olmayan uyarı işaretleri görmüşüm gibi. Terk edilmek yerine terk etmenin daha iyi olduğuna kendimi ikna ettim. Başkasının kibriti yakmasını beklemek yerine kendim yıkmanın daha iyi olduğuna.

Steve ve annemin evliliklerinde gece kalmama kuralı olduğunu biliyordum... ve bunun *annemin* fikri olduğundan emindim. Çünkü bir erkek yakınlarda olursa, eve kime döndüğünü unutma ihtimali daha az olurdu. En azından annem böyle düşünürdü.

"Okula geri dönmemelisin bence," dedi babam göz kırparak, o da benim kadar Tennessee hayranı olmasına rağmen. Bir yaz garajı turuncu ve beyaza boyamıştı ve futbol sezonu bitene kadar kimsenin oraya park etmesine izin vermiyordu.

"Seni çok özlüyoruz," diye ekledi ve beni tekrar hızlıca kucakladı.

"Ben de seni özledim, baba." Sesim, duygularımdan dolayı boğuk çıkmıştı. Açıkçası, pencere vitrininde bana bakan şişme ren geyiklerinin sayısını düşünürsek, duygularım çok fazlaydı.

Geri çekildi, ellerini omuzlarıma koyarak beni inceledi. "Yeterince yiyor musun? Çok zayıf görünüyorsun."

Gözlerimi devirdim, yüzüme tekrar bir gülümseme yayıldı. "Ben iyiyim. Protein shake'lerini bırakması gereken sensin. Thor'la dövüşmeye çalışıyormuş gibi görünmeye başladın."

Kendinden memnun bir şekilde burnunu çektim. "Hey, yaşlı adam formda kalmalı. Annenin ilgisini bir şekilde çekmeye devam etmeliyim."

"Lütfen konuşmayı kes," diye yalvardım, geri çekilirken öğürüyormuş gibi yaptım. "Burada Noel kurabiyeleri var. Onları... onunla ilişkilendirmek istemiyorum."

Yüzündeki ifade biraz ciddileşti ve bana *babamın bakışını* attı — kısmen endişe, kısmen merak ve kısmen de kırık olup olmadığından emin olmadığı bir şeyi düzeltme dürtüsü. "Emin misin tatlım? Okul ve işler yolunda mı? Her ihtimale karşı dükkanda fazla mesai yapıyorum... bilirsin, bir şeye ihtiyacın olursa diye."

Göğsümde o tanıdık acı hissi yeniden alevlendi, her zaman gereğinden fazlasını yapmaya çalıştığımda ortaya çıkan acı. Hayatımıza girmiş ve o zamandan beri kendini kanıtlamaya çalışmaktan vazgeçmemişti... sanki bizi sevmek tek başına yetmiyormuş gibi.

"Baba, söz veriyorum. Ben iyiyim. Hibe her şeyi karşılıyor."

Bunu söylerken bile, sözlerim yalan gibi geliyordu. Burs her şeyi karşılamadığı için değil. Ama artık bunun arkasında kimin olduğunu tam olarak bildiğim için.

Ama nedense babama bundan bahsetmedim. Ortak süitimizde çıplak gördüğüm film yıldızı eski erkek arkadaşımın bir yatak ve kahvaltı tesisinde mahsur kaldığımdan da bahsetmedim.

Hayır.

Bu küçük bilgi, bir kutuya tıkıştırılıp, bir sonraki emre kadar bantla kapatıldı.

"İyiyim," diye tekrarlardım, bu sefer daha yüksek sesle, sanki bunu gerçek hale getirebilecekmişim gibi.

Babam beni bir süre daha inceledi ve bir an için ısrar edeceğini sandım. Ama sonra gözlerinin köşeleri kırıştı ve başını sallayarak, nasırlı eliyle saçlarımı karıştırdı.

Lobinin diğer ucundan, yüksek tiz bir kahkaha uyarı çanı gibi yankılandı.

Başımı çevirdiğimde, MeMaw şöminenin yanındaki kadife koltukta oturmuş, Noel Baba'nın poposu şeklinde bir koldan kakaosunu yudumlarken, *her şeyi* biliyormuş gibi bana bakıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen her şeyi biliyordu.

MeMaw'ın güçleri vardı. Konuşulmayan, korkutucu, muhtemelen telepatik büyükanne güçleri.

Babamın yanına döndüm ve zorla gülümsedim. "Ben iyiyim," dedim, sesim kırık bir süs gibi titriyordu.

Ama iyi değildim.

Kesinlikle iyi değildim.

BÖLÜM 8

NATALIE

Bar, tatil enerjisiyle doluydu, her yer parıldıyor, çınlıyor ve Mariah Carey çok yüksek sesle çalıyordu. Parıldayan Noel ışıkları, neşe ve kötü elektrik kararlarının bir ağı gibi tavana asılmıştı ve çelenkler, sanki bina bir tinsel kasırgasına kapılmış gibi her kirişe sarılmıştı. Üzerinde "*Sleigh All Day*" yazan çirkin bir kazak giyen bir DJ, Noel klasiklerini neşeli remikslerle çalıyordu ve herkes o kadar iyi bir ruh halindeydi ki, bu durum şüphe uyandırmaya başlamıştı.

Kız kardeşim, nişan sonrası ışıltısı ve gelin sevinciyle parıldayan, aşık bir erkeğin rüya gibi gülümsemesine sahip ve aynı zamanda eggnog'dan hafifçe sarhoş olan Levi'ye sarılmış, tam anlamıyla bir kahraman gibi görünüyordu. Ortak bekarlığa veda partisi resmen tüm hızıyla devam ediyordu — bir haftalık evlilik treninin ilk durağı. Herkes iğrenç derecede neşeliydi. İğrenç derecede aşıktı. İğrenç derecede mükemmeldi.

Peki ya ben? Ayakta kalabilmek için tüm vücuduma şeytan çıkarma ayini yapılması gerekiyordu.

Çünkü Easton buradaydı.

Bir yerlerde.

Gizleniyordu. Seksi, melankolik, geçmişteki kalp kırıklıklarının Noel ruhu gibi.

Onu henüz görmemiştim, ama *hissediyordum*. Ruhumu parçalayan bir tür altıncı his gibi, "*Yine kendini küçük düşürmek üzeresin, kaç*" diye fısıldıyordu.

Ve bununla başa çıkacak kadar sarhoş değildim.

Günün geri kalanını Paige'e düğün hazırlıklarında yardım ederken onu başarıyla kaçınarak geçirdim. Ama bu gece onu kaçınamayacağımdan emindim.

"Hadi ama Nat!" diye neşeli bir ses duyuldu ve kaçamadan, liseden arkadaşlarımızdan biri olan Ellie, elime parlak kırmızı bir kokteyl tutuşturdu, sanki bana bir el bombası uzatıyormuş gibi.

"Adı Jingle Juice," dedi göz kırparak. "Temelde bir bardakta Noel. İç şunu!"

İyi gibiyim gülümsemesini takındım, bobblehead gibi başımı salladım ve hasta olduğum bir günde NyQuil içiyormuş gibi bardağın neredeyse tamamını bir dikişte içtim.

Tadı kızılçık suyu, nane votkası ve belki de tarçın gibiydi.

Ve kesinlikle pişmanlık. Çok fazla pişmanlık. Sonra duydum.

Kıkırdama.

Sıradan bir kıkırdama değildi. O kıkırdama. Kadınların susuzluğunun yüksek tizli peri çanları gibi ses çıkaran kıkırdama. Easton Maddox'u çaresiz yavru köpekler gibi takip eden kıkırdama.

Bu da demek oluyordu ki... o binaya girmişti.

Mayday. Mayday.

O kıkırdama, onun mükemmelliği karşısında benim ağzımdan da çıkan iğrenç bir sesdi, bu yüzden ona bakmamam en iyisiydi.

Onun kışını gördükten sonra odadan kaçarak kendimi zaten yeterince utandırmıştım, daha fazla utandırmak istemezdim.

Gerçi gerçekten çok güzel bir popoydu.

O anda olgun, akli başında bir yetişkin kadının yapacağı şeyi yaptım.

Kaçtım.

Tamam, tam olarak *kaçmadım*... ama topuklarım yanıyormuş ve barmen de yangın söndürücüye sahipmiş gibi en yakın bara hızlıca yürüdüm.

Tezgahın arkasındaki adam ben yaklaşırken başını kaldırdı ve o kadar göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle baktı ki, giriş ücreti ödemem gerektiğini hissettim. Sarışın, bronz tenli ve aynanın önünde bakışlarını prova etmiş olduğu belli olan adam, pratik bir rahatlıkla öne eğildi.

"Ne alırsınız?" diye sordu, sesi erimiş karamel ve özgüven gibiydi.

Normal şartlarda, onunla flört ederdim. En azından biraz. Saçımı savurur, dudağımı ısırır, öne eğilirdim. Ama şu anda? O

dekoratif bir ren geyiği olabilirdi.

Hiçbir şey.

Hiçbir kıvılcım. Hiçbir heyecan. Bir parıltı bile yoktu.

Sanki Easton tüm romantik işletim sistemimi kısa devre yaptırmış ve ardında sadece statik elektrik bırakmış gibiydi.

"En çok alkol olan ne varsa," dedim kuru bir şekilde, orijinal kokteylimin geri kalanını içip dirseklerimi bara dayadım.

O, düşük ve yumuşak bir sesle güldü, benim ilgisizliğimden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Zor bir gece mi geçirdin? Buraya yeni geldiğini sanıyordum?"

Göz kırptı, ve bu ince bir göz kırpma bile değildi. Bu, "*Merhaba, buraya girdiğinden beri seni izliyorum*" türünden bir göz kırpmasıydı.

Normalde bu tür takipçi davranışlarını severdim... Bu benim tarzımdı. Yani, ortaokulda yazdığım fan kurgular... O sayfalarda bir sürü takipçi vardı.

Ama Easton Maddox, henüz tam olarak kabullenemediğim şekillerde beni kırmıştı. Çünkü *hiçbir şey* hissetmiyordum. Sıfır. Hiç. Nada.

Flört, çok kuru, hiç etkilenmemiş vajinal bölgemden, tankın üzerinden seken lastik mermiler gibi sekti. Pantolonumun içinde yuvarlanan bir çalı vardı. Vajinam çantasını toplayıp başka bir yere taşınmıştı.

"Hiç bilmiyorsun," diye mırıldandım, arkasında duran içki şişelerini inceler gibi yaparken, aslında her şeyden kaçınıyordum.

"Peki," dedi neşeyle, laminasyonlu içki menüsünü, bu onun pullu elbiseli üzgün kızlarla ilk deneyimi olmadığını gösteren tecrübeli bir tavırla uzattı. "Gelin ve damat Noel ruhunu gerçekten yaşatmak için ellerinden geleni yapmışlar. Bakalım bu geceki şenlikli hit listesinde neler var."

Carnegie Hall'da sahneye çıkmaya hazırlanıyormuş gibi boğazını temizledi. "Elimizde '*Noel Baba'nın Slushy Sürprizi*', '*Ren Geyiği Rum Punch*', '*Nog on the Rocks*' ve benim kişisel favorim" — dramatik bir şekilde durakladı — "'*Ho-Ho-Ho-Tini*' var."

Ona göz kırptım. "Bunlar... bunlar gerçek mi?"

Menüyü ciddiyetle işaret etti. "Gelinin beyninden bu laminasyonlu sanat eserine doğrudan aktarıldı."

Tabii ki. Hepsi Paige'e yakışırdı. Sadece o, eggnog, kelime oyunları ve alkolü bir temada birleştirmenin yolunu bulabilirdi.

Kız kardeşimin bu isimleri bulması ne kadar sürmüştür diye merak ederek ona göz kırptım. "Hangisi hayatımı en çabuk unutturur?"

Tereddüt etmedi. "Ren Geyiği Rom Punch." Sesindeki kararlılık neredeyse rahatsız ediciydi. "Seni unutulmanın eşiğine götürecek ve sonra 'All I Want for Christmas Is You' şarkısı için tam zamanında geri getirecek."

Bu... aslında mükemmel geliyordu.

"Plastik bir çelenk içinde ağlayarak ya da valeyeye göğüslerimi göstererek bitmediği sürece sorun yok," diye mırıldandım, ayaklarım isyan etmiş gibi bar taburesine çöktüm. Bu ayakkabılar yürümek için yapılmamıştı. Hareketsiz durmak ve seksi görünmek için yapılmıştı.

Sarhoş olmakla kafayı bulmak arasındaki ince çizgide yürümem gereken bir başka neden.

Yine göz kırptı. Belki de gözünde bir sorun vardı. Bunu çok sık yapıyordu.

Bir shaker alıp mixoloji sihrini konuşturmaya başlarken sırıttı. "Ee," dedi, başını eğerek parlak kırmızı ve endişe verici bir şey ekledi. "Senin gibi güzel bir kız neden dünyanın yükünü omuzlarında taşıyormuş gibi görünüyor? Gelin ve damadı mı sevmiyorsun? Noel'i mi sevmiyorsun? Gizlice tinsel'den mi korkuyorsun?"

Ben burnumdan soludum. "Hiçbiri. Sadece... o gecelerden biri."

"Ah," dedi bilmiş bir şekilde, biraz daha gösterişli bir hareketle başka bir likör ekleyerek. "Dur tahmin edeyim, erkek sorunları mı?"

Cevap vermedim, ama istemeden dudaklarımın seğirdiğini hissettim. Israrcıydı, bunu kabul etmeliyim.

Bir dakika sonra, önüme parlak kırmızı bir içki koydu. "Buyurun. Bir Ren Geyiği Rom Punch. Ve bu içkiyle birlikte bir bonus da var."

Kaşlarımı kaldırarak bardağı dudaklarıma götürdüm ve bir yudum aldım. Vay canına. Çok fazla rom vardı. Ve tam olarak tanımlayamadığım ama aslında çok lezzetli olan başka bir tatlı tat. Biraz sevdim.

"Ne tür bir bonus?" diye sordum sonunda, bardağı dudaklarıma götürüp bir yudum daha aldım. Dürüst olmak gerekirse, bonusun sakinleştirici bir ok ya da üç shot daha tekila olması durumunda isterdim.

Barmen, ruhuma tatlı sözler fısıldayacakmış gibi eğildi. "Numaram."

Ben yüksek sesle, hiç de seksi olmayan, çok burunlu bir şekilde burnumu çektim. Sanki karla kaplı bir ağaç dalıyla ona tokat atmışım gibi irkildi.

Umut dolu yüzü düştü. "Karşılık vermek için flört ediyormuş gibi bile yapmayacak mısın?"

Ben iç geçirdim, parmaklarımı yapışkan bara vurarak. "Üzgünüm. Sorun sen değilsin. Sorun benim."

"Klasik laf," dedi, somurtkanlığını çekici bir şeye dönüştürmeye çalışarak. Tanrı onu korusun, çok uğraşıyordu. Ama ben yemiyordum. Ve bunun sebebi sadece yumurtalıklarımın hala tam anlamıyla grevde olması değildi.

Buradan çıkmam gerekiyordu. Ne yazık ki, diğer bar — aşırı iddialı flörtlerin olmadığı bar — odanın diğer ucundaydı.

Onun olduğu yerde.

Ve sonra yine oldu. O ses. O eşsiz, tiz, hormonlarla dolu kıkırdama.

Donakaldım. Parmaklarım içkimi sıkıca kavradı.

Yapma, Natalie.

Öyle bir kız olma.

Ama beynim boynuma *hayır* demeden önce, ben çoktan omzumun üzerinden bakmaya başlamıştım.

Ve oradaydı.

Easton. Lanet olası. Maddox.

Sanki benim tüm erotik rüyalarımın çıkıp gelmiş gibi karşıdaki bara yaslanmıştı. Hayatları mahvetmek için yemin etmiş gibi vücuduna yapışan koyu yeşil bir kazak giyiyordu. Ve başarılı oluyordu. Kolları, ön kollarındaki damarları gösterecek kadar yukarı sıyrılmıştı... O kadar güzel görünmemesi gereken damarlar.

Birinin söylediği bir şeye güldü, aptal çenesi o şeyi yaptı, gerildi ve beni mantıksız bir şekilde sinirlendirdi. Saçları

yüzüne düşmüştü, ustaca dağınık ve tam da "*denemedim ama yine de mükemmelim*" havasında. Barmenin jöleli dağınıklığının aksine, Easton'ın saçının gerçek olduğunu biliyordum. Gerçek ve tehlikeli.

Yumruklarım saçlarında sıkıştı, dilini kıvrımlarımın arasında gezdirirken onu bana doğru çekiyordum. İki parmağını içime zorla soktu ve orgazmım yaklaşırken inledim...

HAYIR.

Kalan içkimi kutsal suymuş gibi içtim ve o orgazmın anısını hemen kafamdan silmem gerekiyordu.

Siktir.

Barda dikkatimi dağıtacak bir şey bulmak için etrafa baktım, ama tek gördüğüm, Easton'ın etrafında toplanmış, *The Bachelor: Mistletoe Edition*'in seçmelerine katılmış gibi gözleri fal taşı gibi açılmış bir grup kızdı. Kıkırdayıp saçlarını sallıyorlardı, sanki baştan çıkarıcı bir bakış onun kalbinin ve... varlıklarının anahtarını açacakmış gibi omuzlarının üzerinden bakıyorlardı.

Aptallar.

Tamam, hayır. Bu adil değildi.

Ben de bir kız gibiydim. Öyleydim. Ve tüm kadınların çekicilik ve mutluluk arayışlarını destekliyordum.

Ama ben de *insandım*.

Ve o kadınların ona yalakalık yapmasını izlemek - onu yatağında, hayatımda, ruhumda hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bildikten sonra - sinirime dokundu. Yıpranmış, hassas, "ayrıldığımız gece Blue Bell dondurma kabına ağladım" türünden bir sinir.

İşte tam da bu senaryo yüzünden ilişkimizi bitirmiştik. Çünkü Easton ne kadar benim tek olduğumu söylese de, hep endişelenirdim... *Ya geriye bakarsa?*

Ve sonra... geriye baktı.

Ama onlara değil.

Bakışları odayı tembelce taradı, sanki tek bir bakışla beni ateşe verecekmiş gibi değildi.

Ve sonra bana takıldı. Doğrudan.

Sabit. Yıkıcı.

Sanki tüm bu zaman boyunca odada tek ben varmışım gibi.

Gerildim, bardağımdaki yarı erimiş buz küpüne tamamen odaklanmış gibi davranmaya çalıştım. Ama onun beni izlediğini *hissedebiliyordum*. Sanki gerçek bir sıcak dalgası vücudumdan geçiyormuş gibi.

Her baktığımda? Evet. Hala bakıyordu. O aptal dudakları, bana ne yaptığını *görebiliyormuş* gibi küçük, çıldırtıcı bir sırıtışla kıvrılıyordu. Sanki umursamamaya ne kadar çabaladığımı *biliyormuş gibi*.

Tabii ki biliyordu.

Çünkü ne kadar istemediğim halde, kalbi kırık olmanın yanı sıra, son birkaç yılda pek değişmemiştim. Ve beni tanıyan biri varsa... o da oydu.

İçimden inledim. "Neden kıllı siğilleri yok ki?"

"Çünkü bu çok kolay olurdu," dedi Paige, gremlin gibi yanıma gelerek.

Bana sırtıarak bakıyordu, elinde şenlikli kokteyli vardı —içinde biberiye dalı ve gerçek parıltılar yüzen ışıltılı bir şey. Işıltılı beyaz bir kokteyl elbisesi giymişti ve gördüğüm en kendini beğenmiş küçük pislik gibi görünüyordu.

"Pes etmelisin," dedi rahat bir şekilde, şeytanın vücut bulmuş hali değilmiş gibi içkisini yudumlarken.

"Odayı dolaşıp konuklara teşekkür etmek, gelinlik görevlerini yerine getirmek zorunda değil misin?" diye sordum, Noel temalı içki kılıflarıyla dolaşan kalabalığa başımı sallayarak.

Paige, mükemmel bakımlı kaşlarından birini kaldırdı. "Eğlence *burada varken* neden odada dolaşayım ki?"

Gözlerimi kısarak baktım.

"Bu gece senin çıldıracağına dair beş bahis yaptım bile," diye ekledi neşeyle, içkisini gösterişli bir hareketle karıştırarak.

Gözlerimi devirdim, bunu yaptığına hiç şaşırmadım. "Bu çok kaba. En azından bahse katılmama izin ver."

"*Herkes* sana bahis yapıyor," dedi neşeyle. "Kathy teyze 'ateşin başında tam bir öpüşme' üzerine elli dolar bahis yaptı ve Levi, Easton'ın filmlerindeki gibi sahte bir tökezleme yapıp kollarına düşeceğini düşünüyor."

"Tökezlemeliyim," diye mırıldandım, "sırf onu ortadan kaldırmak için."

O buna cevap verme zahmetine bile girmede, sadece içkisini yavaşça yudumladı ve bana keskin bir bakış attı.

"Bana öyle bakma," diye tersledim. "Onu davet eden sensin."

"Levi davet etti," dedi omuz silkerek. "Çözülmemiş cinsel gerginliğinin gecenin en eğlenceli kısmı olması benim suçum değil."

"Umarım gözlerine parıltı kaçır."

Gözlerine parıltı girmesini umarım. Hepimizin tatil dilekleri vardır."

Uygun bir cevap bulamadan, DJ'in sesi hoparlörlerden yankılandı, hayatları mahveden biri için fazla neşeli bir ses tonuyla. "Tamam millet! Karaoke zamanı! Kim sahneye çıkıp Noel adına kendini rezil etmeye hazır?"

Paige küçük bir çığlık attı ve sanki Taylor Swift'in binaya girmek üzere olduğu söylenmiş gibi hemen zıplamaya başladı. "Oh! 'Baby, It's Cold Outside!' şarkısını söyleyeceğiz!" diye bağırdı ve neredeyse Levi'nin durduğu yere atlayarak kolundan tuttu. Levi endişeli görünüyordu ama aynı zamanda uzun süreli ilişkilerde erkeklerin sıklıkla yaptığı gibi boyun eğmiş gibiydi.

Levi, Tanrı onu korusun, kendini sürüklemeye izin verdi. "Kadının *kesinlikle* kalmak istediği ve ürkütücü olmayan versiyonu yapabilir miyiz?" diye sordu, onun peşinden sendeleyerek.

"Ben de onu seçtim," dedi Paige omzunun üzerinden, içkisi hala bir şekilde bozulmamış halde. "Biz herkesin olmak istediği ilericileriz!"

Onların arkasından gözlerimi kırptım. "Harika. Feminist Noel karaokesi.

Bu... iyi."

Onlar sahneye çıkıp kalabalık alkışlamaya başladığında, hayatın en derin sorularının cevaplarını barındıran bir şeymiş gibi içkime döndüm.

Belki de bu geceki planım, kendimi içkiye kaptırmak olmalıydı.

Karaoke hala devam ediyordu... Yani, kulaklara tam bir saldırı olduğu kadar çılgınca eğlenceliydi de. Hem etkilenmiş hem de derin bir dehşete kapılmıştım.

Ailem ve arkadaşlarım sadece *kötü* performans sergilemiyorlardı... saldırgan ve coşkulu bir şekilde berbatıldılar. "Sesi ile şampanya Kadehini Paralamaya En Yatkın" ödölü olsaydı, bu kategoride birinci olurduk. Ve bu bile cömert bir tahmin olurdu.

MeMaw, Katy Perry'nin "Firework" şarkısını pelvis hareketleriyle dolu, son derece rahatsız edici bir yorumuyla ortalığı yıkmıştı bile. El hareketleri vardı. Birisi kim bilir nereden bulduğu bir rüzgar makinesi getirmişti. Işıltılar vardı ve hala bunların vücudunun *neresinden* ıktığını bilmiyorum.

Ondan sonra, gece yavaş ve görkemli bir tren kazasına dönüştü.

O anda, Susie Cummins — evet, hala ne yazık ki eskisi gibi talihsiz bir isme sahipti — *sanırım* "Jingle Bells" olması gereken şarkıyı bitirmişti. Ancak ikinci kıtayla nakarat arasında kafası karışmış ve "Tubthumping" şarkısının sözlerini o kadar ikna edici bir şekilde söylemeye başlamıştı ki, tüm salon ona eşlik etti. Artık bundan sonra her tatil şarkı listesine Chumbawamba'yı eklemek konusunda ciddi konuşmalar yapılıyordu.

Ve bir an için... ben de gerçekten eğleniyordum. Hatta bir kez gülümsemiştim.

Ve sonra olan oldu.

Easton sahneye ıktı.

Ve vücudumdaki her molekül sevinç çığlık atarak kaçtı.

Doğal olarak alkışlar vardı; o lanet süveterle ölümlüler arasında bir tanrı gibi görünüyordu. Ardından birkaç kişi nefesini tuttu, çoğu onunla birlikte büyümemiş ve şimdi durumu anlamaya başlayanlardı. Birbirlerinin kollarını tutup, sanki şehirden arabayla gelmiş de Olimpos Dağı'ndan inmiş gibi onu işaret ettiklerine bakılırsa, *Easton* Maddox'un, gerçek bir film yıldızı, kadınların kalbini çalan adamın odada olduğunu yeni fark etmişlerdi.

O, normal bir insan gibi mikrofonu tutup şarkı söylemedi.

Hayır.

Bunun yerine, doğrudan bana baktı.

Yapma, Easton. Yapma. Kendini öldürülmekten kurtar.

"Natalie," dedi mikrofona, alçak ve yumuşak bir sesle, çünkü Hollywood açıkça onun kendini koruma becerilerini elinden almıştı. "Buraya gel."

Neredeyse içkimi düşürüyordum. Onu kutsal bir emanetmiş gibi göğsüme sıkıca bastırdım. Elbette o sadece...

"Hadi, Trouble," dedi tekrar ve sırtışı tehlikeli bir şeye dönüştü. "Beni yalvartma."

Sorun mu?

Bunu yüksek sesle söyledi. Sesli olarak. *İnsanların* önünde. Yavaşça, dramatik bir meydan okuma ile başımı salladım.

Kalabalık, hain kitleler, direnişimi takdir *etmedi*. Tezahürat yapmaya başladılar. Evet. *Tezahürat*. "Na-ta-lie! Na-ta-lie!" Sanki burası bir gladyatör arenasıymış ve ben onurum için savaşılmaya gidiyormuşum gibi.

Ve tabii ki, sevgili, kötü kalpli kardeşim Paige de hiç yardımcı olmadı. Sarhoş bir Noel perisi gibi koluma yapıştı, yanakları pembe, gözleri parlak, sanki piyangoyu kazanmış gibi ışıltılı.

"Hadi ama, Natty-kins," diye neşeyle mırıldandı ve sanki beni ilk önce küçük düşürme hakkını kazanmış gibi kolumu çekiştirdi. İçkimi itti — muhtemelen *beşinci* miydi? Belki altıncı? — ve ona ihanet dolu bir bakış attım.

"Paige," diye tısladım. "Bu, insanların asla atlatamayacağı türden bir şey. Orada öleceğim. Ruhum bedenimden ayrılacak ve sonsuza kadar seni rahatsız edecek."

"Bir şey olmaz," diye cıvıldadı. "Olmazsa da, cenazende bunu çalacağım!"

Bu, onun düşündüğü kadar rahatlatıcı bir şey değildi.

"Natalie," dedi Easton, ve kalabalık sanki bedava köpek yavruları dağıtıldığını duyuruyormuş gibi yine alkışladı.

Ona orta parmağımı gösterdim. Sonra içkimdeki son yudumu, sıvı haldeki cesaretmiş gibi içip, kaderimle yüzleşmek için ayağa kalktım.

"İnsanlar YouTube'da viral olan videolara böyle giriyorlar," diye mırıldandım, topuklarımın üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanarak ileri doğru yürüdüm.

Easton, sahneye çıkarken bana göz kırptı. Ne yazık ki, bu barmenin göz seçirmesi çok daha seksi bir hareketti. Ve *ne yazık ki*, bu hareket iç çamaşırlarıma çok farklı bir etki yaptı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, ama bu, istediğimden daha nefes nefese ve daha az nefret dolu bir şekilde çıktı. Bu da açıkçası alkolün etkisini göstermeye başladığı anlamına geliyordu... ve başım belada olabilirdi.

"Kızgınken seksi görünmen durumuna yardımcı olmuyor," diye mırıldandı, benim duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Onu, daha zayıf bir adamı öldürebilecek bir bakışla süzdüm. Ne yazık ki benim için, Easton Maddox zayıf bir adam değildi.

Easton bana ikinci mikrofonu uzattı ve bunu yaparken parmaklarının benimkilerle temas etmesini sağladı. Bana sorarsan tamamen gereksiz bir hareketti. Şu anda mesafe çok önemli görüldüğü için sahnenin diğer tarafına geçmeye çalıştım, ama o elimi tuttu ve beni yanında tuttu.

Bunca zaman geçmesine rağmen, onun eli benim evimmiş gibi hissetmemin nedenini anlamıyordum. Belki de o gün ortaokul sınıfıma girdiğinde lanetlenmişim ve hayatımın geri kalanında bir şeylerin eksik olduğunu hissedecektim.

Natalie, kendine gel. Şimdi karamsar olmanın sırası değil.

Kalabalık bağırdı. Işıklar parladı. Arkada bir yerlerde MeMaw bağırdı ve "Çıkarın!" diye haykırdı, umarım bu ikimize yönelik değildir diye dua ettim.

Müzik başladı, caz tınları eşliğinde jingle bells çaldı ve midem düğümlendi.

Olamaz. Hayır, hayır, hayır,

hayır. "Santa Baby."

"Santa Baby" mi seçmişti?

"Yemin ederim ki, Easton," diye fısıldadım. "Seni mahvedeceğim."

"Looking sabırsızlıkla bunu" mırıldandı mırıldandı
arkasına, sesi sesim tehlikeli bir şekilde kulağıma

yakındı.

Giriş kısmı geldi ve geçti, ve gerçek bir profesyonel gibi, ya da belki de beşinci... ya da altıncı içkisini içen bir kadın gibi, mikrofonu kaldırdım.

"Noel Baba bebeğim..."

Sesim nefes nefese, alçak, neredeyse şehvetliydi ve evet, *her şeyden* pişman oldum.

Easton'ın beni izlediğini hissedebiliyordum, şüphesiz yüzünde yavaşça yayılan bir gülümseme vardı. Henüz tek bir nota bile söylememişti, ama kendini beğenmiş piç kurusu çoktan kazanmıştı.

Şarkıya devam ettim, yüzlerce çift gözün ve onun bakışlarının ağırlığı altında toza dönüşmemek için elimden geleni yaptım. Ona bir kez bakarsam yerin dibine gireceğimi bildiğim için bakışlarımı tavanda tuttum.

İkinci kıtanın yarısına gelmiştim, yanaklarım yanıyordu, o sırada onun sesi de eşlik etmeye başladı — pürüzsüz, derin ve o kadar haksız bir özgüvenle ki dizlerim titremeye başladı.

Gerçekten tökezledim. *Tökezledim*. Sözleri unuttum. Adımı unuttum.

Easton. Şarkı söylüyordu.

Ve sesi, çok fazla viski içip günah işlemiş bir Noel meleği gibiydi. Hollywood aktörlerinin nasıl şarkı söylemeyi bildiklerini biliyordum... ama o kesinlikle biliyordu.

Sanki sahnede doğmuş gibi mikrofona şarkı söylüyordu, bana yan gözle bakarken sırtışı kötü bir vaatle doluydu... sanki bundan sonra ne kadar dengesiz olacağımı tam olarak biliyormuş gibi.

Oda *darmadağın* olmuştu.

Paige gülmekten ağlıyordu. MeMaw telefonunu çıkarmış kayıt yapıyordu. Biri "Öpüşün! Öpüşün!" diye bağırdı, ben bunun ironik bir şey olduğunu ve tatil kaosunun tanrılarından gelen doğrudan bir emir olmadığını varsaydım.

Mikrofona döndüm, yüzüm yanıyordu, beynim işbirliği yapmak dışında her şeyi yapıyordu.

Easton yanıma eğildi, sesi ipek gibi yumuşak ve bir sonraki repliğini söylerken sahte bir masumiyetle doluydu. Sesi tamamen çekici ve kötücül imalarla doluydu, gözleri sahne ışıkları altında adeta parlıyordu.

Sonra bana tekrar yan gözle, sinsî bir bakış attı. Yeşil gözleri yaramazlıkla parladı ve eli belimin altına kaydı.

Neredeyse nefes almayı unutuyordum.

Çünkü elbette o sadece şarkı söylemiyordu.

O performans
sergiliyordu. Ve ben
sahneydim.
Neredeyse
yanacaktım.

Artık birbirimizden birkaç santim uzaktaydık, birbirimizin alanına şarkı söylüyorduk, kalabalığı unutmuştuk, müzik sadece o çalılarının içine düştüğümünden beri sürekli olarak tırmanan bu saçma gerilimin bir aracıydı.

Easton'ın sesi kadife kurdele gibi benim sesime karışıyordu ve bu sesin hoşuma gitmesinden nefret ediyordum. Pürüzsüz, günahkar, biraz kendini beğenmiş. O sadece şarkı söylemiyordu... beni baştan çıkarıyordu. *Herkesin* önünde.

Parmakları yine çıplak kolumda dolaştı, sanki beni tamamen çözmek için kaç hafif dokunuş gerekeceğini test ediyormuş gibi.

Spoiler uyarısı: çok yakındık.

"Santa baby..." şarkı sözlerinin gerektirdiği gibi sesimi hafif ve küstah tutmaya çalışarak şarkı söyledim, ama gerçekte nefes almakta zorlanıyordum. Vücudum *tehlike diye* bağırıyor, beynim donuyor ve yumurtalıklarım sinyal gönderiyordu.

O eğildi, dudakları mikrofonu zar zor okşadı. "Beeeen..."

Neredeyse mikrofonu düşürüyordum. Sözleri unuttuğum için değil. Onun sesi, sanki büyürken hayran olduğum erkek grubunun solistiymiş gibi, uyluklarımı sıkılaştırtan o boğuk tona düşmüştü. Ona bir bakış atma riskini aldım... ve hemen pişman oldum.

Yeşil gözler. Benimkilere kilitlenmiş. Sıcaklık, tarih ve ne yaptığını çok iyi *bilen* bir erkeğin eşsiz kıvılcımıyla dolu.

Gözlerimi tekrar öne çevirdim. *Odaklan, Natalie. Buraya şarkı söylemeye ve hayatta kalmaya geldin, sahnede yanmaya değil.*

Sonra bana tekrar dokundu, bu sefer sırtımın alt kısmına, sanki beni son nakarat kısmına "yönlendirmek" istercesine, sanki bir tür şövalye ruhlu tatil tehdidiymiş gibi. O dokunuşu tanıyordum. Bir zamanlar beni nasıl hem güvende hem de ateşli hissettirdiğini biliyordum. Daha sonra beni rahatsız edeceğini biliyordum.

"Tatlı Noel Baba..."

Sesim çatladı. O gülümsedi.

Bu halka açık bir ön sevişmeydi ve o *bundan büyük keyif* alıyordu. Bu arada, ben sahneden atlayıp barın arkasına saklanmak üzereydim

sadece bir şişe votka ve beni rahatlatacak ren geyiği şekilli kurabiyelerle.

Şarkı yavaşıladı, son kıtada seslerimiz birbirine karıştı. Şimdi bana tamamen dönmüştü, sanki bu küçük tatil cehenneminde yalnızmışız gibi. Sesi yumuşadı, derinleşti.

"Acele et... bu gece."

Bu suçtu. O nota. Onu tutuş şekli. Beni tutuş şekli — elleriyle değil, aptal, mükemmel varlığının her santimiyle.

Oda alkışlarla *çınıladı*, havayı çığlıklar ve bağırışlar doldurdu ve arkadan biri "ARTIK EVLENİN!" diye bağırdı.

Dönüp kaçamadan, Easton tam bir Noel romantik komedi kahramanı gibi *dizlerinin üzerine çöktü*, gözleri parlıyordu, ağzı Kuzey Kutbu'nu eritebilecek bir gülümsemeye büründü.

Mikrofonu hala elinde tutarak, sanki bana özel bir serenat yapıyormuş gibi kaldırdı. "Lütfen, bebeğim," diye göz kırparak mırıldandı. "Bu gece acele et, bacadan aşağı in..."

Kalabalık kahkahalarla patladı. MeMaw, "HEMEN ŞİMDİ EVLİLİĞİNİZİ KESİNLEŞTİRECEĞİM!" diye bağırdı, bu da kan basıncımı hiç düşürmedi. Dizlerim titriyordu. Göğsüm inip kalkıyordu. Ve ona bakarken

dünya biraz fazla hızlı dönüyordu.

"Easton," diye fısıldadım, çünkü söyleyebildiğim tek kelime buydu. Bunun bir yalvarış mı, bir uyarı mı, yoksa sadece şehvet ve nostaljiyle delirmiş olmam mı olduğundan emin değildim.

Bana gülümsedi, tüm çekiciliği ve altında yatan yıkımla. Ama arkasında bir şey parladı. Ham bir şey. *Gerçek* bir şey.

"Bana istediğimi verecek misin, *bebeğim*?" diye sordu, alçak sesle, özel ve neredeyse emin olamadan.

Yutkundum, kaburgalarımın arkasındaki ağrı ruhumda tam anlamıyla bir acıya dönüştü. O kırılganlık... gerçeklik hissi. Beni hazırlıksız yakaladı. İçimde zaten çok gergin olan bir şeyi daha da büktdü.

"Bir şey söyle," diye mırıldandı, yüzündeki mizah kaybolmuş, sesi artık daha sert. "Herhangi bir şey."

Ağzımı açtım.

Hiçbir şey çıkmadı.

Kalabalık hala tezahürat yapıyordu. Birisi bir yerlerden "Öp onu!" diye bağıırıyordu ve MeMaw'ın bir sandalyeye çıktığından yüzde doksan dokuz emindim. Ama bunların hiçbirı önemli değildi. Tek hissedebildiğim oydu. Tek *görebildiğim* oydu.

Ve sorun da buydu.

Mikrofonu Easton'ın ellerine ittim, parmaklarının benimkileri bırakmak istemiyormuş gibi kıvrılmasını görmezden geldim ve sahneden kaçtım.

Hava almam gerekiyordu.

BÖLÜM 9

NATALIE

Kalabalığın arasından geçtim, sanki karaoke sahnesinden kaçmamışım gibi, tebrik edenleri ve alaycı yorumları görmezden geldim. Elim sokak kapısını buldu ve onu iterek açtım, soğuk havayı kurtuluşummuş gibi karşıladım. Acıttı. İyi. Belki de derimin altında kaynayan kaosu dondururdu.

Gece, açıkta kalan kollarımı ısıırıyordu ama umursamadım. Soğuk, acımasız tuğla duvara yaslandım ve göğsümdeki acıyı bastıracaktıymış gibi havayı yudumladım. Sanki yanaklarımdaki kızarıklığı ya da her kelimesini içtenlikle söyleyen onun Noel şarkısı sözlerini hatırlamamı soğutacaktıymış gibi.

Her zaman böyle mi hissedecektim? Dikkatle kapatılmış yaralarımı açmadan onun yanında olabileceğim bir zaman gelecek miydi? O sesi, o *ismi*, kalbim dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi hissetmeden duyabileceğim bir zaman gelecek miydi?

"Sen sert bir kadınsın, Natalie," diye fısıldadım kendime. "Erkekler için sokaklarda ağlamazsın. Bir *hanımefendi* gibi tuvalette ağlarsın."

Ve sonra, kader açıkça bir drama kraliçesi olduğu için, arkamdaki kapı gıcırdayarak açıldı. Nemli bar havası dışarıya fırladı, bira ve şekerli kurabiye kokusunu ve yaklaşan duygusal yıkımımın sesini beraberinde getirdi.

Midemi bir ağrı sardı. O

gelmişti.

"Natalie."

Sadece adım. Üç heceli, yumuşak, boğuk ve boğazından çıkarken bir şeye takılmış gibi kaba bir ses. Birkaç metre ötede duran onun sıcaklığını hissetmek için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Hareket etmedim. "Ne istiyorsun, Easton?"

Sesim istediğimden daha keskin çıktı, ama belki de bu iyiydi. Belki keskin ses onu uzak tutardı. Kollarımı kendime daha sıkı sardım, bu kozmik felaket gibi yeniden bir araya gelmenin cevabını barındırabilecekmiş gibi su birikintisinde yansıyan parıldayan Noel ışıklarına odaklandım.

"Neden beni takip ettin?"

"Seni her yere takip ederim."

Sözleri bir yumruk gibiydi — nazik ama güçlü, yumuşak ama yıkıcı. Göğsüme bir kartopu gibi çarptılar. İyi anlamda. En kötü anlamda.

Bir adım daha yaklaştığında botları çakıllarda yumuşak bir ses çıkardı.

Gözlerimi sertçe kırptım, dünya hafifçe sallanıyordu. "Az önce ne dedin?" Sonunda kısık bir sesle fısıldadım, ona değil, gölgelere. Parmaklarımla ön kolumu, iz bırakacak kadar sertçe çimdikledim, çünkü bu bir rüya olmalıydı. Simülasyondaki bir hata. Çok fazla rom punç ve cinsel hayal kırıklığının yol açtığı bir Noel filmi halüsinasyonu.

Cevap vermediğinde, kendimi durduramadan ona döndüm.

Easton birkaç metre ötede duvara yaslanmış, elleri ceketinin ceplerine sokulmuş, çenesi sıkı ve o aptal, nefes kesici yeşil gözleri, sanki göz kırpmaktan ve kaçırmaktan korktuğu bir şeymişim gibi bana sabitlenmişti.

Kendimi tutamadım, yüzündeki sakalları parmaklarımla izledim, kafamdan kısa bir düşünce geçti, önümdeki adamın eskiden olduğu çocukla nasıl karşılaştırılabileceğini merak ettim.

Ne kadar çok deneyim kazanmıştı...

Bunu düşünme, Natalie!

Easton, soğuk ve kirli sokakta yerinden çıkmış gibi görünüyordu, sanki artık sadece sahne ışıkları altında veya sinema ekranında yer alabilirdi. Ama o gözler? Onlar benimdi. Her zaman benim olmuştu.

Ve beni yakıp kavuruyorlardı.

"Öyle şeyler söyleme," dedim, sesim tüm bu yükün altında çatallanıyordu. "Öyle demek istemedin."

Kaşları çatıldı, o kendini beğenmiş sırıtış ortadan kayboldu. duvarından bana doğru her hareketini yavaş,

düşünceli—sanki ben kaçmak üzere olan bir geyikmişim ve o beni korkutmak istemiyormuş gibi.

"Ya yaparsam?"

İçgüdüsel olarak geri adım attım, ama arkamdaki duvar beni durdurdu. Soğuk giysilerimin içinden sızıyordu, ama ben neredeyse hissetmiyordum. Artık çok yakındı. Tam olarak dokunmuyordu... ama aramızdaki gerginliği, yıldırım çarpmasından önceki statik elektrik gibi hissedebileceğim kadar yakındı.

"Biz bittik, Easton," dedim, sesimi sert tutmaya çalışarak. Sanki buna inanıyormuşum gibi. "Hatırladın mı? En iyisi bu diye anlaştığımız. Uzun zaman oldu. Bunu yapmamıza gerek yok. Sırf bu düğün yüzünden eski konuları tekrar gündeme getirmemize gerek yok."

Başını eğdi, gözlerini kısarak. "Karar verdik mi?"

Alaycı sözleri sert ve keskin bir şekilde vurdu.

"Aslında bu konuda söz hakkım olduğunu hiç hatırlamıyorum."

Nefesim kesildi, utanç içimi duman gibi kapladı. Gözlerimi kaçırdım, ama bu durumu daha da kötüleştirdi... çünkü şimdi bakışlarının yüzümde dolaştığını, sanki hala tadımı alabiliyormuş gibi ağzımda durduğunu hissedebiliyordum.

"Ne olursa olsun, Easton. Bizim ilişkimiz uzun zaman önce bitti."

Sözler, hissettiğimden daha güçlü çıktı, çünkü onu bir saniye daha içime çekebilseydim, cümlelerin nasıl kurulduğunu unutacaktım.

"O zaman neden böyle hissediyorum?"

Sesi artık alçalmıştı... yıllarca süren sessizliğin yıprattığı, kenarları pürüzlü, sert bir ses. Yavaş ve kararlı bir şekilde yaklaştı, itiraf etmek istemediği bir gerçeğin peşindeymiş gibi.

"Neden seni düşünmeden duramıyorum? Bu his ne zaman geçecek, söyle bana Natalie, çünkü denemedik şey kalmadı."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, onun duyabileceğinden emindim. Belki de bütün kasaba duyabilirdi.

Sesindeki sertlik nefesimi kesti, son iki yıldır inşa etmeye çalıştığım tüm duvarları yıkıp geçirdi. Bakışları benimkilere kilitlendi, yakıcı ve çaresiz, o kadar gerçekçiydi ki ruhuma yumruk atılmış gibi hissettim.

Artık çok yakındı. Saf bir cazibe olan kokusu, bir pelerin gibi beni sardı ve eski anıları sığ mezarlarından çıkardı.

"İkimiz de hayatımıza devam ettik," diye zorla söyledim, ama sözlerim boş geliyordu. Zayıf. Sanki yanlış kişiyi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi. Yani, kendimi.

"Artık tamamen farklı bir hayatın var."

"Sen yokken hiçbir anlam ifade etmeyen bir hayat," dedi, daha da yaklaşarak, sesi ipekle sarılmış ateş gibiydi. "Biliyor musun, Trouble? Haklıydım. Sen yoksa hiçbir şeyin önemi yok."

Ona bakarak gözlerimi kırptım, kalbim deli gibi atıyordu. Beynimde bir alarm çalmaya başladı. *Tehlike, Natalie, tehlike*. Ama vücudum dinlemiyordu. O benim adımlı söylediği anda kontrolden çıkmıştı.

O her yerdeydi. Isısı, nefesi, ceketinin gömleğine değmesi, gözlerinin bana değil, içime bakması. En savunmasız halime soyulmuş gibi hissettim.

"Öyle demek istemedin," diye fısıldadım, sesim titriyordu. Çünkü onun öyle demek istediğine inanmak istiyordum. Bunun sadece o anın heyecanı ile yapılan bir itiraf ya da viskiyle karışık nostalji olmadığını.

Elini uzattı, parmakları yanağımı okşadı ve ben bunu dizlerime kadar hissettim. Titredim... soğuktan değil, dokunuşundaki yumuşak saygıdan.

Sonra ona doğru eğildim. Birazcık. Yeterince.

Yapmamalıydım.

Aklımda bir görüntü belirdi. İlk başrol oyuncusu Raylyn Lareux'un yanında kırmızı halıda duran o. Onun mükemmel saçları, daha da mükemmel köprücük kemiği, sanki oraya aitmiş gibi kolunu rahatça onun omzuna atmış hali. O fotoğrafa bir saat boyunca bakmıştım, yıkılmamaya çalışarak. Sonra dışarı çıkıp, gördüklerimi unutmak için yüzü olmayan bir adamın beni öpmesine izin vermişim.

Merak ediyorsanız... Hala her şeyi hissediyordum.

"Bunu sistemimizden çıkaracağız," diye patladım, bu fikir sarhoş bir düşün konuğu gibi bana çarptı. Çaresiz, dağınık, belki de dahice.

Easton gözlerini kırptı. "Ne?"

"Açıkça... bir şey var. Kalıcı bir gerginlik. Kalan duygular. Geçmiş orgazmların hayaletleri. *Her neyse*. Ama açık ki bu... biz...

bir daha asla işe yaramayacağı açık."

O alaycı bir şekilde güldü ve ben hemen parmağımı dudaklarına bastırdım.

"Yapma." Gözlerimi kısarak baktım. "Romantik, tatlı ya da komik bir şey söyleme. *Mantıklı* davranıyoruz."

Dudağı parmağımın altında seğirdi ve onu öptü. *Öptü*. Sanki sadece o ağzıyla beni yok etmeye çalışıyormuş gibi.

Elimi, sanki beni yakmış gibi çekip aldım. "Resmen aklını kaçırmışsın."

"Yine de," diye mırıldandı, daha da yaklaşarak, "hâlâ buradasın."

Aniden, elinin belime uzandığını fark ettim. Parmakları elbisenin eteğinin altına kaymış, şimdi de cildime yavaş, hipnotik daireler çiziyordu. Midem, sanki bir sürü gergin güvercin yutmuş gibi çırpınıyordu.

"Bilmiyorum, Nat," dedi, sesi düşük ve yıpranmış, sanki bir şey çözülmüş gibi. Eli belimde sıkılaştı, parmakları nabzımı hızlandıracak kadar derine girdi. "Bunun sıradan bir şey gibi davranmam gerektiğini nasıl yapacağım bilmiyorum."

Donakaldım.

O eğildi, nefesi kulak kepçemi okşadı, vücudu benimkinden bir fısıltı kadar uzaktaydı.

"Yıllardır açlık çektiğim şey..." Ağzım kurudu.

"Neye açlık çekiyorsun?"

Daha da eğildi, göğsü benimkine değdi, temas o kadar hafifti ki bir söz gibi geldi. Gözleri, o yıkıcı yeşil gözleri, beni olduğum yere çiviledi.

"Bir tat," dedi, sesi okşayıcıydı. "Senin tadını."

Sözleri cildime ısı, tehdit, söz gibi yerleşti. Sonra eli yukarı kaydı, çenemi kavradı, başparmağı elmacık kemiğimin hemen altını okşadı, içimdeki bir şeyi parçalayan bir nezaketle. Parmakları cildime bastırdı, sertçe değil, ama sıkıca, sanki değerli bir şeyi tutuyormuş gibi, sanki bırakırsa soğuk gece havasında kaybolacakmışım gibi.

Bunu özlemişim. Onu unutmak için üzücü birer ganimet gibi topladığım tek gecelik ilişkiler... Beni hiç düşünmeden aldatan futbolcu. Hiçbiri bana böyle dokunmamıştı. Sanki

gerçek olduğuma inanamıyorlarmış gibi. Kimse beni hem taparcasına öpüp hem de aynı anda kendini cezalandırıyormuş gibi öpmemişti.

Easton'ın dudakları benimkilere değdi... ve dünya durdu.

Soğuğu unuttum. Partiyi unuttum. Geçmişi, geleceği ve hayatıma devam etmem gereken kısmı unuttum. Tek bildiğim *oydu*. Dudaklarının dudaklarıma yumuşak dokunuşu. Nefesinin sıcaklığı. Nane, viski ve mantıksız bir şekilde bağımlılık yapan bir şey gibi tadı.

Bu sadece bir öpücük değildi.

Yavaş, ruh düzeyinde bir patlamaydı.

Dudakları benimkine çılgınca bir kontrolle dokundu... yumuşak ve ikna edici, sonra aniden talepkar. Dili alt dudağıma okşadı, uzun, derin hareketlerle ağzımı yaladı ve dizlerim titremeye başladı. Göğsünden düşük bir ses çıktı ve bu ses beni yıldırım gibi vurdu.

"Siktir," diye inledi, gözlerime bakacak kadar geri çekildi, sesi mahvolmuştu. "Beni bunun olmadan yaşamaya zorladığın için inanamıyorum."

Bu sözler göğsüme yumruk gibi çarptı, ama kendimi ondan uzaklaştıramadım. Ona durmasını söyleyemedim. Tüm vücudum tam tersini yapmam için yalvarırken bunu yapamazdım.

Başını eğdi ve beni tekrar öptü, bu sefer daha derin, başparmağı ağzımın köşesini okşayarak sanki tadımı tadıyormuş gibi. Sanki o da özlemiş gibi. Sanki son tadışından beri her günü saymış gibi.

Ve lanet olsun, *ben de* öyle demek istedim.

Düşünmeden kollarımı boynuna doladım, parmaklarım ağızdan ölüyormuşum gibi saçlarına kaydılar. Diğer eli kalçama indi ve beni kendine doğru çekti, vücuduma yapıştı, sıcaklığı dalgalar halinde yayıldı ve sonra... oh. Oh.

İşte oradaydı.

Onun penisi.

Sert. Kocaman. *Tehlikeli*.

Karnıma baskı yapması nefesimi kesmişti. Donakaldım, aşağıya bakmaya cesaret edemiyordum.

Sevgili Noel Baba, Noel hakkında söylediğim tüm kötü sözleri geri alıyorum.

Ağzım kurudu. Beynim kısa devre yaptı. Çünkü Easton'ın *penisi*, o *penis*, sadece iyi değildi. Silah gibiydi. Büyük çaplı acil durum, binayı tahliye etme türünde bir silah gibiydi. Hafızamda hiç abartılmamıştı. *Daha da kötüydü*. Ya da daha iyiydi. Hayatta kalma içgüdünüze bağlı olarak.

Ve görünüşe göre, benimki sohbetten çıkmıştı.

Sadece yanlış hatırladığımı kendime inandırmaya çalışmıştım. Onun penisi dışında hiçbir penisle deneyimi olmayan bir bakire olarak her şey bana çok büyük gelmiş olmalıydı. Ama hayır. Hayal görmemiştim. Yerini bulmaya çalışan devasa direk, dev bir boa yılanı gibiydi.

Ve ben ona susamıştım.

Easton, sanki *her şeyi biliyormuş* gibi, ağızımda alaycı bir gülümsemeye duruyordu, o kibirli piç kurusu, ve ben, sanki kasıtlı olarak bana kaçırdığım şeyi *hissettiriyormuş gibi*, kalçalarının yavaş ve tembel hareketlerini hissettim.

Geri çekildiğinde, kör bir şehvet bulutunda inleyerek dudaklarını kovaladım.

"Siktir," diye fısıldadım, gözlerim titriyordu. "Hâlâ gülünç derecede büyüksün." "Sen de hâlâ gülünç derecede seksisin," diye karşılık verdi, dudakları benimkilerle sanki bir saniyeden fazla uzak kalamazmış gibi dudaklarımla temas etti. "Hepimizin lanetleri var."

Ben inledim, *gerçekten inledim*, sanki korsesi sorunlu bir Viktorya dönemi hayaleti gibi. Parmaklarım saçlarını sıktı ve o tekrar geri çekildiğinde, sadece birazcık, ben de onu içgüdüsel olarak takip ettim, nefes nefese ve çılgınca.

"İhtiyacım var..." Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Bir bardak su mu? Yangın söndürücü mü? Lobotomi mi?

"Merak etme, bebeğim. İkimize de ihtiyacımız olanı vereceğim," diye mırıldandı Easton, sert ve saygılı bir sesle, önümde diz çökerken.

Zaman parçalandı.

Tuğla duvar sırtıma sürtündü, beni şu ana geri getirdi, ama diğer her şey, soğuk hava, bardan gelen gürültü, uzaklaştığımdan beri geçmeyen göğsümdeki ağrı... hepsi yok oldu.

Bana kutsal bir şey gibi baktı.

"Easton." Nefesim kesildi, elleri uyluklarımın üzerinde kayıp elbiseni yukarı ittiğinde titriyordum bile. Avuç içleri sıcaktı ve sabitti, beni parçalanacakmışım gibi hissettirirken bile beni sabit tutuyorlardı. Eğildi, burnunun köprüsünü külotumun ortasına doğru sürükledi, sanki benim kokuma açmış gibi nefes aldı.

"Siktir," diye inledi. "Hatırladığımdan bile daha iyisin."

Easton külotumu kenara itti, parmakları pürüzsüz tenimde kaydıktan sonra kıvrımlarımın arasına kaydı.

"Benim için çok ıslaksın, tatlım," diye fısıldadı, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

Onun bunu söyleme şekli - sanki bu bilgi onu mahvetmiş gibi - beni ürpertmemeliydi, ama ürpertti. Bunda dürüstlük vardı. Acı vardı.

"Ben..." Bir şey söylemeye çalıştım, herhangi bir şey. Ama vücudum sesimden daha yüksek sesle konuşuyordu, onun dokunuşuna karşı çoktan sallanmaya başlamıştı.

"Ne istediğini söyle," dedi, parmakları alaycı bir şekilde, ihtiyacım olan yere çok yakın bir yerde duruyordu.

Yere yığılmamak için odaklanmaya çalışırken, binanın tuğla duvarına yaslanarak titriyordum. Ona bakarken soğukluk yokmuş gibi geliyordu, alevler tenimi yalıyordu.

"Yap," diye hırıltıyla söyledim. "Beni boşalt." Sözler ağzımdan çıkmadan önce kaçıverdi.

"Siktir, seni özledim," diye mırıldandı, sanki beni dokunmayı hiç unutmamış gibi iki parmağını içime kaydırды. Dudaklarımı ısırdım, başım duvara yaslandı, o içimdeki o mükemmel noktayı ovuştururken. Başparmağı klitorisimi yavaş, yıkıcı vuruşlarla daireler çizdi ve ben hıçkırarak ağladım.

İç uyluklarıma bir öpücük kondurdu, sakalları eskiden özlediğim şekilde cildimi kazıyordu. "Çok darsın," diye inledi, parmakları mükemmel bir ritimle içime girip çıkarken.

Her zaman bu kadar iyi hissettirmiş miydi? Bu kadar doğru mu? Kahretsin.

Öyleydi.

"Ne açgözlü bir am," diye mırıldandı, parmaklarını çekip hafifçe amımı tokatladı.

"Easton," diye inledim, o parmaklarını tekrar içime sokarken vücudum ona doğru eğildi. Aynı anda hem uçuyor hem de çözülüyor gibi hissettim.

"Bunu çok seviyorum." Bir parmağını daha içeri soktu ve ben ona karşı çırpındım, vücudum onun istediği şekilde gerilmeye çalışıyordu. Easton, sanki onu rahatsız etmiş gibi iç çamaşırımı yırttı ve arkasına attı, sonra bacağını yakalayıp omzuna kaldırdı.

"Siktir," diye inledim, yüzünü cinsel organıma gömdüğünde, dili kıvrımlarımın arasında hareket ederken emip yalıyordu. Saçlarını tutup kendime doğru çektim, bunun ne kadar samimi bir hareket olduğunun farkındaydım.

Bunu asla itiraf etmem, ama ondan ayrıldığımdan beri kimseye kendimi vermedim. Çok kişisel geliyordu... çok fazla.

Ve şimdi burada, bir barın arka sokağında eski sevgilime bunu yapıyordum.

Çok klas, Natalie. Gerçekten çok klas.

Bu düşünce, eli kıcımlı sıkarken ve dudakları klitorisimi sertçe emdiğinde kayboldu.

Şıklığı siktir et. Bu çok fazla iyi geliyordu.

Uyluklarımı sıktım, parmaklarının, dilinin ve cildimi kaşıdıran sert sakallarının verdiği hisle inledim.

"Bunu özledim, bebeğim. Tadı cennet gibi," diye homurdandı, parmaklarının yerini dilinin aldığı, bir anlığına içime girip çıkarken, sonra çekilmeden önce. Gözlerimi kocaman açarak, kot pantolonunun düğmelerini açmasını, devasa sikinin dışarı fırlamasını, ucunun öfkeli ve ateşli görünmesini izledim. Onun başından ön sıvı damlayarak, altındaki betona damlarken, ben ateşli bir rüyadaydım.

Ağzım, ona bakarken kelimenin tam anlamıyla sulanıyordu.

"Bundan sonra oraya geri dönmemiz gerekecekken pantolonuma boşalamam," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

"Haklısın," diye nefes nefese kaldım, onu mastürbasyon yapmaya başlarken izlemekle boşalabileceğimi hissettim.

Bugün duşta onu duymak... asla itiraf etmeyeceğim başka bir şey, beni neredeyse mahvediyordu.

Ama bu, bu kesinlikle beni mahvedecekti.

Easton işine geri döndü ve ben onun yüzüne vururken ellerimi saçlarına geçirdim. Siktir. Bu da benim

hiç uğraşmadığım bir başka nedendi.

Başka hiçbir erkeğin beni böyle yalayamayacağından emindim. Easton bana sanki bu dünyadaki en sevdiği şeymiş gibi oral seks yaptı. Sanki gerçekten buna can atıyormuş gibi. Benim kıvrımlarımı yalarken inliyordu, klitorisimi diliyle okşarken, içime girmeyen eli sikini okşuyordu.

Nefes nefeseydim, o içime bir parmak daha sokarken yüzüne doğru eğildim.

Emip yalarken, beni doruğa yaklaştırdı.

"Evet, evet, evet," diye bağıryordum, parmağı aniden *oraya* değdiğinde çığlık atmak üzereydim.

Barın kapısı açılmaya başladı ve o yüzünü bacaklarımın arasından çekti. "Defol buradan," diye homurdandı, sesi biraz... çılgınca geliyordu. Kapı o kadar hızlı kapandı ki, kim çıkmaya çalışmıştı, kim bizim yaptığımızı görmüş olabilirdi, emin bile değildim.

Ama Easton umursamadı.

Hayatta kalmak için bana tapınması gerekiyormuş gibi hemen işine geri döndü, içimdeki her şey gerilirken klitorisimi yaladı.

"Çok yaklaştım," diye nefes nefese söyledim.

Bana karşı homurdandı ve bu ses tek başına beni uçurumun kenarına getirmiş olabilir. Ama sonra parmakları tam doğru şekilde kıvrıldı ve orgazm beni o kadar şiddetli bir şekilde sarstı ki, çığlığım gece havası tarafından yutuldu. Vücudum onun ağzına çarptı, dünya beyazlaşırken her kasım kaskatı kesildi.

O kadar iyi hissettim ki gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Easton bana düşünme zamanı vermedi. "Dizlerinin üzerine çök," diye emretti aniden ve ben hiç düşünmeden soğuk yere çöktüm, hala titriyordum, kalbim kaburgalarımın çarparak sanki zaten bildiğim şeyi bana uyarmak istercesine atıyordu: bu tehlikeliydi. Bu her şeydi.

Easton'ın eli kendini sıkıca sarıyordu, göğsü sert ve düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Gözleri vahşiydi, adlandırılmayacak kadar parlak bir şeyle yanıyordu. "Aç ağzını, Trouble."

Ben de açtım. İtaatkar bir şekilde. Her zaman onun için yaptığım gibi.

Boğuk bir inilti göğsünden çıktı, boşaldığında, yumruğunu siktiği sırada sperm damlaları dilime, yüzüme ve boynuma çarptı.

Yutabildiğimi yuttum, onun tadı karşısında inleyerek. Hatırladığımdan çok daha iyiydi. Dudaklarımı yaladım, parmaklarımla çenemdeki ve göğsümdeki yapışkan karışıklığı temizlerken her damlayı yakalamaya çalıştım.

Easton sadece izledi.

Bakışları yakıcıydı. Nefesi düzensizdi.

Öylece kaldık, nefeslerimiz etrafımızı dolduruyordu, o benim onu tatmamı izlerken gözlerimiz sessiz bir savaşa tutuştu.

Sonra yavaşça, sanki sürünen don gibi, mantığım geri gelmeye başladı. Donakaldım, parmağım hala dilime basılıydı.

Ne olmuştu böyle?

Aptalca bir şekilde, belki bu *onu sistemimden çıkarır* diye düşünmüştüm. Sonunda bir sonuca varacağımı. Sanki kaşıntıyı gidermiş ve temiz bir şekilde uzaklaşabileceğimi.

Ama hayır. Onu istiyordum.

Daha da fazla.

Bütün vücudum hala onu arzuluyordu, dokunduğu yerlerde cildim yanıyordu, kalbim söylemediğimiz her şeyin yankısıyla çarpıyordu.

Siktir. Siktir. Siktir.

Gömleğinin önünü tutup onu kendime doğru çektim ve çılgınca kumaşı kullanarak göğsümdeki kalan ıslaklığı sildim.

"Natalie," diye mırıldandı, ama ne konuşmak istediğini görmek için kalamadım. Ayağa fırladım, neredeyse koşarak sokağın beni güvenli bir liman gibi çağırdığı yere doğru koştum.

Koşarken soğuk hava ciğerlerimi yakıyordu, ıslak kaldırımda topuklarım kayıyordu.

"Natalie, bekle..."

Hayır. Olmaz. Çünkü beklersem, geriye bakabilirim.

Ve geriye bakarsam, *geri dönebilirdim*. Ve geri dönersem... O

hikayenin nasıl bittiğini hepimiz biliyorduk.

Savaş alanına hücum ediyormuş gibi barın ön kapısından içeri daldım, duvara yaslanmış, dağınık ve ağzı açık bir şekilde sarılan bir çifti geçerek ilerledim. Müzik şimdi daha yüksek sesliydi, çok

yüksek sesliydi — bas o kadar güçlüydü ki göğsümde titreşiyordu, ama bunların hiçbirini kafamdaki gürültüyü bastıramıyordu.

Odanın diğer tarafındaki başka bir bara doğru ilerledim. Yeni barmen.

Yeni bir yer. Yeni bir kimlik, belki?

Çünkü sonuncusu? Eski sevgilisinin günah çıkaran bir günahkar gibi önünde diz çökmesine izin veren ve karaoke barının arkasındaki bir sokakta *kendini kaybeden*? Onun o hali tanık koruma programına alınmalıydı.

"Viski," diye bağırdım, bir görevi olan kadın gibi bar taburesine kayarak oturdum. "Ve çift olsun."

Dövmeli kolları ve kaş piercingi olan barmen, gözünü bile kırpmadan içkiyi doldurdu.

Bardağı aldım ve bir dikişte içtim, yakıcı tadını zevkle yudumladım. Dudaklarımda, dilimde, ruhumda hâlâ kalan onun tadını yok etti.

Siktir.

Neyim vardı benim?

Boğazım sıkışmış, midem bulanmış halde, bir tane daha içmek için bara vurdum ve ikinci içkiyi dudaklarıma götürdüğümde, ensemdaki tüyler uyarı ateşi gibi diken diken oldu.

Arkamı dönmeme gerek yoktu. Orada olduğunu biliyordum.

Easton'ın varlığı sis gibi üzerime çöktü... yoğun, boğucu, istemediğim ama unutamadığım anılarla dolu. Onu arkamda hissedebiliyordum, bakışlarının ağırlığını, yıllarca onarmaya çalıştığım yumuşak, çatlamış yerlere saplandığını hissedebiliyordum.

Yutkundum, sonra bir yudum daha aldım. Bu sefer daha yavaş. Sanki bu beni daha kontrol sahibi gösterirmiş gibi. Sanki içim tamamen parçalanmıyormuş gibi.

Yanımdaki tabure zeminde sürtündü ve kardeşim -tabii ki- yanıma kaydı, yüzü alkolden kızarmış ve biraz fazla *neşeli*.

Dirseklerini bara dayadı ve beni baştan aşağı süzdü.

Sonra omzunun üzerinden ona baktı. Hâlâ arka çıkışın yanında duruyordu, kolları kavuşturulmuş, çenesi sıkı, gözleri sanki kırdığı ve nasıl tamir edeceğini bilmediği kırılğan bir kuşmuşum gibi bana dikilmişti.

Sonra bakışları tekrar bana kaydı.
Sırıltısı yavaştı. Keskin. Parlaklıkta bir hançer gibi.
"Sanırım bahsi kazandım," dedi, sanki ben az önce çöp
konteynerinin arkasında duygusal olarak patlamamışım gibi.
Kaşlarımı çattım ve bir shot daha içtim.
Sıcaklık damarlarıma yayıldı, ama gerçeği silmeye yetmedi...
Mahvolmuştum.

BÖLÜM 10

NATALIE

Acı.

İlk fark ettiğim şey buydu. Gözlerimin arkasında balyoz gibi vuran, sönük, zonklayan bir ağrı. Vücudumdaki her kas resmi bir şikayette bulunmuş gibiydi ve ben battaniyenin altına girip bir daha hiç çıkmamak istiyordum.

İkinci fark ettiğim şey neydi?

Yalnız değildim.

Bu farkındalık, akşamdan kalma sersemliğimin sisinden yavaşça süzülerek geldi. Ağır bir kol, sanki orada olma hakkı varmış gibi belime dolanmıştı, parmakları kalçama, sahiplenici, lezzetli ve benim kendini koruma duyguma hiç yardımcı olmayan bir şekilde uzanmıştı. Uzuvarım, sanki çaresiz, sarhoş bir ahtapotmuşum gibi onun etrafına dolanmıştı. Bacağım, sanki uykumda jimnastik yarışması için antrenman yapıyormuşum gibi dar kalçalarının üzerine atılmıştı. Yanağım mı? Pürüzsüz, çıplak bir erkek göğsüne sıkıca yapışmıştı.

Oh hayır.

Oh hayır, hayır, hayır.

Bir gözümü açtım.

Easton.

Adı beynimde neon bir uyarı işareti gibi parladı. Midem altüst oldu — muhtemelen akşamdan kalma olduğumdan, muhtemelen *GQ* dergisinde poz vermiş gibi uzanan onun saf çekiciliğinden. Saçları dağınıktı. Kirpikleri rahatsız edici derecede kalındı. Çenesi, dün gece bana kesinlikle bir şeyler yapmış olan sakallarla gölgelenmişti.

Beynim kısa devre yaptı.

Kahretsin.

Sabahın böyle geçmesi gerekmiyordu. Biraz pişmanlık ve belki de aceleyle

kaçış olmalıydı. Kesinlikle sarılma olmamalıydı. Ve kesinlikle *bu kadar dokunma* olmamalıydı.

Eli uykusunda kasıldı, bilinçsiz Easton bile beni bırakmaya hazır değilmiş gibi kalçamı daha sıkı kavradı.

Dün gecenin anıları bir anda geri geldi. Sokak. Onun ağzı. Benim ağzım. Sanki açlıktan ölüyormuşuz gibi, sanki bir gecede kaybettiğimiz tüm zamanı telafi etmeye çalışıyormuşuz gibi birbirimizi yiyip bitirmişiz gibi.

Ve sonra?

Bar.

Bara geri dönmüş ve hemen içmeye başlamıştım. Muhtemelen yüzlerce şeytani içki, yani Rudolph'un Burnu ya da her neyse. Ve viski. Çok fazla viski. Kendi yıkımımı kutlar gibi kadeh kaldırdığımı hatırlıyorum.

Görünüşe göre başarmıştım.

Siktir. Düşünmek acı

veriyordu.

Bir noktada bayılmıştım belli ki.

İçimden inledim, sanki bu şekilde zamanı geri alıp kendi ayaklarımla girdiğim bu felaketi geri alabileceksem gibi gözlerimi sıkıca kapattım.

Ya da vajinamla. Dün gece gemiyi yönlendirenin hain vajinam olduğundan emindim ve açıkça onunla birlikte batmaya karar vermişti. Muhteşem bir şekilde.

Hareket etmeliyim. Hareket etmem

gerekıyor. Hareket edeceğim.

Her an.

Ama ondan uzaklaşmaya çalıştığım anda, vücudum sanki ona ihanet ediyormuşum gibi isyan etti. Başım öfkeli atımlarla zonkluyordu, midem umut verici olmayan bir şekilde kıvrılıyordu ve her şey, *her şey*, bir kamyonun üzerinden geçmiş gibi hissettiriyordu.

Kendimi iğrenç hissediyordum. Akşamdan kalma, yapış yapış ve acilen duşa ihtiyacım vardı.

Easton uykusunda hafif bir iç çekişle, tamamen huzur içindeki birinin ritminde göğsü benimkine karşı inip kalkıyordu.

Ne güzel olmalı.

Tavana bakarak, gizlice kaçmaya çalışmalı mıyım yoksa burada ölmeli miyim diye düşündüm. Ama onun sıcaklığı, *uzun zamandır* hissetmediğim güvenlik duygusu, geri gelene kadar özlediğimi hatırlamadığım bir battaniye gibi beni sardı.

Sadece bir saniye, dedim kendime. Sadece bir saniye, küçük, akşamdan kalma bir saniye. Burada yatacağım.

Odanın dönmesi dursun. Mide bulantısı geçsin. Sonra, kalan azıcık haysiyetimle bu karışık uzuvlar, şehvet ve yalanlar yığınınından kaçacağım. Planım buydu.

Çok sağlam, çok makul bir plan.

Ama sonunda hareket etmek yerine... eridim.

Omuzlarımdaki gerginlik kayboldu. Parmaklarım çarşafı sıkıca tutan ölümcül kavramasını gevşetti. Başım sanki hep oraya aitmiş gibi göğsüne düştü.

Ve kendimi ikna etmeden, bunun kötü bir fikir olduğuna dair milyonlarca nedeni hatırlamadan önce... tekrar uykuya daldım.

Sıcak. Doymuş. Güvende.

Kesinlikle bittiğine yemin ettiğim tek adamın kollarında kıvrılmışım.

EASTON

Onun benden kaçmasına izin vermeyecektim.

Bunu deniyordu. Onu haklı buluyordum. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi.

Sanki göz teması onu gerçekten öldürebilirmiş gibi. Açıkçası, bu çok sevimliydi.

Paige ve Levi'nin Hangover Brunch adını verdikleri bir parti sonrası etkinliğindeydik. Bloody Mary barı, küçük çocukların elinde mimosa kokteylleri vardı. *Tamam, aslında öyle değildi, ama öyle hissettiriyordu.* Ve Noel Baba'nın geleceği fısıltıları vardı. Her şey tatil kaosunun ateşli bir rüyası gibi hissettiriyordu, ama iyi bir karardı. Dün gece karaokede olan neredeyse herkes

dün gece karaokede olan herkes *mahvolmuştu*. Natalie de dahil.

Benim Natalie'm.

Kahretsin, dün gece çok tatlıydı... Elimi tutmak istemiyormuş gibi davranmayı bırakacak kadar yumuşak ve sarhoştı. Başı sanki hep orada olmuş gibi omzuma yaslanmıştı. O bakmıyorken gizlice birkaç selfie bile çekmiştim. Skandal bir şey değildi, sadece yüzünde göğsümü acıtan bir huzurla bana yaslanmış haliydi.

Ama ona bunları göstermek için bekleyecektim. Zamanlama her şeydi. Şu anda, bunlardan bahsetseydim muhtemelen çığlık atıp mimosa kokteylini bana fırlatırdı.

Mimozadan bahsetmişken... Natalie şu anda odada benden fiziksel olarak mümkün olduğunca uzak bir yerde oturuyordu. Dikkatini, sanki hayatın tüm gizemlerinin cevabı onda saklıymış gibi, önündeki bardağa odaklamıştı. Ya da daha büyük olasılıkla, onu bir kalkan haline getirip beni hafızasından tamamen silebilecekmiş gibi.

Onu izledim, kahvemi yudumlarken, ren geyiği kostümü giymiş balon hayvanlar yapan adamla ilgileniyormuş gibi yaptım. O telaşlanmıştı.

Ve telaşlı olmasından *nefret ediyordu*.

Onu çok iyi tanıyordum — davranışlarını, alışkanlıklarını, endişeli veya aşırı heyecanlı olduğunda ayağını vurma şeklini. Şu anda kendisiyle savaş halindeydi ve bunun çok eğlenceli olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Ama ben buraya oyun oynamaya gelmemiştim. Onu geri kazanmaya gelmiştim.

Kendi kendime sııttım, büfeye doğru yürüdüm ve bir tabak doldurdum - kendim için değil. *Onun* için. Tabak, sanki yıllarca onun damak tadını inceleyen bir şef tarafından hazırlanmış gibiydi. Yaban mersinli krepler. Çıtır çıtır pastırma. Aşırı miktarda peynirli çırpılmış yumurta. Hatta ona tam da sevdiği gibi kahve yaptım, bir damla süt, iki shot espresso ve beş kaşık şeker... çünkü kirli oynamaktan çekinmezdim.

Tabağı önüne koyduğum anda, sanki ona diz çöküp evlilik teklifi yapmışım gibi gözlerini kısarak bana baktı

sanki ona kahvaltı yerine evlilik teklifi yapmışım gibi. Yanakları pembeleşti, bu da beni daha çok gülümsetti.

O kadar güzeldi ki, ona bakmak bile acı veriyordu.

Ona göz kırptım ve birkaç sandalye öteye oturdum... Onun kıvranışını izleyebilecek kadar yakın, ama ona alan hissi verecek kadar uzak. Sanki o bana her baktığında kalbim göğsümde çarpmıyormuş gibi, sahte bir kayıtsızlıkla uzandım.

"Aç görünüyordun, Trouble."

Erkekleri korkutup nesnelerin fırlatılmasını beklemelerine neden olan bakışıyla bana baktı. "Bunu zehirledin mi?"

Sadece ona duyulacak şekilde, sesimi alçaltarak öne eğildim. "Seni öldürmek isteseydim, seni tekrar öperdim."

Çatalı ağzına giderken yarıda dondu, gözleri, benim cazibemi silah olarak kullanabileceğimi unutmuş gibi genişledi.

Ve sonra... sonra... kreplerden bir ısırık aldı. Kirpikleri titredi.

Dudakları hafifçe aralandı.

Yarım saniye boyunca kızgın olmayı unuttu.

Ve yüzündeki o küçük zevk belirtisi, her şeydi. Benim küçük Noel mucizem.

Masada penisimi düzelttim çünkü görünüşe göre bazı şeyler yıllar içinde değişmemişti... Natalie'nin yaptığı *her* şeye hala acı verici bir şekilde çekildiğim gerçeği gibi. Çiğnemek? Tahrik edici. Mimosa içmek? Bir şekilde erotik. Sadece var olmak? İşkence. O bir mısır gevreği kutusu okusa bile, ben kendimi kaybetmek üzere olurdum.

Kendi yemeğime daldım, soğukkanlı bir adam gibi davranmaya çalıştım ve omuzlarının biraz gevşediğini fark etmemiş gibi yaptım. Ağızının etrafındaki gergin çizgiler, bir lokma daha pancake yediğinde gevşedi, en ufak bir iç çekiş, sanki yemek, aramızda kurduğu duvarların en az birini yıkmış gibi, ağızından kaçtı.

Eğer onun duvarlarını yıkmak için gereken buysa — her seferinde dikkatlice planlanmış bir kahvaltı — ben bu uzun oyunu oynamaya hazırdım.

Sadece devam etmem gerekiyordu.

Kahvemi bir yudum içtim ve bu ivmeyi sürdürmeye karar verdim. "Çok güzelsin," dedim, sanki bu sadece sıradan bir

gibi, yirmi üç aylık yoksunluğun sonucu değilmiş gibi.

Natalie mimosa kokteylini burun deliklerinden çekerek, yutarken biraz öksürdü. "Tabii ki. Ne istiyorsun?"

Onun küstahlığına gülümsedim ve o anda onu muhtemelen sağlıklı olmaktan öte bir şekilde sevdim. "Ne, bir erkek kız arkadaşına iltifat edemez mi?" *Eski kız arkadaşı? Ruh ikizi? Kalbini kırmış ama hala her santimini elinde tutan kız?* "Kız?"

Kaşlarını kaldırdı, ifadesi eğlenceli ile hafifçe cinai arasında bir yerdeydi. Ağzını açtı, muhtemelen bana tamamen aklımı kaçırdığımı söylemek için, ama sözleri ağzından çıkmadan önce, arkamızdaki çift kapı birden açıldı.

Sinir bozucu, gürültülü bir "HO, HO, HO!" sesi odada gök gürültüsü gibi yankılandı.

"Noel Baba" görkemli bir giriş yaparken herkes başını çevirdi.

Ama bu sıradan bir Noel Baba değildi.

Brian. Kahrolası. Sanders.

Natalie, hayatının bu kadar dibe vurduğuna inanamıyormuş gibi yüzünü elleriyle kapattı ve içinden homurdandı. "Oh, dalga geçiyorsun herhalde."

Brian. *Tabii ki* Brian'dı.

Lise boyunca Natalie'nin peşinden üzgün bir golden retriever gibi dolaşmış, sanki beden eğitimi dersinde yeterince kaslarını çalıştırırsa, Natalie'nin onun ruh ikizi olduğunu sihirli bir şekilde fark edeceğini düşünerek davranmıştı. İkinci sınıfta onun numarasını Natalie'nin telefonundan *iki kez* engellemiştim. Birincisi, "yanlışlıkla" Natalie'ye gömleksiz bir fotoğraf gönderdiği için. İkincisi ise "Natalie'nin Gülümsemesini Hatırlatan Şarkılar" adlı bir çalma listesi oluşturduğu için.

Ve şimdi buradaydı. Seksi Noel Baba'yı oynuyordu. Jingle ball'lar ve her şeyiyle.

Bakışlarının doğrudan Natalie'ye yöneldiğini, aptal suratında yavaşça yayılan hevesli bir sırıtiş gördüm.

Natalie'nin gözü seğirdi.

Benimki de.

Siktir.

Neyin daha kötü olduğunu bilemedim: arka planda çalan sinir bozucu neşeli Noel müziği mi, yoksa Brian Sanders'ın gözümün önünde Natalie'ye resmen salya akıtması mı?

Boş ver. Brian'dı. Kesinlikle Brian'dı.

Akşamdan kalmaydım. Sinirliydim. Ve kahvemın içindeki dekoratif nane çubuğuyla onu bıçaklamama tam beş saniye kalmıştı.

Natalie'nin beni özellikle yapışkan bir Noel hayaletiymişim gibi kaçınması yetmezmiş gibi. Ona attığım her iltifattan sanki bir deflektör kalkanı varmış gibi kaçınıyor ve yorumlarımin çoğuna homurtular, sert bakışlar veya sıcak kahve içeren açık tehditlerle yanıt veriyordu.

Evren beni küçük düşürmekle yetinmedi.

Brian'ı da işin içine kattı.

Okuldan beri onu görmemiştim, ama Noel Baba kılığına girip brunch'a girerkenki hali, tüm ruh halimi altüst etmeye yetti.

Brian, lise ikinci sınıfta her saniyesini Natalie ile benim aramda kalmaya çalışarak geçirmişti.

Brian, ruhumun derinliklerinde, benim ortadan kaybolduğum anı beklediğini bildiğim Brian.

Brian, şimdi ona sanki kişisel bir Noel mucizesi yaşıyormuş gibi sırtıyordu.

O, sanki oraya aitmiş gibi kolunu Natalie'nin sandalyesinin arkasına atarak yanına oturduğunda, dişlerimi sıktım.

Natalie gerildi, ama onu itmedi.

Onlara bakarken kulaklarımda kan basıncı yükseldi, elimde çatalı o kadar sıkı tutuyordum ki, artık çeliği bile bükebileceğime yüzde doksan eminim. Onları izlerken, kreplerim dokunulmamış halde duruyordu ve her saniye daha da soğuyordu.

O, ona doğru eğildi ve lise yıllarında kızları bayılttığı, erkekleri ise soyunma odasında gözlerini devirdiği aynı sırtıyla kulağına aptalca bir şey fısıldadı.

Natalie gülmüyordu. Tanrıya şükür. Ona, eskiden öğretmenleri, koçları ve

haylaz homecoming DJ'lerini korkudan titretirdi.

Bu, "lanet olası ince buzların üzerinde yürüyorsun" bakışıydı.

Bir keresinde ona çirkin köpek dediğimde bana attığı bakış.

Ama Brian? O korkacak kadar aptaldı.

"Lanet olsun, Nat," dedi, kendi şansına inanamıyormuş gibi başını sallayarak. "Her zamankinden daha güzel görünüyorsun. Cidden, Noel Baba'nın bu kadar erken hediye getireceğini bilseydim, dün gece süt ve kurabiye bırakırdım."

Çenemi sıktım. "Süt ve kurabiye" mi? Bu aptal.

Bir suç işleyecektim. Çok neşeli, kırmızı ve yeşil renkli bir suç. Ben onu plastik ren geyiği boynuzu ile öldürürken, arka planda Noel şarkıları söylenecekti.

Natalie küçük bir kahkaha attı ve gereksiz bir güçle bir parça pastırmayı bıçakladı. "Tabii. Çünkü bunu söyleyebileceğin en ürkütücü yol bu değildi."

Brian sadece sırtıttı, açıkça kendiyse gurur duyuyordu.

"Ciddiyim," diye devam etti, onun ilgisizliğinden hiç etkilenmeden. "Hiç Noel Baba'nın kucağına oturdun mu, Nat? Çünkü iki kişiye yetecek kadar büyük bir kızığım var."

Çatalımı neredeyse ikiye bölecektim.

Natalie gözlerini kapattı ve sanki onun neden olduğu travmayı fiziksel olarak ortadan kaldıracakmış gibi şakaklarını ovuşturdu. "Brian, sarhoş musun?"

"Henüz değil," dedi Brian, sahte beyaz sakalı ve jingle-bell askıları olan bir adam için dünyanın en kendinden emin sırıtışıyla ona yaklaşarak. "Ama daha sonra vaktin varsa, senin jingle-bell'lerini çalmayı çok isterim."

Bu kadardı.

Bu hiç mantıklı değildi. Artık gitme zamanı gelmişti.

Sandalyeyi geri ittim, ayakları yere o kadar yüksek sesle sürtündü ki en az dört kişi irkildi ve döndü. Natalie de dahil.

"Easton?" Şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Ama ben ona bakmıyordum.

Brian'a bakıyordum.

Brian, sanki bu büyüleyici bir gösteriymiş gibi gülümsemeye devam ediyordu, kamu önünde aşağılanma sayacı değilmiş gibi.

Tek kelime etmedim. Sanki birkaç saniye sonra bir suç işlemeyecekmişim gibi, peçetemi tabağıma attım.

Natalie bana bir kez daha bakmadı bile, sanki kahvaltısı tüm soyunu kişisel olarak aşağılamış gibi onu yok etmeye çalışmakla meşguldü. Bu da iyiydi. Aslında mükemmeldi. Tanık olmasına gerek yoktu.

Brian ayağa kalkana kadar bekledim — muhtemelen banyo aynasında kendini hayranlıkla seyretmek ya da bir sonraki korkunç tatil imasını prova etmek için — ve sonra onu takip ettim. Sessizce. Sakin bir şekilde.

Psikopat gibi.

O banyo kapısını açtığı anda hızımı artırdım ve o benim orada olduğumu fark etmeden hemen arkasından içeri girdim.

"Dostum, ne..."

Cümlelerin geri kalanını söyleyemedi çünkü onu omuzlarından tutup lavaboların yanındaki malzeme dolabına doğru çevirdim.

Brian gözünü kırpmaya bile vakit bulamadan kapıyı açtım, onu içeri ittim ve kapıyı kapattım.

"Ne oluyor lan?!" Sesi ahşap kapıdan boğuk bir şekilde geliyordu. "Easton? Ne oluyor dostum, bırak beni dışarı çıkayım!"

Güvenlik için kapının dışındaki kilidi kapattım ve romantik komedi filmlerinde Natalie'yi uyaran dengesiz eski erkek arkadaş gibi sııttım.

İhtiyatlı davranmak için kapıyı iki kez vurdum. "Çok isterdim, Bri. Ama Noel Baba'nın uyması gereken bir programı var."

"Easton, seni çılgın piç, beni dışarı çıkar!" diye bağırdı, sanki bir korku filmindeymiş gibi kapıyı yumruklayarak, kendi yarattığı temizlik malzemeleri hapishanesindeymiş gibi değil.

Kollarımı düzelttim, titreyen kapıya son bir kez memnuniyetle baktım ve sanki dünyadaki tüm zaman benimmiş gibi banyodan çıktım.

Brian bir süre paspasla meşgul olacaktı. Peki ya ben?

Geri kazanmam gereken bir kız vardı.

BÖLÜM 11

EASTON

Ana salona geri döndüğümde, rahat brunch atmosferi, çok endişeli bir B&B sahibi tarafından ciddi şekilde tehdit ediliyordu. Margaret, ekose desenli bir klipsli tahta ve tinsel'i mahvedecek kadar derin bir kaş çatışıyla büfenin önünde volta atıyordu.

"Brian nereye gitti?" diye sordu, odayı tarayarak. "Henüz molası gelmedi. Çocuklar bir şeylerin ters gittiğini hissetmeye başladı. Bunu hissedebiliyorum."

Onun bakışlarını takip ettim ve iki küçük çocuğun şeker kamışı için tartıştığını gördüm, üçüncü çocuk ise şöminenin yanındaki boş kadife tahtı şüpheyle dürtüyordu.

Evet. Endişeli görünüyorlardı.

Öne çıktım ve en tehlikeli silahımı kullandım: masum cazibemi.

"Merak etme, Margaret," dedim yumuşak bir sesle.

"Ben yaparım." Şaşkınlıkla bana baktı. "Sen mi?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Noel'i hayal kırıklığına uğratmak istemeyiz, değil mi? Bütün bu sevimli insanları hayal kırıklığına uğratmak yazık olur. Çocuklar. Yaşlılar. Mimosalar. Hepsi Noel Baba'ya güveniyor."

Margaret, benim samimi olup olmadığımı ya da gizlice bir şeyler planlayıp planlamadığımı anlamaya çalışır gibi kaşlarını çattı.

"Ben... bilmiyorum..." dedi yavaşça. "Sadece Brian son iki yıldır bunu yapıyor. Senaryoyu biliyor. Tonunu. *Jingle*'i. Ve kostümü..."

"Ben hızlı öğrenirim," dedim, sahte bir samimiyetle elimi kalbimin üzerine koyarak. "Ve bana doğal jingle enerjim olduğu söylendi."

Bir an daha tereddüt etti, ama sonra sanki dünya açlığını çözmüşüm gibi gülümsedi.

"İşte Noel ruhu budur!" dedi. "Arkada fazladan bir Noel Baba kostümü var. Git giyin canım."

Dönüp omzumun üzerinden ona kazanan bir gülümseme attım. "Anlaşıldı, Margaret. Noel'i Kurtarma Operasyonu... şimdi başlıyor."

Arkamda, sanki Kris Kringle'ın ikinci gelişiymişim gibi gülümsedi, Brian'ın şu anda malzeme odasında kilitli kalmış, paspas kovası ve ihanet hakkında bağırmakta olduğundan tamamen habersizdi.

Onun jingle bells'ini pantolonunda tutamaması benim suçum değildi.

Ayrıca, bu intikamla ilgili değildi.

Mesele... vermektir.

Ve bugün, Natalie'ye asla unutamayacağı bir Noel Baba *hediye* ediyordum.

NATALIE

On dakika sonra, Brian hala "telefonunu kontrol etmekten" dönmemişti ve ben rahatlamıştım.

Ta ki *yeni* bir Noel Baba odaya girene kadar. Donakaldım.

Kırmızı kadife, sanki günah için dikilmiş gibi, aptalca geniş omuzlarına yapışmıştı. Beyaz eldivenler ellerini kaplıyordu ve şapka, keçe altında bu kadar iyi görünmemesi gereken dağınık siyah saçlarını ortaya çıkarmak için yeterince geriye itilmişti.

Ve botlar.

Çizmeler.

Noel Baba'nın uylukları varmış meğer.

Ama en kötüsü neydi? Beni gerçekten mahveden kısım neydi?

O odaya girdiğinde yeşil gözleri benimkilere kilitlendi, sanki bakmasına gerek kalmadan tam olarak nerede olduğumu biliyormuş gibi. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi.

Donakaldım, mimosa dudaklarıma yarı yolda kaldı, tüm ruhum kesin *bir hayır* diye bağıırıyordu.

"Brian nerede?" diye sordum, o bana ulaştığında, şüphelerim çoktan filizlenmişti.

Easton omuz silkti, tamamen rahat bir şekilde.

"Meşgul." "Meşgul mü?" diye tekrarladım, gözlerimi kısarak.

Hafifçe eğildi, ağzının köşesi, sevdiğim ama nefret ettiğim o tembel, kendini beğenmiş sırıtışa dönüştü. "Onu dolaba kilitlemiş olabilirim."

Ağzım açık kaldı. "Ne yaptın sen?!"

Masanın diğer tarafında, Paige içkisini boğazına kaçırdı, o kadar çok gülüyordu ki maskarası yanaklarından aşağı akmıştı. "Vay anasını."

"Sakin ol," dedi, sanki tatil temalı bir suç işlemiş gibi değilmiş gibi yanımdaki koltuğa oturdu. "Onu öldürmedim ki. Sadece biraz yalnız kalması için. Tatillerde bu çok önemlidir."

"Peki *seni* Noel Baba yapan kim?" diye sordum.

"Margaret," dedi gururla. "Çok heyecanlanmış görünüyordu. Jingle enerjim olduğunu söyledi."

Ona şaşkın şaşkın baktım. "Senin *suçlu enerjin* var."

Daha da geniş bir gülümsemeyle, yüzlerimiz rahatsız edici derecede yakınlaşana kadar eğildi. Kurabiyelerden gelen tarçın kokusunu, nefesinden gelen nane kokusunu, beni deli eden en sevdiğim kolonyanın en hafif izini alabiliyordum. "Daha iyi bir Noel Baba olduğumu düşünmüyor musun?"

Ona göz kırptım.

Cinayet. Bu hala masadaydı. Hem de çok masadaydı.

Yine de... kafamın içinde küçük, hain bir ses fısıldıyordu: *Ya da kucağına oturabilirsin.*

Hayır. O sesin terapiye ihtiyacı vardı.

Ağzımı açıp, şüphesiz keskin ve zekice bir cevap vermek için hazırlandım, ama Easton beklemedi.

Elini uzattı, elimi tuttu ve beni sandalyemden kaldırdı.

"Nereye gidiyoruz?" diye fısıldadım, kalbim göğsümde dramatik bir Broadway sıçraması yaparken bile topuklarımı yere bastırmaya çalışıyordum.

"Sana bir hediyem var," diye mırıldandı ve beni yemek salonundan çıkarıp boş koridordan merdivenlere doğru çekti.

Bardakların tıkırdaması ve detone şarkıların sesi arkamızda kaybolurken, sanki biraz fazla uğraşmışlar gibi çelenklere dokunmuş parıldayan ışıklarla aydınlatılmış koridora girdik. Elim hâlâ onunkindeydi, parmaklarımız bir söz gibi, ya da belki bir meydan okuma gibi birbirine dolanmıştı ve ben tam olarak çekilmeye çalışmıyordum.

Onun Noel Baba kostümü beni çıldırtıyor olmalıydı. Omuzları, başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde kırmızı kadifeyi dolduruyordu, bundan emindim. Eminim Noel Baba'nın karısı onu gördüğünde ona atlamak istememiştir.

Ama ben şu anda kesinlikle öyle hissediyordum.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum, nefes nefese, ona zar zor yetişerek, topuklarım cilalı zeminde tıklıyordu.

Yani, nereye gittiğimizi biliyordum, tamam, belki nereye değil... ama ne yapacağımızı biliyordum. Vajinamla fahişe olmak konusunda uzun bir konuşma yapmıştım, ama dinlemiyor gibiydi... Aslında, Noel şarkıcısı gibi aktif olarak mırıldanıyor gibiydi.

Onunla bir kez daha konuşmam gerekiyordu. Bir ara.

Easton omzunun üzerinden baktı, boynuna kadar uzanan beyaz sakalının altındaki dudakları sırtarak kıvrıldı. "Sessiz bir yer. Bir Noel sürprizini hak ediyorsun."

Sesi alçaktı, omurgamdan aşağı bir titreme gönderen bir şey yüzünden boğuktu. Bu ses, şenlikli bir koridora yakışmayan bir sesdi. Yatak odalarına, fantezilere ve tüm haysiyetinin öldüğü beyninin o küçük köşesine yakışan bir sesdi.

Koridorun sonunda durdu, bir kapıyı iterek açtı ve beni içeriye götürdü.

Orası bir ofisti, yıpranmış bordo bir kanep ve paketlenmiş kutularla dolu bir masa dışında boştu. Pencerelede ışıklar yumuşak bir şekilde parıldıyordu ve tüm alanı çalınmış gibi hissettiren bir parıltıyla kaplıyordu, sanki bu an bizim dışımızda kimseye ait değilmiş gibi.

Arkamızdan kapıyı kapattı.

Tık.

Hafifçe sıçradım.

Bu binada kullanabileceğimiz, tamamen uygun bir oda yoktu.

Sakal. Dağınık saçları. İfadesi?

Bu Easton değildi. Bu, *avantajları olan Noel*

Baba'ydı. Ve görünüşe göre, benim en büyük zayıflığımdı.

En azından o şarkıya göre, her kadının gizli hayali.

Easton bana dönüp bakarken ona bakmak... belki de benim gizli hayalimdi.

Siktir.

"Uzun süre kalamayız," dedim, kalbim ne kadar yakın olduğumuzu düşünerek göğsümde çarpıyordu.

"O zaman zaman kaybetmesek iyi olur," diye mırıldandı. "Sürprizine başlayalım."

Cevap veremeden, elleri belimi buldu ve beni kendisine doğru çekerek, Noel Baba kostümüyle birlikte bana yapıştı. Kadife kumaş cildime yumuşak bir dokunuş yapıyordu; kemerin altın tokası karnıma değdiği yerde soğuktu.

Beni yavaş ve emin bir şekilde öptü, zorlamak yerine ikna etmeye çalışıyordu, ağzı yumuşak ve sıcaktı ve nedense hafif bir nane tadı vardı. Buraya gelirken nane şekeri mi yediğini yoksa gerçekten tam bir yöntem aktörü mü olduğunu bilmiyordum, ama sorularım vardı. Sonra. Kesinlikle sonra.

Şu anda tek yapabileceğim erimekti.

Elleri belimden aşağı kayarken, nazikçe sıkarken, sonra daha aşağı inip uyluklarımın arasına dalarken nefesim kesildi. Evet, benim kızım, namı diğer hanımefendi, namı diğer Bayan *Hussy*, parmakları benim merkezime bastırırken, açıkça 4 Temmuz gibi parladı.

Düşük bir homurtuyla beni kolayca kaldırdı ve öpücük derinleşirken beni masanın kenarına oturttu.

"Sadece kayıtlara geçmesini istiyorum," diye nefes nefese dudaklarına fısıldadım. "Bu benim keşfettiğim yeni bir sapkınlık, bu yüzden görünüşe göre... Noel Baba'dan hoşlandığım gerçeğini kabullenirken bana sabır göster."

Easton bana bakmak için geriye doğru eğildi. Yeşil gözleri parıltıyordu, sırtışı şeytani bir hal almıştı. "*Bunu* senin ağzından duyacağımı hiç düşünmemiştim, ama söylemeliyim ki, bu çok hoşuma gitti."

"Kapa çeneni," diye gülerek, yanaklarım kızarıırken onu ceketinin önünden çekerek kendime yaklaştırdım. "Bunu daha sonra bana karşı kullanmana izin yok."

bunu bana karşı kullanamazsın."

"Oh, bebeğim," diye mırıldandı, sesi ateşle doluydu, ağzı tenimin üzerinde dolaşıyordu. "Bu anı çerçeveletip şömine rafına koyacağım."

Neredeyse burnumdan soluyacaktım. Neredeyse. Ama arızalı Noel ışıkları gibi alev almamaya çalışmakla meşguldüm.

Bu hiçbir şey ifade etmiyor, dedim kendime. Bu, duygusal açıdan karmaşık, haksız yere çekici eski sevgilileriyle bir araya gelen üzgün, yalnız insanların tatillerde yaptığı şeydir. Temelde Taylor Swift'in bir baladında yaşıyordum, çok teşekkürler. Daha spesifik olmak gerekirse, muhtemelen *"Evermore"*da. Bu tamamen doğaldı.

Bu *hiçbir şey* ifade etmiyordu.

Dudakları boynumun hassas kıvrımını buldu, her öpücükle ateş bırakıyordu. Sakalı tam da doğru yerde kaşındırıyordu, nefesim en utanç verici şekilde kesiliyordu. İstemeden ona doğru eğildim, parmaklarım Santa ceketinin yakalarını sıkıca kavradı, sanki kendimi uçup gitmekten alıkoymaya çalışıyormuşum gibi.

İçimdeki sirenlerin çaldığını neredeyse duyabiliyordum. *Tehlike! Tehlike!*

Kayıyorsun.

Ama aynı zamanda *Şafakta yola çıkıyoruz da* diyorlardı. Yani durum karmaşıktı.

"Noel'de ilk kez bir araya geldiğimizde söylediğin şeyi hatırlıyor musun?" diye mırıldandı, dudakları kulağıma değiyordu, sesi duman ve sırlar gibiydi.

Gözlerimi kırpıştırarak, ona yetişmeye çalıştım. "Yani... nane likörü içip kardan adamla öpüşmeye çalıştığım zaman mı?"

Cildime karşı alçak bir kahkaha attı, titreşimi çok uygunsuz yerlere kadar gıdıkladı. "Hayır, o zaman değil. *Diğer* ilk sefer."

Nefesim kesildi, başımı salladım. Beyin hücrelerim şu anda tatildeydi. Ama aynı zamanda, Noel Baba için çok konuşkandı. Daha çok ho ho ho duymak ve onun şimdiye kadar sahip olduğum en iyi kişi olduğunu hatırlatmasını daha az duymak istiyordum.

"Bana, benimle bu kadar uzun süre kavga etmemiş olmayı dilediğini söyledin," diye devam etti, sesi aniden daha yumuşak, daha ham hale geldi. "En başından beri birlikte olabilirdik."

Oh. O ilk sefer.

Elleri süveterimin altına kaydı, parmakları karnımın çıplak derisini okşadı. Nefesimi tuttum.

"O sarhoş halim olmalı," dedim, panik göğsümü sıkıştırırken hafif bir tonla konuşmaya çalışarak... alkol denemeden önce öyle söylediğim halde. "O biraz romantik ve güvenilmez. Açıkçası, utanç verici."

Belki de ona Taylor'ın şarkı sözlerini alıntılmalıyım, böylece burada neler olduğunu anlayabilir.

Böylece mesajı daha iyi anlar, değil mi?

Boynuma doğru sırttı. "O benim en sevdiğim halin." "Şey," diye mırıldandım, "bugün kesinlikle burada değil."

Ama ben bile buna inanmıyordum.

Easton, kafamdan süveterimi çıkardı ve bir hevesle giydiğim dantelli kırmızı sütyenimi ortaya çıkardı... tabii ki, bir fahişe hevesiyle. Gözleri üzerimde dolaştı, karanlık ve ağır. "Brunch için bunu mu giydin?"

Çenemi kaldırdım. "Belki Noel Baba için giydim."

O, boğuk ve gırtlaktan gelen bir inilti çıkardı ve aniden kendimi dünyadaki en güçlü kadın gibi hissettim.

Nefesimi kesen bir saygıyla, ağzını göğsüme indirdi. Elleri sırtımı kavradı ve sanki bu beceriyle doğmuş gibi kopçayı açtı. Dudakları ağrıyan meme ucumu sardığında, dilini oynatarak, sanki kutsal bir şeyim gibi beni okşayarak, tahrik ederek, taparcasına öptüğünde nefesim kesildi.

"Easton," diye nefes nefese, başımı geriye attım.

Yumuşak bir şekilde homurdandı, öpücüklerini daha aşağıya, karnımın kıvrımlarına doğru sürdü ve eteğimi kalçalarımın etrafına kadar yukarı çekti.

"Bu, Kuzey Kutbu'nun bir tür kuralını çiğniyor gibi hissediyorum," diye fısıldadım.

"Şu anda Noel Baba'nın endişelendiği tek kutup benimki," diye mırıldandı Easton, parmakları tangamın bel bandının altına kayarak, kaygan kıvrımlarımın arasından geçerek. Nefesim kesildi, kalçalarım onun eline doğru sıçradı.

"Çok hazırsın," diye mırıldandı, sesi neredeyse saygıyla doluydu. "Her zaman benim için çok hazırsın."

Dizlerinin üzerine çöktü, elbisenin uyluklarımdan yukarı kayarken bir bacağımı omzuna kaldırdı. Ağzı beni bulduğunda nefesim kesildi, sanki başka gidecek yeri yokmuş gibi, tembel ve yıkıcı bir hassasiyetle yalayıp emdi. Parmaklarım onun kalın, dağınık saçlarına dolandı, etrafımda onun fırtınası yükselirken kendimi yere sabitledim.

"Siktir," diye homurdandı, yüzündeki sahte sakalı koparmak ve odanın öbür ucuna fırlatmak için yeterince uzun bir süre durakladı.

"Hey," diye nefes nefese, yarı şaka yarı ciddi bir şekilde söyledim.

"O hoşuma gitmişti."

O tekrar bacaklarımın arasına daldığında, dilini yarıklarımdan geçirdi ve klitorisimi sertçe emdiğinde inledim.

Bana baktı, yeşil gözleri ateş ve yaramazlıkla kararmıştı. "Sakalımı sonra uzatırım, bebeğim. Ama sen istemediğin sürece, senin mükemmel amının kokusuyla brunch'a gitmeyeceğim. O koku mu? O *koku benim*. Ve aksini düşünenlere Tanrı yardım etsin."

"Az önce söylediğin şeylerde birçok yanlış var," diye nefes nefese söyledim ve sonra o tekrar daldığında nasıl konuşulacağını unuttum.

"Ben..." Tekrar denedim, ama o iki parmağını içime kaydırıp, beni yıldızları görmemi sağlayan hassas sinir demetini ağzıyla kapattığında, sözlerim yok oldu.

Orgazm beni hızlı ve kör edici bir şekilde sararken sırtım masadan kalktı.

Hâlâ titriyor, nefesimi yakalamaya çalışıyordum ki, o ayağa kalktı ve dudaklarını benimkilere bastırdı.

Beni özlemiş gibi öptü, sanki beni ağzıyla ezberlemeye çalışıyormuş gibi. Onun tadı, benim tadı, şimdiye kadar yaşadıklarımızın ve hala yaşayabileceklerimizin tadı beni inlettirdi... ve bunun beni ne kadar mahvettiğini görmezden gelmeye çalıştım.

"Senin tadı her zaman cennet gibi," diye mırıldandı, sesi alçak ve arzuyla boğulmuştu.

Easton Noel Baba pantolonunu aşağı itti, ereksiyonu serbest kaldı. Ona uzandım, elimi onun uzunluğuna doladım, yavaş ve dikkatli bir şekilde okşadım... onun gezegendeki en mükemmel penise sahip olduğu gerçeğini düşünmemeye çalışarak.

"Siktir," diye fısıldadı.

Nefesimi toplayamadan, homurdandı ve beni ters çevirip göğüslerimi masanın soğuk yüzeyine bastırdı.

Hiç Noel Baba'ya yakışmayacak bir davranış.

Bu odanın hiç kullanılmadığını, Margaret ve kocasının buraya evrak işleri için hiç gelmediklerini varsaymaya çalıştım. Öyle varsayarsam, Margaret'in kaçınılmaz olarak boğazıma Noel kurabiyesi tıkmaya çalıştığında, bu kadar garip gelmezdi.

Kendimi hazırlamak için zar zor vaktim vardı ki, kumaşın hışırtısı ve botların yere çarptığı yumuşak *sesini* duydum. Tam zamanında başımı çevirip onu gördüm — muhteşem bir şekilde çıplak, vücudu zayıf ve güçlüydü ve her santimi zaten hafızama kazınmıştı. Hala Noel Baba şapkasını takıyordu. Tabii ki takıyordu.

Siktir. Noel Baba fetişini unut. Benim talihsiz gerçek fetişim Easton Maddox'un her şeyiydi.

"Umarım bu yıl uslu durmuşsundur," dedi, kıcımlı okşarken, bakışları sikinin başının ıslak amıma bastırıldığı yere odaklanmıştı.

"Uslu olmayı tanımla," diye karşılık verdim, nefes nefese.

O da beni tokatlayarak cevap verdi. Bir kez. Keskin ve lezzetli. Ses yankılandı ve ben nefesimi tuttum, vücudum haince bir ıslaklık dalgasıyla tepki verirken acı sıcaklığa dönüştü.

"Şu haline bak," dedi boğuk bir sesle, parmaklarını benim uyarılmışlığımın üzerinde gezdirerek. "Benim mükemmel, yaramaz kızım. Noel Baba'nın penisi için sırlıslık olmuş."

İnledim, çünkü ben de insandım ve bu son derece seksi bir durumdu.

Elleri, cildimde hareket ederken sahiplenici bir dokunuşa sahipti, hem saygılı hem de alaycıydı.

Sonra, bir saniye sonra, içeri girmeye başladı.

"Siktir. Bir saniye bekle..." İnledim, çünkü ne kadar ıslak olursam olayım... o kadar büyük bir canavarın sikini içeri sokmaya çalışırken her zaman sıkı olacaktı.

Bir uyarı etiketi gerekiyordu. Şöyle bir şey: *Lütfen sorumlu bir şekilde gerin.*

Easton homurdanarak içeri girdi, tek bir yumuşak, yıkıcı hareketle kendini sonuna kadar gömdü ve ben yıldızlar, çizgiler ve aradaki her şeyi görmeye başladım.

Beni saymayın. Az önce ikiye bölünmüştüm... en azından öyle hissettim. Liseden beri büyümüş müydü? Çünkü öyle hissettim.

Arkamda inledi, sesi omurgamda titreşti. "Hâlâ çok darsın, Trouble. Sanki vücudun, onu gerçekten dolduran tek kişinin ben olduğumu hatırlıyor gibi."

Esprili bir cevap bulmaya çalıştım - belki trafik sıkışıklığı ya da inşaat izniyle ilgili bir şey - ama beynim şu anda zevkten çılgına dönmüştü.

Easton kalçalarımı kavradı, parmakları derime batıyordu, ritmi hızlanıyordu, her itiş bir öncekinden daha sert oluyordu. Masa altımızda gıcırdıyordu, o beni sertçe, derinden... acımasızca alırken, tırnaklarım cilalı yüzeyi çiziyordu.

"Bunun hiçbir anlamı yokmuş gibi davranabilirsin," diye nefes nefese, ağzı kulağıma değecek şekilde üzerime eğildi. "Kendine istediğin kadar yalan söyleyebilirsin. Ama sen benimsin, Natalie. Her zaman öyle oldun. Ve bu sefer kaçmayacağım."

Sözleri, ardından gelen itişten daha sert vurdu ve neredeyse yere yığılacaktım.

Dudaklarımı o kadar sert ısırdım ki kan tadı aldım, masanın üzerinde duran Noel temalı ambalaj bandını izledim ve kısa bir süre, *ciddi* ciddi, onun aptal, güzel, sinir bozucu ağzını bantla kapatmanın lojistiğini düşündüm.

"Konuşma," diye dişlerimi sıkarak, nefes nefeseydim. "Sadece..."

Yine bana sertçe çarptı, acımasız bir hassasiyetle o mükemmel noktayı vurdu.

"Sadece *ne?*" diye sordu, kendini beğenmiş, mahvolmuş ve muhteşem bir şekilde.

"Sadece *bunu* yapmaya devam et," diye inledim, dünya kenarlarında bulanıklaştıkça.

Karanlık bir kahkaha attı, sonra tam da bunu yaptı, acımasızca bana vurarak, her itişinde omurgamdan zevk kıvılcımları yayıldı. Yoğunluğun arttığını hissedebiliyordum, vücudum onun altında titriyordu. Elini belime doladı, beni geri çekerek kalçalarının her hareketine karşılık vermemi sağladı.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diye inledi. "Sanki benim için yaratılmışsın gibi."

Bu sözlere gözlerimi kırptım ve aniden geçmişteydim.

On yedi yaşındaydık, Easton'ın kamyonetinin yatak kısmında sırt üstü yatıyorduk, tepede, yıldızlar sanki biri kadife gökyüzüne bir kavanoz parıltı dökmüş gibi sonsuz bir şekilde uzanıyordu.

Hava serindi, nefeslerimizi buğuna çevirecek kadar keskin, ama ikimiz de umursamıyorduk. Flanel battaniyenin bizi sardığı ya da vücutlarımızın hava durumuyla ilgisi olmayan bir sıcaklığı paylaşarak birbirine gittikçe yaklaştığı için umursamıyorduk.

Orada dünya sessizdi, sanki nefesini tutup sadece bizim için tutuyormuş gibi.

"Sence herkes için tek bir kişi var mıdır?" diye sordu Easton, sesi alçak, neredeyse saygıyla, sanki çok yüksek sesle konuşursa yıldızları ya da belki beni korkutup kaçıracaktı gibi.

Hemen cevap vermedim.

Ailemi düşündüm. Annemin babama, sanki cebinde ay varmış gibi bakışlarını, ama bir gün hiçbir şey olmamış gibi ortadan kayboluşunu. Bir valiz. Bir sesli mesaj. Özür yok. Sadece... gitmiş.

Annem onun ruh ikizi olduğuna inanmıştı. Bunu kesin bir şekilde söylemişti, sanki bu bir gerçekmiş gibi, yerçekimi gibi.

Sonra bir hafta boyunca ağladı. Bir gece, bizim uyuduğumuzu sandığında lavaboya doğru onun adını haykırdı. Sanki bir lanetmiş gibi söyledi.

Bu yüzden neye inanacağımı bilmiyordum. Belki de bu kadar kırılğan bir şeye inanmak istemiyordum.

Easton'a olan aşkım ne kadar güçlü olursa olsun, aşkın kırılabileceğini kendime hep hatırlattım. Baskı altında solabileceğini ya da kimse görmeden yavaşça ve sessizce kanayabileceğini. Gidebileceğini.

"Bilmiyorum," dedim sonunda, takımyıldızlara bakarak. Orion. Cassiopeia. Her şey parçalanmış olsa bile, sonsuza kadar orada kalacak şekiller. "Sanırım... belki. Ama varsa bile, muhtemelen nadirdir. Ve insanlar onu sürekli mahveder."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra elinin elime uzandığını hissettim, parmaklarımız birbirine dolandı, eldivenlerimizin içinden bile sıcaktı.

Ona döndüm, kalbim sanki benim adıma konuşmaya çalışıyormuş gibi çarpıyordu, ama ne söyleyeceğini bilmiyordum.

Gözleri yıldız ışığını yakaladı ve yemin ederim ki, başımızın üzerindeki her şeyden daha parlak görünüyorlardı.

"Bence sen sadece benim için yaratılmışsın," dedi, sesi o kadar emindi ki, beni dünyadaki her şeyden daha çok korkuttu.

Nefesim kesildi. Kalbim durakladı, sonra gürledi, sanki onun ellerine atlamak istercesine göğüs kafesime çarptı.

"Easton..."

Bana daha fazla konuşacak zaman vermedi. Belki de mantıkla, korkuyla ya da onunla hiçbir ilgisi olmayan başka bir şeyle her şeyi mahvedeceğini biliyordu.

"Sen benim tekimsin, Natalie. Bunu hep biliyordum. Ve bunu mahvetmeyeceğim."

O zaman hiçbir şey söylemedim. Ama bunu hiç unutmadım.

Onun sesini. O geceyi. Elinin benimkini sanki oraya aitmiş gibi tutuşunu.

O andan beri tek bir kalp atışı bile unutmadım.

Gözlerimi kırdım ve geri döndüm, ve bu anı içimde bir şeyleri parçaladı.

Çığlık attım, sonunda barajın yıkılması gibi içimden bir şeylerin boşaldığını hissettim. Nazik değildi. Tatlı değildi. Ham ve acımasızdı, yıllardır kaçmak için bekliyormuş gibi vücudumda yuvarlandı.

Birkaç saniye sonra boğuk bir iniltiyle onu takip etti, vücudu son bir kez derin bir şekilde ittiğinde sertleşti. İçimde onun aceleci hareketlerini, sıcaklığını, adımı bir lanet gibi, bir dua gibi, sanki hayatında başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi mırıldandığını hissettim.

Uzun bir süre ikimiz de kıpırdamadık.

Neyse ki doğum kontrol hapı kullanıyordum... çünkü bacaklarımdan aşağı akan kesinlikle çok fazla spermdi. Aman Tanrım.

Hâlâ birbirimize sarılmıştık, terden kayganlaşmış tenlerimiz, düzensiz nefeslerimiz. Kollarında titriyordum, sanki vücudum o anı bırakmak istemiyormuş gibi, artçı sarsıntılar içimi titriyordu.

Kollarını bana doladı, beni göğsüne çekti, ağzı omzumu buldu... yumuşak, saygılı öpücükler, içimdeki son direnişi de çaldı.

"Hala bunun bir anlamı olmadığını mı düşünüyorsun?" diye fısıldadı ve bu sefer alaycı değildi. Sessizdi. Savunmasızdı. Omzumu tekrar öptü. Ve tekrar. Sanki cevabı derimden çıkarabilirmiş gibi.

Cevap
vermedim.

Veremedim.

Çünkü gerçek içimde çoktan ortaya çıkmıştı, inkarımın çatlaklarından, kırık bir pencereden ışık gibi sızıyordu.

Şakağıma bir öpücük kondurdu, sonra neredeyse kendine fısıldar gibi, "Başka hiç kimse bu kadar yaklaşamazdı," dedi.

Bu sözler ilk başta kafamda yankı bulmadı, sadece sonrasındaki sisin içinde sessiz bir uğultu gibiydi.

Ama sonra beynim bu sözlerle takıldı, onları çevirip, çok parlak bir ışık altında inceledi.

Gözlerimi kırptım. Midem yavaşça, sersemletici bir takla attı, sadece çok ciddi bir belaya bulaştığında hissedilen o mide bulandırıcı, baş döndürücü, mide bulandırıcı taklalardan biri. Duygusal olarak zayıflamıştım. Tekrar dibe batmanın eşiğindeydim.

Tavana baktım. Kelimelerin beni rahat bırakmasını istedim. Ama sonra hayal edilebilecek en kötü şeyi yaptım.

Ağzımı açtım.

"Ee..." dedim, sesim kısık çıkmıştı.

Kollarını gevşeterek, dönüp ona bakmam için yeterli bir alan açtı. Yeşil gözleri ağır göz kapaklarının altında uyanıktı, kaşları beklenti içinde kalkmıştı.

"Evet, Natalie," dedi sabırla, sanki benim canını sıkacağı mı zaten biliyormuş gibi.

Boğazımı temizledim, rahat davranmaya çalıştım. "Yani, sanki ben... hala listenin bir numarasıymışım gibi geldi. Yanlış anlama, bu şaşırtıcı değil. Ben mükemmelim. Yelp'te bir yorum olsaydım, beş yıldız alırdım. Fotoğraflarla. Ve bir bekleme listesiyle."

Ağzı seğırdi.

"Ama," diye ekledim çabucak, "*belki... biraz* şaşırtıcı. Hollywood'daki tüm kızların yatakta oldukça iyi olduğunu tahmin ediyorum." Cümlenin son kısmı fısıltıyla çıktı, utançtan neredeyse duyulmazdı. Arkasında duran duvara bakarak,

kesinlikle ölmeye değmeyecek bir bayram çelenkine hayranmış gibi davrandım.

Ağzı, şahsen hoşlanmadığım ama kadınsı yanımın çok hoşlandığı, eğlenceli bir sırıtış yaptı. Çok.

Ugh.

"Hmm. Bilemem," dedi sonunda.

Tekrar gözlerimi kırptım. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordum yavaşça, sanki onu yanlış duymuşum gibi. Sanki orgazm sonrası sis her şeyi yanlış çevirmiş gibi.

Tereddüt etti, ifadesi değişti. Gözlerindeki alaycı ışıltı söndü, yerine okunması zor bir ifade geldi — ihtiyatlı, ama soğuk değil. Neredeyse fazla samimi bir ifade. Bir saniye sonra başını salladı, omuz silkti. "Boş ver."

Çünkü açıkça benimle dalga geçiyordu. Öyle olmalıydı. Değil mi? Sadece seks sonrası flörtöz bir saçmalıktı. Bir şaka. Havayı hafif tutmak için söylenmiş önemsiz bir söz.

Ama...

"Tamam," dedim, hissettiğim kadar şaşkın görünmemeye çalışarak. "Sanki başka kimseyle birlikte olmadınmış gibi konuşuyorsun." Gözlerimi devirdim ve ekledim, "Bana gerçeği söyleyebilirsin, biliyorsun. Ben büyük bir kıyım. Kabul edebilirim."

Bir sessizlik oldu. Uzun bir sessizlik.

Sonra gözlerimi kapattığımı fark ettim, sanki bir darbeye hazırlık yapıyormuşum gibi. Sanki gülüp bana saçmaladığımı söylediğinde yüzünü görmek istemiyormuşum gibi.

Ama gülüş gelmedi.

Onun yerine sessizlik vardı. Ve daha fazla sessizlik. Yoğun, gergin, elektrikli bir sessizlik.

Gözlerimi açtım.

Ve hemen nefes almayı unuttum.

Easton bana bakıyordu. Gerçekten bakıyordu. Bakışları beni camın altındaki bir kelebek gibi sabitliyordu — açık, ham, ondan beklediğim tüm parlak cazibeden yoksun. Alaycı bir gülümseme yoktu. Kendini beğenmiş bir sırıtış yoktu. Sadece sıcaklık vardı. Ve tüm bunlardan daha çok beni korkutan başka bir şey.

Elini uzattı ve nazikçe çenemin altını dokundu, kapatmak için hafifçe itti. Ağzımın açık kaldığını fark etmemiştim bile.

"Şaka yapmıyorum," dedi, sesi kaba... sözleri sessizliği zımpara kağıdı gibi çiziyordu.

Zaman yavaşladı.

Hayır. Zaman *durdu*.

Binlerce şey bir anda içimi kapladı. Şok, elbette. Ama aynı zamanda inanamama, panik, kafa karışıklığı... ve tüm bunların altında, göğsümü sıkıştıran tehlikeli bir özlem dalgası.

O ciddiye.

Başka kimseyle birlikte olmamıştı. Benden sonra.

Ağzım kurudu. Midem düğümlendi ve aniden oda çok küçük geldi, sanki duvarlar her kalp atışında biraz daha yaklaşıyormuş gibi.

Gülmek, keskin ve alaycı bir şey söylemek, bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi davranmak istedim. Ama sesimi bulamadım. Çünkü vücudumda hala kaynayan tüm o ateşin altında, defalarca yeniden inşa ettiğim duvarların altında, kırılğan bir şey çatladı.

Neden böyle bir şey yapsın ki? Neden beklesin, *bu şeyi, her neyse, benim için saklasın ki?*

Yutkundum ve içimden bir nefes çıktı, çünkü belli ki tüm bu lanet zaman boyunca nefesimi tutuyordum. "Easton..." dedim sonunda, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "Neden?"

Yavaş ve düzenli bir şekilde nefes verdi, ama sesinde sakinlik yoktu. "Bunun cevabını gerçekten duymak istiyor musun?"

Ve bu yeterliydi.

Panik göğsümde o kadar şiddetli bir şekilde alevlendi ki, neredeyse ciğerlerimdeki nefesi kesiyordu. Sanki biri, kendimi bu andan korumak için özenle biriktirdiğim tüm nedenlerin hemen altında bir kibrit yakmış gibiydi.

Panik, sıkı, öfkeli ve kontrol edilemez bir şekilde yükseldiğini hissedebiliyordum. Cevabı *istemiyordum*. Gerçekten istemiyordum. Çünkü zaten biliyordum. O sokağın köşesinde beni sanki yıllardır boğuluyormuş gibi öptüğü andan beri biliyordum. Kimsenin bana dokunmadığı gibi dokunduğu andan beri, adımları kutsal bir şey gibi söylediği andan beri biliyordum.

Cevabı istemiyordum çünkü bu sıradan bir şey değildi. Geçici bir şey değildi.

Bu önemsiz bir şey değildi.

Ve bu beni korkutuyordu.

Çünkü eğer bu bir şeydiyse... eğer bu her şeydiyse...

O zaman bir kez uzaklaştığım için ben ne olurdum?

Nefesim kesildi, aceleyle kıyafetlerimi düzelttim, külotumu kaybettiğim için yas tuttum. Ona baktım — bir zamanlar yıldızların altında elimi tutan ve saçlarıma her birini içtenlikle söylediği sözler fısıldayan çocuğa — ve kaçtım.

Hiçbir şey söylemedim. Darbeyi yumuşatacak zekice bir espri yapmadım. Sadece kaçtım. Yine.

Bu, bir alışkanlık haline gelmeye çok yakındı... tüm bu kaçma olayı.

Arkamda kapanan kapının sesi çok gürültülüydü, çok kesin ve koridorda geri sayım saati gibi yankılanıyordu.

Çünkü hazır değildim.

Ve içten içe, hazır olacağımı *da* bilmiyordum.

EASTON

O koştu.

Ben ise orada, şaşkın bir şekilde, parıldayan bir ortamda durdum, kapının çarpmasının yankısı sessiz ofiste bir silah sesi gibi yankılanıyordu. O yankıdan daha yüksek olan tek şey, kendi kalp atışlarımdan sesiydi — çok hızlı, çok yüksek, sanki onun kalp atışlarına yetişmeye çalışır gibi hala güm güm atıyordu.

Her şey hala sıcaktı. Masa. Ellerim. Cildim.

Hava onunla doluydu. Parfümü, inlemeleri, ben onu deli gibi tutarken, o da destek almak için ahşabı tırmalayan parmaklarının hayaletleri.

Hâlâ vücudunun benimkine olan izini, nefes nefese titrediğini, ben onun içine girerken hissedebiliyordum.

Ve o kaçmıştı.

Kapalı kapıya sanki beni ihanet etmiş gibi baktım. Sanki o kaçmadan önce kendini kilitlemesi gerekirdi.

Ne halt yiyordum ben?

Bunu *söylememeliydim*. Böyle değil. Şimdi değil. Bir planım vardı. Dikkatli, aptalca, yavaş ilerleyen bir plan. Onu küçük, nazik adımlarla geri kazanmak. Ona kahvaltı hazırlamak. Onu güldürmek. Mesafe, aylar ve kariyerim hepsini elimden almadan önce, onun hatırladığı, bir zamanlar sevdiği adam olmak.

Kalbimi çıplak ve kanlı bir şekilde ortaya koyup, onun üzerinden geçmesini istememeliydim.

Ama bana inanmak istermiş gibi baktı. Sadece bir saniye. Ve o saniye? Beni mahvetti. Çünkü onun bana inanmasının nasıl bir şey olduğunu hatırladım.

Şapkamı tekrar taktım, kırmızı kadifeyi alnımın üzerine sarkıtarak, aptal beyaz ponpon, sanki şimdi rastgele bir ofiste eski kız arkadaşının üzerine duygusal olarak patlamış bir adamın kafasında olduğunu fark etmemiş gibi zıplıyordu.

Ve evet. Kendimi temizlemeye zahmet etmedim. Onun gibi kokmak *istedim*.

Her zaman kullandığı losyon - vanilya, narenciye ve günah kokulu bir şey. Her vedalaştığımızda ceketime hayalet gibi yapışan parfüm. Hepsinin içime işlemesini, üzerime damgalanmasını istedim, çünkü belki yeterince uzun süre tutunursam, onun bana neredeyse iki kez yaptığı en büyük hata gibi bakmadığını iddia edebilirdim.

Kendi idamına giden birinin kasvetli coşkusuyla koridora geri döndüm — ya da daha kötüsü, o anda neşeli olmaktan çok uzak hissederken neşeli bir Noel Baba rolünü oynamak zorunda kalmak gibi.

"Nihayet."

Kadife pantolonumdan neredeyse sıçrayacaktım. Büyükannesi *MeMaw*, sahte karla kaplı bir çelenkin arkasından, bir tür Noel cini gibi ortaya çıktı. Korkunç bir cini. Ortopedik

ayakkabılar ve yargılarıyla aynı anda yanıp sönen parlak Noel ampullerinden yapılmış bir kolye takıyordu.

"Lanet olsun, MeMaw," diye hırıltıyla konuştum. "Bana kalp krizi geçirttirmeye mi çalışıyorsun?"

"O kadar şanslı olsan iyi olur," dedi kuru bir şekilde, sanki iradesiyle kaşlarımı ateşe vermek istermiş gibi bana gözlerini kısarak.

Kıpırdamamaya çalıştım. Sütleri kesebilecek türden bir bakışı vardı.

"Advent boyunca somurtup duracak mısın, yoksa torunumla bozduğunuz ilişkiyi düzeltmeyi mi planlıyorsunuz?"

"Hiçbir şeyi bozmadım," diye mırıldandım, hiç de ikna edici gelmeyen bir sesle. "Ona gerçeği söyledim. Bunun bir önemi olmalı, değil mi?"

MeMaw bana uzun, kısık gözlerle bakmaya devam etti. Sonra, tek kelime etmeden, yakındaki giriş masasına yaslanmış büyük plastik şeker kamışını aldı ve onunla kafama vurdu.

"Ah!"

"Bunu hak ettin."

"Noel süslemesi tarafından saldırıya uğramayı nasıl hak ettim?"

"Çantamda seramik bir doğum sahnesi var. Beni kışkırtma," diye tersledi. "O kız, sen her şeyi mahvetmeden önce yeterince zorluk çekti. Onu sevdiğini söyledin mi?"

Elimi yüzümden geçirdim, avucum ter, pişmanlık ve sağlıklı bir dozda kendinden nefretle doluydu. Noel Baba şapkası yine yana kaydı, sanki o bile benden hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Öyle... pek sayılmaz."

Bana o kadar sert bir bakış attı ki, koridordaki süslerin alev alacağını sandım. "O zaman sen bir aptalsın."

"Duygusal desteğin için teşekkürler," dedim, ifadesiz bir yüzle.

"Duygusal destek için burada değilim. Eylem için buradayım." Kollarını kavuşturdu. "Şimdi daha hızlı ol. Çok geç olmadan onu geri getir."

Tereddüt ettim, her şeyin ağırlığı bir anda üzerime çöktü... Natalie'nin sessizliği, kaçarkenki gözleri, geri alamadığım itiraf.

"Ve lanet olası pantolonunu ilikle, Easton. Kimse Noel Baba'nın zencefilli kurabiyesini görmek istemez."

Gözlerimi kırptım. "Lanet olsun."

"O adamın dinlemediğini umsan iyi olur," diye bağırdı, sonra topuklarını döndürüp, erkekler ve ağızlarını belaya bulaşmaktan başka bir şey için kullanamama trajik yetersizlikleri hakkında mırıldanan, minik, tinsel sarılmış bir general gibi ayaklarını yere vurarak uzaklaştı.

Orada uzun bir süre durup olanları sindirdim. Sonra aşağı baktım.

Evet. Pantolon. Bu iyi olur.

Gururumun kalanıyla pantolonumu çekip giydim, omuzlarımı dikleştirdim, Noel Baba şapkasını son bir kez düzelttim ve koridora doğru yürüdüm.

Çünkü Natalie için mi?

Noel Baba kostümüyle savaşa giderdim. Ve kazanırdım. Ya da denerken ölürdüm.

BÖLÜM 12

NATALIE

Koridorda sendeleyerek yürürken, telefonumu çıkardım ve kız arkadaşlarıma mesaj attım.

Ben: 911

Casey: ...

Ben: Sakın ... yapma. Bu gerçek bir acil durum.

Riley: O kelimenin anlamını bildiğinden emin değilim, Nat.

Ben: AZ ÖNCE NOEL BABA'YLA YATTIM!

Casey: Ne?

Casey: Ne demek istiyorsun?

Casey: Bu ne demek?

Riley: Şu anda ciddi misin?

Ben: CİDDİ Mİ GÖRÜNÜYORUM?

Riley: Şey... hayır. Açıkçası.

Casey: Şu anda seni ve alışveriş merkezindeki Noel Baba'yı, kurdukları sahte atölyelerde sevişirken hayal ediyorum.

Riley: Bu garip bir şekilde çok spesifik oldu. Sen ve Parker bunu falan mı yapıyorsunuz?

Casey: Eğer biri bu fanteziyi canlandıracaksa, o da sen ve Jace olursunuz. Sadece söylüyorum. Ya da... tabii ki Natalie.

Ben: Tamam, gerçek Noel Baba ile yatmamış olabilirim.

Casey: Bunu bize söylemen gerekmediğini düşünüyorum.

Riley: Evet, Bayan Noel Baba'nın buna izin vereceğini sanmıyorum. Oh, sana bir tane var.

Casey: Ne var bizim için?

Riley: Noel Baba neden hep bacadan girer?

Ben: Bunun için uygun bir zaman olduğundan emin değilim, ama izin vereceğim.

Casey: ...

Riley: Çünkü arka kapıyı denemekten daha iyisini bilir!

Casey: Tamam, Jace'e bunun komik olduğunu söyle.

Riley: Hey! Bu benim fikrim olabilirdi.

Casey: Tamam... o dünyada yaşıyormuş gibi davranabiliriz.

Ben: Odaklanabilir miyiz? Ho ho ho'ları bırakıp hayatımı düzeltmeye odaklanalım!

Casey: Tekrar belirtmek isterim ki... ho ho ho diyen tek kişi... sensin.

Riley: Muhtemelen şu anda kendini beğenmişlik yapıyordur.

Ben: SANTA KOSTÜMÜ GİYEN EASTON'LA YATTIĞIM!

Casey: şimdi işler ilginçleşiyor.

Ben: Kostüm yüzündendi. Bir bakışta, "o beni istediği zaman kızağına bindirebilir" türünden kızlardan biri haline geldim.

Casey: Ne demek istediğini tam olarak anlamadım.

Ben: Parker'ı futbol formasıyla düşün ve nasıl çılgına döndüğünü hatırla. Bana da aynısı oldu. Bir saniye önce "Mutlu Noeller" diyordu. Bir saniye sonra kucağına oturmıştum. Bir saniye sonra da "Evet, Aziz Nick. Evet" diyordum.

Ben: İyi değilim. Belki belli olmamıştır diye söylüyorum.

Casey: Az önce çayımı boğazıma kaçırdın. Kaba.

Ben: GÜLME! KAYBOLMUş DURUMDAYIM. NOEL ÇELMİM EĞRİ. SAHTE KİRPİKLERİMİ KAYBETTİM. VE SANIRIM ZİRVEDEYKEN "JINGLE MY BELLS" DİYE BAĞIRDIM...

Riley: Dürüst olmak gerekirse, bu senin zirve anın, Noel Baba'yı baştan çıkaran kraliçe.

Ben: Derinlemesine bir temizliğe ihtiyacım var. Adaçayı, duş ve üç saatlik sessizlik gibi. Ayrıca bir kurabiye. Muhtemelen bir şekerleme. YARDIM GÖNDERİN.

Casey: Kurabiye gönderiyorum. Ve bir terapist.

Riley: Bence kurabiyelere ihtiyacın yok. Bence yangın söndürücüye ihtiyacın var. Çünkü görünüşe göre Noel Baba'nın

kucağı yanıcı.

Ben: Ama en kötüsü bu değil...

Riley: Tamam, en kötüsü ne?

Ben: Sana söylemek istemiyorum. Çünkü kendime söylemek istemiyorum.

Casey: Söyle hadi.

Riley: Biz senin duygusal destek grubunuz. "Çorap doldurucu" diye inlediysen bize söyleyebilirsin.

Ben: Daha kötüsü var.

Casey: ...

Riley: ...

Ben: Sanırım onu hala... seviyor olabilirim.

Casey: Bekle.

Riley: DUR!

Ben: "Sevmek" gibi değil. Sadece... sevmek gibi. Ekstra duygularla.

Casey: Nat.

Ben: Tamam, peki... Belki de hiç vazgeçmedim.

Riley: Tamam, herkes sakın olsun.

Casey: Eski sevgiline karşı hisler beslediğini mi söylüyorsun...

Ben: NASIL DUYDUĞUNU BİLİYORUM.

Casey: Ne yapacaksın?

Ben: Bilmiyorum. Belki kaçarım. Zencefilli kurabiye manastırına girerim. Adımı Holly olarak değiştirir ve bir daha asla kırmızı giyme .

Riley: Tamam, ondan önce... belki onunla konuşmalısın?

Ben: İğrenç.

Casey: Zaten duygusal olarak zayıf durumdasın. Karakter gelişimini tamamlasan iyi olur.

Riley: Yardıma ihtiyacın olursa biz buradayız. Şakalarla. Ve muhtemelen atıştırmalıklarla. Ve şey... duygusal şok cihazlarıyla.

Ben: Bu konuda ikinizin de bu kadar destekleyici olmanızdan nefret ediyorum. Bana bunun şimdiye kadarki en kötü şey olduğunu söylemeniz gerekiyor.

Ben: Ama yine de teşekkürler.

Hala bir rahip mi, bir terapist mi yoksa bir fıçı kutsal su mu ihtiyacım olduğuna karar vermeye çalışırken, koridora döndüğümde onu duydum.

Ağlama sesi.

İlk başta, belki birisi çok fazla gülüyor diye düşündüm. Tatil brunchları insanlara böyle bir etki yapar — çok fazla mimosa, çok az utanç. Ama sonra tekrar duydum... bu sefer daha yumuşak, ham, sanki biri duyulmamaya çalışıyormuş gibi.

Telefonumda kaydırma yaparken durdum, Riley'nin son mesajı bana yanıp sönüyordu:

Riley: Hikayenin morali ise... sen iyisin. Sadece reddedildin. En iyilerimizin başına gelir.

Gülmedim. Gülemedim.

Çünkü hemen ileride, kütüphane odasının yanındaki koridorun gölgesinde, Paige duruyordu.

Dizlerini göğsüne çekmiş bir bankta oturuyordu, kızıl dalgalı saçları dağınıktı, yüzü lekelerle ve maskara izleriyle kaplıydı.

Ve ağlıyordu. Hıçkıra hıçkıra.

Panik midemi bulandırdı. Umursamadığımdan değil... ama ne yapacağımı bilmediğimden. Duygusal rahatlatma tam olarak benim uzmanlık alanım değildi. Alaycı şakalar yapmada kimseye kapamazdım, ama ağlamak?

Bu benim yeteneklerimin ötesindeydi.

Yine de, telefonumu cebime koyup bir adım yaklaştım. "Hey... uh. İyi misin?"

Orada kimse olduğunu fark etmemiş gibi biraz irkildi. Gözleri benimkilere takıldı, kırmızı ve parlak. "Oh, hey," dedi boğuk bir sesle, yüzünü süveterinin koluyla hızla sildi. "İyiyim. Tamamen iyiyim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Tabii. Çünkü düğün brunch'ının yapıldığı koridorda saklanıp topuklarına gözyaşları damlatmak, iyi olduğunu gösteren en iyi örnektir."

Sulu bir kahkaha attı, sonra hıçkırığa dönüştü. "Kimsenin beni böyle görmesini istemedim."

Easton'ın menisinin uyluklarımdan aşağı sızmasının rahatsız edici hissini görmezden gelerek, dramatik bir iç çekişle yanındaki bankta oturdum. "Az önce arkadaşlarıma panik içinde mesaj attım, Easton'a *tekrar* aşık olabileceğimi söyledim... Onunla Noel Baba kostümü giyerken seks yaptıktan *sonra*. Dürüst olmak gerekirse? Bugün ikimiz de kazanamıyoruz."

Ağzı seğirdi. "Aslında bu beni biraz rahatlattı."

Alaycı bir şekilde ona yan gözle baktım. "Ne oluyor?"

Alt dudağını ısırdı. Sonra söyledi. Sessizce. Sanki ağzından çıktığı anda pişman olmuş gibi.

"Onu ben davet ettim."

Gözlerimi kırptım. "Kimi davet ettin?"

"Terry'yi. *Babamızı*. Onu düğüne davet ettim."

İçimdeki her şey birden durdu, sanki biri göğüs kafesimin içinden acil freni çekmiş gibi. "Ne? Neden böyle bir şey yaptın?"

"Bilmiyorum," dedi çabucak, bir damla gözyaşı daha silerken. "Düşünmedim. Sadece... o anın etkisinde kaldım. Eski fotoğrafları bakıyordum ve... onu özledim."

Ağzım kurumuştı. Ciğerlerim sıkışmış gibiydi.

"*Onu* özledin mi?" Sesim, inanamama ve ihanet arasında bir yerde çatladı.

O, mutsuz bir şekilde başını salladı. "Onu orada istememem gerektiğini biliyorum. Biliyorum. Ama *istiyorum*. İstemiyorum. Sadece... istiyorum."

Yutkundum, bir anda bir sürü anı aklımdan geçti. Onun gittiği yıl ve bununla birlikte gelen tüm acı.

En güzel pembe elbisemi giyip saatlerce verandada beklediğim doğum günü.

Annemin aylarca sessiz kaldığını düşündüm — *kızgın değildi*, sadece... boş. Sanki içinden tüm hava çekilmiş ve artık denemeye gücü kalmamış gibi.

Paige'in umursamıyormuş gibi davranması. O da benimle birlikte o verandada oturmuş olmasına rağmen.

Ve şimdi onu *burada* mı istiyordu? Düğününde? Sanki hiçbir şey olmamış gibi?

Gözlerimi hızla kırptırdım, göğsümdeki sıcaklık yüzüme yayılmadan önce kendimi zorla başka yere bakmaya zorladım. "Sence gelir mi?"

Çaresizce omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki. Muhtemelen gelmez."

Uzun bir süre sessizce oturdu.

Sonunda ben konuştum. Her kelimeyi ölçüp biçerek, dişlerimi sıkarak ve hala kırılmayı hatırlayan kalbimle. "Seni mihraba götürmeyi hak etmiyor."

"Biliyorum," diye fısıldadı.

"Ama gelirse..." Boğazımdaki yumruyu zorlayarak kelimeleri çıkardım. "Orada olacağım."

Başını çevirdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Gelir misin?"

Başımı salladım. "Tam yanında duracağım. Buketini, çantayı ya da her şey alt üst olduğunda duygusal şarapnelini tutacağım. Neye ihtiyacın olursa."

Gözleri yine yaşlarla doldu... ama bu sefer daha yumuşaktı. Daha sessiz.

Başını omzuma yasladı, ben de ona izin verdim.

Çünkü bazen kız kardeşler koridorlarda ağlar, bazen eski erkek arkadaşlar Noel Baba kostümünü giyer ve bazen hayat sana kalbinin tam ortasına isabet eden beklenmedik sürprizler yapar.

Ve bazen, sadece bazen, doğru kelimeleri bulmak zorunda değilsin.

Sadece yanında olmak yeterlidir.

Bir süre konuşmadık. Elini tutmadım. Başını omzumdan çekmedim. Sadece o sessiz küçük köşede, havada hala çam ve şekerli kurabiye kokusu varken, yanında oturdum ve sanki birdenbire nereye gideceğimi gösteren bir haritaya dönüşecekmiş gibi yerdeki halıya baktım.

Ama olmadı. Hiçbir şey olmadı.

Paige'in nefes alıp verişini duyabiliyordum... O kadar büyük bir ağlamadan sonra gelen, içinden bir şeyleri kazıyormuş gibi hissettiren yumuşak, kesik kesik nefesler. Ve tüm bunların altında, kendi kalp atışlarımdan sesi vardı, boş bir ritim gibi yankılanıyordu. Dengesiz.

İçimde bir şey çatlamıştı ve onu nasıl kapatacağımı bilmiyordum.

Yıllar sonra bile, babamın, valizini arabaya koyduğunu fark etmeden, rahatça garaj yolundan uzaklaşırkenki sırtını hala görebiliyorum. Zencefilli kurabiye kremasıyla yapış yapış parmaklarımla pencerede durup, onun gitmesini izlediğimi hatırlıyorum. Geriye bakmasını bekliyordum.

Ama o hiç dönüp bakmadı.

Onunla ilgili anılarım hep aynı şekilde biterdi: Sevdiğim biri ortadan kaybolurken, ben donmuş bir şekilde durup neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışırdım.

İşte bu, Easton'ı tekrar hayatıma alırsam kaçınılmaz olacağına kendimi ikna ettiğim gelecekti.

Aynı, yıkıcı sonla bitecek başka bir güzel başlangıç.

Paige'e Easton'la olanlar hakkında daha fazla bir şey anlatmadım. Anlatamadım. Çünkü ağzımı açarsam, ağlayacağımı mı yoksa patlayacağımı mı bilmiyordum. Ya da Easton'dan kaçmamın nedeninin zamanlamayla ilgisi olmadığını, aslında kendimi iyileşmeye hiç izin vermemiş olmamla ilgili olduğunu itiraf edecektim.

Belki de korkuyordum, hatta dehşete kapılmıştım, çünkü bana dokunduğunda ne kadar gerçek hissetsem de, benim tek olduğumu söylediğinde ne kadar samimi görünse de... her şeyin yok olacağından korkuyordum.

Bir sabah gözlerimi açtığımda onun gitmiş olacağından.

Ve bunu bir daha atlatabilir miydim, bilmiyordum.

Bu yüzden, kız kardeşimin yanında o koridorda oturdum, aramızda sessiz bir keder vardı ve birinin kalacağına nasıl güvenilebileceğini bile bilmediğin halde onu nasıl sevebileceğini merak ettim.

BÖLÜM 13

NATALIE

204 numaralı odanın kapısını nazikçe çaldım, koridor sessizdi, ama göğsümde tam bir kargaşa vardı. Kapının üzerindeki ışık hafifçe titriyordu ve altın kaplama rakamların etrafında garip bir hale oluşturunuyordu. Bu, her şeyi daha da dramatik hale getirdi, sanki tarihin gidişatını değiştirecek bir haber verecekmişim gibi... ya da en azından düğünü. Birkaç saniye sonra kapı açıldı, ama orada duran annem değildi.

Steve'di.

"Selam, evlat," dedi gülümseyerek, sonra beni baştan aşağı süzdü ve kaşlarını çatı. "Vay canına. Ne yüz ama."

Ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdim. "Ne tür bir yüz?"

"Kızlarla konuşmaya, çikolataya ve belki de ormanda küçük bir kontrollü yangına ihtiyacın olduğunu söyleyen türden," dedi ve içeri girmem için geri çekildi. "Muhtemelen bu sırayla."

Kendime rağmen, sessizce güldüm. "Haksız değilsin."

Hala bir çocukmuşum gibi saçlarımı karıştırdı. "Annen içeride bir fincan çay ve korkunç *Real Housewives* yorumlarıyla seni bekliyor. Ben de MeMaw'ın yine salonda kimseyi telaşlandırıp telaşlandırmadığını görmeye gidiyordum."

"Zaten bir nedimeyi ve bir sağdıçını alt etti," diye annem içeriden seslendi.

Yüzü, iyi bir evlilik yaptığını bilen bir adamın yüzü gibi aydınlandı. "O kadını seviyorum."

Sonra bana uzun bir süre baktı, gözleri yumuşak, sadece bir baba - gerçek bir baba- verebileceği o şiddetli sevgiyle doluydu. "İyi misin?"

Başımı salladım. Yalan değildi. Sadece tam olarak doğru da değildi.

Beni zorlamadı, sadece beni kollarının arasına alıp, ihtiyacın olduğunda kendini güvenli hissedip parçalanabileceğin türden, kaburgalarını kıracak kadar sıkı bir kucaklama verdi. Sonra anneme göz kırptı ve rahat bir tavırla, "Bir saat içinde dönmezsem, MeMaw kredi kartımı kazanır," diyerek koridora doğru yürüdü.

Kapı arkasından kapandı.

Ve sonra sadece ben ve annem kaldık... ve sonunda sormaya hazır olduğum her şey.

Annem, bornoz ve battaniyeye sarılmış, elinde çayı ve sessiz televizyonda Housewife'ın monologunun ortasında, şampanya kadehini sanki bir silahmış gibi sallayarak yatakta oturuyordu. Annem bana baktı, gözleri sıcak ve anlayışlıydı. "Ne oluyor, tatlı kızım?"

"Ben sadece..." Gerçeğin hafif bir versiyonunu bulmaya çalıştım. Sıradan bir şey. Dünyanın parçalanmış gibi hissettirmeyen bir şey.

Ama tek söyleyebildiğim "Uyuyamadım" oldu.

Aslında, bu sabahki Noel Baba ofisi olayından sonra Easton'ın olabileceği her yerden kaçındığım için uyumaya çalışmamıştım.

Annem televizyonu kapattı ve yanındaki yatağı okşadı. "Gel buraya, bebeğim."

Oturdum, bacaklarımı altına kıvırdım. Bir süre sessizce oturduğumuzda, babamın kucaklamasının sıcaklığını hala hissedebiliyordum. Annem sabırla yanımda bekledi, parmakları dalgın dalgın fincanın kenarını okşuyordu, sanki söylemek istediğim şeyin ağırlığını hissedebiliyormuş gibi.

Kucağıma baktım.

"Sanırım insanlar beni terk etme fırsatı bulamadan onları kendim uzaklaştırıyorum," diye başladım.

Parmakları çemberin ortasında durdu, sanki düşünce onları yerinde dondurmuş gibi seramiğe yaslandı.

"Biliyorum, dramatik. Ama sanki... Birisi bana çok yaklaşıp yaklaşmaz göğsümde bir uyarı sireni çalmaya başlıyor. Sanki kalbim *'İptal et! İptal et! Çarpışmadan önce paraşütü aç!'* diye bağılıyor."

Annem sözümü kesmedi. Sadece dinledi. Her zamanki gibi. "Sanki ilk ben ayrılırsam," diye devam ettim titrek bir sesle, "daha az daha az acı verir. Sanki bir şekilde hasarı kontrol edebiliyormuşum gibi."

"Peki öyle oluyor mu?" diye nazikçe sordu. "Acı daha az oluyor mu?"

Kafamı salladım, gözlerimden yaşlar süzölmeye başlamıştı. "Hayır. Sadece daha uzun süre acıtıyor. Daha sessiz. Ve yine de yalnız kalıyorum."

Elini uzattı ve benim elimi sıktı. "Sen her zaman güçlü oldun, Nat. Ama bir yerlerde, güçlü olmanın yalnız olmak anlamına geldiğini düşünmeye başladın galiba. Ama öyle değil."

"Onu düşünmeden edemiyorum," uzun bir sessizlikten sonra söyledim. "Benim... onu."

Annemin açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Yüzündeki ifade değişmedi. Sadece başını salladı ve ellerini kucağında birleştirdi. "Terry."

Parmaklarıma baktım, süveterimin kenarını kıvırıyordum. "Yıllardır onu düşünmemiştim, gerçekten. Ama şimdi... Paige onu davet etti ve düşün birkaç gün sonra, bilmiyorum. Kendimi yine çocuk gibi hissediyorum. Eldivenlerimle ve umutla verandada bekliyorum, belki bu yıl gelir diye düşünüyorum."

Gözleri yumuşadı. "O seni hak etmiyordu."

"Belki de," diye fısıldadım. "Ama bu onu istememi engellemedi."

Boğazım düğümlendi. Bunun hala üzerimde etkisi olmasından nefret ediyordum. Acı. Merak.

Yavaşça nefes verdi... muhtemelen anılarla doluydu. "O gittiğinde en çok neyi hatırladığımı bilmek ister misin?"

Başımı kaldırdım, sesim titriyordu. "Ne?"

"Seni. Merdivenlerde otururken. Onun geri dönmeyeceğini anladığında yüzünün buruşmasını. Nefes alamayacak kadar ağlamayı. Ve bana bakıp onun *senin* yüzünden mi gittiğini sorduğunu hatırlıyorum."

Gözlerimi kapattım. "O yaşta bile açıkça dengesizdim." "Hayır. Sen sadece bir çocuktun. Ve kalbin kırılmıştı. Ve zaten suçu üstlenmeye çalışıyordun." Sesi sert değildi ama kararlıydı.

Yutkundum. "Sadece... Sanki bende bir sorun varmış gibi hissettim."

"Ah, tatlım." Elini uzattı ve sıcak elini benimkinin üzerine koydu. "Senin hiçbir sorunun yoktu. Sorun *onda* vardı." Sesi şimdi sertleşmişti, şüpheleri ortadan kaldıracak kadar

şüpheyi delip geçecek kadar sert. "Sorun ondaydı. O bir korkaktı. Ve senin çocukluğunun en güzel kısımlarını kaçırdı."

Gözlerimi kırptım ve farkında olmadan yanaklarımdan akan gözyaşlarını hızla sildim. Çünkü nasıl cüret ederlerdi?

"O gitti," dedim sessizce. "Ve yıllarca bunun önemli olmadığını kendime inandırmaya çalıştım. Ama şimdi onun düğüne sanki oraya aitmiş gibi, sanki Paige'in en mutlu gününü izlemeyi hak etmiş gibi gelmesi fikri beni... dengesiz hissettiriyor. Sanki yine o küçük kızmışım gibi."

Annem yavaşça başını salladı. "Anlıyorum."

"Anlıyor musun?" diye sordum, ona bakarak, sesim istediğimden daha keskin çıkmıştı.

O hiç irkilmedi. "Sandığından daha fazla."

Kupayı dudaklarına götürdü, bir yudum aldı, sonra tekrar masaya koydu. "O gittiğinde, bir daha kimseye güvenemeyeceğimi düşündüm. Kızgındım. Sadece ona değil. Kendime de. Ona inandığım için. Onu sevdiğim için."

Onu dikkatle izledim. "Ama sonra babamla tanıştın."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Evet, sonra Steve ile tanıştım. Ve birini sevmenin acı verici olmadığını anladım. Yanlış kişiyi sevmek, işte o acı verir."

Titreyerek nefes verdim.

"Onu hemen sevmedim," diye devam etti, sesi artık daha sessizdi. "Ama o sabırlıydı. Nazikti. Bana baskı yapmadı. Sadece... kaldı. Zor günler boyunca. Korunaklı sessizlikler boyunca. Onun beni terk etmeyeceğine *inanmam* gerektiği süre boyunca."

Bir süre durdu.

"Ve sonunda," dedi, "aşkın büyük jestlerle kanıtlanmadığını anladım. Kalmakla kanıtlanır. Ortaya çıkmakla. Orada olmayı seçmekle. Tekrar tekrar."

Ellerime baktım, sözleri içimde derin ve kararsız bir şeyleri harekete geçirdi.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordum. "Yaptığı şey?"

Bir an düşündü. "Şimdi daha az. Ama o zamanlar, evet. Beni mahvedeceğini düşünmüştüm. Ama sonra hayat bana daha iyi bir şey verdi. Daha iyi birini. Acının bir amacı olduğunu hissettiren bir aşk."

Boğazım düğümlendi. "Yani, Paige'in onu davet etmesine kızmadın mı?"

O içini çekti. "Keşke davet etmeseydi, çünkü o yaranın ne kadar derin olduğunu anlamadığını düşünüyorum. Ama neden davet ettiğini de anlıyorum. O da onun babası, pek iyi bir baba olmasa da."

Tereddüt ettim, sonra sordum, "Sence gerçekten gelecek mi?"

Annem hafifçe omuz silkti. "Belki. Ya da belki gelmez. Her halükarda, sonrasında olanları değiştirmez. O gitti. Ama bu, daha iyi birine kapıyı açtı. Seni kendi çocuğu gibi seven bir adama. Seni sabırla, gururla ve şiddetli, sarsılmaz bir sevgiyle büyüten bir adama."

Belki. Ya da belki de gelmez.

Bu, Paige'in daha önce söylediği şeyle neredeyse aynıydı. Bunun beni daha iyi hissettirdiğinden emin değildim.

Yavaşça başımı salladım. "Babamın baba-kız dansları öncesinde ne kadar gergin olduğunu hatırlıyor musun?" dedim, kaşlarımı yukarı aşağı hareket ettirerek.

Gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Sonrasında kesinlikle ona atladım."

"Ugh. Hayır. Bunun hakkında konuşamayız."

Bana hayat boyu unutamayacağım bir iz bırakmak komikmiş gibi göz kırptı.

İkimiz de güldük, gözyaşlarımızı silerek, sonra uzun bir süre sessizce oturdu.

"Easton'ı mı düşünüyorsun?" diye sordu yumuşak bir sesle. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Neden böyle söylüyorsun?"

Bana o meşhur anne bakışını attı — şu "*Lütfen, çocuğum, seni benim bedenimle doğurdum ve ruhunu ceviz büyüklüğünde olduğundan beri tanıyorum*" diyen bakış.

"Yolun ortasında durmuş, atlayacak mısın yoksa koşacak mısın diye karar vermeye çalışıyor gibi görünüyorsun."

Yutkundum. "Korkuyorum."

"Biliyorum."

"Ya yine aynı şekilde biterse?" diye sordum. "Ya ona izin verirsem, o da giderse ve bu beni yine paramparça ederse?"

Annem tekrar elimi tuttu, sıkı ve sıcak bir tutuşla. "O zaman iyileşirsin. O zaman büyürsün. Ama aşk her zaman acı demek değildir, tatlım. Doğru aşk ise değil."

Ona baktım.

O yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Ya aynı şekilde bitmezse? Ya bu, başına gelen en güzel şeyin başlangıcı olursa?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"O senin baban değil, Natalie," dedi nazikçe. "O o adam değil. Ve sen de artık o küçük kız değilsin."

Göğsüm ağrıyordu. Onun sözlerinin etrafımda, içimde, ihtiyacım olduğundan daha derinde yerleşmesine izin verdim.

"Easton her zaman bana her şeyi hissettirebilen kişiydi. O zamanlar, bu çok büyük, çok gerçek geliyordu. Sanki gerçekten kendimi buna kaptırırsam, benden geriye hiçbir şey kalmayacakmış gibi."

"Peki şimdi?"

"Şimdi daha da büyük geliyor," dedim sessizce. "Ama beni yok edecek gibi değil. Daha çok... kendime izin vermezsem, nasıl olabileceğini merak etmekten asla vazgeçemeyeceğim gibi."

Annemin yüzü yumuşadı. "Bu aşk, tatlım. Gerçek aşk. Seni küçültmemesi gerekir. Sana hissedebileceğin daha ne kadar çok şey olduğunu göstermesi gerekir. Ne kadar daha fazlasını yapabileceğini."

Gözlerimi sertçe kırıştırdım, ağlamamaya çalışarak. "Ama ya hazır değilsem?"

"O zaman yavaş git," dedi. "Korkacaksın. Bazen sorgulayacaksın. Ama gerçek aşk buna dayanabilir. Karmaşık kısımları da kaldırabilir. Mükemmel olması gerekmez. Sadece gerçek olması gerekir."

Onun sözlerinin etkisini hissettim. İçimdeki kırık yerleri bulup onarmaya başladılar.

Gülümsedi ve çocukluğumdaki gibi saçımı kulağımın arkasına attı. "Steve ilk randevumuzdan hemen sonra bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

"Ne kadar süreceği umurunda olmadığını söyledi. Sadece benim cesur olmak zorunda olmadığım kişi olma şansını istediğini söyledi."

Boğazım düğümlendi.

"Umarım birinin seni böyle sevmesine izin verirsin, Natalie," diye fısıldadı. "Zırhın olmadan sevilme için hak ediyorsun."

"Aşkın kalıcılıkla kanıtlandığını söylemiştin," diye mırıldandım.
"Ama ya artık buna inanmadığımdan emin olursam?"

Annem bana baktı, gözleri sıcak ve kararlıydı. "O zaman birinin sana bunun hala gerçek olduğunu göstermesine izin ver."

O anda bir şeylerin değiştiğini hissettim. Bir kapı aralanıyordu. Genişçe değil. Ama ışığın sızmasına yetecek kadar.

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldadım.

Elimi sıktı. "Bilmek zorunda değilsin. Sadece denemelisin."

Yine sessizlik çöktü, ama bu sefer ağır değildi. Başka bir şeyle doluydu, huzur gibi bir şeyle.

Başımı omzuna yasladım, o da başını nazikçe benimkine yasladı.

"Seni sevmek hiç zor olmadı, biliyorsun," dedi yumuşak bir sesle. Gözlerimi kapattım.

Ve uzun zamandır ilk kez... inanmaya çalıştım.

Koridor sessizdi, sadece gece geç saatlerde hissedilen türden bir sükunetle sarılmıştı — kenarları bulanık, neredeyse saygı dolu bir sükunet. Süite doğru yürürken, eski ahşap zeminde adımlarım neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Kapının önünde durdum, kalbim göğsümde yankılanan düzenli bir ritimle çarpıyordu.

Anahtar kartı parmaklarımın arasında soğuktu.

Uzun süre kapıya baktım, alt dudağımı ısırarak, kalp atışlarım arasındaki sessizlik her saniye daha da inceliyordu. Annemin sözleri hala kafamda yankılanıyordu.

Ya bu, başına gelen en iyi şeyin başlangıcıysa?

Yutkundum, sonra kartı yavaşça okuyucuya soktum. Hafif bir *klik sesi*. Yeşil bir ışık.

Kapı bir fısıltıyla açıldı.

Oda loştu, sadece başucu lambasının sıcak ışığıyla aydınlanıyordu. Sedir sabunu ve sandalyeye attığım süveterime sinmiş parfümümün hafif kokusu vardı.

Ve Easton oradaydı. Yatakta. Bir dirseğiyle kendini desteklemiş, gömleksiz, battaniye beline kadar inmiş. Koyu renk saçları dağınıktı, çenesinde sakal izleri vardı ve yeşil gözleri ağır göz kapaklarının altında, ama içeri girdiğim anda bana kilitlenmişti.

Hiçbir şey söylemedi.

Ben de söylemedim.

Sadece birbirimize baktık, aramızdaki sessizlik söylenmemiş her şeyle doluydu. Yaşadığımız her şeyle. Hala yaşayabileceğimiz her şeyle.

Uzun bir süre sonra, hareket etti, ifadesi yumuşadı.

Sonra yavaşça battaniyeye uzandı ve onu geri çekti, yanındaki boşluğu ortaya çıkardı.

"Buraya gel, Trouble," dedi, sesi alçak ve sert.

Sadece üç kelimeydi. Ama bu kelimeler içimdeki kapıyı biraz daha açtı... O kapı, o benim hayatıma geri döndüğü anda çatlamaya başlamıştı.

Konuşmadım. Şaka yapmadım, kaçmadım, kaçmadım. Yürüdüm.

Ayakkabılarımı çıkardım, yorganın altına girdim ve onun beni göğsünün sıcaklığına çekmesine izin verdim. Kolları beni sarmaladı, sanki bekliyorlarmış gibi, sanki tüm parçaları nasıl tutacaklarını biliyorlarmış gibi.

Beni öpmedi.

Soru sormadı. Sadece beni kucakladı.

Ve hatırlayabildiğimden çok daha uzun bir süre sonra ilk kez, kendimi kucaklanmaya bıraktım.

Zırh yoktu. Duvar yoktu. Sadece ben vardım.

Sadece o.

Ve gerçek olabilecek bir şeyin sessiz, titrek başlangıcı.

BÖLÜM 14

NATALIE

O gece rüyamda gördüm...

Hava yazın yoğunluğuyla doluydu... çam ve göl suyunun kokusuyla ağırlaşmış, cildimizin birbirine yapışacağı kadar sıcaktı, ama ikimiz de kıpırdamadık. Lakeview Park'ın kıyısında bir yorganın üzerinde uzanmıştık, sanki bize aitmiş gibi hissettiren küçük bir gece cebi içinde dünyadan uzaklaşmıştık.

Easton yanımda yatıyordu, bir kolunu başının arkasına koymuş, diğer koluyla kalçama tembel hareketlerle dokunuyordu. Tişörtü biraz yukarı kaymıştı ve elim, sanki orada bir yuva bulmuş gibi, kot pantolonunun hemen üstündeki çıplak deriye konmuştu.

Birkaç hafta önce gizlice dışarı çıkmaya başlamıştık — sıcaklık uyumayı imkansız hale getirmiş ve dünya içeride kalmak için çok büyük gelmişti. Ailem benim Sarah'nın evinde olduğumu sanıyordu ve Easton babasına futbol toplantısı hakkında bir şeyler mırıldanmıştı. Ama aslında, elimizden geldiğince her gece buradaydık, çalınan zaman ve hiçbir şeyin asla değişmeyeceği yanılsamasıyla sarılmıştık.

Yumuşak bir sesle konuşuyordu, yıldızlar ve ufuk çizgisinin üzerindeki kümenin nasıl bir kalp gibi görüldüğü hakkında bir şeyler söylüyordu — "eğer başını doğru açıyla eğersen" — ama ben pek dikkatimi vermiyordum. En azından gökyüzüne değil.

Onu izliyordum.

Ağzını. Profilini. Yukarı baktığında kirpiklerinin titremesini, sanki evren onu kişisel olarak rüya görmeye davet etmiş gibi.

"Görüyor musun?" dedi, parmağıyla ufkun hemen üzerindeki yıldız kümesini işaret ederek, sesi heyecanla parıldıyordu.

Gözlerimi kısarak parmağını takip ettim, onun gördüğünü görmeye çalıştım, ama tek görebildiğim karanlıkta parıldayan rastgele dağılmış ışıklar oldu. "Bir kalp mi?" diye alay ettim, başımı ona çevirip

, dudaklarımdan şakacı bir gülümseme süzüldü. "Bence bunu uyduruyorsun, Easton. Daha çok... yumrulu bir patates gibi görünüyor."

Onun kahkahası içimi titretti, sıcak ve içten. "Patates mi?

Beni incittin. Hiçbir şey görmüyorsun."

"Hiç," dedim, ona dönmek için yanıma yuvarlanırken sırtıtarak.

O zaten beni izliyordu. Yıldızları değil. Gökyüzünü değil. Beni.

O anda bana bakışı... Sanırım bunu asla unutmayacağım. Sanki ben kozmik bir şey gibiydim. Sanki ben bir takımyıldızıydım. Gözleri yine yıldız ışığını yansıtıyordu, dikkatimi başka her şeyden uzaklaştırıyordu, ama beni neredeyse mahveden, gözlerinin yumuşaklığıydı.

"Hadi," diye mırıldandı, parmak uçlarıyla yanağımdaki bir saç telini çekerek. "Bu kesinlikle bir kalp. Bizim kalbimiz."

"Bizim kalbimiz mi?" diye tekrar ettim, eğlenerek.

"Yıldızımız," dedi, kendini düzelterek, şimdi daha sessizce. "Onu birlikte bulduk. Yani bizim."

Boğazımdaki ani sıkışmayı yuttum. Bu çok aptalca, tatlı bir şeydi. Uydurma bir yıldız, vahşi bir hayal gücü ve çarpık bir gülümsemesi olan bir genç çocuk. Yine de, bunu sonsuza kadar yanımda taşıyacağımı biliyordum.

"Ona ne isim vermeliyiz?" diye sordum, çünkü bu anın sessizlikte geri döneceğim bir an olduğunu zaten biliyordum.

Hemen cevap vermedi. Sadece bana baktı, gerçekten bana baktı. Başparmağı, cildimde yavaş, tembel daireler çizmeye devam ediyordu. Aramızdaki hava, sanki bir şey olmak üzereymiş gibi gerginleşmişti. Önemli bir şey.

"Söz," diye fısıldadı sonunda.

Nefesim kesildi.

"Çünkü söz veriyorum, Nat. Ne olursa olsun, seni bulacağım. Her zaman. Dünyanın iki ucunda olsak bile. İletişimimizi kaybetsek, kaybolsak ya da... birbirimizi incitse de. Geri döneceğim. Her zaman sana geri döneceğim."

Aramızda cam gibi asılı duran, yoğun ve kırılgan bir sessizlik oldu.

Sonra ona uzandım. Elim yanağını kavradı, başparmağım onun uzatmaya çalıştığı hafif sakalları okşadı. Göğsümün sıkıştığını hissettim, kaburgalarımın arkasında acı verici bir şey filizleniyordu.

"Easton," diye fısıldadım, kelimeleri ararken sesim titriyordu, kalbim o kadar hızlı atıyordu ki patlayacak sandım. "Ben... ben de söz veriyorum. Seni her zaman bulacağım. Ne olursa olsun."

Yutkundum, gözlerim yaşlarla doldu, yıllardır doğru olduğunu bildiğim ama söylemeye çok korktuğum sözleri, içimde tuttuğum sözleri döküldüm.

Ve sonra, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi... söyledim

"Seni seviyorum."

Gözleri gözleri genişledi biraz biraz biraz ve
sonra onun bütünüzü

dönüştü. Dudaklarında yayılan gülümseme yavaş ve nefes kesiciydi ve o kadar hayranlık doluydu ki, bunu iliklerime kadar hissettim.

"Ben de seni seviyorum Nat," diye fısıldadı, alnı alnıma değdi.

Sonra beni öptü.

Bu bizim ilk öpücüğümüz değildi. Ama ilk kez daha fazlasını hissettiğim öpücüktü.

Dudakları yumuşak ve emindi, talep etmekten çok ikna etmeye çalışıyordu, sanki bana kaçmak için her fırsatı ve kalmak için her nedeni vermek istiyordu. Ve ben kaldım. Onu öptüm, kollarımı boynuna doladım ve dünya kayboldu.

Bir süre sadece biz vardık. Yaz gecesinin gökyüzünün altında aşık iki genç, yıldızlara yazılmış bir sözle birbirlerine bağlanmışlardı.

Sonunda uzandık, kolu belime sıcak bir çapa gibi dolanmış, göğsü uykuya dalmamı sağlayan ritim gibiydi. Dünyanın parçalanabileceğini, ama bu geceye sahip olacağımı düşündüğümü hatırlıyorum. Bu anıya.

"Yıldızımız," diye fısıldadım, gözlerim kapanmaya başlarken. "Sonsuza kadar," diye mırıldandı, şakağıma bir öpücük kondurarak.

Ve o anda, sonsuz gökyüzünün ve titreyen takımyıldızların vaadinin altında, ona inandım. Tüm kalbimle.

Birdenbire uyandım, nefesim boğazımda sıkışmış gibiydi, sanki gidecek başka yeri yokmuş gibi. Bir an için nerede olduğumu bilemedim.

Rüya hala bana yapışmış, bacaklarımı göl suyu gibi sarmış, sıcak, ağır, kurtulması imkansızdı. Hala nemli yaz havasını, sırtımın altındaki kapitone kumaşın kaşıntısını,

Easton'ın sözünün ağırlığını göğsümde yankılanıyordu, sanki hala yıldızların altında yatan genç halimmişim gibi.

Çok hızlı oturdum, battaniye belimden aşağı kaydı. Kalbim, bu yumuşak, rahat odayla hiçbir ilgisi olmayan, yıllardır kendime izin vermediğim bir anıyla ilgili nedenlerden dolayı hızla atıyordu.

Yatağın diğer tarafı boştu.

Yastık sıcaktı ve kafasının bıraktığı iz hala oradaydı. Ne yaptığımı fark etmeden elim yastığın üzerinde kaydı, sanki tutunacak bir şey arıyormuşum gibi.

Ve o zaman notu gördüm.

Düzgünce katlanmış, sanki benim bulmamı istediği bir sır gibi yastığın kenarına sıkıştırılmıştı.

Levi ile dışarı çıktım, beni ava sürükledi. Sanırım o aslında sabah insanı olabilir mi? Benim için dua et. Döndüğümde seni görmek için sabırsızlanıyorum.
—E

Notu uzun bir süre baktım, göğsüm hem çok hem de yetersiz bir şekilde ağrıyordu. El yazısı tanıdıktı, liseden beri biraz daha dağınık hale gelmiş olsa da. Sonundaki *E* harfinin kıvrımı, hala benim yıllıklarına havalı bir şey yazmak için çalıştığı süslü bir harf gibi görünüyordu.

Yavaşça uzandım, çarşafı çıplak tenime serin serin değişti ve tavana baktım.

Rüya aklımdan çıkmıyordu. Onun *sonsuz* kadar dediği şekilde. Benim ona inandığım şekilde.

Belki hala inanıyordum.

En korkutucu kısmı da buydu.

Gözlerim yine yarı kapalıydı, beynim gerçekten uykuya dalmayacağımı biliyor gibiydi, tam o sırada telefonum komodinin üzerinde titremeye başladı.

Titreşimlere eşlik eden tiz zil sesi sessizliği bozdu, sanki kişisel bir kin besliyormuş gibi sabahın sessizliğini yırttı.

Uykulu gözlerle, yorganın yarısına sarılmış halde uzandım ve ekrana gözlerimi kısarak baktım.

Bilinmeyen Numara.

Kalbim biraz hızlandı.

Ekrana baktım, ağzım büzülmüştü.

Spam arama olabilirdi. Neşeli bir robot, bana yeni bir araba garantisi sunmaya çalışıyor ya da hiç gitmek istemediğim bir yere tüm masrafları ödenmiş bir gemi seyahati kazandığımı söylüyor olabilirdi. Ama zamanlamayla ilgili bir şey... içgüdüsel olarak midemin kasılmasıyla ilgili bir şey, beni donduracak kadar etkiledi.

Cevap vermedim.

Zil sesi durana kadar çaldırmaya devam ettim, ardından gelen sessizlik zil sesinden daha yüksek geliyordu.

Hâlâ kaşlarını çatmış halde, telefonu yerine koyup yorganı ittim. Ayaklarım yere yumuşak *bir sesle* değdi, sert ahşap zeminin serinliği tenime değdi. Omuzlarımı silkerken, rüyanın kalıntılarını, göğsümdeki ağrıyı, cevaplamadığım aramayı silkelemek için banyoya doğru yürüdüm.

Güne yüzleşme zamanı gelmişti.

Bana ne getireceğine bakılmaksızın.

EASTON

İçeri girdiğimde süit karanlıktı.

Natalie'den hiçbir iz yoktu.

Kancada ceket yoktu. Kapının yanında topuklu ayakkabı yoktu. Işıklar sönmüştü.

Göğsüm içgüdüsel olarak sıkıştı, Levi ve diğer damatlarla karlı ormanda avlanırken ve donmuş bot bağcıklarına küfrederek nihayet bulduğum sükunet bir anda yok oldu.

O burada değildi.

Son konuşmamızın yankısı kafamda tekrarlandı. Dün bütün gün benden kaçması. Dün gece odaya girdiğinde gözlerindeki acı. Hepsi kulaklarımda çok gürültülü bir şeye dönüştü.

Eşyalarımı yavaşça yere bıraktım, eldivenlerimi çıkardım ve sanki lambanın arkasından aniden ortaya çıkacakmış gibi odayı tekrar taradım.

Ortaya çıkmadı.

Sonra fark ettim — telefonu komodinin üzerindeydi.

Bir anda büyük bir rahatlama hissettim. O, temelli gitmemişti.

O şey olmadan hiçbir yere gitmezdi.

Hâlâ buradaydı. Bir yerlerde.

Nefesimi verdim, geri dönerken parmaklarım kapı çerçevesine sıkıca tutundu.

Her şey gece geç saatlerin sessizliğine bürünmüştü, sanki duvarlar bile uykuya dalmıştı. Tek ışık, korkuluklara asılmış ara sıra görülen tatil süslerinden geliyordu, minik beyaz ampuller koridora aralıklı olarak ekmek kırıntıları gibi yumuşak bir hale yayıyordu.

Ve sonra duydum.

Sessiz bir *tıkırtı*. Yumuşak bir sürtünme. İnce ama tanıdık bir şey. Mutfak.

Tabii ki.

Koridora uzanan zayıf ışığı takip ettim ve yarı kapalı kapıyı iterek açtım.

Ve orada duruyordu.

Ocağın yanında, her zaman giydiği büyük beden sweatshirtlerden birini giymiş duruyordu. Bu sweatshirt, bir zamanlar bana ait olmuş olabilecek soluk mavi bir renkteydi. Saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı ve yüzünün etrafına saç telleri dökülüyordu. Düşüncelere dalmış gibi hafifçe kambur duruyordu. Dudaklarını ısırarak bir kaba bir şey döküyordu. Yaptığı şeyden kıvrımlı şeritler halinde buhar yükseliyordu.

Mmm. Sıcak kakao. En sevdiği rahatlatıcı içecek. Tekiladan sonra.

Bana sırtı dönüktü, ama onu görmek, omuzlarının yumuşak eğimi, hareketlerindeki sessizlik... beni tam kalbimden vurdu.

. Her içgüdüüm beni ileriye çekti, sanki beynimden önce vücudum ona daha yakın olmam gerektiğini biliyormuş gibi.

Henüz bir şey söylemedim. Sadece kapı çerçevesine biraz yaslandım ve onu bir süre daha izledim.

Beni hemen fark etmedi. Elleri yavaşça, dikkatlice hareket ediyordu, sanki çok fazla düşünmeyi gerektirmeyen bir şey, herhangi bir şey yapmaya çalışıyormuş gibi. Ya da çok fazla hissetmeyi gerektirmeyen.

Bu da muhtemelen ikisini de yaptığı anlamına geliyordu. Sonra döndü.

Gözleri yumuşak ve şaşkın bir şekilde kalktı, ama şaşırmış değildi. Sanki bir parçası benim onu bulacağımı bekliyormuş gibi.

Bir saniye boyunca sadece birbirimize baktık. Konuşmadık. Aramızdaki her şey karmaşık ve konuşulmamış olsa da, bir şekilde yine de aynı yere geldiğimizi sessizce kabul ettik.

Ve belki bu bir şey ifade ediyordu. Ya da belki etmiyordu.

Ama her halükarda... Mutfağa tamamen adım attım.

Eski döşeme tahtaları botlarımın altında hafifçe gıcırdadı ve Natalie'nin bakışları yarım saniye için düştü, sanki gülümseyecek mi yoksa kendini hazırlayacak mı emin değilmiş gibi.

Hareket etmedi.

Ben de etmedim.

Tepemdeki sıcak ışık onu yumuşak bir kehribar rengine bürüdü, saçlarının kenarlarına, yanağının kıvrımlarına, gözlerinin altındaki hafif gölgelere yansıyor. Yorgun görünüyordu. Güzeldi, ama çok fazla düşünmek ve çok az uyumaktan kaynaklanan, kemiklerine kadar işleyen bir yorgunluktan bu.

Yine de bakışlarımı karşıladı. "Merhaba," dedim sessizce.

"Selam," diye aynı yumuşaklıkla cevap verdi. Sesi soğuk değildi, temkinliydi.

Bu daha da kötüydü.

Elindeki, ağzına kadar sıcak çikolata dolu bardağa baktım, sonra da yanındaki tezgâhta duran ikinci, boş bardağa.

"Bana da bir tane yapar mısın?" diye sordum, hafif bir tonla.

Omuz silkti ve iki bardağı da havaya kaldırdı. "İki tane içersem, üzücü olur. Ama ikisini de *elimde tutarsam*, tatil havası yaratabilir. Ya da acınası... Açıkçası, söylemesi zor."

Yaklaştım, dokunmadan, ama yakın. Şampuanındaki vanilya kokusunu alabilecek kadar yakın. O *çekiciliği tekrar* hissedebilecek kadar yakın. Her zaman o çekicilik. "Hayatında hiç acınası görünmedin."

Gözleri benimkilere doğru kalktı ve bir an için, sadece... orada durduk. Sessizliğe ve nasıl söyleyeceğimizi bilmediğimiz onca şeye sarılmış olarak.

"Levi seni geç saatlere kadar dışarıda tuttu," dedi sonunda, tekrar kakaoyu karıştırmak için ocağa döndü.

"Evet," diye mırıldandım. "Görünüşe göre, kasten kaybolup 'ağaçların bizi nereye götürdüğünü görmek' iyi bir fikir olduğunu düşünmüş."

O, içinden güldü ve o küçük ses, göğsümdeki bir şeyi gevşetti.

"Geri döndüğümde odamızda değildin," dedim, suçlamadan. Sadece dürüstçe.

"Düşünmem gerekiyordu," diye cevapladı, aynı derecede dürüstçe. "Dün gece hakkında mı?"

Bir duraklama. "Her şey hakkında."

Başımı salladım ve ona çok yaklaşmamaya dikkat ederek yanındaki tezgaha doğru yürüdüm. Ellerimi kenarına dayadım, karşı duvara baktım ve sanki beni topraklayacakmış gibi sıcak, çikolata kokulu havayı içime çektim.

"Ne sonuca vardığını sorabilir miyim?" Bir süre sonra sordum.

Natalie hemen cevap vermedi. Bunun yerine, ikinci bardağı yavaşça doldurdu, tencereyi kenara koydu ve bardağı bana doğru kaydırıldı.

Onu aldım, parmaklarım onun parmaklarına değdi.

"Hiçbir sonuca varmadım," dedi sonunda. "Sadece... hislerim var. Çelişkili duygular."

Bu, istediğimden daha fazla canımı yaktı, ama sesimi sabit tuttum. "Tamam."

"Hiçbir şey beklemiyordum," dedi, tezgahın kenarını sıkıca tutarak. "Ve kesinlikle senin söylediğin şeyi söylemeni beklemiyordum."

"Başka kimseyle birlikte olmadığımı mı?" diye sordum sessizce. O başını salladı. "Bu beni biraz şaşırttı."

"Seni suçlu hissettirmek için söylemedim." "Biliyorum."

Sesi sessiz ama kararlıydı, sanki karanlıkta ip üzerinde yürüyen biri gibi - dikkatli, ölçülü, kaymamaya çalışan.

Ama ben hissettim. O sadece benim söylediklerimden bahsetmiyordu. *Bizden* bahsediyordu. Aramızdaki yükten. Zamanın acısından. Belki de geri dönmek için çok fazla şeyin yaşandığından duyduğu korkudan.

Sessizliğin bir anı geçti - yoğun, ama soğuk değil. Sadece gerçek. Ve tüm bunların altında, sormadığım şeyin acısını hissettim: *Ben tutmadığımda seni kim tuttu?*

Ben duyamadığımda kimin adını söyledin?

Acı, göğsüme bir kıymık gibi saplandı. Aramızda bir sessizlik daha geçti.

Sonra küçük, sakın bir nefes aldı ve ekledi: "Sadece bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Ve belki hala bilmiyorum."

"Sorun değil," dedim ve içtenlikle söyledim. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bir açıklama bile."

Bana bir bakış attı, lise yıllarında, bir zamanlar kırık ayakkabısını bantla tamir eden biri için fazla derin bir şey söylediğimde bana attığı keskin, yarı şüpheci bakışlarından biri. "Bunu yapma," dedi. "İşleri çok kolaylaştırma."

"Yapmıyorum," dedim, sesimi alçak ve sabit tutarak. "Geldiğim için övgü almaya çalışmıyorum. Sadece... gelmeye çalışıyorum. Gerçekten. Uzun zamandır istediğim gibi."

Gözleri yine aşağıya indi, bu sefer kakaosunun yüzeyine, orada kaşıkla yavaş, düşüncesizce dairesel hareketler yapmaya başladı, sanki bu hareketlerin düşüncelerini düzenleyeceğini umuyormuş gibi.

"Ayrılmasaydık işler nasıl gelişirdi diye hiç düşündün mü?" diye sordu, sesi yumuşak ama netti.

"Her zaman," dedim tereddüt etmeden.

Kafasını kaldırdı, sanki bu kadar kolay ve dürüst bir cevap beklemiyormuş gibi. Gözleri benimkileri aradı, sanki buna inanmak istemiyor ama aynı zamanda inanması gerekiyormuş gibi.

Ben tereddüt etmedim.

"Ama bu yüzden burada değilim," diye ekledim, gözlerini sabitleyerek. "Zamanı geri almak istemiyorum. Sırf hatırlamak hoş olduğu için"

"

Sessizce, hareketsizce bekledi, ama duruşunun her şeyi, hem kulaklarıyla hem de kalbinin her zerresiyle dinlediğini gösteriyordu.

"Buradayım," dedim basitçe, "çünkü hala önemsiyorum. Çünkü senin nasıl bir kadın olduğunu bilmek istiyorum. Çünkü ne kadar zaman geçerse geçsin... senin yanında olmak hala evimdeymiş gibi hissettiriyor. Sanki yıllardır nefesimi tutuyormuşum da, ancak şimdi nefes almayı hatırlıyormuşum gibi."

Nefesi kesildi, sadece biraz. Sanki taşmak üzere olan duygularını bastırmaya çalışır gibi hızlıca gözlerini kırptı. "Easton..."

"Hiçbir şey söylemene gerek yok," dedim nazikçe. "Hiçbir karar vermen gerekmiyor. Sadece... bunu bilmeni istedim."

Konuşmadı.

Hemen

konuşmadı.

Yine fincanına baktı, sanki yeterince uzun süre bakarsa buhar yükselip havada net bir cevap yazacakmış gibi.

Onu aceleye getirmedim.

Sessizliği varlığımdan başka hiçbir şeyle doldurmadım.

Ve sonunda, yumuşak, parlak bir mutfakta sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, nefesini verdi.

"Henüz hiçbir şeye atılmaya hazır değilim," dedi, sesi neredeyse bir nefes kadar zayıftı. "Neye hazır olduğumu bile bilmiyorum."

"Sorun değil," dedim yine.

"Korkuyorum," diye itiraf etti. "Sadece senden değil. Kendimden de. Tekrar düşmekten ve bu sefer kendimi tutabilecek miyim bilememekten."

Sesindeki dürüstlük, bir yumruk ve bir dua gibi aynı anda vurdu. Duvarlar örmüyordu, kendini açığa çıkarıyordu.

Kalbim acıdı, gençlerin kalp kırıklığı gibi değil, sevdiğin kişinin en hassas yanlarını korumaya çalıştığını görmekten kaynaklanan, yetişkinlerin derinlerde, ruhun derinliklerinde hissettikleri bir acıydı.

"Anlıyorum," dedim. "Düşmek zorunda değilsin. Hepsini birden değil." Bir adım yaklaştım.

"Sadece... benimle yürü. Tek istediğim bu." Bu bir yalandı.

Çünkü ben sadece yürümek istemiyordum.

Her şeyi istiyordum. Elini elimde, sesini kulağımda, sonsuza kadar benimle birlikte olmasını, sanki ikimiz için de anlamlı olan tek şey buymuş gibi.

Gözleri tekrar benimkilere baktı ve içindeki bir şey yumuşadı —yeşil ışık değil, söz değil. Ama belki zırhında bir çatlak. Çok uzun süre soğuk kalan bir odada bir sıcaklık parıltısı.

"Yürümek mi?" diye tekrarladı, sanki kelimeyi ağzında deniyormuş gibi. "Yürümek," dedim yine, sessizce.

Tereddüt etti. Sonra, tek kelime etmeden, elini uzattı ve bana elini uzattı.

Tereddüt

etmedim. Elini

tuttum.

Sıcak. Kararlı. Tanıdık. Ve

benim.

İstediğim şekilde değil, henüz değil.

Çünkü benim istediğim, dizleri titreyene kadar onu öpmek, onu göğsüme çekip bir daha asla bırakmamak, kaybettiğimiz her saniyeyi yakıp kül etmek ve küllerinden yeniden başlamakti.

Ama bunların hiçbirini

yapmadım. Öpüşmedik.

Sonsuza kadar demedik.

Vücudumdaki her içgüdü'nün haykırdığı gibi birbirimize kapılmadık.

Bunun yerine, o mutfaktan yan yana çıktık, ellerimiz bir can simidi gibi birbirine kenetlenmişti. Henüz kimse yüksek sesle söylememiş bir söz gibi, ama ben çoktan kemiklerime işlemiş hissediyordum.

Peki ya şimdi?

Bu kırılgan, ödünç alınmış saniye

için? Bu kadarı yeterliydi.

Ama lanet olsun, *daha fazlasını* istiyordum.

BÖLÜM 15

NATALIE

Hayatta gerçekten korktuğum birkaç şey vardı.

Birincisi: örümcekler. Çünkü... tabii ki.

İkincisi: karaokede kendimi rezil etmek. *Tamam, bu hafta bunu aştım.*

Üçüncüsü: ökse otu.

Evet, ökse otu.

Özellikle, yatak ve kahvaltı sahibi tarafından loş koridorlara asılan ökse otu, sinir bozucu derecede seksi eski erkek arkadaşımın kapana kısıldığımda, o aktif olarak kalbimi geri kazanmak *ve muhtemelen akıl sağlığımı yok etmek* için kampanya yürütüyordu.

Şu anda tam da bu durumdaydım: bayram ışıklarının altında donakalmış bir geyik gibi, aldatıcı derecede masum görünen yeşil dalların altında durmuş, sanki bir anda parıltılı bir patlama olacakmış gibi ona bakarken, Easton yanımda rahatça duvara yaslanmış, sanki bu da cennetteki sıradan bir günmüş gibi.

Tabii ki sinir bozucu derecede mükemmel görünüyordu. Dağınık saçları. Hafif sakalları. Romantik komedi tanrısı tarafından şekillendirilmiş gibi alnına düşen o tek asi bukle. Ve o sırıtış. Kaos, öpücükler ve en az üç tür pişmanlık vaat eden o kendini beğenmiş, parlak gözlü, bela dolu sırıtış.

"Ökse otu," diye gereksiz bir şekilde belirtti.

"Onu buraya sen diktin," diye suçladım hemen, rahatsız edici yeşilliğe gözlerimi kısarak.

O da sahte bir şekilde alınmış gibi davranma cüretini gösterdi.

"Dikmiş mi? Sanki gece yarısı çalı ve tel ile bahçe işleri mi yapıyorum?"

"Masum rolü yapma Elf Çocuk," diye mırıldandım. "Gözlerindeki ışıltıyı görüyorum. Dün gece bu burada değildi."

Yumuşak bir kahkaha attı, sesi omurgamdan aşağıya doğru hoş bir şekilde yayıldı.

"Bunu kesinlikle sen yaptın," dedim, kollarımı kavuşturarak. "Bu, kırk sekiz saat içinde üçüncü pusu gibi. Önce karaoke düeti. Sonra tuhaf bir şekilde samimi sıcak kakao anı. Ve şimdi de bu."

"Öncelikle, o düette tüm notaları doğru söyledim, bu yüzden rica ederim. İkincisi, bunu ben koymadım. Sadece... fark ettim. Ve zamanlamasını takdir ettim."

Burun kıvırdım. "Tuzak kuruyorsun."

"Fırsatları doğaçlama yaratıyorum," dedi, biraz daha yaklaşarak. Bana dokunmadan. Sadece... havada asılı kalarak. Bu da bir şekilde daha kötü hissettiriyordu. Ya da daha iyi. Beynime mi yoksa hormonlarıma mı sorduğuna bağlı olarak.

"Bunun sonu ne olacak?" diye sordum, savaşa hazırlanır gibi çenemi kaldırarak. "Bu, kendimi spontane olarak kollarına atacağım kısım mı?"

Hiç utanmadan omuz silkti. "Buna hayır demezdim." "Sen gülünçsün."

"Daha kötüsü de söylendi. Genelde senin tarafından."

Onu ve lanet olası ökse otunu atlatmaya çalıştım. Sanki tuhaf, seksi bir iki adım dansı yapıyormuşuz gibi beni taklit etti.

"Easton," diye uyardım.

"Nat, ökse otunun seni bu kadar heyecanlandırıldığını bilseydim, zanaat mağazasındaki tüm stoğu satın alırdım."

"Kızarmadım," yalan söyledim, sanki beni bu boyuta bağlayan tek şey oymuş gibi gömleğimin önünü rahatça tutarak.

O, mükemmel kaşlarından birini kaldırdı. "Yanakların şu anda Rudolph'un burnunun renginde."

"Burası çok sıcak."

"Dışarıda kar yağıyor." "Tatil stresi."

Ağzı, yasalara aykırı bir sırıtışla kıvrıldı. "Ya da belki de beni öpmek istediğin içindir."

"Aslında," dedim, kollarımı kavuşturup koltuk altlarımın terlemediğini umarak, "fark edilmeden ökse otunu en hızlı şekilde nasıl çıkarabileceğimi düşünüyordum. Tercihen ateşle."

Onun	sırıtışı	genişledi.	"Üzgünüm,
tatlım.	Sen	gelenekse	gelenekle."

"Gelenek, beni öperek boyun eğdirmeni söylüyor, sinirimi bozmanı değil."

Başını eğdi ve gözleri nefesimi kesecek kadar karardı. "Boyun eğmek, ha?" diye tekrarladı, sesi artık daha sert çıkıyordu. "İlginç bir kelime seçimi."

Isı anında tüm varlığımı sardı. Yüzüm. Göğsüm. Dizlerim. Libidom. Hepsi yüksek alarmda. Easton bu konuda çok iyiydi — bu alaycı, çekici, "ben sıradan ahlak kuralları için fazla seksiyim" tavrı.

"Öyle demek istemedim," diye mırıldandım, keşke binanın içinde bir kar yığını belirip beni gömsün diye düşündüm.

Easton yaklaştı. Bana dokunmuyordu, ama aramızdaki mesafe resmen tehlikeli bir şekilde yakınlaşmıştı. Sesi alçaldı, düşük ve ikna ediciydi. "Sadece bir öpücük," dedi. "Gelenek uğruna."

Sinirli bir şekilde koridora baktım. Mutfaktan ve oturma odasından sesler ve kahkahalar geliyordu, B&B aile, arkadaşlar ve benim duygusal gerilememi ön sıradan izlemeye ihtiyaç duymayan bir sürü insanla doluydu.

"Tek bir öpücük mü?" şüpheyi tekrarlardım, sesim şüpheyi doluydu ve kararlılığım yetersizdi.

"Söz veriyorum," dedi ciddiyetle, sanki yasal bir sözleşme imzalıyormuşuz gibi elini kalbinin üzerine koydu. "İzci sözü."

"Sen hiç izci olmadın. Bu izci işareti bile değil."

O, haylaz bir gülümseme attı. "O zaman sadece ökse otu kanunlarına bağlıyım. Bu kutsaldır. Geleneği bozamam."

"Sen imkansızsın," diye inledim, kendime rağmen ona yaklaştım. "Tek bir öpücük. Çabuk. Hızlı bir öpücük gibi. Göz açıp kapayınca kadar çabuk."

Hareket etmedi. Sadece o yavaş, kendini beğenmiş gülümsemesini yaptı... onu öpmek ve yumruklamak istememe neden olan türden bir gülümseme. "O zaman yap."

Gözlerimi kırdım. "Ne?"

Kafasını eğdi, sinir bozucu bir şekilde kendini beğenmiş bir şekilde.

"Bir öpücük dedin."

Bana meydan okuma gibi geldi. Hadi, Trouble. Kabul

et." Oh, o en kötüsüydü. Kesinlikle en kötüsü.

Tabii ki... yaptım.

Göğsümdeki çarpıntıyı ve nefesinin sıcaklığını görmezden gelmeye çalışarak ona doğru eğildim. Nane ve

odunsu ve sinir bozucu bir şekilde Easton'a ait olan kokusu beni sardı, kararlılığımın her bir köşesini yumuşattı.

Ve sonra onu öptüm.

Yumuşak. Alaycı. Neredeyse yok denecek kadar.

Beklediğim gibi değildi... havai fişekler ve ünlem işaretleri gibi bir öpücük değildi. Daha çok üç nokta gibiydi. Bir nefes. Bitmemiş bir cümle.

Ama o kıpırdamadı, eğilmedi. Sadece orada durdu, benim yapmama izin verdi.

Ve nedense, *bu* beni daha da tedirgin etti.

Geri çekildiğimde, kalbim göğsümde koordinasyonsuz bir şekilde atarken, o gülümsüyordu. Hâlâ kendini beğenmiş. Hâlâ sinir bozucu derecede yakışıklı.

Ama şimdi gülümsemesinde daha nazik bir şey vardı. Nefesimi kesen bir şey.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" diye mırıldandı, hala çok yakındaydı. "Sen bana karşılık bile vermedin," diye kendimi durduramadan söyledim

—ve hemen dilimi yutmuş olmayı diledim.

Kaşları kalktı, gözlerinde yine o sinir bozucu ışıltı belirdi. "Oh. *Şimdi* de katılım mı istiyorsun?" diye sordu, yukarıyı işaret ederek. "Çünkü teknik olarak... hala ökse otunun altındayız."

Gözlerimi kısarak baktım. "Sen tam zamanlı bir sorunsun, yarı zamanlı bir çekiciliğin var."

"Yine de, sen gitmedin."

Dudaklarımı ısırarak tereddüt ettim. Çok yakındı. Yanlış bir şekilde çok tanıdıktı. Ve göğsümdeki acı, bunun neden bu kadar tehlikeli olduğunu bana hatırlattı.

Çünkü Easton Maddox hala sinir bozucu derecede güçlü bir çekim gücüne sahipti ve ben tehlikeli bir şekilde onun yörüngesine girmeye çok yakındım. Onun yanında bir saniye daha kalsaydım, NASA'nın beni onun aptalca manyetik alanından çıkarması gerekecekti.

Derin bir nefes alıp, bu durumu kontrol altında tuttuğumu ve aslında, bir anlık yanlış bir bakışla kendimi onun kollarına atmaktan uzak olduğumu kendime ikna etmeye çalıştım.

Gözlerine baktım. "Peki. Bir tane daha. Ama sadece telaşlanmadığımı kanıtlamak için."

Gülümsemesi derinleştii, sanki bu sahnenin nasıl biteceğini zaten biliyormuş gibi, kötücül ve yavaş bir gülümsemeye dönüştü. "Adil görünüyor."

Ona doğru bir adım attım — tabii ki sadece bir şeyi kanıtlamak için — ve ellerimi göğsüne dayadım, avuçlarımın altında ne kadar sert olduğunu fark etmemeye çalışarak. Başını eğdi, nefesinin sıcaklığı ve nane kokusu dudaklarıma değdi. Ve sonra beni öptü.

Düzgün bir şekilde.

Bu sefer alay yoktu. Dudakları okşamak ya da nefes nefese titremek yoktu. Bu beni mahvetmek için yapılmış bir öpücüktü... yavaş ve derin, dili ağzımın kenarlarını okşadı, ben nefes nefese kalana kadar, sonra sanki orası ona aitmiş gibi içeri girdi.

Erimişim.

Bunu ifade edecek başka bir kelime yoktu. Tüm vücudum, böyle dokunulmanın nasıl bir his olduğunu yeni hatırlamış gibi ona doğru iç çekerek yaslandı. Parmaklarım gömleğinin kumaşına kıvrıldı, o öpücüğünü derinleştirirken onu kendime doğru çektim, ağzımı daha da açarak nefesimi, mantığımı ve kalan tüm sağduyumu çaldı.

"Mmm," diye mırıldandı dudaklarıma, sesi alçak, memnun ve tamamen haksızdı. "Telaşlanmadın, ha?"

"Kapa çeneni," diye mırıldandım, nefes nefese olduğum için ikna edici gelmedi.

Ağız çeneme doğru kaydii, kenarları boyunca öpücükler kondurdu, şimdi daha yumuşak, daha samimi. Sanki cildimde eski anıları izliyor gibiydi. Kafamı duvara yasladım, kulağımın hemen altındaki hassas noktaya ulaştığında istem dışı çıkan iniltiyi durduramadım.

Siktir, ondan nefret ediyordum. Tamam... belki ondan nefret etmiyordum. Ama bu konuda ne kadar iyi olduğunu nefret ediyordum. *Bana* karşı.

"Easton," diye zayıf bir sesle söyledim, nefesi boğazımın çukurunu okşarken, "biri bizi görebilir."

"Kimse bakmıyor," diye fısıldadı, dudakları kulak mememin hemen altında kayıyordu. "Hepsi eggnog oranları ve *Die Hard*'ın bir Noel filmi olup olmadığı konusunda tartışmakla meşguller."

"Değil," dedim otomatik olarak, sesim nefes nefeseydi ve beynim zar zor çalışıyordu.

"Katılıyorum," diye mırıldandı, çenemin hemen altına hafif bir öpücük kondurarak. "Sadece şenlikli ışıklandırılmalı bir kış aksiyon filmi."

"Bu berbat bir fikir," dedim, ellerimi gömleğine geçirip onu yine de kendime yaklaştırdım.

"Korkunç," diye kabul etti, boynumun kıvrımına burnunu sürterek. "Gerçekten felaket. Ama..."

Sözlerini duymadan önce sırtışıını hissettim. "Gelenek."

"Senin en sevdiğin " diye nefesim kesildi, titreyerek titreyerek oynayacak oynatarak köprücük kemiğimi ısırdı.

Hiç pişmanlık duymadan sırtıttı, parmakları hala hafifçe belimi kavırıyordu. "Kutsal bayram kanunlarına karşı çıkamazsın."

"Oh, kesinlikle tartışabilirim," diye mırıldandım, ellerim tamamen taviz vermiş bir kadın gibi gömleğine tutunmuş olsa da.

Kazanmış olduğunu düşündü. O tek öpücük - tamam, teknik olarak iki öpücük - beni dengesizleştirmek için yeterliydi.

Ve... tamam. Belki de beni sarsmıştı.

Belki birkaç beyin hücresini eritmiş ve dizlerimi şüpheli bir şekilde puding gibi hissettirmişti.

Ama hala kanıtlamam gereken bir şey vardı.

Sanki baygın bir uydu gibi yörüngeye geri dönmeyecektim.

Kontrol bendeydi. Mantığım vardı. Bir planım vardı.

Göz teması kurmadan uzandım ve tavandan ökse otunu kopardım.

O, eğlenceli ve etkilenmiş arasında bir yerde kalmış gibi gözlerini kırptı. "Bunun hile olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Cevap vermedim. Yavaşça, kasıtlı olarak öne doğru adım attım ve ökse otunu pantolonunun fermuarının hemen üzerine sarkıtana kadar indirdim.

Easton tamamen hareketsiz kaldı. "Nat..."

"Bana meydan okudun, değil mi?" dedim yumuşak bir sesle, alaycı bir şekilde bir kaşımı kaldırarak. "Hâlâ korktuğumu mu düşünüyorsun?"

Easton'ın nefesi kesildi. Her zamanki kendini beğenmiş gülümsemesi bir an için kayboldu, yerine daha karanlık, daha saygılı bir ifade geldi. "Tamam,"

diye boğuk bir sesle söyledi, sesi birden kısılmıştı. "Anlaşıldı."

"Güzel," diye fısıldadım, kelime çıplak ten üzerinde parmak ucuyla okşama gibi aramızda süzüldü.

Onun önünde zarifçe dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmadan, ökse otu hala parmaklarımın arasında sallanıyordu... bir taç ya da bir meydan okuma ya da her ikisi gibi tutuyordum. Bakışları beni aşağıya kadar takip etti ve kirpiklerimin arasından ona baktığımda, içindeki bir şey gerildi.

"Nat," dedi sessizce, sanki beni taparcasına sevmeli mi, yoksa ayağa kaldırıp duvarlar yıkılana kadar öpmeli mi bilemiyormuş gibi.

"Şşş." Parmağımı beline bastırdım, sesim hafif ve alaycıydı. "Tabii tüm düğün konuklarının köşeyi dönüp gelip geleneği ne kadar ciddiye aldığımızı görmelerini istemiyorsan."

Nefesi hızlandı ve ben cesurca uzanıp pantolonunu açarken içimi bir güç dalgası kapladı. Bakışları benimkilere saplanmıştı, şaşkın bir arzu ile doluydu.

"Siktir," diye fısıldadı sertçe, ben ona dokunmadan önce bile güzelce mahvolmuş gibi ses çıkardı.

Onu pantolonundan kurtardım, parmaklarımın altında çoktan sertleşmiş ve zonkluyordu. Keskin bir nefes aldı, avucunu duvara dayadı.

"İnanılmazsın," diye inledi yumuşak bir sesle, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan.

Eğildim, dudaklarım onun ucuna zar zor değdi, yumuşakça alay ettim. "Bunu sen başlattın."

Kalçaları istemsizce seğirdi. "O zaman bitir."

Kötü bir şekilde sııttım ve onu dudaklarımın arasına tamamen kaydırarak, tek bir yumuşak hareketle ağzımın derinliklerine aldım. İnlemesini bastırdı, karnındaki kaslar gözle görülür şekilde gerildi.

Parmakları saçlarıma kaydı, hafifçe tuttu, sessiz bir yalvarış gibi. Sesi boğuk ve kısık bir şekilde mırıldandı, "Lanet olsun, ağzın çok iyi hissettiriyor."

Onun etrafında mırıldandım, tüm vücudunun titremesini tadını çıkararak, dilim onun uzunluğu boyunca ustaca kaydı. Yavaşça, kasıtlı olarak hareket ettim, her düzensiz nefesi, dudaklarından çıkan her fısıltı küfürün tadını çıkardım.

"İşte böyle," diye yumuşak bir sesle beni teşvik etti, beni nazikçe yönlendirerek. "Beni kızdırmayı seviyorsun, değil mi? Beni delirtiyorsun."

Yavaşça geri çekildim, onu elimde tutarak, alçaltılmış kirpiklerimden ona baktım. "Senin işkence hayranı olduğunu hatırlıyorum."

Keskin bir nefes verdi, çenesini sıktı. "Tehlikeli oyunlar oynuyorsun, Trouble."

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorum," diye kendinden emin bir şekilde fısıldadım, dilimi onun penisi boyunca kaydırarak onu tekrar ileri doğru sıçratarak. "Bütün hafta bunu düşündüm. Ağzımda ne kadar iyi hissedeceğini."

"Siktir," diye boğuk bir sesle söyledi, gözleri kararmış ve kararmış, göğsü inip kalkıyordu. "Böyle konuşmaya devam edersen, dayanamayacağım."

Zafer kazanmış gibi gülümsedim. "Belki de dayanmanı istemiyorum."

Yumuşak bir inilti çıkardı, eli saçlarımı sıkıca kavradı. "Çok ahlaksızsın Nat. Böyle çok mükemmel görünüyorsun."

Onu tekrar derinlemesine aldım, hızımı artırdım, sessiz kalmaya çalışırken verdiği mücadeleyi sevdim. Elim ve ağzım birlikte çalıştı, her vuruşumda, dilimin her kayışında, her dokunuşumda ve her alayımda onu uçurumun kenarına itti.

Easton'ın nefesi sertleşti, düzensizleşti. "Aynen öyle, bebeğim," diye fısıldadı, bakışları benimkilere kilitlendi. "Aynen öyle. Lanet olsun, beni bu koridorda boşaltacaksın."

Onu cesaretlendirmek için yumuşakça inledim, kontrolünü kaybetmesini hissetmek için çaresizce. Kollarını sıkılaştırdı, kalçaları çaresizce hareket etti.

"İstediğin bu mu?" diye sordu, sesi gergindi. "Arkadaşlarımız hemen köşedeyken beni yutmak mı?"

Dudaklarım şişmiş, yanaklarım kızarmış halde, kasıtlı olarak ona baktım. "Tamamen kontrolünü kaybetmeni istiyorum. Tam burada, tam şimdi. Ver bana, Easton."

Gözleri karardı, ham bir arzuyla doldu. Kendini tekrar ağzıma yönlendirdi, kalçaları öne doğru kaydı, boşalmasını kovaladı.

"Her damlasını yutacaksın, değil mi tatlım?" diye sordu, dikkatlice iterek, sesi gergin. "Bu konuda her zaman çok iyidindin."

Onu daha derine aldım, hevesle inleyerek, tırnaklarımla uyluklarına hafifçe kazıyarak, sessizce yalvararak. Nefesi düzensizleşti, vücudu titriyordu.

"Siktir, Nat... Çok yaklaştım..."

Hızımı artırdım, dilim dönüyordu, dudaklarım onun etrafında sıkılaşıyordu. Çaresizce kıvrandı, başı duvara yaslandı.

"Geliyorum," dişlerini sıkarak tısladı. "Siktir. Siktir.

Siktir."

Easton'ın boşalması onu paramparça etti, vücudu gerildi, eli neredeyse çaresizce saçımı kavradı. Hevesle yuttum, dudaklarından dökülen her inilti, her kesik, nefessiz küfür, sanki onun içindeki kutsal ve gizli bir şeyi açığa çıkarmışım gibi hissettirdi.

Sonunda duvara yaslanıp, kemiksiz ve harap bir halde, göğsü sert ve düzensiz nefeslerle inip kalkarken, ben yavaşça geri çekildim. Dudaklarım kendini beğenmiş küçük bir gülümsemeye kıvrıldı, onu temizlemek için yalarken, bakışlarım onun bakışlarıyla buluştu. Gözleri ağır ve sersemlemişti, sanki beynindeki tüm mantıklı düşünceleri silmişim gibi.

"Hala ökse otundan korktuğumu mu düşünüyorsun?" diye fısıldadım, sesim şakacı ve tatlı bir şekilde kendini beğenmiş bir tondaydı.

O, tüm vücudu hala hafifçe titreyerek, boğuk bir kahkaha attı. "Yani..." dedi, elini yüzünden aşağıya doğru geçirip yanına indirdi. "Sen tehlikelisin. Ruh çalan türden tehlikelisin."

Yavaşça kalktım, geri adım atarken abartılı bir kayıtsızlıkla kıyafetlerimi düzelttim ve onun nefesini toplayabilmesi için sessizliği yeterince uzattım. "Rica ederim."

Easton zorlukla kendini toparladı, pantolonunun fermuarını çekti, gözleri kahkaha ve kalan ateşle parlıyordu. "Seni kesinlikle hafife almışım."

Karşı duvara rahatça yaslandım, kollarımı kavuşturup kaşımı kaldırdım. "Belki bir daha aynı hatayı yapmazsın."

Easton, ben bu anın tadını çıkarmayı bitiremeden harekete geçti, hazırlıklı olmadığım bir fırtına gibi benim alanıma girdi... sessiz, kendinden emin, tüm ateşi ve zar zor dizginlenmiş açlığıyla.

Bir eli başımın yanındaki duvara vurdu, diğeri kalçamı kavradı, parmakları beni nefes nefese bırakacak kadar sıkıydı. Beni sahiplenir gibi, kimsenin görmesini umursamadan... sanki görmelerini istiyormuş gibi beni hapsetti.

Ondan yayılan gücü hissedebiliyordum, yoğun ve manyetik, vücudu yaydığı ısı bacaklarımı titretip cildimi beklentiyle gerginleştiriyordu.

Nefesi kulağıma sertçe çarptı, gömleğine yapışmış nane ve çam kokusu hafifçe hissediliyordu, ama beni saran oydu. Seks ve gerginliğin kokusu ve yüzeyin hemen altında müstehcen bir şeyin vaadi.

Nabzım hızlandı.

"Farkındasın," diye mırıldandı, sesi karanlık ve yıkılmıştı, "bir dahaki sefere seni yalnız yakaladığımda, seni yayacak ve titretmeye başlayacağım - o kadar derin, o kadar yavaş, o kadar lanet olasıca kapsamlı ki - benim adım dışında her şeyi unutacaksın."

Ağzı boğazımın çizgisini aşağı doğru sürükledi, yanacak kadar yavaş. "Tekrar tekrar... tek hatırladığın kelime bu olana kadar."

Sözler yıldırım gibi içimi delip geçti ve ben nefesimi tuttum, bedenim durdurmayı düşünmeden çoktan tepki vermişti. Parmaklarım yanlarımda seğirdi. Dizlerim yine haince titremeye başladı.

"Sözler, sözler," diye fısıldadım, küstahlık yapmaya çalışarak, ama sesim istediğimden biraz daha nefes nefese çıktı.

Bakışları benimkilere saplanmıştı, aç bir beklentiyle doluydu. "Beni baştan çıkarmaya devam et, Nat. Ne olacağını gör."

Cevap veremeden, ona eriyip tekrar öpmeden ya da onu süite geri sürüklemekten önce, koridordan ayak sesleri geldi, ardından da kız kardeşimin eşsiz sesi.

"Çocuklar?" diye seslendi Paige, neşeli ve farkında olmadan. "Bizi mi saklanıyorsunuz?"

Donakaldık. Keskin bir nefes aldım. Easton'ın ağzı, üzgün olmadığını gösteren bir sırtışıyla seğirdi.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve telaşla ökse otunu koridora attım.

Yine eğildi ve ağzımın köşesine masum bir öpücük kondurdu. "Hayır," dedi sinir bozucu derecede sakın bir sesle. "Sadece... biraz hava alıyorum."

"Nefes nefese gibisin," dedi, sesinde şüphe ve abla gibi "sana söylemiştim" havası vardı.

"Sadece ökse otu geleneklerini tartışıyorduk!" Easton, az önce koridorda çok skandal bir oral seks anı yaşamış biri için fazla sakın bir sesle cevap verdi. Sesi, saklayacak *hiçbir şeyi* yokmuş gibi çınlıyordu. Ve bana attığı o sırtış? Kötüydü. Kesinlikle kötüydü. Gözleri, sanki her şey *tam* da planlandığı gibi gitmiş gibi zaferle parlıyordu.

Ona, muhtemelen saçlarını ateşe verecek bir bakış attım. "Sen imkansızsın."

"Ve sen bunu seviyorsun," diye fısıldadı, sanki ne yaptığını tam olarak bilmiyormuş gibi eğilerek. Dudakları yine benimkilere değdi - yumuşak, hızlı, çılginca hassas.

Kalbim sinir bozucu bir şekilde takla attı, dizlerim yine biraz ihanet etti. "Bizi yakalatacaksın," diye tısladım, çünkü açıkça burada mantığın sesi olan *biri* olmalıydı ve bu, gözlerinde hala oral seks sonrası parıltısı olan adam olmayacaktı.

"Biliyorum," diye mırıldandı, skandal tehdidinden açıkça hoşnut. "Eğlenceli değil mi?"

Sanki biz tatil partisine giden iki masum insanmışız gibi elimi tuttu, yeni öpüşen kaçaklar *değilmişiz gibi*. Parmakları benimkileri sıcak ve sabit bir şekilde kavradı ve beni nazıkçe koridora doğru çekti.

Gözlerimi devirdim, yanaklarım hala yanıyordu ve isteksizce onun beni çekmesine izin verdim.

Köşeyi dönüp insanların kahvaltısı yaptığı yemek alanına girdiğimizde, Paige'in gözleri hemen bize odaklandı. Kaşları kalktı. "İkiniz şüpheli bir şekilde mutlu görünüyorsunuz."

"Ökse otu," dedi Easton masumca, muhtemelen üç park cezası ve liseyken aldığı cezaların yarısından kurtulmasını sağlayan ve onu ünlü bir Hollywood yıldızı yapan gülümsemesini göstererek. "Sezonu neşeli hale getirir."

Her şeyi inkar etmek için ağzımı açtım, ama poker suratımın kalmadığını fark edince hemen kapattım. Hiç kalmamıştı. Sıfır. Yanaklarım hala kızarıktı, dudaklarım muhtemelen öpücükten şişmişti ve saçlarımın sanki biri elini geçirmiş gibi görüldüğünden yüzde doksan emindim. Çünkü biri geçirmişti.

"Mm-hmm," dedi Paige, tam bir adli inceleme yapıyormuş gibi gözlerini kısarak. "Anlıyorum."

Kurabiye tepsisiyle meşgul oldum, ağzım hala Easton'ı hatırladığı için tadını alamayacağım kar adam şeklindeki bir kurabiyeyi aldım.

O eğilip kulağıma fısıldadı, "Bu senin 'masum görünmeye çalışırken' yaptığın yüz. Çok sevimli. Ama çok bariz."

Ona keskin bir dirsek darbesiyle karnına vurdum, bu da onu sadece kıkırdamasına neden oldu.

Ama içimi kaplayan utanç duygusuna, her içgüdümlüğün bunun tehlikeli bir durum olduğunu haykırmasına rağmen, damarlarımda hala dans eden heyecanı inkar edemedim. Dokunduğu yerlerde cildimin karıncalanması. Gülümsemesinin kaburgalarımın altında bir yere yerleşip oradan ayrılmaması.

Her pervasız, skandal dolu saniyeye değmişti.

Ve gözlerindeki zafer dolu ışıltıya bakılırsa, o da bunun farkındaydı.

Aptal.

Onu özlemiştim.

Ve sorun da buydu. Çünkü

onu özlemek...

Yeniden ona aşık olmak gibi hissettirmeye başlamıştı.

BÖLÜM 16

NATALIE

Ben: SOS. Trajik bir haberim var. Hemen çikolata gönder.

Casey: Telefonunu yine buzlukta mı unuttun?

Ben: O bir kez oldu!

Riley: İki kez. Neyse, anlat bakalım.

Ben: Korkarım tehlikeli bir hastalığa yakalandım.

Ben: Belirtiler: hızlı nabız, duygusal hassasiyet, hafif mide bulantısı.

Ben: WebMD ölümün yakın olduğunu söylüyor.

Casey: ...

Riley: Tanıdık geliyor...

Ben: Bu aşk, çocuklar. Sanırım aşık oluyorum. Yardım gönderin.

Riley: KİMLE EASTON'LA MI??? 🤔💖

Casey: Sonunda. Bilmiyormuş gibi davranmaktan yoruldum.

Ben: Nereden biliyorsun? Burada bile değilsin.

Casey: Bunun gerçek bir soru olduğuna inanamıyorum.

Riley: Aslında bu çok aşağılayıcı.

Ben: Kes sesini. Bu ciddi bir konu. Ben duygular için kaydolmadım. Yakışıklı erkekler ve zevkli tatil kaçamakları için kaydoldum.

Casey: Ah, arıza yapıyor.

Ben: Yemin ederim ki... o gülümsediğinde göğsüm ağrıyor. Bu normal olamaz, değil mi?

Riley: Normal değil, ama sana çok yakışıyor. Bekle, Easton hala bize bahsettiğin o kazakları giyiyor mu? Bu semptomları açıklayabilir.

Ben: Evet. Ve beynimin garip şeyler yapmasına neden oluyor. Ve vajinamın da.

Riley: Natalie'nin bağımsızlığı, iyi bir yolculuktu.

Casey: Tamam, cidden, neden aşk bir trajediymiş gibi davranıyorsun?

Ben: Çünkü öyle? Merhaba, hiç romantik komedi izledin mi? Her zaman biri ağlar, genellikle ben.

Casey: Evet, ama bu gerçek hayat... Easton'ın filmlerinden biri değil.

Ben: Gerçek hayat daha kötü. İnsanlar gider. Duygular değişir. Tamamen güvenli bir şey değil.

Riley: Easton sıradan biri değil ki. O senin sevdiğin biri.

Ben: Bunu bilemezsin.

Casey: Nat. Bir saniye gerçekçi ol. Neden aşık olmak istemiyorsun?

Ben: Çünkü aşık olursam... Ya o beni yakalamazsa?

Riley: Ya yakalarsa?

Casey: Belki de düşmeyi düşünmeyi bırakıp, inişi düşünmenin zamanı gelmiştir.

Ben: Tamam, peki, Yoda.

Riley: Cidden, sen mutluluğu hak ediyorsun. Seni korkutsa bile.

Ben: Vay canına. Santa'nın adını taşıyan bir grup sohbetinde bana duygularımı yaşattığın için teşekkürler.

Casey: Bu arada, grup adını "Noel Baba'nın Yan Kızları" olarak değiştirmeyi onaylamadık. Parker neredeyse kalp krizi geçirecekti geçiriyordu.

Ben: Sonra da bu isimle coştun, değil mi? Öyleyse, rica ederim.

Riley: ...

Casey: Git Easton'ı öp ve ondan hoşlandığını söyle.

Riley: Ve fotoğraflarını gönder, yoksa olmamış sayılır.

Ben: İkinizi de nefret ediyorum. Sizi seviyorum. Ama aynı zamanda nefret ediyorum.

Casey: "Seviyorum" dedi! Bu bir Noel mucizesi!

Ben: Beni utandırıyor sun, Case-face.

Riley: Easton'ı öpüşürken eğlenmene bak!

Casey: Süveterine selamımızı söyle.

Ben: SONSUZA DEK HOŞÇAKALIN.

Buzun üzerine adımımı attığım anda, hayatımda korkunç bir karar verdiğimi anladım.

Spotify senin şarkını çaldığı için saat ikiye doğru yanlışlıkla eski sevgiline mesaj attığın ve birdenbire sınırlarını unuttuğun türden bir karar değildi. Ya da benzin istasyonundan suşi sipariş edip sonraki on iki saati banyo zemininde ruhani bir deneyim yaşayarak geçirdiğin türden bir karar da değildi.

Evet. Bu iki şey de başıma gelmişti. Hayır, ikisinden de gurur duymuyordum.

Bu daha kötüydü. Bu, tüm vücudumu saran bir pişmanlıktı. Varoluşsal bir kriz pişmanlığı. Beyninizin *görevi iptal et diye* bağırdığı, ayaklarınızın zıt yönler e kaydığı ve onurunuzun, okyanustaki Jack ve Rose'un paylaşmak istemediği aptal kapısı gibi korkuluğa tutunduğu türden bir pişmanlık.

"Bunun düğün öncesi bir etkinlik olduğundan ve gelin tarafını azaltmak için gizli bir komplo olmadığından emin miyiz?" diye sordum, kendimi toplamaya çalışırken kollarımı havada çevirerek, bu da beni yoga yapmaya çalışan sarhoş bir korkuluk gibi gösterdi.

"Teknik olarak," dedi Ellie, elinde elma şarabı ile bir buz balerini gibi yanımdan kayarak geçerek. "Paige buna 'şenlikli bağ kurma' dedi. Yani temel olarak, evet."

"Harika," diye mırıldandım. "Bağ kurmayı severim. Bunun için uyluk kemiğimi kırmak için sabırsızlanıyorum."

Paten pisti, B&B'nin hemen aşağısında kurulan geçici bir kış harikalar diyarıydı. Peri ışıkları başımızın üzerinde

karışık döngüler halinde asılmıştı ve sanki bir tatil kar küresi içinde sıkışmışız gibi buzun üzerine yumuşak, büyülü bir ışık yayıyordu. Yan taraftaki bir satıcı arabası, nane likörü katılmış sıcak çikolata servis ederek Tanrı'nın işini yapıyordu ve birisi, Noel klasiklerini ve nedense Céline Dion'un "All By Myself" şarkısını karıştırarak DJ'lik yapma cüretini göstermişti.

Şikayet ettiğimden değil. Dizlerim o kadar titriyordu ki, zihinsel olarak onun yüksek notalarına tutunarak destek almak dışında hiçbir şey yapamıyordum.

Etrafımdaki diğer düğün konukları, sanki patenle doğmuşlar gibi kayıyorlardı; gülüyor, dönüyor, el ele tutuşuyorlardı. Bu arada ben, Bambi'nin kaygısı, likör kokan nefesi ve kış sporlarına karşı hafif bir intikam duygusu olsaydı, duvar boyunca Bambi gibi yavaşça ilerliyordum.

Küçük bir merhamet mi? Easton henüz gelmemiştir.

Gecikmişti — menajeriyle son dakika görüşmesi varmış. Görünüşe göre, yeni bir proje hızla ilerliyordu ve grup buz pistine gitmeden önce ayrılması gerekmişti.

Bu sorun değildi.

Gerçekten.

Hiç sorun değildi.

Aslında, bu bana, o gelip benim çırpınışlarımı görmeden önce, yaralı bir pelikan gibi kaymamayı öğrenmek için zaman kazandırdı.

Ya da — bilmiyorum — inandırıcı bir sakatlık numarası yapıp, gecenin geri kalanını schnapps katılmış kakao içerek ve insan ayak bileğinin kırılğanlığı hakkında dramatik bir şekilde iç çekerek geçirebilirdim.

Bu da sağlam bir plandı.

En iyi kısmı neydi? Kaosun düğün konuklarıyla sınırlı kalması için tüm pist o gece kiralanmıştı. Bu da, paparazzilerin ve daha da iyisi, ünlü eski erkek arkadaşımın önünde düşüşümü izlemeye gelen rastgele hayranların olmayacağı anlamına geliyordu.

Eski.

Doğru.

Kafamda ona öyle seslenmeye devam ettim, ama... o son zamanlarda pek eski *sevgili gibi davran*mıyordu.

son zamanlarda eski sevgili gibi hissetmiyordu.

Bana bakışları öyle değildi.

Kalbim, sanki tek bir atışı bile kaçırmamışız gibi davranmaya devam ediyordu.

Ugh.

Zihnimde, kenara çekilip "zarif bir şekilde emekliye ayrılmak" için ne kadar süre kaymam gerektiğini hesaplarken duydum.

O ses.

Alçak. Kendini beğenmiş. Biriye kasten vücut kontrolü yapmak istememe neden olacak kadar yaramazlık içeren.

"Hey, Trouble."

Olamaz.

Dönmedim. Dönmememe *gerek* yoktu. Easton Maddox pistte görüldüğü anda tüm kan dolaşımım onu tanıdı. Sanki hormonlarım yüksek alarmdaydı. *Kırmızı alarm: pantolon düşürücü geliyor.*

"Harika," diye mırıldandım. "Tam da zamansız ölümümü izlemek için zamanında geldin."

O, bu kadar buz için fazla sıcak bir sesle güldü. "Burada gerçekten çok başarılı görünüyorsun."

"İyi gidiyorum," dedim savunmacı bir tavırla, tam da sol ayağım beni terk etmek istercesine kayarken. Kendimi zar zor korkuluğa tutundum. "Bunların hepsi rutinin bir parçası."

"Anladım."

Neredeyse yine düşüyordum — çırpınıyor, sallanıyor, bir ayak bileğim dramatik bir şekilde içe dönüyordu — ve birdenbire dünya çapında bir patenciymiş gibi davranmak çok fazla çaba gerektiriyor gibi geldi.

"Aslında yeni bir çift bacağa ihtiyacım var," diye itiraf ettim, korkuluğa tutunarak ve bir bebek zürafa gibi sallanarak. "İkimiz de biliyoruz ki, birçok şeyde çok iyiyim... ama bu görünüşe göre onlardan biri değil. Bana sorarsan, bu Lincoln Daniels'ı daha da seksi yapıyor."

Easton gözlerini bana çevirdi, çenesi hafifçe gerildi. Göğsünün derinliklerinden yumuşak, açıkça anlaşılır bir hırıltı geldi.

Kıskançlık. Oh, bundan nefret ediyordu. Ama tek kelime etmedi.

Çünkü Kuzey Amerika'daki her sıcakkanlı insan Lincoln Daniels'ın seksi *olduğunu* biliyordu. Bu, yerçekimi ya da Mariah Carey'nin Noel'e sahip olması gibi evrensel bir gerçektir.

Bunun yerine, Easton sessizce paltosunu çıkardı, en yakın bankta oturdu ve karnımı burkan sessiz ve verimli bir beceriyle patenlerinin bağcıklarını bağlamaya başladı. Bu da bana, ne yazık ki, onunla ilgili gerçekten korkunç bir şeyi hatırlattı.

O *harika* bir patencydi.

Sadece iyi değil. *Aptalca* iyi. İpek gibi pürüzsüz, "Disney on Ice" prodüksiyonunda rol alabilecek kadar iyi.

Piste çıktı ve bu konuda hiç de kibirli olmaması gereken bir adamın zarafetiyle kısa bir mesafe kayd. "Merak etme," dedi omzunun üzerinden, sanki yün zırhlı bir şövalyeymiş gibi. "Artık ben varım."

"Harika," diye mırıldandım, ölüme hazırlanarak. "Ben omzuna yaslanıp ağlarken beni gelin gibi pistte taşıyacak mısın?"

Gerçekten bunu düşünüyor gibi bana bir bakış attı. "Yapabilirim. Ama ikimiz de biliyoruz ki gururun buna dayanamayabilir."

"Aslında, bir shot schnapps içip bunu kabul ettiğim anda gururum zaten yok oldu."

Hızlı ve akıcı bir şekilde bana doğru kayd ve lanet olası bir Disney prensi gibi iki elini uzattı. "Buraya gel."

Gergin bir şekilde etrafa baktım. Paige'in müstakbel kayınvalidesi ve kayınpederi ısıtıcı başında elma şarabı içiyorlardı. Annem uzak bir köşede rahiple sohbet ediyordu. MeMaw, DJ'i trap ritmi üzerine "*Noel Arifesi*"ni dramatik bir şekilde okumasına izin vermesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Zaten mikrofonu elinde tutuyordu. Durum böyleydi.

Ve en az beş kişi, Easton'a sanki film ekranından çıkmış gibi bakıyordu. Çünkü, teknik olarak, öyle *olmuştu*.

"Hayır."

"Nat."

"Hayatımı önemsiyorum," dedim, yarım adım geri çekilip, sanki duvardan geçip kaçabilecekmişim gibi kendimi duvara daha da sıkıca bastırdım.

"Hadi," dedi, sesi artık daha yumuşaktı. Daha az alaycıydı. "Sadece bana güven."

Ugh. Onun böyle yapmasından nefret ediyordum... çekiciliğini samimiyete indirgediğinde. Bu çok etkileyiciydi. Sanki aptal, çırpınan kalbime doğrudan nişan almış bir ısı güdümlü füze gibiydi.

Ellerine baktım. Sıcak görünüyorlardı. Güvenli. *Aldatıcı*. Çok uzun bir süre bekledikten sonra, iç geçirdim ve ellerimi onun ellerine koydum.

Hemen pişman oldum.

Anında kelebekler.

"Bu konuda bu kadar iyi olduğun için senden nefret ediyorum," diye mırıldandım, o beni nazıkçe kendine doğru çekip duvardan uzaklaştırırken.

"Hayır, sevmiyorsun," dedi, sanki bir sırrı varmış ve o sır benmişim gibi gülümseyerek. "Beni seviyorsun."

Kalbim o kelimeyle bir sıçrama yaptı. O kelime.

Ama soğukkanlı davrandım. Her zaman soğukkanlı davranırdım.

"Seni tolere ediyorum," dedim rahat bir şekilde. "Seni sevgiyle tolere ediyorum."

"Bu tehlikeli bir sevgi seviyesi, Trouble," diye mırıldandı *beni döndürerek*, sanki ben kiralık patenlerle panik atak geçiren bir insan değilmişim gibi. "Kibirlenme."

Kabarık montlu bir çocukla neredeyse çarpışırken çok onursuz bir çığlık attım, ama Easton beni yakaladı. Tabii ki yakaladı. Elleri belimi kavradı ve beni anında yere indirdi.

"Tamam," diye nefes nefese kaldım. "Sen iyisin. Tam olarak nasıl bu kadar iyisin?"

"Bu şehre taşınmadan önce beş yıl hokey oynadım," dedi. "Ayrıca, birçok gizli yeteneği olan bir adamım."

"Hokey oynadığını nasıl bilmiyordum?" diye sordum, bu konunun hiç gündeme gelip gelmediğini düşünmeye çalışarak.

"Senin hakkında her şeyi öğrenmekle o kadar meşguldüm ki, sana kendim hakkında her şeyi anlatmaya vakit bulamadım," dedi göz kırparak.

Ama nedense bu düşünce içime sinmedi. Ve beni çok fazla düşündürdü.

Onun beni pistte gezdirmesine izin verdim, arızalı bir Roomba gibi görünmemeye çalışarak. Her tökezlediğimde beni yakaladı. Her küfrettiğimde, yumuşak bir şekilde güldü ve harika gittiğimi söyledi.

Ve bundan nefret ettim.
Onun bu kadar iyi
hissetmesinden nefret
ettim. *Bunun* bu kadar iyi
hissettirmesinden nefret
ettim.

Sanki hala birbirimize uyuyorduk. Sanki kalp kırıklığı, mesafe ve zaman tarafından parçalanmamış, yeniden şekillendirilmemiştik. Sanki bir süredir melodiyi duymamış olsak da, hala aynı şarkının aynı notalarından oluşuyorduk.

"Biliyor musun," dedi, sesi daha da alçaldı, omurgamı saran bir ses tonuyla, "sen düşündüğünden daha iyisin."

Şüpheyle kaşlarımı kaldırdım, yakındaki bir nedimeye çarpmamaya odaklandım. "Paten kaymada mı?"

Kafasını salladı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

"Gitmene izin vermekte
bırakmada."

Ona göz kırptım, kalbim bir, iki kez, çok yüksek sesle
"Beni şu anda ayakta tutan birinden cesur bir gözlem."

"Yine de," diye mırıldandı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan,
"benden uzaklaşmıyorsun."

Gözlerimi devirdim, göğsümdeki çarpıntıyı gizlemek için.
"Üşüyorum, çaresizim ve biraz sarhoşum. Bu tamamen hayatta kalma içgüdüsü."

"Elbette öyledir," dedi, sanki benim geçmişteki, şimdiki ve henüz tam olarak olamadığım halimin her versiyonunu bilen bir gülümsemeyle.

Bizi pistin ortasında yavaşça durdurdu. Yukarıdaki ışıklar altın ve yumuşak beyaz renkte parılıyordu, sanki biri sadece bizim için geceye bir galaksi asmış gibiydi. Hoparlörlerden müzik geliyordu —yavaş bir şarkı, sıcak ve melodik, Aralık ayında her zaman daha çok etkileyen türden bir şarkı.

Elini uzattı ve yüzümden bir saç telini çekti, parmak uçları şakağımı, yanağımı okşadı. Dokunuşu hafif ve saygılıydı. Sanki o anın kaybolmasından korkuyormuş gibi.

"Ne dilediğimi biliyor musun?" diye sordu, sesi şimdi daha sessizdi.

Neredeyse dikkatliydi.

Boğazım düğümlenerek ona baktım. "Ne?"

"Benden bu kadar korkmamamı diliyorum."

Gözlerimi kırdım. Bu sözler, tüm şüphelerimin olduğu yere, garip bir hassasiyetle isabet etti.

"Senden korkmuyorum."

"Korkuyorsun," dedi suçlamadan. Sadece gerçeği söyledi. "Büyük, dramatik bir şekilde değil. Ama küçük, sessiz bir şekilde. Ben gerçeğe çok yaklaştığımda her seferinde irkiliyorsun."

Gerginlik artmadan önce onu gülerek geçiştirmeye çalıştım. "Bu gece çok kendinden eminsin."

Ama gülümsemedi. Şaka yapmadı.

"Seninle doluyum," dedi basitçe. "Sevdiğim tüm hallerinle. Yıldızların altında kamyonetin kasasında oturan kızla. Şu anda karşımda duran kadınla. Hepsiyle. Seni yanımda taşıdım. Ve hiçbir yere gitmiyorum, Nat. Ne kadar duvar örersen ör.

Nefesim göğsümde sıkışmış gibiydi, çıkamıyordu. Bir şey söylemek istedim. Ona yanıldığını ya da haklı olduğunu söylemek istedim,

ya da bana öyle baktığında artık neyin ne olduğunu bilmediğimi söylemek istedim. Ama kelimeler, kalp atışlarımla dokunmaya cesaret edemediğim anılarımin arasındaki boşlukta bir yerde takılı kaldı.

Aramızdaki sessizliği, hak ettiği yeri işgal etmesi için bıraktı. Sonra, küçük bir gülümsemeyle, bana tekrar elini uzattı.

"Bir tur daha?"

Konuşursam, göğsümde çiçek açan duyguların buzun üzerine döküleceğinden korktuğum için başımı salladım.

Bu sefer tereddüt etmeden ona yaslandım.

Bana rehberlik etmesine izin verdim.

Kaymanın ritmi, müziğin uğultusu, ışıkların parıltısı her şeyi bulanıklaştırsın. Geçmiş, geleceği, bunu tekrar mahvedebileceğimiz binlerce yolu.

Çünkü şu anda korkmak istemiyordum.

Sadece bunu istiyordum: elinde benim elimdeki sabit nabızı, yanımdaki sıcaklığı, buzun üzerinde kayan bıçakların yumuşak sesi ve henüz bozulmamış bir şeyin vaadi.

Ve bir tur boyunca, bunun yeterli olmasına izin verdim.

BÖLÜM 17

NATALIE

"Pekala, patenciler ve gelecekteki acil servis hastaları!" Paige, pistin ortasından, bir meşale gibi bir termos kaldırarak bağırды. "Resmi düşün öncesi İçki Olimpiyatları: Kış Ölümü Sürümü'ne kimler hazır?"

"Olamaz," diye mırıldandım, Easton'ın kolunu tutarak. "Bu, dünyadaki son gecem gibi geliyor."

"Bu bir şenlik," dedi Easton, omuz silkerek sırıtarak. "Ayrıca, daha kötüsünü de atlattık. Üçüncü sınıftaki zencefilli rom shotlarını hatırlıyor musun?"

"Zar zor," diye mırıldandım. "O gece Noel Baba'nın arabasına binerken gördüm ve günahlarımı itiraf etmeye çalıştım."

Easton başını geriye attı ve güldü. Yüksek sesle. Rahatsız edici bir şekilde. Güzel bir şekilde. Ve sonra, benim onayımı veya genel olarak kendimi koruma içgüdümü beklemeden, beni buz pistinin ortasında toplanan ve giderek büyüyen insan çemberine doğru çekti.

"Hadi, ortak. Bu amatörlerle nasıl yapıldığını gösterelim."

"Anlamadım?" Direnerek, topuklarımı, yani bıçaklarımı yere bastırdım. "Kim demiş biz ortak olduğumuzu?"

Bana o bakışı attı. Easton Maddox'un bakışı, yaklaşık yüzde kırk meydan okuma, yüzde altmış kendini beğenmiş sevgi ve yüzde yüz bela içeren bakışı.

"Nat," dedi, sanki basit bir gerçeği belirtir gibi. "Biz *her zaman* partneriz."

Gözlerimi o kadar sert çevirdim ki neredeyse boynum incinecekti, ama tamam. Adam haklıydı. MadNat takımı — ya da Eastalie, sınıf arkadaşlarımızdan hangisinin lise defterlerinde bizim hakkımızda fan kurgu yazdığına bağlı olarak — uzun ve efsanevi bir rekabet zaferi mirasına sahipti.

Ve daha da uzun bir şüpheli kararlar geçmişti.

Veil giyen nedimeler, flanel giysili damatlar ve en az bir tane, buz pistine çıkmaya cesaret edilmiş ve şimdi bu ana gelmelerine neden olan her hayat seçiminden derin pişmanlık duyan yaşlı bir akraba ile kaos sarmalına dönüşen çembere katıldık.

Paige, müstakbel gelinin ışıltısıyla görkemli ve biraz da sendeleyen bir şekilde, hokey kaskının üstüne bantlanmış parlak beyaz bir duvak takıyordu. Dürüst olmak gerekirse? Dahice. Gelinin düğün öncesi bir beyin sarsıntısı geçirmesi ideal olmazdı. Belki benim de bir tane lazımdı.

Buzun diğer tarafında, MeMaw göz kamaştırıcı bir termosdan agresif bir şekilde yudumlarırken, düğün paten gecesi yerine futbol maçı öncesi gibi "Hadi bakalım!" diye bağııyordu. Bir başka konuk ise, kesinlikle beceri seviyesini ve alkol toleransını aşan bir pirouette yapmaya çalışırken DJ kabinine çarpıyordu.

"Tamam!" diye bağırdı Jordan — ya da belki Tommy'ydi, şişme ceket ve bira atkısı kombinasyonuyla ayırt etmek zordu — kesinlikle kullanmaya yetkisi olmayan bir megafonla merkeze doğru kayarken. "Kurallar şöyle. Ben bir meydan okuma söyleyeceğim. Başaramazsanız, takımınız içer. Başarırsanız, içecek başka bir takım seçersiniz. İerken düşen olursa, *herkes* içer. Ve içmekten kastım, bir dikişte içmek. Size verilen matara ile. Anladınız mı?"

Sessizlik.

Sonra: *KULAKLARI SAĞIR EDEN TEZAHÜRATLAR.*

Elimi alnıma vurdum. "Bu, Bobby Joe'nun sırtına yaprak üfleyici bağlayıp paten kayabileceğini düşündüğü zamanki gibi."

"Ah," Easton rüya gibi iç geçirdi. "Altın çağ." "Kötü kararların çağı."

"Detaylar," dedi, yorumumu önemsemeden beni başlangıç çizgisine sürükledi, sanki bu NHL'deymişiz ve Stanley Kupası'nı kazanmak üzereymişiz gibi.

"İlk görev!" diye bağırdı Jordan... Evet, şimdilik ona Jordan diye seslenmeye karar vermiştim. "Çiftler Paten Bayrak Yarışı. Sen ve partnerin bu koniden şu koniye kadar paten kaymalısınız" dedi ve şüpheli bir şekilde otoparktan çalınmış gibi görünen iki trafik konisini işaret etti

park yerinden çalınmış gibi görünen iki trafik konisini işaret etti — "birbirinizin ellerini bırakmadan kaymalısınız. Eğer bırakırsanız veya düşerseniz, içersiniz. Kazanırsanız, hangi takımın içeceğini seçersiniz."

Gözlerimi kısarak Easton'a döndüm. "Senin ayak bileklerin olimpiik düzeyde. Ben ise rollerblade'lerle bebek geyik gibi duruyorum. Bu işin sonu kötü olacak."

"O zaman sıkı tutun, Trouble," dedi, göz kırparak elini uzattı. "Ben seni tutarım."

Başlangıç çizgisinde sıraya girdik. Solumuzda, Paige Levi tarafından destekleniyordu. Sağımızda, Ellie ve partneri, patenleri zıt yönlerle kayarken kimin dengesi daha iyi olduğu konusunda tartışmaya başlamışlardı bile.

"Üç! İki! Bir—BAŞLA!"

Easton başladı.

Ben... fırlamadım.

Ya da daha doğrusu, bir hız teknesi tarafından istem dışı çekilirken fırlayacakmış gibi *fırladım*.

"Easton!" diye bağırdım, şimdi iki elimle de onun elini tutuyordum. "Yavaşla! Hayatım ve onurum için direniyorum."

"Harika gidiyorsun!" diye neşeyle bağırdı, beni ileri çekerken geriye doğru kayıyordu. "İçindeki Elsa'yı ortaya çıkar!"

"Elsa'nın *sihirli güçleri* vardı, seni manyak."

Koni etrafında, cömertçe kontrollü bir spiral olarak adlandırılabilir bir şekilde kayarak dönüş turuna başladık. Ayaklarım, bir şekilde yasadışı gibi hissettiren bir şey yapıyordu, ama bir şekilde, gerçek bir mucize eseri, bitiş çizgisini dik bir şekilde ve daha da önemlisi, hala el ele tutuşarak geçtik.

Jordan düdüğünü çaldı. "KAZANANLAR: Easton ve Natalie! İçmek için bir takım seçin!"

Easton bana baktı, kendinden emin bir şekilde. "Sen karar ver, ortak."

Kötü bir şekilde sııttım ve Ellie'yi işaret ettim. "Isınma sırasında düştüğümde kıkırdadın. Adalet yerini buldu."

Ellie gösterişli bir şekilde selam verdi ve bir şampiyon gibi içkisini içti. Partneri de onu takip etti... ama kesinlikle bir şampiyon gibi değildi.

"Sonraki tur!" Jordan, soğuktan ve elma şarabından kızarmış yanaklarıyla bağırdı. "Sarhoş Charades: Buz Sürümü! Bir ortak rol yapar."

Diğeri tahmin eder. Başarısızlık, bir yudum içmek demektir. Ekstra başarısızlık, iki yudum içmek demektir."

"Tam olarak ne 'ekstra' başarısızlık sayılır?" diye sordum... çünkü belli ki öğrenemiyordum.

Jordan tereddüt etmedi. Doğrudan beni işaret etti. "Karşılık verdiğin için bir shot içeceksin."

"Ne?!"

"İki shot olsun."

İnledim ve birdenbire ortaya çıkan tepside iki shot aldım. İlki içtiğimde yüzümü buruşturdum — tekilaydı ve iyi türden değildi. Daha çok sıvı halindeki pişmanlıktı. Ama ikincisine hazırlanamadan Easton uzandı, onu aldı ve kahraman gibi içti.

Öksürdü. Kendimi biraz daha iyi hissettim. "Teşekkürler, ortak," mırıldandım.

O sıırttı ve kalbim göğsümde çılgınca bir şekilde atmaya başladı. "Ne zaman istersen."

O ortaya çıktığından beri bu şüpheli bir şekilde çok sık oluyordu.

Bunu alkole ya da kalp krizine bağladım. Onun aptal, mükemmel yüzüyle ilgili çözülmemiş duygularla ilgisi olmayan her şeye. Ve kişiliğiyle. Ve birlikte yattığımız gerçeğiyle. Ve birlikte yatmaya devam ettiğimiz gerçeğiyle.

"Nat?" Easton nazikçe sordu.

"Ha?" Gözlerimi kırptım. Görünüşe göre orada durmuş, ona aşık bir rakun gibi bakıyordum.

Yumuşak bir şekilde güldü. "Dedim ki, sen mi oynamak istersin, yoksa ben mi oynamalıyım?"

"Oh lütfen," diye alay ettim, kalan onurumu geri kazanmaya çalışarak. "Oyuncululuğunu gördüm. Çekil kenara, amatör."

Sanki onu incitmişim gibi göğsünü tuttu. "Kid's Choice Ödülü kazandım!"

Etkilenmemiş gibi davrandım. Gerçi, oynadığı her şeyi izlemiştim ve herhangi bir oyunculuk ödülünü hak eden biri varsa... o da oydu.

Ama bunu itiraf edemezdim.

"Tamam, ama sadece sevimli olduğun için," diye mırıldandı, bana küçük beyaz tahtayı uzattı ve parmaklarını benim parmaklarımın üzerinde çok *gereksiz* bir şekilde gezdirdi, kayıtlara geçsin.

Nefesimin olağan dışı bir şey yapmadığını taklit ettim. Bu, yüzsüz bir yalandı.

Sallanarak pistin ortasına gittim ve beyaz tahtayı çevirdim: PENGUIN.

Gerçekten mi? Son bir saati penguen gibi yürüyerek geçirmiştım. Bu, hedefli bir alay gibi geldi.

Kanat çıırtım. Kıpırdadım. Birkaç vahşı yaşam yetkilisini endişelendirecek yüksek tiz bir ses çıkardım.

Görünüşe göre kuş sesleri kurallara aykırı olduğu için bunun için bir atış yapmam gerekiyordu.

Easton gözlerini gözlerini gözlerini gibi bir bir bir
bir gizemli bir bulmaca çözüyordu.

"Uçamayan kuş? Kızgın kaz? Garip fok?"

Şu anda ciddi miydi? *Uçamayan kuş* ilk tahmini miydi? Daha da çırpındım.

"PENGUİN!" diye bağırdı sonunda.

Kollarımı genişçe açarak zaferle buzun üzerine düştüm.

"Doğru!" diye bağırdı Jordan. "Kazananlar kurbanlarını seçsin!"

Easton ve ben hemen Paige ve Levi'yi işaret ettik, onlar homurdandılar ama içkilerini içtiler ve ciddi bir şekilde kadeh kaldırdılar.

Gece çığlıklar ve kahkahalarla bulanıklaştı, her yeni oyun bir öncekini geride bırakırken kar taneleri aralıksız yağıyordu — İnsan Curling, "Ice, Ice, Baby" Karaoke ve Easton'ın yüzüstü kar yığınının düşmesiyle sona eren kar meleği yarışması ve MeMaw'ın "Siktir git Hollywood!" diye bağırmasıyla, onun yanına uzanıp şüpheli bir şekilde agresif bir kalça pozisyonuyla bir melek bırakması.

Ve tüm bu süreç boyunca, o benim yanımda kaldı.

Her tökezlediğimde beni yakaladı. Her ağlayana kadar güldüğümde, o da benimle birlikte güldü.

Gecenin sonunda, nefes nefese ve yanakları kızarmış bir şekilde pistin kenarına yaslanmış, eldivenlerimiz alkollü elma şarabı ile yapış yapış, dizlerimiz soğuktan ve çok fazla gülmekten titriyordu.

O da benim yanımda duvara yaslandı, omzunu omzuma dayadı. "Eski günlerdeki gibi," dedi yumuşak bir sesle.

"Sadece daha soğuk. Ve daha ıslak. Ve alkolün etkisiyle daha fazla utanç verici."

Yavaş ve sıcak bir gülümsemeyle, "Biz hep böyle iyiydik. Gülerек. Dağınık. Biraz tehlikeli."

"Kendi adına konuş. Ben bir melektim."

"Beni kızakla tepeden aşağı yarışmaya zorladın ve ikimizi de çam ağacına çarptın."

"Ve ben boynumu kırmadan önce beni yakaladın," dedim. "Yani aslında o durum çok romantikti."

İlk başta hiçbir şey söylemedi. Sadece, her şeyi silip süpüren o sessiz, kalbi burkan ifadeyle bana baktı. "Biliyor musun," dedi, sesi şimdi daha yumuşaktı, "hala benim en sevdiğim düşüş arkadaşısın."

Kalbim takıldı. Çizik bir plak gibi, her zaman acı veren kısma geri dönüyordu.

Hızla başka yere baktım, eldivenime yapışan kara yoğun bir şekilde odaklandım. Çünkü bu bir oyun olarak başlamıştı. Bir gelenek olarak. Eğlence olarak.

Bariz, sinematik bir şekilde değil... ama kalbinin birdenbire yalnız olmadığını fark ettiğinde hissettiğin o sessiz, nefes kesici şekilde.

Easton oyun oynamıyordu ama. Hiç oynamamıştı. Ve içten içe, bunu hep biliyordum.

Düşmeden önce beni her yakaladığında, her zamankinden daha uzun süren her bakışında, sır gibi paylaştığımız her yumuşak kahkahada —bunu hissettim. Bunun geçici olmadığını. Bunun sadece yazdığımız bir bölüm olmadığını.

Bu başka bir şeydi. Hâlâ gelişmekte olan bir şey.

Ve bunun nereye varacağını bilmesem de... bundan uzaklaşmak istemediğimi biliyordum. Bu sefer değil.

BÖLÜM 18

NATALIE

Ateş çıtır çıtır yanarken, alevler odunların kenarlarını yalıyor, yüzlerini kalp atışı gibi titreyen ateş ışığıyla aydınlatıyordu. Tüm düşün konukları daire şeklinde dağılmıştı, bazıları battaniyelere sarılmış, diğerleri ise ateşin üzerinde uzun çubuklar tutarak marshmallowları yavaşça eritip yapışkan bir mükemmelliğe dönüştürüyorlardı.

Biri bana bir çikolata ve graham kraker uzattı. Onları dalgın dalgın aldım, hala Paige'in iki yıl önceki kayak felaketini dramatik bir şekilde anlatışını yarı dinliyor, el hareketleri, kayak sopası taklidi ve şüpheli bir kar küreme taklidi ile tamamlanıyordu.

Easton'ın yanına oturdum, dizlerimiz ara sıra birbirine değiyordu. Bu, göğsümü sessiz ve boş bir şekilde ağrıtan, nazik ve sözsüz bir yakınlıktı.

Ayrıldığım andan beri özlediğim türden bir yakınlıktı.

Kolu, paylaştığımız bankın arkasında, tam olarak bana dokunmadan ama omzumda sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakın bir yerde duruyordu.

Yıldızlar parlak, net ve acı verecek kadar güzel bir şekilde üzerimizde parlıyordu ve odun yığınının yanında bir hoparlör vardı, birinin telefonu hoparlöre yumuşak bir akustik Noel şarkıları akışı gönderiyordu, her biri bir öncekinden daha fısıltılı ve nostaljik. Bu, tüm geceye tuhaf, rüya gibi bir uğultu verdi, sanki henüz sallanmamış bir kar küresi içindeymişiz gibi.

"Yardım ister misin?" diye sordu Easton, hazırladığım ama henüz kızartılmamış s'mores malzemelerine başını sallayarak.

Kaşlarımı kaldırdım. "Marshmallow'u kendim kızartabilirim, çok teşekkürler."

Bana tamamen yersiz bir şüpheli bakış attı. "O yıl kulübede birinin dört kez ateşe verdiğini hatırlıyorum

"

"Bu kasıtlıydı," dedim, çenemi kaldırarak. "Şekerimle birlikte biraz drama severim."

O güldü ve bu ses, tanıdık, savunmasız, hüzünlü bir şey ile karışık... beni, bankların üzerine serilmiş flanel battaniyelerden biri gibi sardı. "Siktir. Bunu özlemişim. Onsuz nasıl hayatta kaldım bilmiyorum."

"Ne? Üçüncü derece şeker yanığı tehlikesi mi?"

"Hayır," dedi, gülümsemesi yumuşadı. "Sadece... yanında oturmak. Ateşi paylaşmak. Hiçbir şey hakkında konuşmak. Sen... sen sadece hayatımın aşkı değildin. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

Sözler ciğerlerimin derinliklerinde sıkışıp kaldı.

Hemen cevap vermedim. Boğazım sıkışmış gibiydi, sanki söylemediğim bir şey, özenle yeniden inşa ettiğim tüm savunma mekanizmalarını aşmaya çalışıyordu. Eskiden sağlam duran savunma mekanizmalarını. Onu tekrar gördüğüm anda çökmeye başlayan savunma mekanizmalarını.

"Ben de bunu özledim," diye fısıldadım sonunda, sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım.

Gözleri, söylemediğim her şeyi duyabiliyormuş gibi benimkileri aradı. Belki de duyabiliyordu.

Nazik parmaklarıyla elimden çubuğu aldı, teninin dokunuşu elektrik gibiydi, sonra usta bir hareketle çubuğa bir marshmallow geçirdi. "Biliyor musun," dedi, sesi alçak ve sıcaktı, "eskiden hep bunu yapardın—marshmallow'u kasten tanınmayacak hale gelene kadar yakar, dramatik bir ısırik alır, sonra *bana* bir iyilik *yapıyormuş* gibi verirdin."

İsteğim dışında gülümsedim. "Hâlâ geçerli bir strateji." "Her seferinde bu tuzağa düşerdim."

"Hoşuna gidiyordu," dedim, dizimle onun dizine hafifçe dokunarak. Bana bir bakış attı. "Sen hoşuma gidiyordun."

Sözler, aramızdaki yılların ağırlığını taşımıyor gibi, çok kolay ve kendinden emin bir şekilde ağzından döküldü.

Ateşe baktım, turuncu ışık karla kaplı zeminde titriyordu. Kalbim göğsümde yavaş, dikkatli atışlarla çarpıyordu, sanki ona inanıp inanmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi.

Belki de daha önce içtiğim kakaodan dolayıydı. Belki de yıldızlardan ya da omzunun benimkine sürekli dokunmasından, sanki bu küçük, bilinçsiz hareketlerle bana ulaşmaktan kendini alamıyormuş gibi.

Ama ilk kez, bu duygudan kaçmak istemiyordum.

Ona yaslanmak istedim. Beni ısıtmasına izin vermek istedim. Yanmasına izin vermek istedim... sadece bir gece sürse bile.

"Hey, Nat," dedi, bir graham krakerine marshmallow sürerek bana bir armağan gibi uzattı. "Hiç pişman oldun mu?"

Soru, beklenmedik ve keskin bir soğuk hava esintisi gibi çarptı.

Elimdeki s'more'a baktım. Parmaklarım onu çok sıkı kavradı.

"Neyi pişmanlık duyuyorum?" diye sordum, ama ikimiz de cevabı biliyorduk. Söylemesine gerek yoktu.

Gözlerini kaçırmadı. "Bitirdiğin için."

Bir an için, tek duyabildiğim odunların *çıtırtısı* ve göğsümün içindeki kalbimin *çarpıntısıydı*.

Cevabı orada bulacakmışım gibi alevlere baktım, titreyen ışık, elimde hala açılmamış çikolata barının kenarlarına yansıyor. Düşünmeden yavaşça çevirdim. Oyalandım.

"Biliyorsun, her şey çok hızlı oldu," diye fısıldadım sonunda, sesim çıtırtıların arasında zar zor duyuluyordu.

"Biliyorum," dedi.

"Ben on sekiz yaşındaydım. Sen Los Angeles'a gidiyordun. Hollywood hakkında orada neler olduğunu anlayacak kadar bilgim vardı. Telefonun başında bekleyen kız olmak istemedim. Seni engellemek istemedim. Seni bağlamak istemedim."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Bağlanmak istemiyordum, Natalie. *Seni* istiyordum," dedi.

Sesi kızgın değildi. Sadece sessizdi. Dürüsttü. Sanki eski bir yaranın dikişlerini nazikçe açıyormuş gibi, onu yeniden açmak için değil, ilk başta neden kapatılması gerektiğini anlamak için.

"Biliyorum," diye fısıldadım. Utanç boğazıma kadar yükseldi, acı ve sıcak. "Ama düşündüm ki... seni bu kadar çok istersem ve bu işe yaramazsa..." Gözlerim yaşararak sözümü bitirdim. "Kendimi toparlayamam."

Yavaşça başını salladı. "Bu yüzden kırılmadan önce gittin."

Cevap vermedim. Gerek yoktu. Gerçek aramızda duruyordu, canlı, nefes alan bir şey. Ağır. Gerçek.

Biraz öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ateşe bakarak, "Eskiden düşünürdüm ki... yeterince başarılı olursam, geri dönersin. Yeterince *büyük* bir şey başarırısam, beni bıraktığına pişman olursun."

Sesindeki sertlik beni şaşırttı ve başımı ona doğru çevirdim. "Easton..."

"Seni suçlu hissettirmek istemiyorum," dedi. "Sadece çocuk olduğumuzu biliyorum. Ama bu, hissettiklerimi daha az gerçek yapmadı."

Yutkundum, parmaklarım elimdeki eriyen çikolatayı sıkıca kavradı. "Benim için de gerçektir," dedim boğuk bir sesle. "Çok gerçektir. Sorunun bir parçası da buydu."

Yine bana döndü. "Peki... pişman mısın?"

O zaten her şeyi açığa vurmuştu: acısını, umudunu, tek başına taşıdığı ıstırabını. Ona gerçek cevabı borçluydum. Kaçamak bir cevap değil. Yarı gerçek bir cevap değil. Gerçek cevabı.

Ben de ona verdim.

Ateşe bakarak, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle "Evet" dedim. Gözlerini kırptı.

"Çünkü bu, yapmam gerektiğini düşündüğüm seçim değildi," dedim çabucak. "O zamanlar bunun doğru olduğuna inanıyordum. Ama yine de seni özledim. Her yıl. Her doğum gününde. Senin adının yazdığı bir film fragmanı gördüğümde ve 'O *hala o*' diye düşündüğümde."

Hiçbir şey söylemedi. Sanki bir daha asla göremeyeceğini düşündüğü bir parçamı açığa çıkarmışım gibi bana baktı.

"Sonra bunu gömdüm," diye itiraf ettim. "Çünkü çok fazla pişman olursam, bunun bedelini ödemek zorunda kalırdım. Ve bunu yapacak kadar cesur değildim."

Ateş tısladı. Solumda birisi güldü, ayaklarımın altındaki zeminin kum gibi kaymakta olduğunun tamamen farkında değildi.

Easton'ın gözleri yumuşaktı, arayış içindeydi, başparmağı sıcak kakao fincanının kenarına dokunuyordu, sanki kendini yere bağlayacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Ve o zamanlar nasıl hissettiğimizi hatırlayan tek kişinin ben olmadığımı biliyordum

. İki çocuk... Biri zaten emindi, diğeri ise bunun sonsuza kadar süreceğine inanamayacak kadar korkmuştu.

Biraz dönerek ona daha tam olarak bakmaya başladım, sesim daha sessiz ama daha emindi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Bana baktı, gözlerinde o nazik kararlılık vardı. "Ne istersen."

"Eğer tüm bunları hissettiysen," dedim yavaşça, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Neden peşimden gelmedin?"

Hiç tereddüt etmedi. Çenesi gerildi, ama gözleri benimkilerden ayrılmadı. Sabit, sabit ve derin kaldılar, tıpkı benim onu gerçekten duyduğumdan emin olmak için eskiden yaptığı gibi.

"Geldim," dedi sessizce.

Ona şaşkınlıkla baktım, ateşin çıtırtıları birdenbire kulaklarımda çok yüksek geldi. "Sen... ne?"

"Ertesi sabah geri geldim," diye devam etti. "Los Angeles'a gitmeden önce

Los Angeles'a gitmeden önce. Eşyalarımı bile toplamamıştım. Arabaya atladım ve senin evine gittim. Bir planım yoktu. Sadece seni görme, fikrini değiştirmen için ikna etme ihtiyacım vardı."

Nefesim kesildi. Göğsümde bir düğüm hissettim, keskin ve ani, o gün hakkında bildiğimi sandığım her şeyi alt üst eden bir düğüm. "Bunu bilmiyordum."

"Senin gerçekten gittiğini bilmek nefes almamı engelliyordu." Ellerine baktı, sanki hala direksiyonu tutuyormuş gibi hafifçe esnetti, parmaklarındaki titremeyi hala hissediyordu. "Yol boyunca göğsüm çok sıkışmış gibi hissettim. Sanki seni görmezsem, geri alamayacağım bir şeyi kaybedecekmişim gibi."

Ona baktım, o an ile şimdi arasındaki boşlukta donakaldım.

"Ama ön kapıdan geçemedim," dedi sessizce. "Ben kapıyı çalana kadar McMaw kapıyı açtı ve sanki bütün gece beni beklemiş gibi dışarı çıktı."

Bu görüntü, yarı hatırladığım bir anı gibi beni vurdu: Onu mükemmel bir şekilde hayal edebiliyordum — kollarını kavuşturmuş, her geceyi geçirdiğinde yanına aldığı leopar desenli bornozunu giymiş, kapıda durmuş, sonu zaten bilen ve herkesin onu yakalamasını bekleyen bir tür Güneyli kahin gibi.

Boğazıma bir yumru oturdu. "Bana söylemedi."

"*Senin* konuşmak istemediğini söyledi," dedi kalın sesle. "Ama benimle biraz yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğini sordu. Sadece biraz."

Şimdi görebiliyordum — ormanın kenarından geçen toprak yolu, ağaçların arasından sızan sabah ışığını. MeMaw, dünyanın ihtiyacı olduğunu bilmediği bir vaaz vermek için yola çıkmış gibi yol boyunca yürüyordu.

"Beni sevip sevmediğini sordu," diye devam etti Easton, sesi alçaktı. "Ve ona, hiç kimseyi bu kadar sevmediğini söyledim."

Ateşe bakarak durakladı, sanki alevler o sabahı, araba camlarındaki buzu ve hiç sesli olarak söylenmemiş vedanın acısını yansıtıyormuş gibi.

"Bana inandı. Ama önemli olan sorunun bu olmadığını söyledi. Aslında değil."

Nefesimi tuttum.

"Seni, bensiz kim olduğunu bulmana izin verecek kadar sevip sevmediğini bilmek istedi."

Kalbim ikiye bölündü. Kaburgalarımın arkasında yavaş, derin bir parçalanma hissettim. Yankılanan bir acıydı.

"Senin içinde bir ateş olduğunu söyledi," dedi, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle. "Eğer seni çok sıkı tutmaya çalışırsam, sevdiğim şeyi boğacağımı söyledi. Sevdiğim kızın uçması gerektiğini söyledi. Bu, benden uzaklaşmak anlamına gelse bile."

Gözyaşları habersizce, hızla akmaya başladı, gözlerimin köşelerinde yanıyordu.

"Bunu duymak istemedim," dedi Easton, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Her yanıma tartışmak istiyordu. Ama ona baktım ve haklı olduğunu anladım. Benim kapıda durmamadan kendi başına büyümek zorundaydın."

Sesi titredi, sonra tekrar sabitlendi.

"Ondan sonra uzun süre arabamda oturdum," dedi. "Sadece... oturdum. Sanki beni bir arada tutabilecekmiş gibi direksiyonu sıkıca tuttum. Kapına gidip senin için savaşılabileceğimi biliyordum. Kapıyı açana kadar çalabileceğimi, benimle gelmen için yalvarabileceğimi biliyordum. Ve belki de gelirdin. Belki de evet derdin. Belki valizini hazırlardık ve Los Angeles'ta bir ayakkabı kutusu kadar küçük bir dairede yaşar, geri kalanını anlamaya çalışırdık."

Durakladı, başparmağıyla yavaşça elimden geçti. O anda fark ettim ki parmaklarım onun parmaklarını bulmuştu. İzin almadan, farkında olmadan onu aramıştım. Sadece içgüdüsel olarak.

"Ama eğer öyle yapsaydım," diye fısıldadı, "belki benimle gelirdin. Belki kalırdın. Ama belki de sadece bana tutunmak için kendinden bir parça vazgeçip vazgeçmediğini hep merak ederdin."

Sözleri, kuru toprağa yağan yumuşak yağmur gibi, ruhumun yıllardır duymayı beklediği bir şey gibi içime işledi.

"Ben gittim," diye fısıldadı. "Ama seni sevmekten vazgeçmedim. Bir gün bile. Ve vazgeçmek istediğim için değil. Çünkü bilge birisi bana gerçek aşkın bir tasma olmadığını hatırlattı. Bir fener olduğunu."

Boğazım düğümlendi.

"Kendi ışığını bulmak için alana ihtiyacın vardı," dedi, bana bakarak, gözlerini kaçırmadan, başka yere bakmadan. "Ve ben senin eve dönüş yolunu bulacağına inanmak zorundaydım."

Kalbim bu ağırlığın altında parçalandı... çünkü o halimi hatırladım. Her şeyin kenarında duran, aşkın onu küçülteceğinden korkan kız. Aşkın çok fazla şey talep edeceğinden korkan. Başkasının hikayesinde kaybolup kendi hikayesini yazmayı unutacağından korkan kız.

Ama bu çocuk... bu adam, beni geri çekmeye çalışmamıştı. Bunun yerine geri adım atmıştı. Beni kendinden uzaklaştırmak için değil, görebilmemi sağlamak için arkamdaki yolu aydınlatmıştı.

Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Herhangi bir şey. Ama sonra telefonu çaldı.

Yumuşak bir sesdi. Yanımızdaki bankta sessiz bir uğultu. İkimiz de bütün gecenin en sessiz, en askıda kalmış anında oturuyor olmasaydık, kolayca görmezden gelebileceğimiz türden bir ses.

Easton kıpırdamadı.

Telefonuna bakmadı. Gözleri hala benim üzerimdeydi. Ekranı aydınlatan isimden daha önemliymiş gibi hala bakışlarımı tutuyordu. Sanki bir yeminmiş gibi hala elimi tutuyordu.

İkinci vızıltı olmasaydı, bu olayı hiç olmamış gibi davranabilir, önemsiz bir şey olarak görmezden gelebilirim.

Sonra üçüncü.

Dudakları, dünyaya müdahale ettiği için özür dileyerekmiş gibi açıldı.
Ve sonra, beni bırakmadan, sonunda telefonu aldı.
Önce ekrana bakmadı. Sanki önemi yokmuş gibi telefonu ters çevirdi.
Sanki rutin bir şey gibi.

Bakmak istememiştim.

Gerçekten

bakmak

istememiştim.

Ama baktım.

Ve midem düğümlendi, yavaşça, sanki kalbimden başlayıp aşağıya doğru sürüklenen bir mide bulantısı sarmalına kapıldım.

Bir fotoğraftı. Çıplak bir fotoğraf, tabiri caizse. Onun fotoğrafı.

Vanessa Blake.

Easton'ın rol arkadaşı. Hollywood'un son gözdesi.

Parlak dudaklar, doğal kıvrımlar ve muhtemelen kendi tema müziği olan şehvetli bir ses. Altın rengi ten, yatak odası aydınlatması ve sadece vücudunun erkeklere ne yaptığını tam olarak bilmekten gelen bir özgüven. Bakacaklarını bilmek. İsteyeceklerini bilmek.

Ve o sadece onun rol arkadaşı değildi. Haftalardır birlikte çekim yaptığı kişiydi. Basın toplantılarında yanında röportaj yapılan kişiydi. Her fotoğrafta gözlerinde yıldızlar ve parmakları kolunda ona bakan kişiydi.

Prodüksiyon başladığından beri *her* lanet manşette adı onunla birlikte geçen kişi.

"Hollywood'un en sıcak yeni çifti mi?"

"Kamera arkasında kıvılcımlar çıkıyor — Maddox ve Blake ekran dışında da ateşli mi?"

"Setteki aşıklar mı, gerçek hayattaki romantizm mi?"

Onları görmüştüm.

Tabii ki görmüştüm.

Her bağlantıyı. Her fotoğrafı. Easton Maddox'u unutmanın eski bir kapüşonlu sweatshirt'ü bir kenara koymak ya da telefonumdan bir numarayı silmek kadar kolay olmadığını hatırlatan her anı.

Ve şimdi, işte buradaydı.

Onun telefonunda.

Çıplak. Işıl ışıl. Sanki çerçevelenmek için poz vermiş gibi.

"Siktir," diye tısladı Easton, tüm vücudu gerildi. Hemen fotoğrafı silmeye çalıştı, ama çok geçti.

Gözlerimi kaçırdım, göğsüm o kadar sıkışmıştı ki, hala nefes alabilmem bir mucizeydi.

"Ben bunu istemedim," dedi çabucak.

Kısa ve kırılgan bir kahkaha attım. "Açıklaman gerek yok. Bizim aramızda bir şey yok ki," diye ekledim, son birkaç günü siliyormuş gibi elimi sallayarak. "Sadece bir haftalığına birlikteyiz, unuttun mu? Ve bunu yapmak zorunda da değiliz."

O, sanki ağzımdan çıkan kelimelere tahammül edemiyormuş gibi, alçak ve keskin bir şekilde homurdandı. "Natalie."

"Sorun değil," dedim, çok hızlı ayağa kalkarak ve o anda yaşadığım garip acı ve ıstırap karışımından kesinlikle nefret ederek. Bacaklarım artık sağlam durmuyordu. "O çok güzel. Sen de çok güzelsin. Bu şaşırtıcı değil."

"Mesele o değil," dedi, bana doğru adım atarak.

"Hayır, mesele şu ki, o sana bunu gönderecek kadar rahat hissediyor, bu da muhtemelen senin bunu takdir edeceğini düşündüğü anlamına geliyor."

"Değil," dedi düz bir sesle, sesi taştan oyulmuş gibiydi.

Zorla gülümsedim. "Kızgın değilim. Gerçekten. Önemli değil."

Ama sesim çok neşeli, çok rahattı ve ikimiz de bunun farkındaydık. Genelde kendinden emin bir kızdım, ama onun mükemmel vücudunu görmek beni hiç beklemediğim bir şekilde altüst etmişti.

Easton'ın gözleri hafifçe kısıldı. "Yine o şeyi yapıyorsun." "Ne şeyi?" diye sordum, yarım adım geri çekilerek.

O da peşimden geldi. "Umursamıyormuş gibi davranman. Ama umursuyorsun. Ve o ifadeyle gitmene izin vermeyeceğim... az önce konuştuklarımızdan sonra. Sana söylediklerimden sonra."

Zaten çatlamış olan içimdeki bir şeyi korumaya çalışarak sertleştirdim. "Gitmiyorum. İçeri giriyorum."

"Hayır."

Sesi alçak ve sertti, hem uyarı hem de yalvarış gibiydi. "Benden böyle uzaklaşamazsın."

Sonra eli nazıkçe bileğimi kavradı. Sertçe değil. Kontrolcü değil. Sadece sabitleyici. Sadece... demirleyici.

Arkamızdaki ateş çıtırdadı ve o benim alanıma adım attığında, gözleri gözlerime kilitlendi, göğsü her düzensiz nefeste benimkine değdiğinde arka planda kayboldu.

"Sen benimsin, Natalie."

Nefesim onun sözlerinin ucunda takıldı.

"Sen her zaman benimsin," dedi, sesi duygu ve çelikle dolu bir tınıyla. "Binlerce kadın bana atlasa da umurumda değil. Soyunup kendilerini ateşe verseler de umurumda değil. İkinci kez bakmam bile. Çünkü benim için önemli olan tek kızı çoktan buldum."

Dünya dönmeyi bıraktı.

Ağzımı açtım, ama hiçbir şey çıkmadı... çünkü buna ne diyebilirdim ki?

Diğer elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine geçirdi, sanki bizi parça parça birleştiriyormuş gibi.

"Benimle gel."

Kafamı salladım, ama parmaklarım çoktan onun parmaklarına dolanmıştı, mantığımdan daha güçlü olan içgüdülerim.

"Easton..."

"Bunu burada yapmayacağım," dedi. "İnsanlar izlerken olmaz. Senin kalbin her zamanki gibi benden uzaklaşırken olmaz."

Arkamızdan biri isimlerimizi bağırdı, rüzgarda konfeti gibi savrulan bir soru, ama Easton arkasına bakmadı. Elimi daha sıkı tuttu, adımları kararlıydı, beni yatak ve kahvaltı yerine götürdü, gıcırdayan merdivenleri çıktı, korkulukları süsleyen çelenkleri geçti. Süitimize girene kadar durmadı — ortak, karmaşık süitimize — ve kapı arkamızda bir sözün mührü gibi kapandı.

Beni kapalı kapıya doğru ittiğinde etrafımızdaki hava titredi.

"Bunu duymalısın," diye mırıldandı, gözleri gözlerime saplanmıştı. "Filmlerde aktrisleri öptüm. Onların yüzlerini içtenlikle tuttum. Hayranlarım benim adımı sanki kendilerine aitmiş gibi haykırdı. Yönetmenler, artık kim olduğunu bile hatırlayamadığım kadınlarla aramda inanılmaz bir kimya olduğunu söyledi."

Yaklaşarak, sözlerini tenimde hissedebileceğim kadar yaklaştı.

"Ama sen?" Bakışları ağızma indi, sonra tekrar gözlerime döndü. "Sen hafızama kazındın. Sen kimya değilsin. Sen yerçekimsin. Sen standartsın. Diğer tüm kızların olamadığı ve asla olamayacağı kızsın."

Tek bir gözyaşı yanaklarımdan sıcak ve istenmeden süzüldü. Onu sildim, kendime kızarak.

"İstediğim şeyi, olabileceğimiz şeyi... bir çıplak fotoğraf için riske atacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu, sesi keskin, gözleri benimkilere dikilmişti. "Set dışında aklımda bile olmayan birinden gelen bir fotoğraf için mi? Hayır. Ben öyle değilim. Ben öyle biri değilim. Seninle birlikteyken *hiç* öyle olmadım."

Konuşmaya çalıştım. Ama yapamadım. Kelimeler dişlerimin arkasında dolanıp düğümlenmişti.

"Ne yaptığını *görmediğimi mi* sanıyorsun?" dedi, sesi artık daha sessizdi, ama yoğunluğu azalmamıştı. "Korkuyorsun. Kaçmak için herhangi bir neden arıyorsun. Kendine gitmekte haklı olduğunu söylemek için."

Geri çekildim. Çok dürüsttü. Çok isabetliydi.

Nefesini verdi, sanki beni azarlamaktan nefret ediyor ama bana yalan söylemekten daha çok nefret ediyormuş gibi.

Daha da yaklaştı.

"Ama bu sefer kaçmana izin vermeyeceğim. Seni bırakmayacağım. Bir kez uçmana izin verdim çünkü büyümen gerekiyordu. Ama şimdi geri döndün. Ve bu sefer, sen *benimsin*."

Titriyordum. Öfkeden. Kalbim kırılmıştı. Ona ne kadar inanmak istediğimin korkunç gerçeğinden.

"Bunun olmayacağını nereden bileceğim?" diye fısıldadım, sesim zayıf ve çatlak çıkıyordu. "Setteki bir öpücüğün, karavanda geç saatlerde yaşanan bir şeyin, senin beklemediğin bir şeyi tetiklemeyeceğini nereden bileceğim?"

Cevabı bir yemindi.

"Çünkü sensiz hayatın nasıl olduğunu gördüm," dedi, dudaklarını alnıma nazikçe bastırarak, sanki düşürmeye cesaret edemediği kırılğan bir porselenmişim gibi. "Ve bir daha asla öyle yaşamayacağım."

Rüzgar, balkona açılan çift kapıya çarparak camları tıkırdatıyordu. Ama biz kıpırdamadık.

Biz ateş ve fırtına ve ikisinin arasındaki her şeyduk.

"Başka kimseyi istemiyorum," diye fısıldadı, sözleri derimin altından geçip kemiklerime işledi. "Ve başka hiç kimse

bizim sahip olduğumuz Şeye dokunamaz. Hala sahip olduğumuz Şeye. Ve bunu sana inanana kadar her gün söylemem gerekirse, söyleyeceğim. Saklanmaya çalıştığın her duvarı, her Ő pheyi, her yara izini yıkacağım."

Ona baktım, kalbim çarpıyordu, düşmesine izin vermediğim gözyaşları ile görüşüm bulanıklaşmıştı. Yalanı aradım. Söylemediği Şeyi.

Hiçbir Şey yoktu.

Sadece Easton vardı. Sadece onun gerçeği.

Sadece ikimiz, geri dönüşü olmayan bir anda asılı kalmıştık.

Düşmeden  nceki son nefes.

Ve bu sefer... kendimi yakalamak istediğimden emin değildim.

BÖLÜM 19

EASTON

"Bana bak," dedim, sesim kalın ve alçaktı, aramızdaki boşluğu çakıl ve sıcaklık gibi kazıyordu. Kalçalarım onu duvara daha sert bastırdı, sanki bir saniye bile gevşersem parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi onu oraya sabitledim. Ereksiyonum kot pantolonuma baskı yapıyordu, onun sıcaklığına bastırıldığı yerde zonkluyordu.

"Kimse seninle boy ölçüşemez," dedim, sözlerim dişlerimi sıkarak verdiğim sert bir söz gibiydi. "Ne Vanessa. Ne de başka biri. Beni duyuyor musun?"

Nefesi kesildi.

"Sen benimsin," dedim, şimdi daha yavaş, sesim sanki kelimeler içimdeki en derin yerden çıkarılmış gibi derinleşiyordu. "Sen her zaman benimsin. Ve her zaman benim olacaksın."

Dudakları aralandı, gözleri arzu ve inanamama duygusunun güzel karışımıyla karardı. Parmakları omuzlarıma kıvrıldı, tırnakları kalın örgülü süveterimin kumaşını deliyordu, sanki beni tutmalı mı yoksa itmeli mi bilemiyor gibiydi.

"Easton," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Bunu söylemene gerek yok. Ben... ben iyiyim."

"Dur." Bu kelime bir hırıltı gibi çıktı.

Elimi yukarı kaydardım, parmaklarım nazikçe ama sıkıca boğazını kavradı, nefesini kesip başını geriye eğmesine yetecek kadar bastırdım. Gözleri bir an için kapandı, vücudu istemsizce benimkine doğru eğildi, sanki engelleyemiyormuş gibi. Sanki istemiyormuş gibi.

"Bana rol yapmaya kalkışma, Nat." Sesim alçak ve sertti, şimdiye kadar söyleyemediğim her şeyin ağırlığıyla doluydu. "Dışarıda yüzünü gördüm. İyi olmadığını biliyorum. Ama sana söylüyorum

, başka hiç kimse önemli değil. Benim istediğim tek kişi sensin. Bana inanıyor musun?"

Yutkundu, gözleri gömmeye çalıştığı her duyguyla titriyordu... korku, umut, arzu. Dudakları titreyerek, zar zor başını salladı. "Ben... istiyorum," diye fısıldadı, elleri yüzümü çerçevelemek için yukarı kaydı, başparmakları çenemdeki sakalları özenle okşadı, bu beni derinden etkiledi. "Sadece... bu bana başlangıçta uzaklaştığım tüm nedenleri hatırlatıyor. O... o çok güzel ve ben..."

"Sen her şeysin," diye araya girdim, sesim sert, titretilmiş ve canlıydı.

"Sen, uyuyamadığım her gece. Yazdığım ama hiç göndermediğim her kelime. Sen yanımda olmadan çok ağır gelen her nefes."

O başka bir şey söylemeden, şüphe aramızdaki havayı çalınmadan önce onu öptüm. Dudaklarım, sanki yıllar boyunca ayrı kaldığımız tüm zamanları tek bir nefes nefese, ruhumun derinliklerine işleyen bir öpücükle ona geri verebilecekmişim gibi, sahiplenici, çaresiz ve amansız bir şekilde dudaklarına çarptı. O bana inleyerek karşılık verdi, parmakları boynumun arkasına kıvrıldı, sanki bir çapa ihtiyacı varmış gibi beni orada tuttu.

Öpücüğünü derinleştirdim, dilim içeri girip onu sahiplendi, elim saçlarında başını geriye çekerek, çenesi ve boynuna sıcak öpücükler kondurdum, dişlerim nabzının attığı yeri okşadı.

"Sen *her* şeysin, Nat," diye fısıldadım, sesim arzuyla boğuklaşmıştı. "Kimse beni böyle anlamıyor. Kimse beni böyle yakıp kavuruyor, bu kadar çaresiz bırakmıyor. Sadece sen. Sadece sen."

"Easton," diye nefes nefese söyledi, elleri süveterimin altına kaydı, tırnakları sırtımı tırmaladı, arkalarında sıcaklık izleri bıraktı. "Sana ihtiyacım var. Lütfen, bana göster. Beni inandır."

"Oh, sana göstereceğim, bebeğim." Ellerim süveterinin eteğine uzandı, onu başından çekip attım ve gözlerim onu açgözlülükle süzerken bir kenara attım.

Beyaz bir sütyen giyiyordu, kumaşı o kadar inceydi ki sertleşmiş meme uçlarını görebiliyordum ve inledim, ellerim göğüslerini kavradı, başparmaklarım meme uçlarını okşadı. "Şu haline bak," dedim, sesim alçak ve sahipleniciydi. "Çok mükemmelsin. Bunlar benim, Nat. Duydun mu? Benim."

"Evet," diye inledi, başını duvara yaslayarak, ben sütyenini çıkarıp yere düşmesine izin verirken. Ellerim hemen

göğüslerine geri döndü, eğilip bir meme ucunu ağızma alırken onları yoğurdum.

Sertçe emdim, dilim hassas tomurcuğu okşadı, dişlerim onu ağlatacak kadar hafifçe sıyırdı, elleri saçlarıma dolandı. "Easton, oh lanet olsun, evet." Sesim kırılırken diğer göğsüne geçtim, ona da aynı ilgiyi gösterdim, elim aşağı kayarak kıcını kavradı, kot pantolonunun üzerinden sertçe sıktı.

"Hoşuna gitti mi, bebeğim?" diye fısıldadım, sesim sertleşmişti, daha sert emiyordum, elim bacaklarının arasına kaydı, kot pantolonunun üzerinden onu avuçladım, kotun içinden bile ısınısını hissedebiliyordum. "Benim için çoktan ıslandın, değil mi? Hissedebiliyorum. Bu amcık benim, Nat."

"Senin," diye inledi, ben onu okşarken kalçaları elime doğru itti, uyarılması kumaşı ıslatıyordu. "Ben seninim, Easton. Sadece senin."

"Doğru," diye homurdandım, sesim arzuyla doluydu, kot pantolonunun düğmelerini açtım, külotuyla birlikte kalçalarından aşağı çektim, onu önümde çıplak bıraktım. Onu görmek için geri adım attım, gözlerim kızarmış tenine, şişmiş dudaklarına... damlayan amına odaklandı.

"Siktir, şuna bak," dedim, sesim alçak ve saygılıydı, ona uzandım, parmaklarım kıvrımlarının arasında kaydı, klitorisini bulduğumda onun uyarılmasını yaydım, başparmağımla etrafında daireler çizdim. "Çok ıslaksın, benim için çok hazırsın. Benim sikimi istiyorsun, değil mi bebeğim? Seni sikmemi, seni benim yapmamı istiyorsun?"

"Evet, Easton, lütfen," diye yalvardı, sesinde çaresizlik vardı, ben iki parmağımı içine kaydırıp, onu çıldırtacağını bildiğim noktaya ulaşmak için kıvrırırken, başparmağım klitorisine saldırmaya devam ediyordu. "Sana ihtiyacım var. İçimde olmana ihtiyacım var. Lütfen."

"Beni alacaksın, bebeğim," diye söz verdim, sesim sertleşmişti, parmaklarımla onu sikiyordum, inlemesi, duvarlarının beni sıkıca kavraması, kalçalarının elimde sallanmasını izliyordum. "Ama önce, benim için boşalmanı istiyorum. Parmaklarımla üzerinde parçalandığını hissetmek istiyorum. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göster, Nat. Benim olduğunu göster."

"Easton, ben... ben çok yaklaştım." Dokunuşumla titrerken tırnakları omuzlarıma saplandı.

"Ben yanındayım," diye hırıltılı bir sesle söyledim, parmaklarım daha derine girerken. "Benim için boşal, bebeğim. Kendini bırak. Hissetmek istiyorum."

Zirveye ulaştığında, duvarın önünde titreyerek adımı haykırdı, amcığı parmaklarımı sıkıca kavradı, her zevk dalgasında beni ıslatan heyecanı elimi ıslattı. "İşte böyle, bebeğim," diye mırıldandım, onu izlerken sesim alçak ve cesaret vericiydi, sikim kot pantolonumun içinde acı verici bir şekilde zonkluyordu. "Çok güzel. Hepsi benim."

Parmaklarım çıkardığımda hala titriyordu, parmaklarımı ağzıma götürdüm, onlardan onun sıvılarını emdim, aç bir adam gibi onun tadını çıkardım.

"Tadın çok güzel," dedim, sesim düşük ve arzuyla boğuktu.

Sonra kot pantolonuma uzandım, tek elle düğmelerini açıp pantolonumu ve boxerımı aşağı indirdim. Penisim serbest kaldı — sert, ağırlı, ucu arzuyla ıslanmıştı.

Ve sonra kahkahayı patlattı. Kibar bir şekilde değil. Sessizce değil.

Tüm vücuduyla, hafifçe hırıltılı bir kahkaha. Onu titretip yüzünü iki eliyle kapatan türden bir kahkaha.

Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım, penisim hala dik duruyordu.

"Um. İyi misin?"

O düşürdü ellerini ellerini sadece uzun yeterince kadar yeterli yeterli yerde duran atılmış boxerlarımı işaret etmek için. "Easton. Onlar *sörf yapan Noel Babalar* mı?"

Baktım. Evet. Kırmızı şortlar. Kar taneleri. Şeker kamışı sörf tahtalarında sörf yapan, kaslı Noel Babaların tekrar eden deseni.

"Hediyeydiler," dedim, sırtarak. "Sınırlı sayıda üretilmişler. Bunları alabilmek için çok özel bir listeye girmem gerekti."

Bir kahkaha daha atarak nefesini tuttu. "Beni deli gibi sikmek üzeresin ve aletinde *Noel Baba sörf yapıyor*."

Sırıttım. "Bunun sonunda, sana sikimi hediye ettiğimde bana Noel Baba diye sesleneceksin. Yani uygun görünüyor."

"Lanet olsun," diye inledi, başını duvara yaslayarak, hala gülerek.

"Sen tamamen çıldırmışsın."

Eğildim ve çenesinin hemen altına bir öpücük kondurdum.

"Yaramazlar listesi.

Kalıcı üye."

"Bunu asla unutmayacağım."

"Konuşamayacak kadar mahvolmak üzeresin," dedim, sesim tekrar alçaldı, kalçalarını tutup beni sıkıca kendine çektiğimde, sikim bacaklarının arasında süttü. "Öyleyse, şimdi gül, Trouble. Çünkü on saniye sonra, bunun yerine çığlık atıyor olacaksın."

Onu duvara daha da bastırdığımda hala kıkırdıyordu, çıplak göğüsleri hızla inip kalkıyordu, gözleri arzu ve yaramazlıkla parlıyordu. Lanet olsun, böyle çok güzeldi - kızarmış, gülerek ve tamamen dağılmış.

Ama penisim onun kaygan kıvrımlarının arasına kaydığı anda, nefesi kesildi, kahkahası keskin bir nefesle sona erdi. Gözleri açıldı ve benimkilerle buluştu. O tek bakış? Kalan son kırıntısı bile içimdeki tüm kısıtlamaları yakıp kül etti.

"İçine girmem lazım, Nat." Sesim arzuyla boğulmuştu. "Tatlı, dar amına o kadar derine gömülmem lazım ki, kendi adını unut, ben yokken sana bakan her erkeği unut. Vücudun sadece beni tanıyana kadar seni sikmek istiyorum. Tek söyleyebileceğin benim adım olana kadar."

Gözleri zevkten parıldıyordu, parmakları kıcımlı kavradı, kalçalarını benim sikime doğru salladı, o kadar kendinden emin ve acil bir şekilde ki dizlerim titremeye başladı. "Ben de sana ihtiyacım var."

Onu zahmetsizce kaldırırken inledim. Bacakları belime dolandı ve onu tekrar duvara yasladım, kalın sikimin başı ona doğru itildi. İkimiz de nefes nefeseydik - o keskin ve ihtiyaç içinde, ben ise düzensiz ve zar zor kendimi tutuyordum - bizi orada tutarken, gerginliğin sıkılaşmasına izin vererek, ona bir santim daha girmeden önce beni sıkıca kavradığını tadını çıkarıyordum.

"Ben zaten seninim, bebeğim." Sonunda tek bir hızlı hareketle geri kalanını da içine ittim, kendimi sonuna kadar gömdüm, onun sıkı, ıslak sıcaklığı beni bir eldiven gibi sardı. "Siktir, Nat, çok iyi hissettiriyorsun. Çok sıkı. Bu am benim için yaratılmış, değil mi?"

"Evet, Easton, evet," diye mırıldandı, ben hareket etmeye başladığımda tırnaklarını omuzlarıma geçirdi, sert ve derin darbelerimle onu duvara dayayarak sikiyordum.

"Aynen öyle." Ellerim kalçalarını daha sıkı kavradı, darbelerim daha hızlı, daha derin hale geldi, bedenlerimizin birleşmesinin sesi

odayı dolduruyordu, ıslak tenin tenle çarpışması, onun inlemeleri ve benim homurtularımla karışıyordu. "Başka kimse sana sahip olamaz, Nat. Başka kimse seni böyle sikemez. Başka kimse senin sikinde boşaldığını hissedemez. Sadece ben. Söyle."

"Sadece sen, Easton," diye hıkırđı, ben ona vururken, sikim her itişte onun içindeki o noktaya vuruyor, onu doruğa yaklaştırıyordu. "Sadece sen. Ben senimim."

"Tabii ki ylesin." Elim tekrar boğazını kavramak için yukarı kaydı, parmaklarım onu nefes nefese bırakacak kadar sıkılaştırdı, onu yerinde tutarken gözleri zevkten karardı. "Sen benim sikmem, sevmem, saklamam için varsın. Başka hiç kimse sana sahip olamaz, Nat. Başka hiç kimse seninle kıyaslanamaz."

"Easton, ben... ben boşalacağım," diye bağırdı, bana umutsuzca sarılırken sesi çaresizdi, vücudu titriyordu, ben onu acımasızca siktiğimde duvarları etrafımda sıkılaşıyordu. "Lütfen, durma."

"Asla, bebeğim." Sesim ihtiyaçtan dolayı kaba çıkıyordu, daha derine girerken, bir elim boğazında onu sabit tutarken, diğer elim kalçasını kavrıyordu. "Benim için boşal, Nat. Sikimin zerine boşal. Bana benim olduğunu göster."

Orgazmı lanet bir patlama gibi geldi - kollarımda parçalandı, vücudu duvara çarparak benim adımı haykırdı, yüksek sesle, yıkılmış ve mükemmel. Amcığı kadife bir mengene gibi etrafımı sıktı, sikimi o kadar sıkı sıktı ki yıldızlar gördüm. "Siktir, siktir, siktir," diye inledi, tırnakları sırtımı çizdi, ıslaklığı uyluklarımı ıslattı, benden doyamamış gibi testislerime damladı.

Hepsi bu kadardı. Parçalanma sesi, beni tamamen sarmaladığı hissi... ve ben kendimi kaybettim. Son bir kez daha ona sertçe girdim ve boğazımdan gelen bir iniltiyle onun içine boşaldım, görüşüm kenarlardan beyazlaşmaya başladı. Her bir nabzım onu içten dışa damgalıyordu.

Alnım alnına düştü, ikimiz de nefes nefeseydik, vücudu hala ellerimin altında titriyordu.

"Sen benimsin," diye boğuk, sert, saygılı bir sesle söyledim. Onu sıkıca tutarak, hala derinlerde gömülü haldeyken şakağına öptüm. "Tamamen benim."

Uzun bir süre öyle kaldık, vücutlarımız duvara yaslanmış, nefeslerimiz karışmış, heyecandan sakinleşmeye çalışıyorduk. Onu sıkıca tuttum, kollarımı ona doladım, dudaklarım alnına değdi ve fısıldadım, "Sadece sensin, Nat. Her zaman sadece sen oldun."

Cevap vermedi, nefesi hala düzensizdi, vücudu benimkine yaslanmıştı ve istediğim sözleri söylemeye hazır olmadığını, kendini tuttuğunu anlayabiliyordum. Onu zorlamak, ne hissettiğini sormak, benim onu sevdiğim gibi onun da beni sevdiğini söylemesini duymak istedim...

Ama konuşmadan, keskin bir vuruş sessizliği bir gök gürültüsü gibi yırttı.

"Eh, en azından birimiz bir şeyler yaşıyor!" Jordan.

Sesi, sadece ömür boyu arkadaşın yapabileceği türden bir kendini beğenmiş neşeyle kapıdan geldi. "Sanırım ateşin başına dönmek istemiyorsunuz, ha? Merak etmeyin, herkese sizin... *meşgul olduğunuzu* söylerim."

Natalie boğuk bir inilti çıkardı ve yüzünü göğsüme gömdü. "Lanet olsun Jordan, git buradan!" Sesi boğuktu, utanç içindeydi, elleri sanki o anı fiziksel olarak durdurabilecekmiş gibi kollarımı sıkıca tutuyordu.

Kendimi tutamadım... Güldüm. Tam, kendini beğenmiş, hiç pişmanlık duymayan bir kahkaha.

Ona baktım, yanaklarında fırtınalı bir kızarıklık, kirpiklerinin cildine değdiği hali gördüm. Günah ve yumuşaklık gibi görünüyordu ve benim tek istediğim şeydi. Başparmağım, şişmiş ve öpücük izleri olan alt dudağının kıvrımını okşadı ve çenesini kaldırdım, böylece bana bakmaktan başka seçeneği kalmadı.

"Sanırım sır ortaya çıktı," dedim, sesim hala söylemediğimiz her şeyden dolayı sert çıkıyordu. "Herkes senin tekrar benim olduğunu biliyor, Nat."

O inledi ve göğsüme vurdu, ama ağzının köşelerinde bir gülümseme belirdi. Küçük. Tereddütlü. Gerçek.

Bu bir ilan değildi.

Henüz değil.

Ama bakışları kalıcıydı. Parmakları beni bırakmadı. Ve odadaki sessizlikte, tek sesin nefeslerimizin yavaşlaması

ve altımızdaki eski döşeme tahtalarının hafif *gıcirtısı* dışında hiçbir sesin duyulmadığı odanın sessizliğinde, bir değişiklik hissettim.

Yeni bir başlangıç. Tutulan bir nefes. Şekillenmeye başlayan bir söz. Onu oraya götürecektim. Adım adım. Tek tek gerçeklerle. Çünkü o benimdi.

Ve ne kadar sürerse sürsün, o da buna inanacaktı

NATALIE

Ertesi sabahki grup sohbeti eğlenceliydi.

Casey: Grup adının değiştiğini fark etmediğimizi sanma, Natalie. Hot Mess Express mi? Ne yaptın sen?

Ben: Tamam, şey... dün gece olan bir şey hakkında konuşmamız lazım.

Casey: Penisle mi ilgiliydi, duygularla mı? Çünkü ikisine de hazırım.

Riley: Yine Easton'la ilgiliyse, duygularımı kontrol etmek için bir havluya ihtiyacım olacak.

Ben: Çok sinirlendi.

Casey: Açıkla. Çünkü bunun birçok anlamı olabilir.

Riley: "Kadınımdan uzak dur" diye hırlayan mı, yoksa "Az önce adını bu başlığa dişlerimle kazıdım" diye hırlayan mı?

Riley: Yoksa o özel türden miydi, yani sanki bağırsaklarını ve mobilyalarını yeniden düzenleyecek, sonra da iyileşmen için sana bir ev inşa edecekmiş gibi ses çıkaran türden mi?

Casey: Bu ne anlama geliyor?

Riley: ...

Ben: Hırlayan gibi...

Ben: Gözlerimin içine bakarak "Sen benimsin, Natalie. Her zaman benim oldun. Her zaman benim olacaksın." dedi. İÇİMDEYKEN!

Ben: Hırlama vardı. Duvara yapıştırma vardı. Sanırım ruhum bedenimden ayrıldı ve kendi başına evlilik belgelerini doldurdu.

Casey: Az önce telefonumu yüzüme düşürdüm ve buna kızgın değilim.

Riley: Hayır, çünkü bu seks değil. Bu bağlayıcı bir ritüel.

Ben: Sanırım yanlışlıkla "Seninim" dedim, sanki bir telenovela dizisindeki tüm yapmacık kahramanların hayaletleri tarafından ele geçirilmişim gibi ve kendimi durduramadım.

Casey: Şahsen, bu durumdan çok keyif alıyorum.

Riley: Ben de. Ama Jace, buzlu süt içip içmediğini bilmek istiyor.

Ben: O psikopat değil, Riley. Tanrım.

Ben: Dediğim gibi...

Ben: Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ben: Ayrıca Easton'ın arkadaşı her şeyi duydu ve kapıdan bağırdı.

Ben: Yani benim kötü adamlık hikayem resmen YAYINDA!

Riley: Bir ikon. Bir efsane. Bir ibret hikayesi.

Casey: Dürüst olmak gerekirse? Bu noktada, eğer. Düğün programına yaz. "Natalie: Gelinin kız kardeşi, resmen Piyasadan Çıktı, Yatak Odası Ses Sistemi İsteğe Bağlı."

Riley: Ophelia bunu beğendiğini söyledi, Case.

Ben: FiFi'ye bunun ciddi olduğunu söyle. Ya ona bakmadığımda dizlerim titremeye başlarsa ve ön lobum statik hale gelirse ne yapacağım?

Riley: Bu korku değil, bebeğim. Bu sonsuza kadar sürecek.

Casey: O "sen benimsin" diye homurdandı ve sen de teslim olarak mırıldandın... Bu bir tatbikat değil. Bu son oyun.

Ben: Ruhsal bir arınmaya ve belki de kalbim için yedi adımlı bir iyileşme planına ihtiyacım olduğunu tekrar ediyorum. Muhtemelen vajinam için de.

Riley: Yapman gereken şey, onun sana tekrar hırlamasına izin vermek. Bilim için.

Ben: ...

BÖLÜM 20

NATALIE

Easton, alışveriş merkezinin önündeki kamyonetinden inmeden önce gözlerine beyzbol şapkasını indirip koyu renkli güneş gözlüklerini taktığı anda başımın belada olduğunu anladım.

O kadar yakışıklı birinin kalabalığa karışması imkansızdı —özellikle de insanların stres, nane mocha ve BOGO indirimleriyle zaten yarı vahşi hale geldiği Noel zamanında.

"Ünlü gibi görünmemeye çalışan tüm ünlüler gibi görüldüğünün farkındasın, değil mi?" diye sordum, o bana kamyonetinden inmeme yardım ederken.

Gülümsedi ve şapkasını, dizlerimin titremesine neden olacak kadar kendini beğenmiş bir tavırla düzeltti. "Ne yapmamı istiyorsun? Sahte bıyık ve trençkot mu giymemi?"

"Aslında bu yardımcı olabilir," diye mırıldandım, giriş kapısına doğru yürürken onun yanında adımlarımı ona uydurarak. "Ama o zaman *Carmen Sandiego'nun* canlı aksiyon versiyonunu canlandırıyor muyuz gibi görünürüz."

Easton yan gözle bana baktı, dudakları seğirdi. "Bence gizlice hayranların tarafından kuşatılmamı istiyorsun."

"İnan bana," dedim, çantamı kalkan gibi sıkıca tutarak. "Parlak tabelalar sallayan aşırı hevesli gençler tarafından ezilerek ölmek, benim hayal ettiğim bir son değil. Parlaklık, el işi malzemelerinin herpesidir, bunu sana daha önce de söylemiştim."

"Yani yakın zamanda senden ev yapımı parlak tabelalar beklemem gerektiğini mi söylüyorsun?"

Gözlerimi kısarak, dramatik bir şekilde titredim. "Bununla ilgili şaka bile yapma, Maddox."

O gülerek, düşünmeden elini uzatıp saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koydu.

Çok basit bir hareketti.

Neredeyse bir nefeslik bir dokunuştı. Ama kalbim takıldı.

Çünkü *bir şey* değişmişti.

Sadece kafamda yankılanan sesi değildi — *Sen benimsin, Natalie.* Ya da sanki yavaş yavaş etkisini gösteren bir büyü'nün etkisi altındaymışım gibi "Ben de *seninim*" dememdi.

O zamandan beri olan her şeydi.

Elinin benimkine dokunuşu... Bu bir kaza değildi, tereddütlü bir belki değildi, eskiden olduğumuz şeyin soluk bir hayaleti değildi. Parmakları benimkine sıkıca dolandı, sanki istediği zaman bana dokunma hakkını elde etmiş gibi.

Ve en çılgın kısmı neydi? Ben çekilmedim. Ve biz halka açık bir yerdeydik...

Sürgülü kapılardan geçtik, hemen karanfil serpilmiş portakal ve tarçın kokusu ve bu sezon muhtemelen milyonuncu kez çalınan neşeli "Jingle Bells" melodisiyle karşılaştık. Alışveriş merkezi tam bir tatil çılgınlığı içindeydi: kalabalık, her kasada kıvrılan kuyruklar, bazı yerlerde tavandan düşen sahte kar ve tüm bunların ortasında, emekliye ayrılmaya çaresizce ihtiyaç duyan bir Noel Baba.

Ceketimin cebinde telefonum titredi.

İçgüdüsel olarak çıkardım ve ekrana kaşlarımı çatarak baktım. Daha önce arayan aynı bilinmeyen numaraydı. Tereddüt ettim, başparmağım cevap düğmesinin üzerinde duruyordu. Garip bir tedirginlik yine midemde kıvrıldı, ama onu bastırdım.

Bugün

olmaz.

Burada

olmaz.

Aramayı reddettim, telefonu cebime geri koydum ve Easton bana bakarken zorla gülümsedim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, sadece tatil spam'ı. Muhtemelen bana ren geyiği şeklinde waffle makinesi falan satmaya çalışıyorlar."

Easton eğilip omzuna dokundu, sesi alçak ve alaycıydı. "Peki, bir planın var mı, yoksa senin gibi tam bir kaos mıknatısı gibi bu işi de uydurarak mı yapacağız?"

Buruşuk listeme baktım. "Paige'in mesajlarına göre, hala Kathy teyzeye bir hediye almamız gerekiyor, Paige'in

ve adını söylemediği ama gördüğümde anlayacağımı iddia ettiği gizemli bir şey gerekiyor."

"Dur," diye araya girdi. "Kedi için alışveriş mi yapıyoruz?"

Ona ifadesiz bir şekilde baktım. "Lucifer'le tanışmadın mı? O sekiz kiloluk bir şeytan. Hediye almazsa, biri uzvunu kaybeder."

Easton kahkahayı bastı. "Tamam, önce cinai kedi hediyesi. Öncelikler."

El ele tutuşarak kaosun içinde dolaştık ve başparmağının benimkine her dokunduğunda utanç verici bir şekilde farkındaydım. Easton Maddox — eski aşkım, şu anki belki-bir-şey — kedi oyuncakları seçmede şaşırtıcı derecede iyiydi. Bir elmas yüzük seçen biri gibi ciddiyetle yaylı tüylü bir şeyi elinde tuttu.

"Kediler hakkında rahatsız edici derecede çok şey biliyorsun," dedim, kaşımı kaldırarak.

"Menajerimin üç tane kedisi var. Hepsi kötü ve her hafta evini alt üst etmeye çalışıyorlar, ama içlerinden biri beni gerçekten tolere ediyor," dedi, sanki bu tamamen normal bir cümlemiş gibi.

"Dur tahmin edeyim... Noel ağacını eğlence için deviren kedi, değil mi?"

Gülümsedi. "Suçluyum. O küçük psikopat beni havalı buluyor."

Güldüm. "Şeytani olanla bağ kuracağınızı tahmin etmiştim."

"Açıkçası," dedi, bana flörtöz bir göz kırparak, "bir tipim var." Ona bir bakış attım. "Beni sosyopatik bir kediyle karşılaştırmadın, değil mi? kedi ile karşılaştırmadın."

"*Sosyopatik* demedim," diye cevapladı, masum bir ifadeyle.

"Aralarında ince bir fark var."

O an, sıcak kakao kokulu mum satan bir kioskun yanındaki köşeyi dönüyorduk.

Bir çığlık.

Tiz bir çığlık. Korkunç. O türden bir ses genellikle genellikle bir erkek müzik grubu üyesinin gömleğini çıkarmasına eşlik ederdi.

Easton ve ben aynı anda döndük ve yemek alanına doğru baktık.

Bir grup genç kız bize bakıyordu. En az iki düzine kadar, kafiyele elfler gibi görevlerini yerine getirmeye çalışıyorlardı, telefonlarını havaya kaldırmışlar ve

parlak posterleri çılgınca sallıyorlardı — tam da bizim az önce alay ettiğimiz posterler. Bu kadar kısa sürede bunları nasıl hazırladıklarını anlamadım. Ama belli ki Easton'ın yüzündeki ihtişam mucizeler yaratabiliyordu.

Bir kızın UGG botuna yüzüstü düştüğünü, hiçbir şey olmamış gibi tekrar ayağı kalktığını ve adrenalin ve hayranlık dolu kararlılıkla koşmaya devam ettiğini izledim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, panik göğsümde şimdiden kabarmaya başlamıştı.

Easton bir adım geri attı, güneş gözlüklerinin arkasından gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Sanırım beni tanıdılar."

"yle mi?" dedim, kalbim hızla çarparak, kalabalık yaklaşırken.

"Koşalım mı?" diye sordum, yarı şaka yarı ciddi.

Tereddüt etmedi. Elimi daha sıkı tuttu. "Kesinlikle koşalım."

Kalabalığın arasından geçtik, alışveriş yapanları ve yanıp sönen ren geyiğ dekorlarını atlattık, Noel Baba'nın kucağında ağlayan bir çocuğın yanından koşarak geçtik, bir sedan büyüklüğündeki şişme kardan adamla neredeyse arpışacaktık.

"Senin suçun!" diye nefes nefese kaldım, saçlarım uçuşuyor, botlarım cilalı zeminde hafifçe kayıyordu. "Sen ve senin aptal enen!"

Omzunun üzerinden kötücül bir gülümseme attı. "Karın kaslarımı da unutma.

Onlar da çok dikkat çekici."

"Seni tanıdığım için pişmanım!"

"Yalancı."

Onları atlatmak umuduyla sola dönüp dar bir koridora saptık. Dev bir şişme Noel Baba'nın arkasına saklanarak çömelip, ikimiz de nefes nefese kaldık.

Ya d , en azından I . Easton , hafif nefes nefese , en iyi ihtimalle.

Cidden... Bu hafta yaptığım tüm bu egzersizler neydi böyle?

Easton kenardan gzetledi, şapkası şimdi eğri duruyordu ve güneş gözlüğü tamamen arpıktı. "Sanırım onları kaybettik."

Gözlerimi devirdim ve yüzümdeki saçları sildim. "şimdi öyle diyorsun.

On saniye bekle."

Tabii ki, rahatsız edici bir şekilde yakın bir yerden keskin bir çığlık yankılandı. Bir tane daha. Sonra bir tane daha. O, içinden küfretti ve tekrar elimi tuttu. "Hadi!"

Koridordan koşarak geçtik ve tekrar açık alana çıktık, bu sefer bitiş izgisiymiş gibi yemek alanına doğru yöneldik. Chick-fil-A şapkalı birinin, yanından koşarken beni yargıladığından neredeyse emindim, ama bunu düşünmeye vaktim yoktu. Easton çılgınca yakındaki bir giyim mağazasını işaret etti. "abuk, oraya gir!"

şaşkın çalışanların arasından sıyrılıp giysi raflarının labirentine daldık. Easton yanıma kayarken, ben nefesimi tutarak, gözlerimi kocaman açarak irkin Noel kazaklarının bulunduğu rafın arkasına çöktüm.

O, durumumuza rağmen gülümseyerek hafifçe kıkırdadı. "Pek de ince davranmıyoruz, değil mi?"

"Sana bu kılık değiştirmenin berbat olduğunu söylemiştim," diye tısladım, nefesimi toplayarak. "Tanınmamaya alışan biri gibi görünüyorsun ve bu yüzden hemen tanındın."

Kaşlarını kaldırdı. "Bunu seviyorsun."

"Egonun terapiye ihtiyaı var," diye sertçe

fısıldadım. "Sen de bunu seviyorsun."

Kalbim çarparken başımı salladım. "Yakalanacağız."

"Muhtemelen," dedi neşeyle, sanki bu öğle vakti

Central Park'ta yürüyüş yapıyormuş gibi, insan avı değilmiş gibi.

Ona baktım. "Neden panikle miyorsun?"

Başını eğdi, sanki bariz olanı görmeyen benmişim gibi bana baktı.

"nk eğleniyorum."

"Buna eğlence mi diyorsun?"

Yaklaşarak, gözleri hafifçe yumuşadı. "S e n i n leyim, değil miyim değil miyim?"

Kalbim aptalca göğsümde çarpıyordu, ama cevap veremedi bir yüksek sesle nefes aldı.

"Aman Tanrım! O orada!"

Donakaldık.

İkimiz de sesin geldiği yöne doğru başımızı çevirdik. On beş yaşlarında bir geç kız, birkaç metre ötede durmuş, telefonunu Kutsal Kase gibi sıkıca tutuyordu. Gözleri, önce kime bağıracağına karar verememiş gibi, onunla benim arasında gidip geliyordu.

Easton yarım saniye gözlerini kapattı. "Zaman doldu." diye inledim.

Kız ığlık atmadı, şükürler olsun... ama hızlıca hareket etti. Saniyeler içinde mağaza hızla yaklaşan ayak sesleri, bastırılmış çığlıklar ve kamera lenslerinin parıltısıyla doldu.

Etrafımız sarılmıştı.

Artık kaçmak yoktu. Artık o olmadığı *gibi* davranmak yoktu. Ve elbette, sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi elimi tuttuğunu saklamak da yoktu.

Easton yavaşça ayağa kalktı, beni de kendisiyle birlikte kaldırdı, güneş gözlüklerini tek bir akıcı, alışılmış hareketle çıkardı ve bizi giyim mağazasından çıkarıp, her taraftan kuşatılmayacağımız bir koridora götürdü. Bana küçük, neredeyse özür diler gibi bir gülümseme attı, sanki beni spot ışığına sürüklemekten nefret ediyordu ama bırakmıyordu da.

"Hazır mısın?" diye nazikçe sordu.

"Hayır," dedim, sahte bir gülümseme takınarak. "Ama sanırım bunu yapacağız."

Kalabalık, gençlerin çığlıkları ve telefon kameralarının parıltılı fırtınası gibi hızla üzerimize çöktü. Her yönden sorular yağmur gibi yağdı, heyecan ve inanamama ılgınlığı:

"Easton! Burada yeni bir film mi çekiyorsun?"

"O kim?"

"Kız arkadaşın mı?"

Vücudumun kendi savunma mekanizması varmış gibi gerildiğini hissettim, sanki sadece istemekle küçülebilirmişim gibi. Buna alışkın değildim. Bakışlar. Flaşlar. Başkaları için *bir şey olma* talepleri. Kulaklarımda çınlayan sesleri, göğsümdeki çarpıntıyı zar zor anlayabiliyordum.

Easton, tepkimi ölçmek için bana dikkatli bir bakış attı. Nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden biraz gerildim. Kalbim sıkıştı, sinirlerim endişeyle titriyordu.

Sonra, tereddüt etmeden, Easton yaklaştı ve kolunu kendinden emin bir şekilde belime doladı. Dokunuşuyla nefesim kesildi, sıcaklığı bana yayıldı.

"Evet," dedi, sesi kaosun üstünde net ve sakindi. "Bu Natalie."

Sadece adım. Basitçe.

Ama sonra ekledi: "O benim hayatımın aşkı."

Ve bir anda, kalabalık *sessizliğe büründü*.

Ağzım hafifçe açık, gözlerim inanamama hissiyle genişçe açılmış halde ona baktım. "Easton..."

Gözlerini benden ayırmadan belimi hafifçe sıktı. "Saklanma, Nat. Yapamam. Seninle yapamam."

Boğazım düğümlendi, göğsümde sıkı ve sıcak bir şey dolanıyordu.

Önde duran kızlardan biri öne çıktı ve Easton'a, sanki onun şimdiye kadar okuduğu tüm aşk romanlarını yeniden yazmış gibi bakarak gözlerini kırıştırdı. "Ciddi misin? O gerçekten senin kız arkadaşın mı?"

Easton gülümsedi. Her zamanki kendini beğenmiş sırıtışı değildi. Reklam panolarını aydınlatan film yıldızı sırıtışı da değildi. Bu yumuşak, gerçek bir gülümsemeydi. Bir şeyden, *birinden* gurur duyduğunda attığın türden bir gülümseme.

"Evet. O, şimdiye kadar sevdiğim tek kız," dedi basitçe. "Ve sevdiğim tek kız olacak."

Ciğerlerimdeki son oksijen parçacığı da yok oldu.

Yanaklarım kızardı, kalbim deli gibi atıyordu. "Sen delisin," diye fısıldadım, neredeyse duyulmayacak kadar.

"Sen de güzelsin," diye cevapladı basitçe.

Yutkundum ve bir şekilde şok olmuş yüzlerden oluşan kalabalığa dönmeyi başardım. "Merhaba," dedim beceriksizce, küçük bir el hareketi yaparak. "Ben Natalie."

Başka bir şey söyleyemedim, çünkü hepsinin beklediği kelime - kız arkadaş- çok büyük, anlam ve vaatlerle yüklüydü ve ben bunu kamuoyuna açıklamaya hazır değildim. Henüz değil. Burada değil.

Yine de kalabalığın içinden memnuniyet dolu bir çığlık yükseldi... sanki ben söylemediğim bir şeyi duymuşlar gibi.

Görüyorsunuz... ünlülerin dedikoduları bu yüzden kötü bir şöhrete sahip.

"O beni seviyor," dedi Easton onlara, bana, kimseye özel olarak değil. "Sadece inatçıdır."

Sonra sanki o kaosun içinde doğmuş gibi doğrudan kaosun içine daldı — imza dağıttı, selfie'ler için poz verdi, sanki tüm bunlar tamamen normalmiş gibi soruları yanıtladı. Sanki alışveriş merkezinin yarısının önünde ömür boyu sürecektir aşkını itiraf etmek, tatil alışveriş turunun bir başka durağıymış gibi.

Ve birkaç saniye arayla gözleri bana dönüyordu.

Kontrol
ediyordu.
Güven
veriyordu.
Hala iyi olduğumdan emin oluyordu.
Ve karşı tüm mantığa... her aşırı düşünme kafamın
arkasında çılgılık atan dürtüye.
Öyleydi.

EASTON

Son imzayı attıktan sonra kalabalığa döndüm, ama bunun son imza olmadığını fark ettim.

Küçük, heyecanlı bir grup genç kızla başlayan olay, bir anda tam bir kalabalığa dönüşmüştü. Yemek alanından atriyma kadar uzanan bir insan duvarı, her geçen saniye daha da sıkıştıyordu. Çığlıklar ve kahkahalarla yükselen bir dalga bizi çevreliyordu. Her yönden "Easton!" diye bağırılıyordu, bazı sesler gerginlikten titriyor, bazıları ise cesurca, telefonlarının kameralarını havaya kaldırmışlardı.

Yanımda Natalie'nin gergin olduğunu hissettim, eli hala elimdeydi, parmaklarımı ağrıtabilecek kadar sıkı tutuyordu. Ben imza verirken sessiz kalmıştı, mavi gözleri benimle hayranlar arasında gidip geliyordu, ama içinde bir fırtına kopmakta olduğunu hissedebiliyordum.

Ona baktım, yüzünde ne hissettiğine dair bir ipucu aradım, ama ifadesi okunamazdı - ateş ve daha yumuşak, savunmasız bir şeyin karışımıydı. Bu anı daha önce hayal ettiğinden emindim, ama bunu yaşamak tamamen başka bir şeydi.

Ona yaklaştım, kolumu beline doladım ve onu kendime doğru çektim. "Herkes teşekkürler," diye bağırdım, sesim gürültünün üstüne çıktı. "Sevginiz için gerçekten minnettarım, ama tatil alışverişini bitirmeye çalışıyoruz... bu yüzden biraz alana ihtiyacımız var. Sizler harikasınız."

Bir an için kalabalık tereddüt etmiş gibi göründü. Birkaç hayran utangaç bir şekilde başını sallayarak geri çekildi.

Ama büyü çabucak bozuldu.

"Sadece bir selfie daha!"

"Easton, bekle! Yeni filmin ne olacak?" "Sen ve o gerçekten çıkıyor musunuz?"

Biri kolumu tuttu. Başka biri elime bir defter sokmaya çalıştı, kalemi göğsümden sekti. Bir kız daha yaklaşıp ceketimi tuttu. "Lütfen! Sadece bir tane..."

Alışveriş merkezinin güvenlik görevlisi birdenbire ortaya çıktı, sanki yemek katından koşarak gelmiş gibi nefes nefeseydi. "Tamam, tamam, geri çekilin! Herkesin... uh... güvenli bir mesafe bırakması gerekiyor." Son kelimedede sesi çatladı ve hiç yetki sahibi değilmiş gibi kollarını sallayarak trafiği yönlendirmeye çalıştı.

Kimse dinlemedi.

"Siktir," diye mırıldandım ve Natalie'yi daha sıkı tuttum.

Koridor insanlarla dolup taşıyordu, her taraftan yaklaşan bedenler, gürültü ve kışık paltolarla dolu bir kalabalık. Telefonlar meşale gibi havaya kaldırılmıştı, hayranlar her nefesle daha da yaklaşıyor, sesleri tatil müziğinin üstüne çıkıyordu.

Natalie'yi daha sıkı tuttum, vücudumla onu yaklaşan kalabalıktan korudum. Diğer elindeki alışveriş poşetleri, hareket ederken hışırdadı, nefesi kısa ve kesik kesikti. Kahretsin.

Gözleri benimkilere kilitlendi, vahşi ve parlak, ve ben beklemedim. "Koş."

Noel soygunu filmindeki kaçaklar gibi, tatil alışverişçileri ve parlak süslemelerden oluşan karmaşanın içinden geçerek koşmaya başladık. Fındıkkıran standının önünden geçtim, şeker kamışı standının kenarına çarptım ve neredeyse ren geyiği şeklindeki balonu deviriyordum. İnsanlar şimdi bakıyordu... şaşkın ebeveynler, gözleri fal taşı gibi açılmış çocuklar, hemen kayıt yapmaya başlayan birkaç sıkılmış genç.

"Üzgünüm! Mutlu Noeller!" diye bağırdım, aynı eşarpları takmış bir grup haylaz şarkıcıdan kaçarken.

Yanımda Natalie sorgusuz sualsiz koşuyordu. Çantalar uyluklarına çarpıyor, saçları uçuşuyor, botları fayanslara vuruyordu. Gülmek mi, çılgılık atmak mı istediğini anlayamadım.

Belki de ikisi birden.

Sonra onu gördüm. Perakende kurtuluşunun Kutsal Kase'si.

Pretzel standının arkasında, kokulu mumlar ve silindir şapkalı bir kardan adamın sergisinin yarısı tarafından gizlenmiş bir aile tuvaleti vardı. Kapı hafifçe aralıktı ve tereddüt etmedim.

"Buraya," diye bağırdım ve onu oraya doğru çektim. İçeri girdik ve kapıyı arkamızdan sertçe kapattım, kilidi tıkırdatacak kadar sertçe çevirdim.

Aniden sessizlik çöktü. Rahatsız edici bir sessizlik.

Tek ses, düzensiz nefeslerimiz ve tavandaki ışığın hafif uğultusuydu. Alan küçüktü — beyaz fayanslar, soluk duvarlar, bir lavabo ve ayna, katlanmış bir alt değiştirme masası — ve hafif bir limonlu dezenfektan kokusu ve ağlayan bir bebeği sakinleştireceğini düşündükleri bir koku vardı.

Hayallerimdeki romantik ortam değildi, ama güvenliydi ve gömleğimi yırtmaya çalışan hayranlar yoktu.

Bu da bir artıydı.

Kapıya yaslandım, saçlarım alnıma yapışmış halde Natalie'ye baktım, gözlerim onu içime çekiyordu.

Nefes nefeseydi, koştuktan yanakları kızarmıştı, sarı saçları omuzlarında dağınık bir şekilde duruyordu. Mavi gözleri parlıyordu, içlerinde nabzımı hızlandıran bir ateş vardı ve onu görünce içimi bir sıcaklık dalgası kapladı.

"Bilgin olsun," diye nefes nefese, gözlerimi onun gözlerine kilitleyerek söyledim. "*Noel* alışverişimizin Noel alışverişimizin böyle olacağını hayal etmemiştim."

Kısa, nefes nefese, biraz histerik bir kahkaha attı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Alışveriş poşetlerini yere düşürdü, omuzları açık paltosunun altında inip kalkıyordu. Altında giydiği dar kırmızı kazak vücuduna öyle bir sarılmıştı ki ağzım kurudu. Kış renklerine bürünmüş bir ateşli rüya gibiydi... ve şu anda bana bakışları, sanki bir şeyi parçalamak istermiş gibi, vücudumdaki her siniri atriymdaki lanet Noel ağacı gibi parlatıyordu.

"Kız arkadaş mı?" diye mırıldandı, sesi şimdi daha alçak, tehlikeli, alaycıydı. Bu kelime meydan okuma doluydu, sanki onu geri almaya cesaret etmemi istiyordu. Ya da bunu kanıtlamamı istiyordu.

Yavaş ve kararlı adımlarla bana doğru yürüdü, her santimetresi ateş saçıyordu. Sırtım kapıya daha sert bastırdı, ama

hareket edemedim. Beni dokunmadan bile olduğum yerde kilitlemişti.

"Onlara benim kız arkadaşın olduğumu söyledin, Maddox," dedi, yumuşak ama ölümcül bir sesle.

Boğazım kurumuş, zorlukla yuttum. Onun kokusu - tatlı, keskin, tanıdık - kağıda sızan mürekkep gibi derimin altına sızdı.

"Biliyorum," dedim sertçe. Ağzımda yavaşça bir gülümseme belirdi, karanlık ve kesin.

Olduğum yerde donakaldım. Hareket edemiyordum. Beni, hiç elde edemeyeceğimi sandığım her ikinci şansımdan oyulmuş gibi oraya sabitleyen o varken hareket edemezdim. Bu yüzden sözlerimin peşinden gitmesine izin verdim, bakışlarım onun bakışlarına kilitlendi, sanki ona göz kırpmaya cesaret edememesi için meydan okuyormuşum gibi. "Sen benimsin, Nat. Dün gece sen söyledin. Ve kız arkadaşım?" Yumuşak, gülünç olmayan bir kahkaha attım. "Bu kelime, olan biteni ifade etmek için bile yeterince güçlü değil."

Parmaklarım, sahiplenici ve pişmanlık duymadan kalçasına dokundu. "Geri dönüş yok. Ne şimdi, ne de sonsuza kadar."

Nefesi kesildi, hızlı, istemsiz, ağzından henüz çıkmamış her şeyi ele veren türden bir tepki. Gözleri bir anlığına genişledi, tanıdık ateş geri dönmeden önce sürpriz bir kıvılcım gibi parladı, meydan okuyan ve boyun eğmeyen.

Son direnç ipliği hala oradaydı, gergin ve yıpranmış. Dün gece bana benim olduğunu söylemişti, ama bir parçası hala bunun sadece nostalji olduğuna inanmak için mücadele ediyordu. Sadece ateş. Sadece parmaklarının arasından kayıp giden bir anı.

Ama ben daha iyi biliyordum.

Gözlerinin benimkilere saplanıp kalışından anladım. Sanki kaçmaktan vazgeçmiş, bunun her şey demek olmadığını iddia etmekten vazgeçmiş gibiydi. Nefes alışması yine kesik kesik, keskin ve sığdı, sanki düşüşün yaklaştığını biliyor ve kendini tutmaya çalışmayı çoktan bırakmış gibiydi.

Tek kelime etmesine gerek yoktu. Bu onun cevabıydı.

Bu oydu, ileriye doğru koşuyordu. Ham. Filtrelenmemiş. Benim.

Ceketimin önünü yakaladı ve beni kendine doğru çekti, ağzı benimkine çarptı, kalan son nefesimi çalan bir sıcaklıkla, sanki beni öpmüyordu.

Beni sahipleniyordu.

Ellerim içgüdüsel olarak beline kayarken, düşük ve kaba bir inilti çıkardım. Nane şekeri ve daha tatlı, belirgin ve acı verici bir şey gibi tadı vardı. Dili cesur ve sahiplenici bir şekilde ağızma girdi ve vücudumun bu kadar hızlı tepki vermesi nedeniyle neredeyse dengemi kaybediyordum.

Her yerdeydi. Parmakları saçlarımda. Göğsü göğsüme bastırılmıştı. Öpücüğündeki ihtiyaç bir yangın değildi. Yıllarca biriken bir baskıydı, sonunda onu tutacak hiçbir şey kalmadan, sadece bedenim kalmıştı.

"Siktir, Nat..." diye inledim, nefes almak için ağızımı onunkinden yeterince uzaklaştırdım, ellerim süveterinin altına kaydı, avuç içlerim çıplak tenine değdi. "Bu bir rüya değil, değil mi..."

"Kapa çeneni," diye homurdandı.

Elleri ceketimin fermuarını bulmaya çalıştı, onu çaresizce aşağı çekerek omurgamda bir heyecan dalgası yarattı.

"Sana ihtiyacım var," dedi, şiddetle ve nefessizce. "Hemen şimdi." Kalbim göğsümde takıldı.

Sesinde hiçbir şey sıradan değildi. Hiç tereddüt yoktu. Sadece saf, inkar edilemez bir açlık vardı.

Ceketimi çıkardım ve yere attım. O beni kendine doğru çekiyordu ve ben direnmedim. Direnemedim.

Onu tekrar öptüm, bu sefer daha sertçe, o gittiği andan beri içimde tuttuğum her şeyi o öpücüğe döktüm. Ellerim belini kavradı, onu bir can simidi gibi sımsıkı tuttu, kalçalarım içgüdüsel olarak öne doğru itti, o da kalçalarını bana doğru itti.

O benim süveterime uzandı ve onu kafamdan çekip çıkardı, bu sert hareketine bayıldım. Banyodaki serin hava çıplak göğsüme çarptı, ama bu, tenimde dolaşan avuçlarının yakıcı sıcaklığıyla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Tırnakları karın kaslarımı çizdi.

Dişlerimin arasından tısladım, kaslarım onun dokunuşuyla seğirdi. Elleri çılgınca ve açgözlüydü, sanki cesaretini kaybetmeden önce benim her santimimi ezberlemesi gerekiyormuş gibi.

Beklemedim. Ceketini omuzlarından ittim, yere düşmesini izledim, sonra kırmızı süveterini tek bir hızlı hareketle başından çektim.

tek bir hızlı hareketle.

Ve lanet olsun.

Dantelli siyah sütyen. Kızarmış ten. Bu daracık banyonun yumuşak, uğultulu ışığı altında görünüşü - çılgın gözler, beni öptüğü için şişmiş dudaklar, sert, sıkı nefeslerle inip çıkan göğüs.

O bir hayaldi. Her gece rüyamda gördüğüm bir hayaldi.

"Siktir, Nat," diye mırıldandım, sesim alçak ve saygılıydı, ellerim dantelin içinden göğüslerini kavradı. Başparmaklarım sertleşmiş meme uçlarını okşadı ve avuçlarımın altındaki hissi neredeyse nefesimi kesiyordu. "Sen çok güzelsin."

Sırtının arkasına uzanıp sütyenini çıkardı ve yere düşmesine izin verdi. Nefesim kesildi. Çıplak göğüsleri her sıkı nefeste inip kalkıyordu ve yumuşak ışık her kıvrımını altın rengi boyuyordu. Meme uçları sertleşmiş, dikleşmiş ve beni arzuluyordu.

Dayanamayıp eğildim ve birini ağzıma aldım. Dilim yavaşça daireler çizdi, sonra sertçe emdim, sadece penisimin zonklamasına neden olacak kadar.

"Easton!" diye bağırdı, elleri saçlarımı sıkıca kavradı, kalçaları bana doğru kayarken vücudu ağzımın altında titriyordu. Ona ilgi göstererek, dilimi meme uçlarında ritmik bir şekilde gezdirdim, bu da onun nefes nefese kalmasına, inlemesine ve çaresizce yalvarmasına neden oldu.

Diğer göğsüne geçtim ve ona da aynı özeni gösterdim, elimle ilk göğsünü yoğururken, parmaklarımla meme ucunu yuvarladım, ta ki o inleyene kadar, tüm vücudu kollarımda canlanana kadar.

"Daha fazla," diye nefes nefese söyledi, sesi çatallanırken elleri kot pantolonuma uzandı ve düğmeyi açmaya çalıştı. "Daha fazlasına ihtiyacım var, Easton. Sana ihtiyacım var." Sesindeki çaresizlik, penisime doğrudan bir şok gönderdi.

Sözleri ateşe benzin dökmek gibiydi ve ben inleyerek, o nihayet kot pantolonumu açarken ona yardım ettim, kot pantolonumu ve boxerımı kalçalarımın altına ittim.

Penisim serbest kaldı, sert ve ağırlıydı, ucu ön sıvıyla parlıyordu ve bu manzarayı gören gözleri karardı, elini bana dolarken dilini çıkarıp dudaklarını yaladı. Dokunuşu elektrik gibiydi, parmakları beni dizlerimi titretirecek kadar kendinden emin bir şekilde okşuyordu ve o

yavaşça beni pompalarken, başparmağı hassas başımı okşayarak ön sıvıyı boynum boyunca yayarken, boğuk bir inilti çıkardım.

"Siktir," diye homurdandım, kalçalarım onun eline doğru sallanırken, gözlerim bir saniye için kapanıp açıldı, sonra onun sırtışını yakaladım. Onun kot pantolonunu çektim, onun sertliğine uygun bir sertlikle aşağı çekerek, külotunu da beraberinde çıkardım. O dışarı çıktı, onları kenara tekmeledi ve onu görünce nefesim kesildi, tamamen çıplak, uylukları tahrikle ıslak, amcığı arzuyla parıldıyordu.

Düşünmeden dizlerim fayanslara çarptı.

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı - belki bir uyarı, belki bir küfür - ama ağzım onun merkezine değdiği anda, çıkan tek şey duvarlardan yankılanan kesik bir iniltiydi.

Tadı cennetti ve benim arzuladığım her şeydi.

Yavaşça yaladım, altımda titremesini tadını çıkardım, sonra o ıslak kıvrımları ayırdım ve dilimin ucuyla klitorisini daireler çizerek yaladım. Boğazında keskin bir nefes takıldı. Parmakları saçlarımı taradı, beni kendine çekti, ben tekrar yaladıkça kalçaları titriyordu. Ve tekrar. Artık amaçlı hareket ediyordu, akıl sağlığı buna bağlıymış gibi ağzıma sürtünüyordu.

"Oh, lanet olsun, Easton," diye inledi, sesi kesik kesikti, kalçaları vahşi bir ritimle sallanıyordu, bu da bana ne kadar yakın olduğunu tam olarak gösteriyordu.

Bir parmak daha ekledim, sonra iki, içini kıvrırarak, o ihtiyaçtan boğuk bir sesle haykırıncaya kadar. Artık sırılsıklamdı, uyarılması çenemi kaplıyordu ve ben ona karşı inledim, titreşim onun inlemesini daha da yüksek hale getirdi.

"Durma," diye boğuk bir sesle söyledi, sesi bozulmuş, gözleri donuk ve vahşiydi. "Tam orada. Lanet olsun, Easton, sakın durma..."

Vücudu kavis çizdi, ellerimin altında titriyordu, kalçaları sanki unutulmayı arıyor ve bunu ona verebilecek tek kişinin ben olduğumu biliyormuş gibi ağzıma sürtünüyordu. Ben acımasızca devam ettim, parmaklarım daha derine girdi, dilim klitorisini cezalandırdı, ta ki o benim için parçalanana kadar... yüksek sesle, titreyerek, sırılsıklam. O çığlık attı, zevki çok uzun süre yakılmış bir fitil gibi patladı, erimiş ve dağınık, ben onu tutarken vücudundaki son nabızı da sıkarak.

Titriyordu, bacakları altında dengesizdi ve yere yığılmadan önce ayağa kalkıp onu yakaladım. Bacakları belime dolandı, ben de bizi döndürdüm ve onu kapıya yasladım, kaygan sıcaklığı benim sikimi sürtüyordu.

Siktir.

O ıslak kayma. Hâlâ cildine yapışmış olan o çaresiz ihtiyaç. Her nefesi, her titremesini hissettim ve bu içimde vahşi bir şey uyandırdı - vahşi, sahiplenici ve ona tamamen kapılmış bir şey.

Gözleri benimkilere kilitlendi, sersemlemiş ve parıldıyordu, dudakları nefes nefese bir ses çıkarmak için açılmıştı ama tam olarak çıkaramıyordu. Ve onlarda gördüm... konuşulamayacak kadar derin bir şeyi. Saklanamayacak kadar dürüst bir şeyi.

Yutkundum. "Beni gerçekten senin kız arkadaşın olarak mı adlandırıyoruz?" Sesi yumuşaktı. Kızgın değildi. Alaycı değildi.

Sadece... çıplaktı.

Gözümü kırpmadım. "Fikrimi değiştirdim."

Kaşları hafifçe çatıldı, kafası karışmıştı. "Neyim hakkında?"

Ona doğru eğildim, penisimin ucu onun kaygan sıcaklığına değdi ve ikimiz de titredik. "Sen sadece benim kız arkadaşım değilsin, Nat."

Sesim sert bir fısıltıya dönüştü, gözlerini kilitleyerek ona gerçeği gösterdim — filtrelenmemiş ve mutlak.

"Sen benim hayatımın aşkımsın."

Nefesi kesildi, sözlerim etkisini gösterirken gözleri büyüdü ve bir an için, vahşi yoğunluğun altında yumuşak, hassas bir şeyin parıldadığını gördüm.

"Easton," diye fısıldadı, sesi duygudan titriyordu, sonra ağzı ağızma değdi... yumuşak, çaresiz, açgözlü. Sanki bırakmaya dayanamıyormuş gibi omuzlarımı sımsıkı tuttu ve ben de tüm gücümle onu öptüm, dünyam kollarımdaki kıza daraldı.

Yavaşça, santim santim içine girdim, etrafımda gerilmesini, sıkı, ıslak sıcaklığının sanki benim için yaratılmış gibi beni sarmasını tadını çıkardım. İkimiz de bu hisle inledik ve bir an için hareketsiz kaldım, nefesimi yakalamaya çalışırken alnımı alnına dayadım.

"Nat," diye mırıldandım, ona olan duygularımın ağırlığıyla sesim kırıldı. "Çok iyi hissettiriyorsun. Çok sıkı. Sensiz yaşayamam

. Sensiz yaşayamam."

Yumuşak bir ses çıktı ağzından, yarı inilti, yarı hıçkırık, ve tırnakları omuzlarıma batarken kalçalarını salladı, beni daha derine itti.

Gözleri benimkilere kilitlendi... geniş, vahşi, harap. "O zaman yaşamayın," diye fısıldadı, sözleri söylemek istemediği bir söz gibi titreyerek çıktı. "Bir daha asla bensiz yaşamayın."

Göğsümde bir şey kırıldı.

Hareket ettim, şimdi daha sert, daha derine, sanki her itişte ona cevap verebiliyormuşum gibi, sanki her pişmanlığı, bedenlerimizin baskısı arasında kaybettığımız her saniyeyi gömebiliyormuşum gibi. O da her itişte bana karşılık verdi, nefesleri kulağımda kesik kesik, inlemeleri havada yankılanarak, ikimizin içinde zaten kükreyen ateşi besledi.

Her itişte kapı arkasında gürültü yapıyordu, ama durmadık. Umursamadık. Bütün dünya buna indirgenmişti. Vücudu bana sıkıca sarılmış, parmakları sırtıma kazınmış, sesi arzuyla boğuklaşmıştı.

"Daha hızlı," diye yalvardı, sanki onu parçalanmaktan alıkoyan tek şey benmişim gibi bana sarıldı.

Ben de onun isteğini yerine getirdim, itmelerim daha sert, daha derin hale geldi, her hareketle aramızdaki gerilim arttı. Amının beni sıkıca kavradığını hissedebiliyordum, ona girerken duvarları titriyordu, vücutlarımızın birleşmesinin ıslak, müstehcen sesi banyoda yankılanıyordu.

Keskin ve kesik kesik inlemeleri havayı dolduruyordu, her biri beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırıyordu.

"Easton," diye bağırdı, gözleri çılgınca, sesi titriyordu. "Ben... yapamıyorum. Bu çok fazla."

"Benim için boşal, Nat," diye hırıltılı bir sesle söyledim, ihtiyacımdan dolayı sesim boğuktu, daha derine girerken ellerimle kalçalarını tutup onu sabit tutuyordum, parmaklarım yumuşak etine gömülüyordu. "Seni hissetmeme izin ver, bebeğim."

O parçalandı.

Vücudu benimkine karşı sıçradı, başı geriye doğru eğildi ve tekrar adımı haykırdı. Amcığı beni mengene gibi sıkı, tırnakları sırtımı lezzetli çizgilerle kazıyarak, ben ona girerken, kollarımda çözülmesini izledim.

İşte bu kadardı.

Onun orgazmı, dalga gelgiti çekip götürdüğü gibi benimkini de benden kopardı. Onun adını inleyerek, içime boşalırken penisim zonkluyordu, onu spermimle dolduruyordum... göz kamaştırıcı, yakıcı bir zevk, süpernova gibi içimi parçalıyordu, ham ve sonsuz.

Yüksek heyecan yavaşça azalırken, nefes nefese ve titreyerek, birbirimize sarılmış halde öylece kaldık. Onu kucakladım, sardım, göğsümdeki fırtınayı yatıştırmaya çalışırken terli alnına öpücükler kondurdum. Hâlâ titriyordu, vücudu benimkine karşı yumuşak ve esnekti ve

kendimi tutamadım... aşk içimde o kadar şiddetli bir şekilde yükseldi ki, ayakta kalabilmem bir mucizeydi.

Bu diğer seferler gibi değildi.

Bu sadece başka bir anı, nostalji uğruna yapılan başka bir hata değildi.

Bu, onun tamamen, nihayet, tam da kollarımda bırakıp gitmesiydi.

"Söylediğimde ciddiydim," diye fısıldadım, yüzünü ellerimle kavrayacak kadar geri çekildim. Yanakları kızarmış, kirpikleri nemli, dudakları aralanmış ve öpücüklerden şişmişti.

Yanağından bir saç telini çekip gözlerine baktım. "Sen hayatımın aşkımsın Nat. Her zaman öyle oldun."

Riley: UHHHHH MERHABA?? NATALIE BENNETT, SINIFA SÖYLEMEK İSTEDİĞİN BİR ŞEY VAR MI??

Ben: Hayır. Her ne ise, ben yapmadım. Bana komplo kuruldu.

Casey: Ne oldu?

Riley: Televizyon izlerken EASTON MADDOX
E! News'te "hayatının aşkı" Natalie'yi çok coşkulu hayranlarına tanıtıyordu?

Riley: Hayranlar çığlık attı. O gülümsedi. Çok sevimli ve mide bulandırıcıydı ve ben cevap istiyorum.

Casey: NATALIE, AÇIKLA.

Ben: Ne doğrulayabilirim ne de yalanlayabilirim. Beşinci maddeyi kullanıyorum ve derhal tanık koruma programı talep ediyorum.

Riley: Çok geç, hain. Artık ünlü oldun.

Ben: Bekle, ne kadar kötüydü? İyi görünüyor muydum? Lütfen fermuarımın açık falan olmadığını söyle.

Riley: Kıyafetinde bir sorun yoktu. Ama yüzün kıpkırmızı oldu ve garip bir şekilde el salladın. Çizgi film karakteri gibi.

Casey: Hemen video kanıtı istiyorum.

Ben: Henüz halka açık olmamalıydı! Birdenbire bana saldırdı!

Riley: Ah, zavallı Nat. Yakışıklı bir film yıldızı erkek arkadaşın seni herkesin önünde sahipleniyor. Ne korkunç. Düşüncelerim ve dualarım seninle.

Casey: Şu anda gerçekten şikayet mi ediyorsun???

Ben: Şikayet etmiyorum! Sadece hazır değildim. Birisi seni çığlık atan kadınların önünde kız arkadaşı olarak tanıttığında ne dersin ki?

Casey: "Akademi'ye teşekkür etmek istiyorum."

Riley: "Ve beni romantik olgunluğa iten Riley, Casey ve Ophelia'ya teşekkür etmek istiyorum."

Riley: Peki, artık onun senin erkek arkadaşın olduğunu resmen kabul ediyor muyuz?

■

Ben: Yani... evet. Sanırım öyle. Küçük banyo molası bunu kesinleştirdi.

■

Ben: Belki.

■

Ben: Muhtemelen.

■

Casey: EVET DEDİ! ONAY ALDIK!

■

Riley: TMZ'ye haber verecek miyiz yoksa sen kendin halledecek misin?

■

Ben: İkinizi de nefret ediyorum.

■

Casey: Bekle... Ne tuvalet molası?

■

Riley: Detayları anlat.

■

Ben: Tamam, Jace...

■

Ben: Ama ayrıca.

■

Ben: ...

BÖLÜM 21

EASTON

Son anda kontrolü ele geçirebilmek için kızak sürücüsüne rüşvet vermek mi? Hiç düşünmeden yaptım. Tıpkı bu düğüne katılabilmek için elimden gelen her şeyi yapmam gibi... Kalbimi kıran kızı geri kazanmak için tek şansımdı. Taze karın üzerinde durup Natalie'nin kızaktaki boş sürücü koltuğuna belirsizlikle bakışını izlerken, son zamanlarda hayatımın en iyi kararlarını verdiğimi hissettim.

"Sürücümüz nerede?" diye sordu Natalie, karlı bahçeyi şaşkınlıkla gözetlerken, lavanta rengi atkısı boynuna sıkıca sarılmış, yanakları soğuktan pembeye dönmüştü.

"Ona bakıyorsun," dedim, ona en kendinden emin gülümsememi göstererek dizginleri elime aldım.

Tereddüt etti, sonra kararlı bir şekilde başını salladı. "Kesinlikle olmaz. Sen kızak sürmeyi bilmiyorsun."

Kırgınmış gibi davranarak kaşlarımı kaldırdım. "Affedersin ama bir keresinde bir reklamda bunlardan birini sürmek zorunda kalmıştım. Aslında bu konuda uzman sayılırım."

"Reklam mı?" Bana şüpheyle baktı. "Atın yanında gömleksiz durduğun reklam mıydı, yoksa bilmem gereken tamamen ayrı bir at temalı olay mı?"

Kariyerime dikkat ettiğini görünce memnuniyetle sırıttım. "Aynı reklam. Bak, gömleksiz maceralarımı takip ediyorsun."

Natalie dramatik bir şekilde gözlerini devirdi, ama dudaklarının gülümsemeyle mücadele ettiğini fark ettim. Derin bir nefes aldı ve kızağa doğru yürüdü, paltosundaki kar tanelerini silkeledi. "Peki. Ama kaza yaparsak, seni ölüme terk edip doğrudan eggnog'a gideceğim."

"Sert," dedim, ona elimi uzatarak hafifçe gülerek.

Eldivenli parmakları benimkine kayd ı ve soğ uğ a rağ men iç imi ısı ttı. Kızağ a oturdu, kucağ ındaki battaniyeleri yeniden düzenledi ve bu samimi anın etkisinde kalmamış gibi görünmek için elinden geleni yapt ığ ı belliydi.

Onun yanına tırmandım, derin bir nefes aldım ve dizginleri nazikçe ç ektim. Neyse ki at sorunsuzca ilerledi ve bizi ay ış ığ ıyla aydınlanan yolda ilerletti. Farkında olmadan tuttuğ um nefesimi bıraktım.

"Gördün mü?" dedim nazikçe, onu hafifçe dürterek. "Bir şey yok."

"Hala garaj yolundan 15 metre uzaktayız," dedi kuru bir şekilde. "Henüz sevinmeyelim."

Gülerek, bu hafta göğ sümün ne kadar hafif hissettiğ ini fark ettim. Sanki onunla geç irdiğ im her saniye iç imden bir yük kalkmış gibiydi.

Kızak karla kaplı ormanda sü zülüyordu, gece bizi mürekkep ve buzla dikilmiş bir rüya gibi sarıyordu. Beyazla kaplı ağ aç lar yolun iki yanında dimdik duruyordu, dalları karın ağı rlığ ı altında hafifçe eğ iliyordu. Tek ses, buzlu zeminde nalların çık ardığ ı ç ıt ırtı, koş um takımındaki ç anların yumuş ak tınısı ve onu tekrar gördüğ üm andan beri hiç durmayan kalbimin düzenli atış ıydı.

Ağ aç lar seyrekleş ip dñya sessizleş irken, Natalie yanımda kıpırdadı ve ceketinin cebine uzandı. Telefonunun ekranı ay ış ığ ında parladı ve yüzündeki ince ama keskin ifadeyi yakaladım.

"Ne oldu?" diye sordum, göğ sümdeki bir şey sertleş se de ses tonumu rahat tutmaya ç alış arak.

Bir saniye fazla tereddüt etti, sonra telefonu bana doğru çevirdi. Ekranında bilinmeyen bir numaradan gelen tek bir mesaj yanıp sönüyordu.

Bilinmeyen: Beni ara.

Ç enem gerildi. "Seni arayan numara bu mu?"

O da baş ını sallayarak telefonu cebine geri koydu. "Evet." "Geri arayacak mıs ın?"

Sesimdeki hırıltı beni bile şaşırttı.

O da buna sırtarak karşılık verdi, kızağa yaslanırken gözlerinde alaycı bir ışıltı belirdi. "Lütfen. Zaten aşırı sadık bir takipçim var," dedi, bana şakacı bir bakış atarak. "Bir tane daha eklememe gerek yok." Onun numarayı engellediğini izledim.

Kendime engel olamayıp kahkaha attım. "Beni takipçi mi sanıyorsun?"

"Bence sen ülkeyi baştan başa uçarak bir düğüne davetsiz olarak girip beni geri kazanmaya çalıştın," dedi göz kırparak. "Bu takipçi davranışı değilse, kesinlikle takipçiye yakın bir davranış."

"Evet," dedim, biraz daha yaklaşarak, gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Ama ben çekici türdenim."

Gülümsedi, gülümsemesinin kenarları göğsümü ağrıtabilecek kadar yumuşadı. "Kötü bir takipçi değilsin. Beni henüz bodruma kilitlemedin, bunu kabul ediyorum."

"Çıtan düşük," dedim, ifadesiz bir yüzle. "Ama olumlu geri bildirimin için teşekkür ederim."

O güldü ve ben bunun ne kadar kolay, ne kadar hafif olduğunu sevdim. Beni derinden etkileyen bir ses. Ve hemen duvar örmeye çalışmadı... bu da artı bir puandı.

Natalie, sanki aramızdaki bu yeni-eski duruma hala alışmaya çalışmıyormuşuz gibi dizinden bir yığın kırıntı silkeledi. Sanki risklere, karmaşaya, birbirimize evet dememişiz gibi ve şimdi bu seçimin içinde nasıl nefes alacağımızı öğreniyormuşuz gibi.

Sessizlik yine uzadı, şimdi daha da derinleşti. Kızak ay ışığı altında ilerledi ve ben de ona baktım, gümüş ışıkta yüzünü izledim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sessizce sordum, o anı bozmak istemiyordum ama onun sesine, düşüncelerine ihtiyacım vardı.

Tereddüt etti ve yanımda hareket ettiğini hissettim. Sonra kirpiklerinin altından bana baktı, sesi alçaktı. "Sadece bunun senin için tuhaf olup olmadığını merak ediyorum. Hollywood'da yaşadıktan sonra buraya geri dönmek. Bunun hakkında konuşmadık."

Öne baktım ve kızağı yoldaki virajda nazikçe yönlendirdim. Dizginler elimde gevşekti, ama gerçekliğe, yanımdaki varlığına olan tutunmam hiç de öyle değildi.

"Bu farklı," dedim dürüstçe dürüstçe "Ama bu...
bu çok güzel.
Normal."

Küçük bir baş salladı, eliyle boynundaki atkısını biraz daha sıkılaştırdı, sanki kendini bir anıya sokuyormuş gibi. "Hiç özölüyor musun? Normalliyi, yani."

Hemen cevap vermedim. Bilmediğimden değil, doğru cevabı vermek istediğimden... onun için. Kendim için.

"Dürüst olmak gerekirse?" Bir süre sonra, sesimi alçak tutarak, elimdeki dizginleri gevşeterek söyledim. "Evet. Hollywood... çok fazla. Beklemediğim şekilde gürültülü, ışıltılı ve yorucu. Ve tüm bunların altında... yalnızlık var."

Natalie hemen bir şey söylemedi, sadece bana baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki ne söyleyeceğimi zaten biliyormuş gibi. Çünkü biliyordu. Bu hafta yaptığımız sohbetlerde, her seferinde birer birer, katmanları soyup dökmüştük.

"Herkesin benden olmasını istediği şeye kapıldım. Benim ne olduğumu *düşündüklerine*. Kendimi tanıyamadığım anlar oldu. Ama bir kez bile..." Durdum, göğsüm sıkıştı. "Bir kez bile seni özlemeyi bırakmadım."

Elime uzandı ve parmakları benimkilerin arasına kayd
—kolayca, içgüdüsel olarak.

Sanki hiçbir şey değilmış gibi. Sanki her şey gibi.

Kalbim bir kez, sertçe attı. Çünkü sonunda bana dokunuyordu sanki... hiç durmamış gibi.

Bu, beklediğim bir işaretti.

"Bunu bana zaten söylemiştin," dedi yumuşak bir sesle, sesi kar yağışı gibi bana dokundu. "Ama tekrar duymaktan rahatsız değilim."

Bana attığı o gülümseme... bana bir şey yaptı. Nefesimi kesti. Çünkü bana film yıldızı Easton Maddox olarak bakmıyordu. Bana eskiden tanıdığı çocuk ve tekrar seçmeye karar verdiği adam olarak bakıyordu.

"Ciddiydim," dedim. "Her şey için. Filmler, galalar, ödüller... Seninle paylaşacak kimsem olmasaydı bunların hiçbirinin önemi olmazdı."

Bana uzun, düşünceli bir bakış attı. "Bunu kanıtlamaya devam etmek zorunda değilsin, biliyorsun."

Kendi kendime güldüm. "Ama ben istiyorum." Ağzı kıvrıldı. "Şey... iyi bir başlangıç yaptın."

"Affedersin," dedim, şok olmuş gibi. "Bu kızağı kaçırdığım için tüm düğün tedarikçilerinden ömür boyu men edilme riskini göze aldım. Çikolata hak ediyorum. Ve muhtemelen bir heykel."

"Hemen önyargılı olmayalım, Dasher."

Yine güldü ve gülüşü göğsümü sardı ve orada kaldı. Rahat. Sıcak. Gerçek.

Birkaç saniye sessizce yol aldık, aramızdaki tek ses kar üzerinde yumuşak bir toynak sesi idi.

Sonra dedi ki, "Sen daha iyi birine dönüşmedin, Easton."

Ona baktım, kaşlarımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım.

"Sen zaten mükemmeldin," dedi, sesi sabitti. "Sadece birinin beni öyle sevebileceğine inanmaya hazır değildim... her şeyin parçalanmadan."

Göğsüm sıkıştı.

"Bunun bozulmasını bekledim," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Ve bozulmadığında... ben kendim bozдум."

Elini sıktım, başparmağımla parmak eklemlerini okşadım. "Peki ya şimdi?"

Bana baktı, ağzının köşelerinde sessiz ve emin bir gülümseme belirdi. "Şimdi kaçmadığımda ne olacağını görmek istiyorum."

Natalie bu kez gerginlikten değil sadece dalgın, düşünceli bir şekilde. Bakışları önündeki karla kaplı ağaçlara kaydı, sonra bana döndü ve göğsümün derinliklerinde bir şeyleri harekete geçiren bir gülümsemeye bana baktı.

"Tüm filmlerini izledim," dedi, sanki bu bir itiraf değilmiş gibi. Sanki bu her şey demek değilmiş gibi.

Başımı eğip sııttım. "Konuşan köpeğin olduğu film bile mi?" O güldü. "Özellikle o film."

O ses... Kahretsin, onu özlemişim. İkimizde de bir şeyleri açığa çıkaran kahkaha. Rahat ve savunmasız.

"Kendime hep bunun sadece merak olduğunu söyledim," diye ekledi. "Ama öyle değildi. Sesini özledim. Yüzünü. Orada olmasan bile

sen olmasan bile."

Bu beni durdurdu. Dizginleri hafifçe sıktım, sinirden değil, her şeyi bir anda hissetmenin gücüyle.

"Senin iyi olmaya çalıştığını düşünüyordum," dedi, şimdi biraz daha yumuşak bir sesle, "Sanki istediğin her şeye sahipmişsin gibi... ama yine de bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordun."

"Sen," dedim basitçe.

Gözleri benimkilere baktı, kararlı ve sarsılmaz bir şekilde.

"Evet. Ben." Ve işte oradaydı.

Saptırma yoktu. Geri çekilme yoktu.

Sadece gerçek, aramızda en sessiz söz gibi duruyordu.

"Biliyor musun," diye mırıldandı bir süre sonra, "bu hala biraz gerçek dışı geliyor."

Ona döndüm, sesim alçak ve kendinden emindi. "Bana öyle gelmiyor ban

a Kaşları hafifçe kalktı, eğlenerek. "Öyle mi?"

öyle Başımı salladım. "Beni geri kabul ettiğin anda, bunun gelm
iyor."

bittiğini biliyordum. Başka kimse için. Başka hiçbir şey için. Artık sen benimsin ve seni benden alacak dünyada hiçbir güç yok."

Nefesi hafifçe kesildi, ama gözlerini kaçırmadı.

"Ciddiyim, Nat," dedim, elimi onun elinin üzerine kaydırıp sıkıca tuttum. "Sen benimsin. Her zaman öyleydin. Ama şimdi? Şimdi sen de biliyorsun. Ve bunu unutmama izin vermeyeceğim."

Bir saniye boyunca konuşmadı. Sanki bizim şeklimizi ezberliyormuş gibi, birleşmiş ellerimize baktı.

Sonunda, burnunu çektirdi. "Hallmark filmi izlemiş bir mağara adamı gibi konuşuyorsun."

"Sadece senin için," dedim, çok ciddi dim. Ve bu bir laf değildi. Bir yemindi.

Prova yemeğinin yumuşak ışıkları yaklaşırken, birdenbire gözlerimi ondan ayıramadan Natalie'ye tekrar baktım. Yüzü soğuktan kızarmış, gözleri ay ışığında parlıyordu. Saçlarına kar taneleri yapışmıştı ve o yumuşak bir gülümsemeyle gülümsediğinde, içimde bir şeylerin tamamen değiştiğini hissettim.

Onu izlemekten kendimi alamadım — o çok güzeldi. Nefes kesici, sinir bozucu derecede güzeldi.

Nerede olduğunu unutturan türden bir güzellik.
Kim olduğunu.

"Easton?" diye sordu, sesi yumuşak ve eğlenceli, kaşını Natalie'nin her zaman ne düşündüğümü tam olarak bildiğini gösteren o karakteristik şekilde kaldırdı. "Gözlerini yola ver, Hollywood."

"Teknik olarak yol yok," diye cevapladım, sersemlemiş ve hiç dikkatimi vermemiş bir şekilde. Yüzünün her bir çizgisini ezberlemekle meşguldüm. Sanki ona bin kez baksam da hala yeni bir şey bulacakmışım gibi.

"Easton," dedi yine, bu sefer daha acil bir ses tonuyla. "Sanırım..."

Tam o anda, kızağın sağ koşucusu gizli bir kar yığınının kenarına takıldı. Sonrasında olan her şey yavaş çekimde bir kaos gibi gelişti.

Kızak yana devrildi, at ürkek bir homurtu çıkardı ve Natalie, ikimiz de kenardan aşağı düşerken şaşkın bir çığlık attı. Kar, soğuk, parlak bir bulut halinde etrafımızda yukarı doğru patladı. Bir saniye önce sıcacık, romantik ve derin felsefi düşüncelere dalmıştım... Bir saniye sonra, sırt üstü yatmış, kar yığınınına gömülmüş, kış gökyüzüne bakıyordum.

"Natalie?" diye sordum çılgınca, kendimi dikleştirerek, kalbim panik içinde çarpıyordu. "Siktir. Nat! İyi misin?"

Onu görmeden önce kahkahasını duydum.

Keskin, şaşkın ve kesinlikle ölümcül yaralı birinin sesi değildi.

Yine de, karın içinden sürünerek ilerlerken kalbim göğsümde çarpıyordu, onu görmeden önce bir kez aptal gibi kayıp düştüm. O, kar yığınınına sırtüstü yatmış, tüm vücudu titreyerek gülüyordu.

"Nat?" diye bağırdım, yarı panik, yarı şaşkın.

Yavaşça oturdu, saçları dağınık ve yüzü beyaz karla kaplı, sanki çılgın bir kar perisi gibiydi ve yüzümü gördüğü anda - görünüşe göre "*Sanırım seni öldürdüm*" ile "*Ambulans çağırmalı mıyım?*" arasında bir yerde donakalmıştım - kendini tamamen kaybetti.

Gülmekten ikiye katlanırken gözyaşları yanaklarından akıyordu, sanki tarihin en komik olayına tanık olmuş gibi hırıltılı nefes alıyordu.

tarihteki en komik şeyi görmüş gibi hırıltılı bir şekilde ne

Ona yarı rahatlamış, yarı utanmış bir şekilde baktım. "Şu anda gülüyor musun? Seni öldürdüğümü sandım!"

"Gülmelisin, yüzüne bak!" diye hırıltıyla güldü, gözlerinden kar tanelerini silerek. "Tek başına Noel'i mahvetmiş gibi görünüyorsun."

"Komik değil," diye mırıldandım, dudaklarım seğirirken bile.

"Çok komik," diye nefes nefese söyledi. "Ben çok güzel olduğum için kızıağı kazaya uğrattın. Bu, en üst düzey bir iltifattır. Bunu özgeçmişime yazacağım."

Kafamı salladım ve ona oturmasına yardım ederken yavaşça gülümsemeye başladım. "Yeti gibi görüldüğünün farkındasın, değil mi?"

O dramatik bir şekilde nefesini tuttu, sonra karla kaplı saçlarımı işaret etti. "Sen de Frosty'nin uzun zamandır kayıp olan kuzeni gibi görünüyorsun."

"Touché." Yumuşak bir kahkaha attım, sonunda tamamen rahatlayarak gülmeye başladım. "İyi olduğundan emin misin?"

"İyiyim," dedi bana, gözleri sıcak ve parıldayarak. "Ama ehliyetin kalıcı olarak iptal edildi."

"Bu konuda seninle tartışmam bile," dedim utangaç bir şekilde, paltomdaki karları silkelerken. "Tamam, tam açıklık getireyim, o kızak reklamında kamera arkasında profesyonel bir sürücü olabilir. Ben çoğunlukla dizginleri tuttum ve duygusal olarak hazır göründüm."

"Biliyordum," dedi, gözleri parıldayarak. "Temel kızak lojistiği değil, düşünceli görünme konusunda eğitim aldığını biliyordum."

"Bazılarımız çok yetenekliyiz," dedim, ifadesiz bir yüzle. "Sadece... ağır tatil makinelerini sürmekle ilgili yeteneklerim yok."

Sevgiyle başını salladı, ben ayağa kalkıp dikkatlice ona yardım ederken, ceketindeki karları silkelerken hala hafifçe kıkırdıyordu.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye mırıldandım. "Seni neredeyse öldürüyordu."

Yanakları kızararak bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Ölümlle burun buruna gelme deneyimleri arasında bu o kadar da kötü değildi."

"Büyük övgü," dedim, gülümsemeden duramadan. "Bu gece bana çok övgü veriyorsun."

Giysilerimizdeki karı temizlemeye ve battaniyeleri ve kızıağı kurtarmaya çalışırken, aramızda hala kahkahalar yankılanıyordu.

Ben kızıağı dengelemeye çalışırken, bana şakacı bir ciddiyetle baktı.

"Belki bir dahaki sefere daha güvenli geleneklere sadık kalırız," dedi, saçında hala kar olduğunu fark edince burnunu çekerek.

saçında hala kar olduğunu fark edince burnunu çekerek.

"Ne gibi?" diye sordum. "Zencefilli evler ve pasif-agresif süsleme mi?"

Gülümsedi. "Sanki benim ailemde bu tam temaslı bir spor değilmiş gibi konuşuyorsun."

"Gelecek yıl kask getirmemi hatırlat," dedim, ona nazikçe dokunarak. "Ve belki de vücut zırhı. Ama şenlikli bir şey olsun. Çanları olan."

"Tabii ki," dedi ciddi bir ifadeyle. "Biz hayvan değiliz."

Kahkahası döküldü — hafif, parlak ve ölümcül kızak yolculuğundan hiç etkilenmemiş gibi — ve her zamanki gibi beni vurdu. Tam göğsümden.

Ve penisime.

Takım çalışması ve çok kırgın bir atla kızıağı düzeltmeyi başardık, kalan onurumuza tutunarak ve sonunda prova yemeğine vardık. Rüzgârda savrulmuş, yarı donmuş ve ön kapıdan içeri bolca kar getirmiştik.

Kimse sormadı. Hiç kimse dağınık girişimiz hakkında yorum yapmadı. Natalie öyle görünürken değil — yanakları pembe, atkısı eğri, gülümsemesi hala ağzının köşelerinde, sanki bana gülmenin heyecanından henüz çıkamamış gibi.

Elini tuttuğumda, bırakmadı.

İnsanlar baktığında bile. Birkaç kişi başını çevirip kaşlarını kaldırdığında bile. MeMaw bize anlamlı, kendini beğenmiş bir gülümseme attığında bile.

Natalie tam yanımda durdu, kararlı ve emin.

Ve ilk kez, onun geri dönmesini beklediğimi hissetmedim.

Sanki... çoktan dönmüş gibi hissettim.

NATALIE

Prova yemeği, Joanna Gaines ve bir elf sarhoş olup tatil özel programını birlikte sunmaya karar vermiş gibi görünüyordu. Her kırışten sarkan peri ışıkları, çelenklerden ve mükemmel kaligrafi ile yazılmış yer kartlarından parıldıyordu. Abartılı olmalıydı. Ama nedense öyle değildi. Zorlama değil, sıcak hissettirecek kadar rahat bir ortamdı.

Mumlar uzun ahşap masanın üzerinde titriyor, çam dallarına ve biraz fazla dolu şarap kadehlerine yumuşak bir ışık saçıyordu. Bütün mekan tarçın ve sedir kokuyordu — ve muhtemelen vanilya da, çünkü Paige son anda "menünün komaya girmeye yetecek kadar şeker içermediğini" düşünerek tatlı eklemeyi ısrar etmişti.

Kahkahalar sıcak ve tembel bir şekilde tavana doğru yükseliyordu, sanki hayatın bir an için iyi, yumuşak ve kolay olabileceğini hissettiren türden kahkahalar. Buna odaklanmaya çalıştım — krem rengi kazak elbisesiyle, sadece gelin adaylarının sahip olabileceği o kendini beğenmiş, ışıltılı neşeyle parıldayan Paige'e; Levi'nin hikayesinin ortasında ona gülümsemesine, geçen hafta yaklaşık sekiz yüz altmış yedi kez aynı hikayeyi anlatmış olmasına rağmen.

Masanın karşısında, annemle babam omuz omuza oturuyorlardı, ellerini bardaklarına uzanırken birbirlerine değiyordu. Annem babamı güldüren bir şey söyledi, gerçekten güldüren, tüm yüzünü aydınlatan türden bir şey. Annem sanki bir zafer kazanmış gibi gülümsedi, sonra o anı sabitlemek istercesine parmaklarını babamın eklemlerinin üzerinde gezdirdi.

Hepsi çok tatlıydı.

Ve ben gerçekten çok uğraşıyordum.

Gerçekten.

Ama Easton hemen yanımda oturuyordu.

Ve takım elbiseli Easton Maddox... bir sorundu.

Her hareket ettiğinde uyluğu benimkine değiyordu, ki bu çok sık oluyordu. Sanki bilerek yapıyormuş gibi. Bana ne yaptığını tam olarak biliyormuş gibi. Her seferinde ağzının köşesindeki kendini beğenmiş gülümsemeye bakılırsa, kesinlikle biliyordu.

Omuzu omzuma çarptı. Bir kez. İki kez. Daha çok bir meydan okuma gibi hissettiren hafif bir temas. Giydiği lacivert blazer onu sert göstermiş olmalıydı. Kurumsal. Ama hayır, elbette hayır. Sanki aşık olmuş ve asla bırakmayacakmış gibi ona sarıldı. Sakallarına hiç girmeyeyim bile. Ya da karla karışmış saçlarına. Ya da kokusunun beni vahşileştirdiği gerçeğine.

Dizlerimiz masanın altında birbirine değdi. Gz açıp kapayıncaya kadar. Sonra tekrar. Biraz daha uzun. Biraz daha cesurca. Üçüncü seferinde, dizleri benimkinden ayrılmadı.

Orada kaldı.

Ve sadece kalmadı... *bastırdı*. Sertçe. Kasıtlı olarak. Sanki hak iddia ediyormuş gibi.

Ve bu sadece *"hey, yanındayım"* türünden bir dokunuş değildi. Hayır. Bu, *"hey, parmağımı içinde doğru şekilde kıvırdığımda sesinin nasıl çıktığını hatırlıyorum ve henüz bitirmedim"* türünden bir bastırmaydı.

Midem tam bir takla attı. Nefesim köprücük kemiğimin civarında takıldı. Ve ben orada oturup, Levi'nin Paige ve ailesinin evindeki trajik poinsettia olayı hakkındaki hikayesini dinliyormuş gibi yaptım.

Merak ediyorsanız... etmiyordum.

Easton şarabına uzandı ve kolunun kenarı benimkine değdi — ipek ynnnnde kayıyor, yavaş ve rahat, sanki kolum boyunca küçük patlamalar yaratmıyormuş gibi.

Sanki beni topraklayacakmış gibi tabağıma baktım. Ama tabağımda sadece Jackson Pollock'un kavrulmuş sebzeleri ve pahalı salata pişmanlığı vardı.

Beynim tamamen boşalmıştı.

Onun flörtöz dokunuşları, Easton bir görevi olan ve hiç utanmayan bir adam gibi dizlerinin üzerine çökerken, beynimi alışveriş merkezinin tuvaletine geri göndermişti. Parmaklarım saçlarına dolanmış, nefesim kesilmışken, o bana tapılacak bir şeymişim gibi bakıyordu. Sonra sırtımtıştı, sırtımtıştı, sonra da sanki dünyadaki tüm zamanı onda gibi dilini üzerimde gezdirmişti.

Evet. Beynim oradaydı.

Burada değil. Elma şarabı, mumlar ve duygusal kırılmalığın olduğu bu sağlıklı prova yemeğinde değil.

Böyle bir anda akşam yemeğine nasıl konsantre olabilirdim ki?

Levi kadehini kaldırdı, yumuşak ve nostaljik bir sesle konuşmaya devam etti, şimdi ilk öpüşmelerinden bahsediyordu. Herkes gülümsedi. Kafalar döndü. Birisi gerçekten gözyaşlarına boğulmuş olabilir.

Bilemem.

Çünkü Easton'ın eli masa örtüsünün altına kaymaya başlamıştı.

Avuç içi dizime ulaştı. Ve avucunun derime değdiği anda, kan dolaşımda düşük ve erimiş bir şey parladı. Sanki içimde ona bağlı bir anahtar açmış gibiydi. Omurgam sertleşti. Nefesim kesildi. Etrafımdaki dünya, titreyen mumların ve duymadığım yumuşak piyano müziğinin suluboya lekeleriyle bulanıklaştı.

Bana bakmadı.

En kötüsü de buydu.

Orada öylece oturuyordu, sanki sahip olduğum her sinir ucunu aktif olarak ateşe vermiyormuş gibi, ifadesinde kibarca tostlara dikkatini vermiş gibiydi.

Ama dudaklarında çok küçük bir kıvrım vardı. Neredeyse hiç yok gibiydi. Sadece benim hissedebileceğim özel bir şaka.

Ve sonra... çünkü o kötüydü... başparmağı hareket etmeye başladı.

Yavaşça. Kasıtlı olarak. Her geçişte daha da sıcak yakan tembel küçük daireler çiziyordu, sanki ben yanmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini test ediyormuş gibi.

Parmaklarım çatalımı ölümcül bir kavrayışla sıktı. Tabağıma sertçe baktım, ne yediğimi hatırlamaya çalışarak.

Kalbim kulaklarımda çarpıyordu, çatal bıçakların tıkırtısını, balkabağı ravioli için yapılan takdir dolu iç çekişleri, masanın diğer tarafında masal prensesi gibi duran Paige'i bastırıyordu.

Parmakları yavaşça yukarı doğru kaydı.

Gözlerimi ona çevirdim. "Easton..." diye tısladım.

Başını hafifçe eğdi. Gözlerini bile kırpmadı. O sırtışın tüm ağırlığını, sanki oraya aitmiş gibi yerine oturtmaya bıraktı. "Durmamı istiyorsan söyle," diye mırıldandı, başkalarının duyamayacağı kadar yumuşak bir sesle.

İstemiyordum.

Kahretsin, kesinlikle istemiyordum.

"Biri görecek," diye fısıldadım, sağ tarafıma gergin bir şekilde bakarak, kuzenim sanki bir performans sanatı eseriymiş gibi bir ruloya tereyağı sürmeye odaklanmıştı.

"O zaman onların bakmasına neden olacak sesler çıkarma," dedi yumuşak bir sesle, sesi sıcak kadife ve kötü fikirlerle doluydu.

Ve işte böylece, Easton'ın eli daha yukarı kaydı.

Kulağıma nefesinin degeceği kadar eğildi, alçak ve sıcak bir nefes. Pahalı bir bela gibi kokuyordu — kolonya ve karda çam ağaçları ve her zaman nabzımı hızlandıran o sinir bozucu özgüven.

"Manzaranın tadını çıkarıyor musun?" diye mırıldandı, sesi şurup ve günahla kaplıydı, ben masayı sanki işimmiş gibi izlerken.

Mucizevi bir şekilde titremeyen elimle şarap kadehimi kaldırdım, yavaşça bir yudum aldım ve toplayabildiğim en tarafsız ses tonuyla cevap verdim.

"Çok güzel bir masa örtüsü. Dantel ve kumaş oranı harika. Gerçekten zevkli."

Düşük bir sesle güldü... çok düşük. Derinin altında dalgalanıp, en tehlikeli yerlerinde yuva kuran türden bir kahkaha. "Tabii, masa örtülerinden bahsedelim," diye mırıldandı. "Ama ikimiz de seni heyecanlandıranın bu olmadığını biliyoruz."

Parmakları kıvrıldı, sıcak ve sabit bir şekilde uyluklarımın iç kısmına dokundu. Bütün vücudumun ihanet ettiğini hissettim, hafifçe öne doğru eğildim, sanki beynim kibarca küçük bir beyaz panik bayrağı sallasa da kemiklerim bu dokunuşu kovalamak istiyormuş gibi.

"Aynı anda iki işi birden yapıyorum," diye fısıldadım. "Tam bir çöküntü yaşarken, aynı zamanda seni bıçakladığımda en fazla hasarı hangi çatalın vereceğini düşünüyorum."

O hiç irkilmedi. Sadece tembel ve sinir bozucu bir şekilde sırıttı. "Salata çatalını seç. Yüzey alanı daha az, hassasiyeti daha fazla."

Başparmağı yine yukarı doğru okşadı ve düşüncelerimi ürkek bir geyik gibi dağıtan bir çizgi çizdi.

"Bu arada, harika gidiyorsun," diye mırıldandı. "Seni bu masanın altında alt üst eden ben olmasaydım, asla tahmin edemezdim."

Çenemi sıktım. "Kendini çok beğeniyorsun."

"Neredeyse iki yıldır seni düşünüyorum. Seni geri kazandığımda yapacağım her şeyi düşünüyorum," dedi, tamamen sakin bir şekilde. "Bu kibir değil, tatlım. Uzun vadeli planlama."

Gözlerimi kısarak baktım. "Beni askeri metaforlarla mı baştan çıkarıyorsun?"

O aptal, sinir bozucu derecede seksi sırıtışıyla sırıttı. "İşe yarıyor mu?" Eli yukarı doğru ilerlemeye devam etti.

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Masa örtüsü, parmaklarının elbisenin eteğinin altında yavaşça kaymasını engelleyemedi, bu sefer skandalın eşiğinde durdu.

"Sen şeytansın," diye fısıldadım, dudaklarımı zar zor hareket ettirerek.

"Sabırlıyım," diye fısıldadı, ağzı yanağıma çok yakındı. "Ama çok uzun sürmeyecek."

Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyordu. Uyluklarım içgüdüsel olarak gerildi, ama eli orada kaldı — sabit, sahiplenici, beni açılmaya cesaretlendiriyordu. Pes etmeye cesaretlendiriyordu.

Koltuğumda kıpırdadım. O bunu hissetti. Nefesi kesildi.

"Bunu yapmaya devam edersen," diye fısıldadım, sinirli ve tamamen mahvolmuş gibi görünmemeye çalışarak, "şarap kadehimi düşüreceğim ya da inanılmaz derecede dengesiz bir şey söyleyeceğim."

Sesi alçak ve tutkuyla boğuktu. "O zaman ellerinin üzerine otur, Trouble. Çünkü davranışlarını gerçekten çok zorlaştırıyorsun."

"Ben gerçekten hiçbir şey yapmıyorum."

"Kızarıyorsun, dudağını ısıırıyorsun ve kontrolümü kaybetmemi istiyormuşsun gibi küçük nefes sesleri çıkarıyorsun." Parmakları cildime bastırdı. "Buna hiçbir şey mi diyorsun?"

Keskin bir nefes verdim. "Senden nefret ediyorum."

Ama lanet olsun, haklıydı. Kesinlikle tüm bunları yapıyordum.

Vücudumdaki her sinir ona odaklanmıştı, gergin ve titriyordu. Artık rol yapmıyordum. Onu istiyordum, tamamen, pişmanlık duymadan, ve o da bunu biliyordu.

Onu durdurabilirdim. Ona bir bakış atabilir ya da elini itebilirdim.

Ama yapmadım.

Çünkü hazır olup olmadığımı test etmeme gerek yoktu. Hazırdım.

Sadece masanın altında oynadığımız bu yavaş, işkence gibi oyun için değil. Sadece parmaklarının sanki oraya aitmiş gibi uyluğuma kıvrılması için değil. Her şey için. Onun için. Bizim için.

Bu kesinlik artık beni korkutmuyordu. Beni heyecanlandırıyordu.

Ve elinin hareketine bakılırsa - şimdi daha yukarıda, daha yavaş, karanlık bir güvenle - o da bunu hissedebiliyordu.

Parmakları yine uyluklarımın içini okşadı, beni nefesimi kesmeye zorlayacak kadar geri çekildi, sonra tekrar yükseldi... alaycı, sinayıcı, baştan çıkarıcı. Her geçiş, onu en çok istediğim yere biraz daha yaklaştırıyordu.

Uyluklarım hareket etti... ince, emin. Ona bilmesi gereken her şeyi söyleyecek kadar açıldım. Kazara değildi. Gözden kaçmış da değildi.

Bir davetti.

Yanımda hareket etti, nefesi kulağımın kabuğunu okşadı ve sesi onu takip etti - alçak, memnun, sıcaklıkla dolu.

"Hala nefes alıyor musun, tatlım?"

"Zar zor," dişlerimi sıkarak, kesinlikle tost için *olmayan* bir gülümsemeyle cevap verdim.

"Güzel," diye fısıldadı. "Yalnız kaldığımız anda, seni parçalara ayıracağım, bacaklarını açacağım ve o kadar yavaş, o kadar derinden sikeceğim ki, sikim o sıkı, ıslak amını mahvedecek. Titreyerek, pis inlemelerle boğulacak, daha sert sikmemi yalvaracaksın, ta ki benim her santimime ait, kaygan, çılgık atan bir enkaz haline gelene kadar."

Siktir. Hayatımda daha ateşli sözler duymamıştım.

İnlemelerimle boğulurken, içim titriyor, kaygan bir sıcaklık yayılıyordu. En azından giysilerim hala kardan ıslaktı... belki nemli kumaş, külotumun sırlıslıkla olduğunu gizlerdi.

"Seni öldüreceğim," titrek bir sesle soludum.

Kıkırdaması tenimde kaydı. "Buna değer."

Kalbim hızla çarparak masanın etrafına bir bakış attım, Easton'ın elinin beni deli gibi tahrik ettiğini, yavaş ve kasıtlı hareketleriyle iç uyluklarımın içini okşayarak cildimi ateşe verdiğini birinin fark etmesini bekliyordum.

Ama kimse bakmadı. Kimse fark etmedi. Etrafımızdaki farkında olmayan sohbetler, sanki herkesin gözü önünde müstehcen bir şey yapıyormuşuz gibi, ateşi daha da yükseltti.

Ve lanet olsun, bu her şeyi daha da ateşli hale getirdi.

O, masanın altında beni parçalamıyormuş gibi, kendini beğenmiş, iç çamaşırlarını eritecek bir gülümsemeye şarabını yudumlarken arkasına yaslandı. Ama eli orada kaldı, parmakları sahiplenici bir niyetle kıvrıldı, nefesimin kesilmesine yetecek kadar bastırdı. Her ince hareket *benim olduğumu* haykırıyordu ve ben zaten o kadar ıslanmıştım ki, o kadar hazırdım ki, orada ona sürtünmekten zorlukla kendimi alıkoyabiliyordum.

Başparmağı daha yukarı kaydı, ıslak külotumun kenarının hemen altına cesurca kaydı ve onun için acı çektiğim yere çok yakın olan kaygan, hassas cildi okşadı. Uyluklarım titredi, durduramadan yumuşak, ihtiyaç dolu bir inilti kaçtı.

O bunu duydu.

Gözlerinin kararmasından, sertçe yutkundığında boğazının titremesinden, beni odadan dışarı sürükleyip en yakın duvara yaslayıp akılsızca becermek için mücadele ediyormuş gibi çenesini sıkmasından anladım.

Dağılan tek kişi ben değildim.

Onun sesi düştü, daha düşük,boğuk mırıldanma karışık ile günahkar bir eğlenceyle. "O elbiseyi ne kadar çok sevdiğimi sana söylemiş miydin?"

Başımı eğdim, dudaklarım şehvetli bir gülümsemeye kıvrıldı, sesim yumuşak, alaycı bir tonla çıktı. "Oh, anlıyorum. Elin ona *çok* alışmış."

Bana yavaş, yırtıcı bir gülümseme attı, gözleri ateşle parlıyordu. "Onu senden çıkarana kadar bekle."

"Kontrolünü kaybettin."

"Ve sen bunun her saniyesini seviyorsun, değil mi bebeğim?"

Kalbim o anda sert ve haince bir şekilde attı. Sonra parmakları kasıtlı ve kötücül bir şekilde yukarı kaydı, ıslak ve ağrıyan merkezime daldı. Dokunuşu yavaştı, bir parmağı kaygan kıvrımlarımı okşadı, girişimi işkence gibi bir vaatle alay etti, bu da kalçalarımı istemsizce seğirtirdi. İnlememi bastırmak için dudağımı ısırdım, o bir kalp atışı boyunca orada kalırken tüm vücudum alev aldı... sonra tekrar uzaklaşarak beni zonklayan, boş ve çaresiz bıraktı.

Kadeh kaldırma sona erdi, etrafımızda alkışlar yankılandı, ama hava erimiş, boğucu hissediliyordu. Şarap kadehim önümde doluydu, neredeyse hiç dokunulmamıştı ve aniden onu içmek için çaresizce can attım - derimin altında yayılan ateşi söndürmek için her şeyi yapardım.

O eğildi, dudakları şakağımı okşadı, sesi alçak, günahkar bir fısıltıydı. "Tatlını bitir, Trouble."

"Neden?" diye fısıldadım, sesim titriyordu, hala onun dokunuşunun kaybından sersemlemiştim.

"Çünkü bundan sonra," dedi, eli son bir kez uyluklarımın üst kısmını okşadıktan sonra dizime geri çekildi, "seni sakın bir yere götüreceğim."

"Sonra ne olacak?" Sesim, ihtiyaç duyulan bir beklentiyle karışık, zar zor duyulur bir nefes gibiydi.

Gözleri benimkilere kilitlendi, yakıcı bir açlıkla yanıp tutuşurken bana yaklaştı, fısıltısı karanlık, müstehcen bir vaat gibiydi. "Sonra seni o kadar sert becereceğim ki, günlerce beni hissedeceksin."

"Natalie, kenara kay."

Paige, insan buz kovası meydan okuması gibi yanıma oturdu. Krem rengi süveter elbisesi koluma değdi. Easton'ın eli dondu. Ve sonra... yavaşça, işkence gibi, geri çekildi. Sanki neyi yanında götürdüğünü tam olarak biliyormuş gibi.

Kız kardeşime göz kırptım, nefes almayı, konuşmayı, işlev görmeyi hatırlamaya çalışıyordum. Burada görececek bir şey yok. Sadece hayatı için savaştan bir baş nedime.

Paige eğildi, sesi alçaktı, parfümünün keskin kokusu kanımda hala yoğun olan şehveti kesip biçiyordu. "Ondan hiç haber almadım."

Bu sözler bir balyoz gibi çarptı ve ona döndüm, konunun değişmesi o kadar sarsıcıydı ki, Easton'ın bütün gece etrafımda ördüğü sis perdesinden bir anda çıktım. "Ne?"

Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı, ama çok yapmacık, çok sıradan bir hareketti. Gözleri odanın diğer ucundaki Levi'ye kaydı, ifadesi yumuşadı, orada o kadar çok sevgi vardı ki, sanki yumruk yemiş gibi hissettim. "Belki... Bilmiyorum. Arayacağını düşündüm. Ya da mesaj atacağını. Bir şey yapacağını."

Kafasını bir kez salladı, hareketi sertçeydi. "Ama hayır. Hiçbir şey. Hiçbir şey."

Bir anlık sessizlik oldu, söylemediği sözlerle ağırlaşan bir sessizlik. dedi

. "Sanırım gelmeyecek."

Sanki önemi yokmuş gibi, rahat davranmaya çalıştı. Ama sesindeki sesindeki düşüş, sanki hikayenin değişmesini bekliyormuş gibi yaptığı o duraklama, bana her şeyi anlatıyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Ve neden hala canının yandığını bilmiyordu. Bunca yıl sonra. Ondan hiçbir şey beklememeyi öğrendikten sonra.

Nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim bile, göğsümden rahat bir nefes çıktı. Serin. Sessiz. Rahatlama.

O bilinmeyen numara — bütün hafta boyunca arayıp duran, hiç mesaj bırakmayan, sonra bugün sadece "*Beni ara*" diye mesaj atan numara... Kendime bunun spam olduğunu söyledim.

Ama bir parçam endişelenmişti — bunun rastgele bir numara olmadığından endişelenmişti. Onun olduğundan endişelenmişti.

Masanın altına uzandım ve Paige'in elini buldum, hafifçe sıktım. "Böylesi daha iyi," diye fısıldadım.

Ve öyleydi... çünkü bütün hafta boyunca bunu hayal etmiştim.

Konuşmaların ortasında ya da ilk dans sırasında başımı kaldırıp... onu orada gördüğümü hayal etmiştim. Kapıda durmuş, sanki oraya aitmiş gibi gülümsüyordu. Sanki hayatımızda bir krater bırakmamış gibi. Sanki annemizi yıkmamış gibi. Sanki onun geride bıraktığı kız hala beni rahatsız etmiyormuş gibi.

Kibarca gülümsayarak, onu görmemiş gibi davranarak tüm töreni izleyeceğimi hayal etmiştim. Asla gelmeyecek bir özür beklememiş gibi davranarak.

Ama şimdi? Paige'in ondan haber almadığını söylediğini duyunca... İçimde taşıdığım o sıkı, korkunç endişe sonunda yok oldu.

Artık arkamı kollamam gerekmiyordu. Yıllardır duymadığım bir ses ya da görmek istemediğim bir yüz için kendimi hazırlamam gerekmiyordu. O kapı, onun arkasında açık bıraktığı kapı, sonunda kapandı. Ve ilk kez, onu kapalı tutmam gerektiğini hissetmedim.

Kız başını salladı, gülümsemesi küçük ve yorgundu. Gözlerine kadar ulaşmıyordu, ama yeterliydi. Sonra döndü ve bir saniye sonra Levi'nin masanın diğer ucundan söylediği bir şeye gülerek, sanki içindeki acı biraz daha açılmamış gibi davrandı.

Easton yine dizime dokundu.

Bu dokunuş beni irkitti. Dönüp baktım - tehlikeli bir hataydı - ve onun zaten beni izlediğini gördüm.

Bakışları erimiş gibiydi, benimkilere kilitlenmişti, mum ışığı o vahşi yeşil gözlerinde yansıyor, sanki o bela ve baştan çıkarma ve tüm bu zaman boyunca kendimi sahip olamayacağıma ikna ettiğim her şeyden yapılmış gibiydi.

Ama şimdi?

O kapı nihayet kapandığında... Onu istemek için yeterince cesur hissetmekle kalmadım.

Sonrasında olacaklar için *heyecanlandım*.

O, sadece benim için, alçak ve sessizce eğildi. "Buradan gidelim," diye fısıldadı.

Parmakları uyluklarımdan yukarı kaydı, son bir kez yavaşça, kasıtlı bir hareketle, sonra da kayboldu, geride sadece sıcaklık ve kötü bir acı bıraktı.

Ona döndüm, gözlerindeki parıltıyı, çenesindeki gerginliği yakaladım, sanki bir ipin ucunda asılıymış gibi.

İçimdeki o vahşi, pervasız şey sadece kıpırdamadı, *dalgalandı*.

Tereddüt etmedim.

"Evet," diye fısıldadım, nefesim kesilmişti. "Lütfen."

Çok hızlı ayağa kalktım. Sandalyem ahşap zemine keskin bir gıcırta ile sürtündü ve birkaç kişi başını çevirdi. Easton yanımda ayağa kalktı, sağlam ve uzun boylu, dengemi sağlamak için uzanırken eli belimin alt kısmına dokundu, sanki beni yakalamaya hazırmış gibi.

Ona neredeyse hiç bakmadım. Bakamazdım. Kalbim heyecandan zaten deli gibi atarken, vücudum masanın altında onun dokunuşuyla hala titrerken bakamazdım. Hazırdım. Elimi tuttu, ben kapıya doğru adım attım ve biz...

Çarpışma her şeyi durdurdu.

Keskin. Ani. Parçalanma.

Cam parçaları ahşap zemine saçıldı, yumuşak yaylı müzik ve alçak sesli sohbetleri keskin bir uyarı atışı gibi böldü. Paige donakaldı, kırık şarap kadehinin sapı hala iki parmağı arasında sıkışmış, kırmızı sıvı masalardaki kan gibi yavaş çekimde bileğine akıyordu.

Sonra onun bakışını takip ettim.

Odanın karşısına, titreyen mumların ve şenlikli çelenklerin ötesine. Açık kapının yanında duran, botlarına kar yapışmış, yıpranmış paltosunun altında omuzları sertleşmiş siluete.

Midemi bir ağrı sardı.

Ciğerlerim nasıl çalışacağını unuttu.

Daha yaşlı görünüyordu. Elbette öyle görünüyordu. Koyu saçlarında griler belirmişti, çenesindeki derisi gerilmişti, ama gözleri... Gözleri aynıydı. Soluk. Soğuk. Sanki odanın ortasında dururken bile kapıdan çıkmak üzereymiş gibi.

Terry.

Babam.

BÖLÜM 22

NATALIE

Uzakta kalmamıştı. Buradaydı.

Ve birdenbire, içimdeki her şey geri çekildi. Bir zamanlar sıcaklık, arzu ve belki de bir şansla dolu olan bedenim, şimdi boş ve gergin hissediyordu, sanki biri ipi çok sert çekip koparmış gibi.

"Natalie," dedi Easton yanımda, sessiz ve dikkatli bir şekilde, ama bu bana ulaşmadı.

Henüz değil.

Kıpırdamıyordum. Gözlerimi kırpamıyordum. Bakmaktan kendimi alamıyordum.

Çünkü onca yıldan sonra, geçmişini gömmek için yaptığım tüm zihinsel jimnastik ve iyi prova edilmiş bahanelerden sonra bile, onu burada görmek yeniden çocuk olmak gibiydi. En güzel elbisemi giyip ön verandada beklemek, o gelmediğinde ağlamamaya çalışmak gibi. *Yine.*

O buraya ait değildi.

Bunca zaman sessiz kaldıktan sonra, yıllarca haber vermeden ortadan kaybolduktan sonra, şimdi ortaya çıkamazdı. Paige'in şampanya ve yumuşak sevgiyle parıldadığını, annem ve Steve'in zamanın onları acımasız değil, daha nazik hale getirdiğini, el ele tutuştuklarını göremezdi.

Bunu mahvedemezdi. Bir

daha olmaz.

O kadar hızlı hareket ettim ki sandalyem devrildi.

Biri, belki annem, adımları yumuşak ve nazik bir sesle söyledi, ama ben durmadım. Durabilirdim. Easton'ın elinin benimkine dokunduğunu zar zor hissettim, yanıyormuş gibi salladım.

Lodge'un kapıları soğuk bir hava dalgasıyla açıldı ve beni tamamen yuttu.

Dışarıda, çatıya uzanan verandada sendeleyerek yürürken kar topuklarımın altında çıtırdadı. Soğuk, sanki benim kendimi kaybetmemi bekliyormuş gibi, taze ve acımasızca yanaklarımı tokatlardı. Donmuş parmaklarımla ahşap korkuluğu kavradım ve nefes nefese kaldım. Bir nefes. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha. Her biri sığ ve işe yaramazdı.

Göğsüm çok sıkışmıştı. Elbisem çok inceydi. Düşüncelerim çok gürültülüydü.

Karla kaplı dalları olan ağaçlara baktım, bana ait olmayan bir kartpostal manzarasıydı. Başkalarına aitti. Masallara aitti. Yüzüncü kez bantla yapıştırılan kırık bir süs gibi hissetmeyen insanlara aitti.

Siktir.

Easton'la süite dönmeme saniyeler kalmıştı. Onun beni dünyanın kaybolabileceği karanlık ve sessiz bir yere götürmesine izin vermeme saniyeler kalmıştı. Aramızdaki ateşe teslim olup, bunun zaten ifade ettiği şeyi tam olarak ifade etmesine izin vermeme saniyeler kalmıştı. Belki de ben iyidim. Belki de sonunda, geride bırakılma korkusundan hala çekinen yanımdan kurtulmuştum.

Ve sonra o ortaya çıktı.

Elimi ağzıma bastırdım, sanki her şeyi içinde tutabiliyormuşum gibi gözlerimi sıktım. Ama acı keskin, pençeleriyle kaburgalarımın baskı yapıyormuş gibi.

Çığlık atmak istedim. Onun her zaman yaptığı gibi dünyayı parçalamak istedim. Ama yapamadım.

Paige için bunu mahvedemezdim. Öylece gidip onu özleyemezdim günü kaçıramazdım.

Bu yüzden, sadece orada durdum.

Nefes alıp veriyordum. Titriyordum. Eski yaraların geçip gitmemesinden nefret ediyordum

kaldırılmadığını nefret ediyordum. Onu gördüğüm anda içimdeki bir şeyin küçüldüğünü nefret ediyordum.

Hala Easton'ın elini uyluğumda hissedebildiğimden ve kendimi arzulandığımı hissettiğimden nefret ediyordum. Arzulandığımı. Seçildiğimi.

Ve artık öyle hissetmediğim için nefret ediyordum.

Şu anda değil. Geçmiş, kötü bir yumruk gibi bana bakarken değil. bakarken.

Arkamda kapı gıcırdadı ve sıcak ışık karın üzerine döküldü. Ayak sesleri tahta döşeme üzerinde yumuşak bir şekilde yankılandı... ama yine de

dönmedim. Dümdüz önüne baktım, omurgamı sabit tuttum.

"Natalie."

Sadece bir kelime. Sadece benim adım.

Yine de, sırtımı zımpara kağıdı gibi kazıdı.

Aramızdaki sessizliğin uzamasını sağladım. Bunun onu rahatsız edip etmeyeceğini görmek istedim. Benim taşıdığım yükün sadece bir kısmını hissetmesini istedim.

Ayak sesleri birkaç metre ötede, yanımda durdu. Tanıdık gelecek kadar yakın değildi. Güvende hissedecek kadar uzak da değildi.

Soğuk ve keskin bir nefes daha aldıktan sonra, ona bakmadan sordum, "Neden geldin?"

Sözler aramızda donmuş gibi asılı kaldı.

Burnundan nefes verdi. "Gelmeyecektim. Ben..." Sesi kısıldı. "Durumu daha da kötüleştirmek istemedim."

Durduramadan acı bir kahkaha kaçtı. "Peki. Başardın."

O irkildi. Bunu duyabiliyordum. Birinin, haritasız yanlış bir sohbe girdiğini çok geç fark etmesinin sesi.

"Belki," dedi yavaşça, sanki kelimeler ağzını acıtıyormuş gibi. "Belki... ortaya çıkarsam, bir anlamı olur diye düşündüm."

O zaman döndüm.

Belki de dönmemeliydim, belki de ağaçların, karın ve onun yüzüne bakmak zorunda olmayan halimin yanında kalmalıydim, ama döndüm.

"Kimin için bir anlam ifade ederdi?" diye sordum, sesim istemediğim kadar keskin çıkmıştı. "Benim için mi? Paige için mi?"

O, emin değilmiş gibi zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Kollarımı kavuşturdum, üşüdüğüm için değil, ellerimin titremesini engelleyen tek şey bu olduğu için. "Neden şimdi?"

Ağzını açtı. Kapattı. Çenesini sıkı. Sonra hazır olmadığım bir şey söyledi. "Çünkü hastayım."

Omurgam sertleşti. Akciğerlerim sıkıştı, sanki onun sözleri içlerindeki havayı boşaltmış gibi.

Ona göz kırptım, şimdi onu daha yakından inceledim, sanki tekrar katı hale gelmeyi hatırlamaya çalışan bir hayalet gibi görüldüğünü fark ettim. Ya da belki de bu sadece benim nefretimdi, resmi çarpıtiyordu.

"Hasta mı?" diye tekrarladım, kendi sesimi zar zor tanıyarak.

Çenesini sıkarak başını salladı. "Lösemi. Geç fark ettiler. Ben... sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Midem burkuldu. Sempatı duyduğumdan değil. Henüz değil. Bunun için çok karmaşıktı. Üzgün müydüm, kızgın mıydım, yoksa hiçbir şey hissetmiyor muydum, bilmiyordum. Belki de üçü birden.

"Yani, Paige'in düğününe davetsiz gitmeye mi karar verdin?" diye sertçe sordum. "Bombayı patlatıp sonra da hors d'oeuvres'lerin arasına karışacağını mı sandın?"

Yüzünü buruşturdu. "Böyle olmasını istemedim."

"Ama oldu," diye sözünü kestim. "Seninle her zaman böyle olur."

Yavaşça başını salladı, tartışamayacakmış gibi dudaklarını sıkıştırdı. Çünkü tartışamazdı. Çünkü biliyordu.

Gözlerimi kaçırdım, ağaçlara baktım, dünya çok sessizdi. Soğuk ciğerlerimi yakıyordu.

"Sorun çıkarmak için gelmedim," dedi yumuşak bir sesle. "Yemin ederim. Sadece seni görmek istedim. Bir kez. Ondan önce..."

Cümlesini

bitirmedi.

Bitirmesine

gerek yoktu.

Ve onun öldüğü düşüncesiyle hala içim parçalanan tarafımdan nefret ettim. Bunun gerçek olmasından. Yine çok geç olmasından.

Çünkü kaç yıl geçerse geçsin, kendime kaç kez umursamadığımı söylersem söyleyeyim, içimde hala *bir şey* isteyen küçük, inatçı bir köz vardı. Bir özür. Bir açıklama. Belki de temiz bir son. Kapanış.

Ama bu? Şimdi ortaya çıkıp, sanki yarım kalmış bir işimiz varmış gibi tüm o eski kırıkları tekrar gün yüzüne çıkarmak?

Hayır.

Dikleştim, sanki bir kalkanı yerine oturtuyormuşum gibi omurgam sertleşti.

"Peki," dedim dedim kaldırdım çenemi çenemi "Sen buradasın. Amabir bir şeyi netleştirelim."

Gözlerini kırptı.

"Bunu mahvedemezsin."

Kaşları çatıldı. "Hiçbir şeyi mahvetmeye gelmedim. Bu hafta seni aramaya çalıştım, her şeyi konuşmak için..."

Ah, demek haklıymışım. O bilinmeyen numara onundu. Numaramı nasıl bulduğunu bile bilmiyordum, ama cevap vermemiş olduğum için çok mutluydum. Onun sesi sadece şu an değil, bütün haftayı mahvetmemişti.

Yaklaştım, sesim alçak ve sakindi. "İyi. Çünkü mahvetmeyeceksin. Paige'in günü bu. Sihirli anları, pastayı, gözyaşlı yeminleri ve senin geçmişini buraya sürüklemekten her bir parça mutluluğu yaşayacak."

Durakladım, sözlerimin ağırlığının etkisini göstermesini bekledim. "Ve ona hasta olduğunu söylemeyeceksin. Ne bu gece, ne yarın. Balayından dönüp düğününün parıltısı sönene kadar söylemeyeceksin. O, mihraba yürürken kafasında böyle bir şeyin olmasını istemez. Sen bunu onun için mahvedemezsin."

Konuşmadı. Sadece başını salladı, gözlerinin arkasında bir şeyin yaralandığını gösteren bir ışık parladı.

"Bana gelince..." Başımı salladım. "Bunu yapmayacağız. Şimdi değil."

Belki de hiç yapmayacağız."

"Biliyorum," dedi sessizce. "Ama umuyordum ki belki..."

"Hayır." Sesindeki umut gerçek bir zarar vermeden onu kesip geçtim. "Umut edemezsin. Yıllarca süren sessizliğin ardından. Kaçırılan tüm doğum günleri, tatiller, mezuniyetler ve bozulmuş sözlerin ardından. Kravat takıp suçluluk duygusuyla ortaya çıktın diye, bu hikayede hala bir yerin olduğunu *umut* edemezsin."

Gözleri parladı. Umurumda değildi.

"Ben artık en güzel elbisemi giyip verandada bekleyen o küçük kız değilim," dedim. "Ve sırf sonunda bizim varlığımızı hatırladın diye sana ikinci bir şans verecekmişim gibi davranmayacağım."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. Yoğun. Soğuk. Söylemediğimiz her şeyle dolu.

"Sadece seni görmek istedim," diye mırıldandı. "Sen beni görmek istemesen bile."

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi yakacak kadar.

"Peki," dedim, sesim kararlıydı, kapıya doğru döndüm, "artık gördün."

Ve içeri geri adım attım.

Kulübenin sıcaklığı beni sardı, çok ani, çok parlak. Konuşmalar yarı duyulmuş parçalar halinde dönüyordu, mumların ışığı payetlere ve şampanya kadehlerine yansıyor. Topuklarım döşeme tahtalarına hafifçe sürtünüyordu, ama kulaklarımda çınlayan seslerden dolayı onları pek duyamıyordum.

Sonra Easton oradaydı.

Hiçbir şey söylemedi. Ne olduğunu sormadı ya da gerginliği kırmak için şansını zorlayarak çekici bir şaka yapmadı. Sadece kollarıyla beni sardı, sağlam ve güçlü bir şekilde, ve bütün gece bunu yapmak için beklemiş gibi beni göğsüne çekti.

Ve ben ona izin verdim. Tamamen.

Ona gömüldüm, ellerim takım elbisesinin kumaşına kıvrıldı. Onun düzenli kalp atışlarının benimkini sabitlemesi için izin verdim. Kendimi ona bırakmaya izin verdim, çünkü uzun zamandır kimse çatlaklarımı görmemiş ve bana sarılmamıştı.

Çenesinin ağırlığını başımın üstünde hafifçe hissettim. Elleri sırtımda yavaş, sakın hareketlerle yukarı aşağı kaydı.

"Ben yanımdayım," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattım. Bu anın tadını çıkardım. Bir dakikalığına da olsa, onun beni tutmasına izin verdim.

Ama sonra... omzunun üzerinden baktım.

Oda değişmişti. Önceki altın rengi uğultu, yumuşak kahkahalar, bardakların hafif tıkırtıları, Paige'in o kadar uğraştığı ışıltı... hepsi gitmişti. Tamamen yutulmuştu. Yerine, korku gibi tadı olan ve bir araba kazası gibi izlenen, korkunç, uzayan bir sessizlik gelmişti. İnsanların daha yumuşak konuşmasına neden olan, sanki daha yüksek sesle konuşmak durumu daha da kötüleştirecekmiş gibi.

Sanki odadaki herkes çirkin bir şeyi hatırlamış gibi.

Ve bunun sebebi, elbette, oydu.

Farkına bile varmadan yumruklarım sıkıldı, öfkem hızla yükseldi ve

Sıc

ak. Ve sonra onu gördüm.

Şöminenin yanında, yumuşak yeşil bir elbise giymiş bir kız, Paige ile konuşuyordu.

Paige ile konuşuyordu. Katalog mankeni gibi zarif, sakin ve güzel görünüyordu

—parlak kahverengi saçları kulaklarının arkasına düzgünce toplanmış, altın kolyesi köprücük kemiğinde duruyordu, duruşu tesadüfi olamayacak kadar zarifti. Gülümsemesi küçük, kontrollüydü, sanki eğitilmiş gibiydi.

Easton'a doğru eğildim, dudaklarımı zar zor hareket ettirerek. "Onun kim olduğunu biliyor musun?"

Gözlerini ayırmadı. "O Brittany," dedi sessizce. "Üvey kız kardeşin."

Bu isim camın kırılması gibi bir etki yarattı. Brittany.

Gözlerimi kırdım. Sanki onu şimdiye kadar gerçekten görmemişim gibi daha dikkatli baktım.

Çünkü o oydu. Onun için kaldığı kız. Seçtiği kız.

O yanlışı bir şey yapmıyordu. Elbette yapmıyordu. Hayatında hiç bir şey dökmemiş biri gibi kızcık şarabını elinde tutuyordu. Paige'in söylediği bir şeye yumuşak ve alıştırılmış bir şekilde güldü. Acımasızca değil. Sıcakça da değil. Sadece... rahat. Rahat.

Ve Paige...

Kahretsin.

Neredeyse nefes almıyormuş gibi görünüyordu. Sert bir şekilde duruyordu, omuzları, babası gittikten sonra annesinin ağladığını duyduğunda olduğu gibi kamburlaşmıştı ve kendini yeterince küçültebilirse ortadan kaybolabileceğini düşünüyordu. Kollarını göğsünde sıkıca kavuşturmuş, vücudu kızdan hafifçe uzaklaşmıştı. Gözleri, bir çıkış arıyormuş gibi odanın içinde dolaşıyordu... ya da belki beni arıyordu.

Ne dediklerini duyamıyordum. Tek bir kelime bile yakalayamıyordum. Ama buna gerek yoktu.

Sadece *Brittany'nin*, Paige'in hayalini kurduğu bu ana aitmiş gibi gülümsemesini görmek, kalbimde soğuk ve

boşluk hissi uyandırdı.

Paige artık gelin adayı gibi görünmüyordu. Yine bir çocuk gibi görünüyordu. Köşeye sıkışmış.

Ve bunu düzeltemediğim için kendimden nefret ettim. Bu hale geldiğimiz için, duygusal yıkımımızın o kadar derin olduğu için Paige onun davet edilmesinin bir şeyleri doldurabileceğini düşündüğü için kendimden nefret ettim.

Anneme baktım, aptalca, durumun hissettiğim kadar hızlı bir şekilde çözülmediğine dair bir işaret umuyordum.

Dudakları sıkı bir çizgiye bükülmüştü, gözleri Paige ve Brittany'ye dikilmişti, sanki ağlamak mı yoksa bir şey atmak mı istediğine karar veremiyormuş gibi. Steve'in eli, onun elini sıkıca ve sabit bir şekilde tutuyordu, başparmağı, sanki onu ayakta tutan tek şey oymuş gibi, parmak eklemlerine yavaşça daireler çiziyordu.

O bakışı tanıyordum. Ben de öyle bakmıştım.

Kendisi hariç herkes için kendini tutmaya çalışan bir kadının bakışı.

Easton'ın elini daha sıkı tuttum ve nefesimi tuttuğumu, boğazımda sert bir şekilde takıldığını hissedene kadar fark etmedim.

"Yapamam," diye fısıldadım.

Anında bana döndü, kaşları çatıldı. "Söyle," diye mırıldandı.

Ve söyledim.

"Gidebilir miyiz?"

Gözünü bile kırpmadı. Sadece elimi sıktı ve yürümeye başladı — beni nazikçe, kararlı bir şekilde odadan çıkarıp geceye doğru çekti.

BÖLÜM 23

EASTON

Güneş doğmadan uyandım, dışarıdaki gökyüzü hala şafak öncesi yumuşak mavisiyle kıvrılmıştı — dünyayı sessiz ve bekleyen hissettiren türden bir mavilik.

O hala kollarımdaydı.

Natalie.

Bana doğru kıvrılmıştı, yanağı göğsüme yaslanmış, bir eli aramızda sıkışmış, sanki kendi kalp atışlarını sabit tutmak için benim kalp atışlarımı hissetmesi gerekiyormuş gibi. Kirpikleri yanaklarına koyu bir gölge düşürüyordu, gözlerinin köşeleri hala nemliydi ve burnunun ucu ağlamaktan pembeleşmişti.

Saatlerce ağlamıştı.

İlk başta sessizce, sonra beni ikiye bölecek kadar yüksek sesle. Teselli istemediği halde, yine de teselli için yalvaran türden bir ağlamaydı. Tek yapabileceğim onu kucaklamak ve beni itmemesi için dua etmektir. Yeterli olduğumu ummak.

Ve onu ağlatmayı durdurmak için yeterli olduğumu kastetmedim, bunun farkındaydım. Orada olmak için yeterli olduğumu kastettim. Kalmak için. Parçalar nihayet tekrar yerine oturduğunda önemli olmak için.

Babasının bu hafta yeniden inşa ettiğimiz her şeyi mahvetmesinden korkuyordum.

Bütün bunların ağırlığı - onun olmadığı şeylerin hatırası, onun hala taşıdığı utanç, keskin zekasının altında saklamaya çalıştığı acı - bizi tamamen yutacaktı. Bunun, *bizim* için çok fazla olduğuna karar verecekti. Çok karmaşık. Acıya çok yakın.

Ve mesele şu ki, ben anlıyordum. Ama onu seviyordum.

Tanrım, onu seviyordum.

Bu temiz, sabırlı ya da şiirsel bir aşk değildi. Dengesizdi. Hamdı. Kalbim içinde bulunduğu kafese sığmayacak kadar büyükmüş gibi, kaburgalarımı ağrıtan türden bir aşktı.

Uykusunda hareket etti, bacağı battaniyenin altında benimkine değdi ve ben, çok hızlı hareket edersem kaybolacaktım gibi nefesimi tuttum.

Gece boyunca çoğunlukla uyanık kalıp onu izledim. Ürkütücü bir şekilde değil, tamam, belki biraz ürkütücü bir şekilde, ama çoğunlukla saygıyla, "*onun burada olduğuna inanamıyorum*" şeklinde. Güneşin doğuşunu izlerken, bunun tüm günün en güzel kısmı olacağını bildiğin gibi.

O bilmiyordu.

Bunu ne kadar istediğimi bilmiyordu. Onu ne kadar istediğimi bilmiyordu — sadece dünyaya gösterdiği hali değil, dün gece gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarıyla bana bakıp kollarımda kendini bırakmış olan hali.

Onun tüm parçalarını alırdım. Her birini. Gerekirse çıplak ellerimle yapıştırırdım.

Ya şimdi fikrini değiştirirse?

Uyanıp bu haftanın benim düşündüğüm, *hissettiğim* gibi bir anlamı olmadığını karar verirse, Kaliforniya'ya dönmezdim. Gerçekten dönmezdim.

Tabii, eşyalarımı toplardım. Uçağa binerdim. Ama onu takip ederdim.

İlk başta sessizce. Elbette, saygılı bir mesafeden. Ama ona yakın olmanın yollarını bulurdum. Onu güldürmeye devam ederdim. Ona yan gözle bakan her erkeği korkutup kaçırdım. Her gün ona, onun ikinci adını ve arabaya servis siparişini bilen, kimsenin görmediğini sandığında resimlerle konuştuğunu bilen adamın ben olduğumu hatırlatırdım.

Gerekirse, hayatımın geri kalanında onun fikrini değiştirmeye çalışırdım.

Evet, kulağa dramatik geliyordu. Belki de acınası bir durumdu. Ama doğrudu.

Yine kıpırdadı, burnunu göğsüme sürttü. Sonra, yavaşça, kirpiklerini açtı.

Ve bana baktı.

Bir an, nefes kesen, askıda kalan bir saniye, gözleri uykunun ve rüyaların gölgesiyle yumuşaktı. Sonra gördüm. Değişimi. Her şey geri geldiğinde gözlerinin arkasında parlayan farkındalığı. Kulübe. Veranda. Babası. Gözyaşları.

Kollarımda parçalanıp, her bir parçayı bana bırakması.

Hazırlandım.

Gerildim, onun çekip gitmesine, dönüp, daha önce defalarca yaptığı gibi keskin ve kendini koruyan bir şey söylemesine hazırdım.

Ama yapmadı.

Hareket etmedi. Geri çekilmedi.

Bunun yerine, kaşları hafifçe düzeldi. Omuzları uzun, derin bir nefesle yükselip alçaldı.

"Bugün büyük gün," diye fısıldadı, sesi kısık ve yumuşaktı, nefesi tenime sıcak geliyordu.

Fazla hareket etmemeye dikkat ederek başımı salladım. "Evet. Öyle."

Gözleri bir an daha benimkileri aradı, sanki hala aynı olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Hala güvende olup olmadığını. Hala burada olup olmadığını.

Sonra tek kelime etmeden eğildi... ve beni öptü. Yavaş, sessiz ve henüz söylemediği şeylerle dolu bir öpücük.

Ben de onu öptüm, elimle başının arkasını okşayarak, sanki o kırılgan, kutsal ve gerçek bir şeymiş gibi, parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Küçük, isteksiz bir iç çekişle uzaklaştı ve komodine uzanarak telefonunu aldı. Ekran yüzünü yumuşak bir ışıkla aydınlattı ve ifadesinin bozulduğu anı tam olarak gördüm.

"Ugh," diye inledi. "Yakında hazırlanmaya başlamam lazım."

Elimle yanağından bir tutam saçını çekip, elimi orada bıraktım.

"Soğuk gerçeklik mi başlıyor?"

O eğildi eğdi başını gözleribiraz hafifçe gözleri gözlerinin arkasında yaramaz bir ışık parladı. "Belki..."

Sonra bana baktı, dudakları seğiriyordu. "Ya da belki sadece biraz... gecikmeye ihtiyacım var."

Kalbim atladı. "Gecikme mi?"

"Çok özel, çok pratik bir gecikme," dedi tatlı bir sesle, çok tatlı bir sesle. Sonra eli çarşafın altına kaydı, parmakları karın kaslarımı yavaşça ve kasıtlı olarak okşadı, ta ki parmakları penisimi kavrayıp beni cesurca, sahiplenici bir şekilde sıkana kadar.

"Siktir," diye tısladım, kaslarım gerilirken avucuna karşı titriyordum.

"Natalie," diye uyardım, bu kelime bir uyarıdan çok bir yalvarış gibiydi.

O eğildi, dudakları göğsümü yavaş, günahkar bir dokunuşla okşadı ve ciğerlerimdeki havayı çaldı. Vücudumdaki her kas onun dokunuşuyla gerildi, cildim ağzının kaldığı yerde alev aldı, beni çılgına çevirdi. Dili dışarı çıktı, göğüs kaslarımın sert hatlarını izledi ve ben keskin bir nefes aldım, kalçalarım istemsizce seğirdi.

"Düşündüğüm şeyi mi söylüyorsun?" diye sordu, sesi zaten kaba ve umut doluydu.

Cevap vermedi. Bunun yerine, dili göğsümde işkence edici derecede yavaş bir yol çizdi, aşağı kayarken sıcak nefesi cildimde hayalet gibi dolaştı, parmakları tırnaklarını hafifçe boynum boyunca sürükleyecek kadar gevşedi.

Bu his içimi şiddetli bir titremeye sardı ve ellerim çarşafı yumrukladı, yalvarmamak için mücadele ederken onları bükerek. Dudakları dilini takip etti, açık ağızla karın kaslarıma öpücükler kondurdu, her biri ıslak ve kasıtlıydı, dişleri beni içimden küfür ettirecek kadar hafifçe dokundu.

Penisimin hemen üzerinde durdu, nefesi hassas cildimi okşuyordu, o kadar yakındı ki ağzının sıcaklığını hissedebiliyordum ama canımı yakan rahatlamayı hissedemiyordum.

"Siktir, Natalie," diye inledim, başım yastığa düşerken, vücudum arzuyla titrerken gözlerim kapandı. Dili tekrar dışarı fırladı, göbek deliğimin hemen altındaki gergin deriye dokundu ve penisim seğirdi, onun mesafeyi kapatmasını arzulayarak. Yumuşak bir şekilde mırıldandı, sesinin titreşimi derime çarparak içime başka bir sıcaklık dalgası gönderdi ve beynimin kısa devre yaptığını, sinirlerimin tek tek attığını yemin ederdim.

"Sen..." diye sordum, sesim biraz boğuk çıkmıştı. "Benim sikimi dikkatimi dağıtmak için mi kullanmaya çalışıyorsun?"

Bana baktı, ağzının köşelerinde kötücül bir gülümseme belirdi. "Bununla bir sorunun mu var?"

Düşünüyormuş gibi yaptım, ama ağız ihtiyacım olan yere bu kadar yakinken, parmakları şimdi

iç uyluklarım boyunca tüy kadar hafif desenler çiziyordu, beni delili in e i inde tutuyordu.

"Hmm," dedim, düşünceli bir ses tonu takınmaya çalışarak, dili bu kez tehlikeli bir şekilde sikimin dibine yakın bir yerde, yavaşça ve kasıtlı olarak cildim üzerinde bir tur attı. Kalçalarım hafifçe sıçradı ve o, bana ne yaptığını çok iyi bilerek sırttı. "Hayır. Hiçbir sorunum yok."

Sırtı ı derinle ti, memnuniyetle. "Ben de öyle d   nm   t m."

Ve sonra, sonunda, ağzını penisimin başına indirdi, dudakları yavaşça, kasıtlı bir şekilde dilini döndürerek ucunu okşadı, hassas yarı ı alaycı bir şekilde ok adıktan sonra beni içine almak için ayrıldı ve ben artık kontrolümün kaldığını iddia etmeyi bıraktım.

NATALIE

Kar fısıltılar gibi ya ıyordu.

Resepsiyon salonunun geniş buzlu pencerelerinin dışında sürükleniyor, tüm dünyayı yumuşak, beyaz ve hareketsiz hale getiriyordu. Sessizli i gerektiren türden bir kar ya ı ıydı. Saygı. Sanki gökyüzü bile ablamın büyük gününe tanıklık etmek için durmuş gibiydi.

  eride, mekan sanki bir kı  d   n  kataloğundan çıkmış gibiydi. Eski ahşap kiril lerin etrafına sarılmış, düşük ışıklı ve  am dallarına dolanmı  parıldayan ı ıklar, her şeyi insanların kasıtlı olmadığını iddia ettikleri yumuşak, hoş bir parıl ıyla kaplıyordu. Gerçek mumlar koridoru süslüyordu — titreyerek, sabit bir şekilde, sanki onlar bile bunu mahvetmemeleri gerektiğini biliyorlardı.

Koridorun en ucunda duruyordum, elimde buket, elbisem  t l  ve mükemmeldi. Ama g  s m?

Sıkı mı  gibi hissediyordum. Çok sıkı mı . Sanki kaburgalarım nasıl esneyece ini unutmu  gibiydi. Sanki çok derin nefes alırsam, bir arada tuttu um her şey sonunda... da ılabilirmi  gibi.

O da buralardaydı. Babam.

Ve sadece bu düşünce bile içimde bir gerginlik yaratıyordu. Sessiz bir tür korku. Sanki hala seçilmeyi, görülmeyi, yeterli olmayı bekliyormuşum gibi.

Onun burada olmasından nefret ediyordum. Onun varlığı, sanki bu günün bir parçası olma hakkı varmış gibi, tüm sınırlarımı zorluyordu. Sanki bu güne kadar olan tüm önemli şeyleri kaçırmamış gibi. Sanki şimdi ortaya çıkması ona masada bir yer, sıcak bir karşılama ve üzerinde "*Yalancı*" yazmayan düzgünce katlanmış bir isim kartı kazandırmış gibi.

Yine de, ağlayıp uykuya daldığım bir anda, Easton'ın kollarında titremem durup onun sikini emmeye karar verdiğim anda, bir şeye karar vermiştim.

O bunu mahvetmeyecekti.

Paige için değil. Benim için değil.

Ve ben bunu bahane olarak kullanmayacaktım. Bu sefer değil. Kendimi kapatmak için değil. Kaçmak için değil. Ve özellikle de yıllardır yaşadığım en kötü gecede bana destek olan adamla aramıza daha fazla mesafe koymak için değil. Hâlâ titriyorken beni güldüren adam. Beni değerli bir şey gibi izleyen adam.

Easton'dan kaçmayacaktım.

Kendimin o kısmından çok yorulmuştum.

Her zaman ayrılmaya hazır olan kısmımdan. Aşkı, göremediğim ama her zaman duyduğum, zamanın dolmasını bekleyen bir saat gibi okuyan kısmımdan. İşler çok iyi gittiğinde geri çekilen, bunu kendini koruma olarak adlandıran, ama aslında sadece daha güzel bir kılıfla örtülmüş korku olan kısmımdan.

Ama bugün değil.

Bugün kaçmayacaktım. Sırf çok önemli gibi geldiği için bir şeyi sabote etmeyecektim. En çok istediğim şeyleri uzaklaştırarak zaten çok fazla zaman kaybetmiştim. Ve artık bıktım.

Müzik yükseldi, tek bir keman, sıcak ve hüzünlü, ve ben bir adım atmadan önce derin bir nefes aldım.

Ben gelin değildim.

Ama lanet olsun, sanki bir şeylerin başlangıcı gibi hissettim.

Topuklarım cilalı ahşap zeminde yumuşak bir ses çıkardı. Bir adım. Bir adım daha. Elbisemin eteği, sanki

dramatik bir şey söyleyecekmiş gibi etrafımda dolaştı. Elimdeki buket — beyaz güller ve çam kozalakları sır gibi saklanmış çobanpüskülü yaprakları — beni ele verecek kadar titriyordu.

Ama neredeyse hiçbir şey göremiyordum. Sıralar halinde dizilmiş gülümseyen yüzleri, bulanık ışıklar ve titreyen mumları neredeyse hiç fark etmedim. Çünkü kafam? Kalbim? Her parçam zaten tek bir kişiye takılmıştı.

Easton.

Asla sevmekten vazgeçmediğim çocuk.

Yavaşça, korkutucu bir şekilde geri kabul ettiğim adam.

O, sanki sinematik bir ateşli rüya gibi ön tarafta duruyordu — uzun boylu, hareketsiz, hayatımı mahvetmek için özel dikilmiş gibi görünen bir takım elbise içinde korkutucu bir şekilde sakın. Kumaş, sanki ona karşı kişisel duyguları varmış gibi omuzlarına sarılmıştı, belinde yasadışı olması gereken bir şekilde daralmıştı ve dürüst olmak gerekirse? Nefes almayı bile zorlaştırıyordu.

Koyu saçları hala biraz nemliydi, sanki müzik başlamadan önce zar zor içeri girmiş gibi. Elleri önünde sıkıca birleştirilmişti, parmakları gergin, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Ve o yüz... Kahretsin. Sakin, okunaksız görünüyordu, sanki her duyguyu o aptalca yeşil gözlerinin arkasında kilitli tutuyormuş gibi.

Ama onu tanıyordum.

O çeneyi tanıyordum. O gerginliği. Her şeyi aynı anda hissettiği ve nereye koyacağını bilmediği anlamına gelen o bakışı.

Sonra gözleri beni buldu.

Ve dünya dönmeyi bıraktı.

Gülümsemedi. Hemen değil. Gösterişli veya dramatik bir şey yapmadı. Sadece... baktı. Sanki odadaki tek kişi benmişim gibi. Sanki ben, ödünç alınmış topuklu ayakkabılarla, titreyen parmaklarla ve birdenbire göğsümün ağırlığını taşıyamayacak kadar küçük gelen bir buketle orada duran, değerli ve imkansız bir şeymişim gibi.

Gözlerindeki bakış, her zamanki gibi şakacı, alaycı ya da flörtöz değildi. Saygılıydı. Sanki beni ilk kez görüyordu ve yine de bir şekilde zaten bildiği her şeyi fark ediyordu. Sanki ben, hayatı boyunca fısıldadığının farkında olmadığı bir duaydım.

Sanki hala inandığını bilmediği bir ilahiymişim gibi.

Nefesim boğazımda takıldı ve bir an için nasıl hareket edeceğimi unuttuğuma yemin ederdim. Dizlerim titredi. Midem altüst oldu. Onu terk ettiğimden beri kilitli olan göğsümdeki o kırılğan yer, biraz daha açıldı.

Konuklar arkamda ayağa kalktılar — kumaşların yumuşak hışırtısı ve ayak sesleri, fısıltılar ve kanatlar gibi çırpınan program sayfalarının senfonisi. Gelin için ayağa kalkmışlardı.

Ama Easton koridora bakmadı. Gözlerini kırpmadı. *Beni* izledi.

Sanki ona doğru yürüyen bendim.

Sanki o an benmişim gibi. Yemin. Bitiş çizgisi ve başlangıç, hepsi saten elbise giymiş, topuklu ayakkabılarla titreyen bir kızda birleşmişti.

Ve bu beni mahvetti.

Çünkü o bakışta... sabit, sarsılmaz ve imkansız derecede dolu, korkuya yer yoktu. Eski yaralar için yer kalmamıştı. Dün babam hayalet gibi o kapıdan içeri girdiğinden beri göğsümde yaşayan boşluk hissi bile yoktu.

Ona yer yoktu.

Easton hayatımda olduğu sürece yoktu.

Müzik tekrar yükseldi, şimdi daha dolgun, sıcak, orkestral ve neşeye doluydu.

Arka kapılar açıldı ve işte oradaydı. Paige.

Işıl ışıl. Zarif. Kışın gelin resmi gibi — uzun kollu dantel, arkasında nefes gibi uzanan narin bir duvak. Gülümsedi ve boğazım düğümlendi.

Peki kolunda kim vardı? Steve.

Omuzları dik, çenesi kaldırık, her adımında gurur yazıyordu. Ortaya çıkan adam. Kalan adam. Kar fırtınasında bizi okula götüren, lastik değiştirmeyi öğreten ve doğum günlerimizde baş harflerimizin şeklinde krepler yapan adam.

Orada olmayı hak eden baba.

Kalabalık birden ona dönerek baktı.

Telefonlar havaya kalktı. Nefesler kesildi. Önde duran biri buruşuk bir mendille gözyaşlarını sildi. Annemin, sanki onu ayakta tutuyormuş gibi incilerini sıkıca tutarken MeMaw'a bir şeyler fısıldadığını duydum.

Peki Easton?

Hareket etmedi, gözünü kırpmadı, tam olarak olmak istediği yerde olmadığını gösteren tek bir şey bile yapmadı.

Sadece bana bakmaya devam etti.

Sanki odada hala tek kişi benmişim gibi.

Sanki dünyada hiçbir şey - ne evlilik yemini, ne yağan kar, ne de yavaşça geçen zaman - onun dikkatini başka yöne çekemezmiş gibi.

Kalbim çılgınca, acı verici bir şekilde çarpıyordu, sanki dışarı çıkmak istercesine göğüs kafesime vuruyordu. Sanki kendini onun ellerine atmak ve onu yakalayacağına güvenmek istercesine.

Paige'in adımları koridorda yankılanıyordu, yavaş ve emin adımlarla. Levi'nin gülümsemesi yüzünü ikiye bölecekmiş gibi görünüyordu. İnsanlar hıçkırıyordu. Teyzem kocasının elini sımsıkı tutuyordu. Paige'in duvağı, bir söz gibi arkasında hafifçe dalgalanıyordu.

Ve Easton beni izlemeye devam etti.

Nefesim kesildi. Boğazım sıkıştı. Gözlerim istemeden yine onun gözlerine takıldı.

Hâlâ gülümsemedi, ama gözleri boş değildi.

Doluydular. Hayranlıkla. Açlıkla. Kemiklerimin derinliklerine yerleşen ve ondan önce gelen her şeyi sönük gösteren bir tür acı veren bağlılıkla.

Ben onun başlangıcıydım.

Ve belki... belki. O benim sonum olabilirdi.

Bu düşünce, morluk üzerine düşen gül yaprakları gibi, hem yumuşak hem de keskin bir şekilde zihnime yerleşti.

Gözlerimin arkasında oluşan baskıya karşı gözlerimi kırptım, kendimi şu anda kalmaya, sabit kalmaya zorladım. Paige için. Bu an için. Sonunda daha fazlasına inanmaya başlayan halim için.

Ama Easton.

Siktir... Easton.

Bana sanki yeminmişim gibi baktı. Dua gibi. Yıllardır gizlice okuduğu kitabın son sayfası gibi.

Ve ben neredeyse hiçbir şey yapmamıştım.

Sadece orada duruyordum, elimde buket, kalbimin sonunda ışığa doğru dönen kırık parçalardan oluşan bir kaleydoskop olmadığını iddia ediyordum.

Paige odanın önüne geldi. Levi elini tuttu, gözleri cam gibi parlıyordu, dudakları yakında ağzından dökülecek yeminlerle titriyordu.

Tören görevlisi herkesi sakın, pastoral bir sıcaklıkla karşıladı. Onu neredeyse hiç duymadım.

Easton'ın gözleri hala benimkilerden ayrılmamıştı.

Paige bana buketini hafifçe sıkarak uzattığında da öyle.

Paige, parıldayarak, hazır bir şekilde Levi'ye döndüğünde de.

İşte buradaydı — Easton ile benim aramdaki şey. Odanın büyüklüğünden daha büyüktü, nazik bir nakaratla geri dönen kemandan daha gürültülüydü. Derimin altında atıyordu, dizlerimi çok yumuşak, kalbimi çok dolu hissettiriyordu.

Ve yine de gülümsemedi.

Beni mahveden de buydu.

Gülümsemesine gerek yoktu.

Çünkü ihtiyacım olan her şey onun gözlerindeydi.

Burada olması. Kalması. Kimsenin cesaret edemediği bir söz gibi etrafımdaki alanı koruyor olması.

Beni seçiyordu.

Performatif, şiirsel bir şekilde değil.

Bir gece, bir hafta sonu ya da karlı bir kasabada, ışıklar ve kızak gezintileriyle dolu bir hafta için değil.

Ama şimdi. Burada. Kız kardeşimin düğününün ortasında. Yıllardır yaşadığım en kötü günün ardından.

Hiç kalmamış olan babamın önünde. Hala beni seçiyordu.

Nikah memurunun sesi tekrar yükseldi, sıcak ve emin bir sesle. "Evlilik, sessiz alanlarda başlar. Çalınan bakışlarda. Dünya gürültülü, karmaşık ve dağınık olsa bile uzanan ellerde."

Boğazım düğümlendi.

O cümleyi anladım. Karmaşada seçilmenin ne demek olduğunu anladım.

Çünkü Easton beni orada bulmuştu.

Parlak versiyonlarda değil.

Her şey parlak ve zahmetsizken oynadığım Natalie'de değil.

O benim her halimi görmüştü... bu haftadan çok önce. Büyürken geçirdiğim tüm yıllar, alaycılık ve mesafeyle düzeltmeye çalıştığım tüm çatlaklar. O yine de beni sevmişti.

Ondan ayrılmıştım. Kalbini kırmıştım. Tek seçenekmiş gibi uzaklaşmıştım. Ama o hala beni bırakmamıştı.

Gömleğine ağladığımda bile. Neredeyse iki yıl boyunca gözlerinden kaçtığımda bile. Dün onun önünde durup, zar zor kendimi tutarken bile.

O yüzünü çevirmemişti. Beni seçmeyi bırakmamıştı.

Aşağı baktım, Paige'in buketiyle oynuyordum. Çam iğneleri bileğimi çizdi, kaba ve pişmanlık duymadan. En çok ihtiyacım olduğu anda gerçekliğin küçük bir parçası.

Easton karşımda hafifçe kıpırdadı.

Dağılmamak için yanağımın içini ısırdım ve ona tekrar baktığımda, gördüm.

Değişimi.

Gülümseme artık oradaydı.

Neredeyse. Yumuşak ve saygılı. Benden hiçbir şey istemeden, karşılığında her şeyi veren bir gülümseme.

Bu beni mahvetti.

Ama ağlamayacaktım.

Boğazımda hissedebiliyordum... gözyaşlarımın dökülecekmiş gibi tehlikeli, titrek bir his. Kız kardeşimin düğününde ağlamayacaktım. Asla. Geçirdiğimiz haftadan sonra olmazdı. Bu sabah aynada kendime verdiğim sözden sonra olmazdı.

Karşımda duran, bana sanki onun başlangıcıymışım gibi bakan adam beni ne kadar altüst etmiş olursa olsun.

Ama gözlerimi de kaçırmadım.

Ve yavaşça dudaklarım yukarı kıvrıldı ve ona yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim.

İkimiz, bu sessiz anı paylaşıyorduk, o kadar çok sözle dolu bir anı.

Çünkü o hala benimdi. Ve ben sonunda, sonunda kendime onun da benim olabileceğime inanmaya izin veriyordum.

Yeminler başladı. Paige'in sesi net ve kararlıydı, her kelime sevgiyle doluydu. Levi kendi sesiyle cevap verdi, sesi bir kez kırıldı, sonra güldü ve kendini topladı.

Çok güzeldi. Bir düğünün olması gerektiği gibiydi.

Ama benim için, binlerce yıldızın altında keder ve umutla nefesini tutan kız için...

Bu, tamamen başka bir şeyin başlangıcı gibi geliyordu. Daha vahşi bir şey. Daha tehlikeli bir şey.

İstediğim bir şey. Easton.

Adı, sanki oraya aitmiş gibi göğsüme baskı yapıyordu.

Benim başlangıcım ve sonum.

Sonunda.

BÖLÜM 24

NATALIE

Öpücük geldi, yumuşak ve emin, ve herkes alkışladı.

Buketleri çok sıkı tutmaktan ellerim ağrıyordu, ama gülümsüyordum... gerçekten gülümsüyordum. Göğsümden başlayan ve izinsizce dışarı taşan, hafif, dolu ve sarsılmaz bir gülümseme.

Çünkü tüm o danteller, mum ışıkları ve yüksek sesle söylenen sözlerin ortasında, içimde bir şey değişmişti.

Ve bu keder değildi.

Korku da değildi.

Daha yumuşak bir şeydi.

Daha parlak.

Umut.

Fotoğraf çekilmek için avluya çıktık, arkamızda şampanya kadehlerinin tınlaması duyuluyordu. Hava çam kokusu ve kahkahalarla doluydu, binlerce ayrıntı ters çevrilmiş bir kar küresi gibi birbirine karışıyordu. Yanaklarım gülümsemekten hala pembeydi, parmaklarım buket saplarını tutmaktan hafifçe ağrıyordu... ama umursamıyordum.

Ve sonra onu hissettim.

Easton omuz omuza yanımdan geçti, sıcak ve sağlam bir şekilde içimdeki bir şeyi yatıştırdı. Eli benimkine hafifçe dokundu — rahat, doğal — ve sonra öylece kaldı. Yumuşak bir baskı. Sessiz bir istek.

Bana bakmadı. Elini orada, benimkinin yanında açık bırakmıştı. Ben de onu tuttum.

Tereddüt etmeden. Dramatik bir şekilde değil. Sadece... evet.

Parmaklarımız sanki yolu biliyormuş gibi, sanki bu sessiz onayı bekliyormuş gibi birbirine kaydı.

"Her zaman odadaki en güzel kız," diye mırıldandı, sesi sadece bana yönelikti, sıcak, sabit ve tamamen etkileyiciydi.

Neredeyse lanet buketi düşürüyordum.

"Sen taraflısın," diye fısıldadım, sesim nefes nefese ve ısıltılı ısıltılı arasında bir yerde kalmıştı. "Ve bu söz hala çok banal."

Yakınlaştı, nefesini yanağımda hissedecek kadar yaklaştı, gülümsemesi tembel ve sevgi doluydu. "Elbette, ama bu benim klişe tarzım. Ve sen bunu seviyorsun çünkü benim yıkıcı cazibemle birlikte geliyor."

"Tartışmalı," diye karşılık verdim, ama sesim istediğimden daha yumuşak çıktı.

Kar taneleri saçlarının uçlarına yapışmıştı ve gülümsemesinin köşeleri, öğretmenimin söylediği tek bir kelimeyi bile kaçırmadan tüm ders boyunca ona neden baktığımı hatırlatacak kadar kırıışmıştı.

Avlu kış manzarasına dönüşmüştü. Üzerimizde parıldayan ışıklar vardı. Kar altın renginde parlıyordu. Fotoğrafçı, kafeinli keçileri güdüyormuş gibi talimatlar veriyordu ve MeMaw, Tanrı onu korusun, güdülmeyi reddediyordu.

"O çalıların yanında durmayacağım," dedi, tamamen masum bir çam çalısını işaret ederek. "Peyzajla uyum sağlamaktan daha iyi şeyler yapacağım."

"Anne," diye tısladı annem, yüzü kızarmış bir halde.

"Yetmiş sekiz yaşındayım ve muhteşemim," dedi MeMaw, sahte kürk şalını bir omzunun üzerinden şık bir hareketle çevirerek. "Beni çerçevenin ortasına koyun ya da tamamen kesin."

Fotoğrafçı akıllıca çerçevenin ortasına yerleştirdi.

Bir şekilde, "eğlenceli" fotoğraf için Easton'ın yanına oturdum — bir tarafımda, fotoğrafçının iyi tarafını çekmesini umduğunu mırıldanan MeMaw, diğer tarafımda ise kötü fotoğraf çekilmeyi bilmeyen bir adam gibi görünen Easton vardı. Hatta vasat bir fotoğraf bile çekilmeyi bilmeyen bir adam. Ben ise, onlarla karşılaştırıldığında tehlikeli bir şekilde insan başparmağı gibi görünüyordum.

Sonra olan oldu.

Fotoğrafçı Easton'a gözlerini kısarak baktı. Başını eğdi. Donakaldı.

"Aman Tanrım," diye haykırdı, neredeyse kamerasını düşürecekti.

"Sen

—Sen *Easton Maddox'sun*."

Bir anlık sessizlik oldu. Easton gülümsedi, çekici ve biraz utangaç bir şekilde. "Suçluyum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh hayır. Sen ön planda olmalısın."

Easton diplomatik bir omuz silkmeye düğün ekibini işaret etti. "Bugünün benim büyük günüm olmadığına eminim."

Fotoğrafçı, açıkça anlam verememiş bir şekilde gözlerini kırptı. "Doğru. Tabii ki. Ama belki... gelinin soluna geçsen? Ya da, dur! Ya senin tek başına bir fotoğrafını çeksek?"

"Ben buraya *gelmedim* bile," diye fısıldadı bana, sanki bu onun kişisel cehennemiymiş ve her saniyesinden zevk alıyormuş gibi sırıtarak.

Fotoğrafçı sonunda herkesi pozisyonlarına yerleştirdi — Easton şüpheli bir şekilde ortada — ve ellerini çırpı. "Tamam! Herkes daha sıkı dursun!"

Gözümü bile kırpmadan, Easton kolunu belime doladı. Rahat. Kendinden emin. Sanki bir bahane bekliyormuş gibi.

Ve gerginleşmek yerine, göğsümdeki hafif kaosu örtbas etmek için bir şaka yapmak yerine, ona doğru eğildim. Bilerek.

Kollarını daha da sıktı. Ve içimdeki her şey... yerleşti. Sanki sonunda nefes vermişim gibi.

Easton'ın tüm vücudu dondu.

Kolu sırtımda hareketsiz kaldı, parmakları belimde hafifçe durdu... sanki buna inanamıyormuş gibi. Sanki bu küçük, sessiz an, bir eğilme, bir dokunuş, bu hafta yaptığımız tüm seksten daha anlamlıymış gibi.

Ona bir bakış atmaya cesaret ettiğimde, başı zaten bana doğru eğilmişti, gözleri neredeyse çocuksu bir parlaklıkla parlıyordu. Umutlu. İnanamayan. Aslında gülümsemeye başlayacak gibi görünüyordu, ama gerçekten, *gerçekten* soğukkanlı davranmaya çalışıyordu.

Spoiler uyarısı: başaramıyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı, sesi sadece ikimizin duyabileceği kadar alçaktı.

Gülümsemeye başımı salladım. "Evet. İyiyim."

Ve ondan sonra bana bakışı - sanki ona ayı vermişim gibi - neredeyse nefesimi kesecekti.

Gözümün ucuyla, resepsiyon salonunun kapısında bir hareket yakaladım.

Gölgenin yarısında duran bir silüet vardı — geniş omuzlu, dik duran. Bir hayalet gibi tanıdık geliyordu. Midemi burkan türden bir tanıdıklık, bu sefer kederden değil, kas hafızasından. Yıllarca hiç kalmayan gölgelerden irkilmekten.

Terry.

Kahkahaları duyacak kadar yakın değildi. Herhangi bir şeye dahil olacak kadar yakın değildi. Ama izlemediğini iddia edecek kadar da uzak değildi.

Ve izliyordu.

Bir zamanlar terk etmeyi seçtiği dünyaya nasıl adım atacağını bilmeyen bir adam gibi. Sanki tüm davetleri kaçırmış ve artık hiçbir kalmamış gibi — ve şimdi kendisi bir tane uydurmalı mı emin olamayan biri gibi.

Yanında Brittany duruyordu. Belirsiz bir şekilde duruyordu, elleri önünde birleştirilmişti, sanki o da buraya ait olup olmadığından emin değilmiş gibi.

Paige'in sesi net ve nazik bir şekilde duyuldu. "Hey! Gelin, fotoğraf çekilelim!"

Tam zamanında döndüm ve ikisini de eliyle çağırdığını gördüm, duvağı arkasında hafifçe dalgalanıyordu. Gülümsedi. Bebek partilerinde ve garip brunch'larda kullandığını gördüğüm, alıştırılmış, diplomatik gülümsemelerinden biriydi.

Onları fotoğraf için içeri alıyordu. Tabii ki öyle yapacaktı.

Paige'in onu grubun kenarına, annem ve Steve'e çok yakın olmayan ama Levi'den de çok uzak olmayan bir yere yerleştirdiğini izledim. Brittany onun yanına adım attı ve elbisesini düzeltti. Levi, ellerini ne yapacağını tam olarak bilmiyormuş gibi garip bir şekilde gülümsedi.

Hazırlandım.

Acıyı bekledim.

Karnımda bir ağrı hissetmeyi, eski, tanıdık bir acıyı hissetmeyi bekledim.

"Senin sahip olabileceğin şey buydu." "O seni seçti,

onun için kaldı, hayatında sana yer yok dedi.

Ama gelmedi.

İkinci bir omurga gibi taşıdığım o keskin, delici acı? Kaybolmuştu. Ya da körelmişti. Ya da belki, sadece belki, sonunda kanamadan tutabileceğim bir şeye dönüşmüştü.

Hâlâ hatırlıyordum. Her zaman hatırlayacaktım. Ama bu sefer, aynı şekilde acıtmıyordu.

Çünkü ben çoktan kırılmıştım. Easton'ın kolları beni bir söz gibi sarmış, kulağıma ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir ninni gibi fısıldarken, süitin zemininde kendimi yeniden bir araya getirmiştım.

Enkazla zaten yüzleşmişim. Ve ondan yükselmek için seçim yapmışım. Bu yüzden irkilmedim.

Ağlamadım.

Asla alamayacağımı bildiğim cevapları istemek için avluya fırlamadım.

Sadece orada durdum — elimde hala buket, Easton yanımda, parmaklarımız gevşekçe birbirine dolanmış — ve onun diğer kızıyla poz vermesini izledim. Geride bırakmadığı kızıyla.

Ve sorun yoktu.

İyi değil. Harika değil. Ama iyiydi.

Çünkü bu artık onun hikayesi değildi. Onun yaptığı ya da yapmadığı şeylerle ilgili değildi. Benimle ilgiliydi.

Bu, doğum gününde pencerenin yanında oturup hiç gelmeyen bir telefon bekleyen, onun neden gelmediğini açıklamak için kafasında hikayeler uyduran kızla ilgiliydi. Daha komik, daha akıllı, daha sessiz veya daha gürültücü olsaydı, onun kalabileceğini düşünen kızla ilgiliydi.

O kız artık burada yaşamıyordu.

Easton'a baktım.

Hiçbir şey söylemedi... söylemesine gerek yoktu. Ama başparmağı elimin sırtına değdiği anda nefesim düzeldi.

O buradaydı. *Kalacaktı.*

Ve ben bundan kaçmayacaktım.

Ondan. Bizden. Geleceğimizden.

Fotoğraf çerçevesinin kenarındaki bir adamın, sessiz saatlerde, nefes kesen anlarda ve çok geç fısıldanan sözlerden daha anlamlı öpücüklerle inşa ettiğimiz şeyi bozmasına izin vermeyecektim.

Paige, grubun ortasında dik duruyordu, kendi tarzında ısıll ısıll, parlak ve cesurdu. Ve onunla gurur duyuyordum. Kendine göre barış sağladığı için.

Ama artık buna ihtiyacım yoktu.

Benim barışım başka şekillerde gelmişti. Easton'ın sesinin sabit uğultusunda. Avucunun yumuşak ağırlığında. Bana, asla beklemeyi bırakmayacağı bir şey gibi bakışında.

Bu yüzden gülümsedim, gerçekten gülümsedim ve ileriye baktım. Objektife doğru. Işığa doğru.

Ve arkama bakmadan fotoğrafı çekmelerine izin verdim.

BÖLÜM 25

NATALIE

Daha sonra, konuşmalar bittikten ve Paige'in burnuna krema bulaştıktan ve Levi tereddüt etmeden onu öptükten sonra, ikisi açıkça en sevimli çift olarak yerlerini sağlamaya çalışırken... DJ ışıkları kararttı.

Odanın havası değişti.

Kadehlerin çınlaması ve pasta kesme kaosunun yüksek enerjisi yok olmuştu. Onun yerine daha yumuşak, daha sakin bir şey vardı. Şömine çıtır çıtır yanıyor, gölgeler sanki kendi gizli ritmine göre dans ediyormuş gibi taşlara yansıyor. Müzik değişti. Yumuşak ve baş döndürücü bir şey.

Hızla odanın kenarına doğru çıktım ve duvara dizili kadife koltuklardan birine çöktüm. Topuklu ayakkabılarım — muhteşem, bantlı küçük şeytanlar — resmen ayaklarıma savaş açmıştı. Beni seksi gösteriyorlardı... ama aynı zamanda beni öldürmeye çalışıyorlardı. Bu yüzden, boğuk bir iniltiyle birini çıkardım, sonra diğerini, ikisini de hiç pişmanlık duymadan koltuğun altına attım.

"Kıpırdama," diye fısıldadı Easton yanımda, şakağıma bir öpücük kondurduktan sonra bara doğru yöneldi. "Bize şampanya alacağım."

Onun muhteşem poposunun uzaklaşmasını izlerken gülümsedim, ayaklarım şimdiden rahatlamış bir şekilde iç çekiyordu.

Sonra telefonumu çıkardım. Kızlara son durumu bildirme zamanı gelmişti.

Ben: Bir fotoğraf daha çekilirim, ayak bileğimi burktuğumu söyleyip arka pencereden dışarı çıkacağım.

Riley: Lütfen yap. Çıkarken "BURADA İŞİM BİTTİ" diye bağırırsan bonus puan kazanırsın.

Casey: Bekle... Hala fotoğraf mı çekiyorsun? Pasta var. Yakışıklı bir adam var. Ne yapıyorsun?

Ben: Öncelikle, pasta bitti. MeMaw son dilimi aldı ve "Gelinin annesini ben doğurdum, bu kremayı hak ettim" dedi. İkincisi... erkek şu anda iyi bir çocuk gibi bana daha fazla şampanya getiriyor.

Riley: DUR! O saten elbiseyi mi seçtin? Erkeklerin ikinci isimlerini unutturan elbiseyi...

Ben: Onaylandı. Şu anda flört etmenin %80'ini benim yerime yapıyor.

Casey: Peki diğer %20 ne? Dans pistinde attığın duygulu bakışlar mı?

Ben: Tabii ki. Ayrıca az önce göz kırpmış olabilirim. BEN KİMİM?

Casey: SEN ANA KARAKTERSİN, BEBEK.

Riley: Git onu yakala. Elini tut. Tam bir Jane Austen anını yaşat. Dramatik bir slow dans ve en az bir tane MeMaw'ın salata çatalıyla kesilebilecek kadar yoğun bir gerilim anı bekle

Ben: Bunu söylemen komik. MeMaw daha önce birini salata çatalıyla tehdit etmişti. Garson, kase boşalmadan çorbasını almaya çalışmıştı.

Ben: Ayrıca, Easton şu anda buraya doğru geliyor.

Ben: Ve... Sanırım dört harfli kelimeyi söyleme zamanı geldi.

Ben: Ve "siktir" demek istemiyorum.

Gönder tuşuna bastım ve Easton'ın bana doğru yürüdüğünü izlemeye devam ettim. Takım elbisesiyle ve gevşek kravatıyla, sanki odada dikkat çekmeye değer tek şey benmişim gibi bana bakarak, sanki yavaş çekimde bir kalp krizi geçiriyormuş gibi.

Tamam. Tamam.

Nefes al.

Söyleyecektim.

"Güzel görünüyorsun" ya da "Bu hafta duygusal olarak patlamama izin vermediğin için teşekkürler" ya da "Senden hoşlanıyorum" gibi güvenli bir şey bile değil. Hayır. Onu söyleyecektim. Büyük olanı. Şampanya mantarı gibi göğsümde patlamayı bekleyen şeyi.

Seni seviyorum diyecektim.

Başparmağım daha iyi bir fikir beklermiş gibi klavyenin üzerinde durdu, ama son mesajı çoktan göndermişim. Telefonumu elbisenin cebine attım — evet, cepleri olduğu için bu elbiseye şükürler olsun — ve hemen kalçamda bir şok tabancası gibi titremeye başladığını hissettim.

Casey ve Riley açıkça çıldırıyorlardı.

Titreşimler çılginca arka arkaya geliyordu — üç tane, sonra iki tane daha. Grup sohbetinin tam bir duygusal suç mahalli olduğunu bilmek için kontrol etmeme bile gerek yoktu. Büyük harfler. Emojiler. Muhtemelen ikisinden biri ya da ikisi de bir saat içinde ayrıntıları anlatmazsam beni rahatsız etmekle tehdit ediyordu.

Kontrol etmedim. Henüz değil.

Çünkü o neredeyse buradaydı.

Sonunda bana geldiğinde ağızımda salya olup olmadığını kontrol etmem gerekti, çünkü bu gece kelimelerle tarif edilemeyecek kadar yakışıktı. Kravatı, suçlu olacak kadar gevşetilmişti. Saçma sapan görünüyordu. Ve yıkıcı.

"Herkesin bakmıyormuş gibi yaptığı kız için," dedi ve bana şampanya kadehini uzattı, parmakları benimkine, kalbimin atışını hızlandıracak kadar hafifçe dokundu.

Kadehi aldım ve kaşımı kaldırdım. "Bu da bir başka yağ çekme hamlesiye, işe yarıyor."

O, içimi eritmeyi başaran o çarpık gülümsemesini gösterdi. "Bana bir dans borçlusun."

"Öyle mi?" dedim, sanki hiç etkilenmemiş gibi sandalyeye yaslanarak - kalbim 5 km koşu antrenmanı yapıyormuş gibi hızla atmasına rağmen.

O bir adım öne çıktı ve elini uzattı. "Kesinlikle. Ailenden sağ kurtulduğun için. MeMaw gibi davranıp üvey kız kardeşine çatal fırlatmadığın için. Ve" — bakışları aşağıya kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü

— "öyle görünerek benden normal bir insan gibi davranmamı beklediğin için."

"Çok dramatiksin."

"S e n de kaçınıyorsun," dedi, elini uzattı. "Hadi.

Beni yalvartma."

Şampanyamı yudumladım, dudaklarımdan köpürmesine izin verdikten sonra bardağı masaya koydum. "Peki. Ama sadece bana köpüklü içecek getirdiğin için..."

"Köpükler ve çekicilik. Ben aşırı başarılı biriyim."

Beni ayağa kaldırdı ve ben dengemi bulana kadar çıplak ayak parmaklarımla hafifçe sallandım. "Belki de sana basabilmek için ayakkabılarımı giymeliydim."

Gözlerinde kötücül bir parıltıyla bana doğru eğildi. "Sapıkça."

"Maddox," diye uyardım, beni dans pistine doğru çekerken gülmemeye çalışarak. "Senden hoşlandığım için şanslısın."

Beni bir kez dramatik bir şekilde döndürdü, sonra bana yaklaştı. Bir eli belimin altında, diğeri elime dolanmış, sabit ve sıcaktı. Şarkı yumuşaktı, Sinatra'ydı galiba. Ya da belki Sinatra gibi ses çıkarmak isteyen bir şeydi. Bayıltıran, yavaş ve tam da bu tür anlar için yaratılmış bir şey.

Şömine arkamızda çıtır çıtır yanıyordu, gölgeler sanki gidecekleri bir yer varmış gibi taşlara tırmanıyordu. Sisli pencerelerin dışında kar yağmaya devam ediyordu ve içeride, sanki zaman sadece bizim için yavaşlamış gibi hissettim.

"Bugün çok güzeldin," dedi, sesi alçaktı, ağzı şakağıma o kadar yakındı ki boynumdan bir ürperti geçti.

Ben gülerek, "Rüzgârda uçuşan saçlarım ve stres terim vardı" dedim.

"Yine de güzelsin," diye mırıldandı. "Özellikle şimdi."

"Şimdi de ayaklarım su topladı ve dişlerim şarap lekeli," diye mırıldandım, yarısı göğsüne yaslanmış halde.

Gülümsedi. "Ve yine de odadaki en parlak kişi sensin."

Kalbim utanç verici bir şey yaptı. Heyecanlı, dramatik ve kesinlikle sağduyumun onaylamadığı bir şey.

"Sadece bil diye söylüyorum," diye mırıldandı, eli kulaklarımın arkasındaki saçımı okşayarak, sanki elinde değilmiş gibi. "Bunu seviyorum."

"Bunu mu?" diye tekrarladım.

O, gözlerini benimkilere dikerek başını salladı. "Seni. Bu anı. *Bizi*. Tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissettiren bu duyguyu."

Nefes nefese bir kahkaha attım, sonra ona yaklaştım ve başımı omzuna yasladım. "Yine çekici davranıyorsun."

"Bunu sanki sürprizmiş gibi söylüyorsun."

"Öyle," dedim, takım elbisesinin ceketine gülümseyerek. "Her seferinde." "Natalie..." diye fısıldadı, sesinde bir acı vardı.

"Evet..." diye fısıldadım.

Bu bir iç çekiş gibi çıktı. Tüm vücudumdan çıkan bir nefes. Sanki çok uzun zamandır bir şeyi içimde tutuyormuşum da, bunu görmesine güvenebileceğim ilk kişi oymuş gibi.

Bana bakmak için geri çekildi. Parmakları kulağımın yanında bir saç teli buldu ve onu nazikçe kulağımın arkasına koydu. "Düğünümüzü sabırsızlıkla bekliyorum."

Kendi ayaklarımın üzerine basıp düşmememin tek nedeni, onun kolları beni tutuyor olmasıydı.

Kalbim hızla attı. Ciğerlerim durdu. Beynim durdu.

Dudaklarımdan tuhaf bir kahkaha patladı, göğsünüz sıkıştığında, gözleriniz yanarken, birini öpecek misiniz yoksa gömleğine ağlayacak mısınız emin olamadığınızda çıkardığınız türden bir kahkaha.

Ve ikisini de yapmış olabilirdim. O kaskatı kesilmeseydi.

Arkamdaki bir ses, ipek kumaştaki bir kıymık gibi müziği kesintiye uğratmasaydı.

"Araya girebilir miyim?"

Döndüm ve orada duruyordu. Terry. Yine. Elleri kavuşturulmuş, ciddi bir ifadeyle, sanki diş macunu reklamında "Pişmanlık" rolünün seçmelerine katılmış gibi.

Tabii ki oydu. İnsanların plak çiziklerine benzeyen biri. Easton'la geçirdiğim mükemmel anları iki kez mahvetti. Bu

bu hızla, tehlike primi almam gerekecekti.

"Oturma odasında nasıl dans ettiğimizi hatırlıyor musun?" dedi, sesi alçaktı. "Ayakların benimkilerin üstündeydi. Kaç yaşındaydın, beş mi?" Hafifçe gülümsedi. "Tekrar yapmayı deneyebilirim."

Nefesim kesildi. Teklifinden dolayı değil, hatırladığım için.

Ayak parmaklarımın altındaki halının yıpranmış kenarları. Radyoda çalan eski bir şarkıcının cızırtılı sesi, tiz ve yumuşak. Küçük parmaklarımın onun parmaklarını güvenle kavrayışı. Emin. Kıkırdamam, sanki önemli bir yere gitmesi gerekiyormuş gibi duvarlardan yankılanıyordu.

Hepsini hatırlıyordum. Sanki bir ömür önce değil, geçen hafta olmuş gibi, canlı bir şekilde.

Ama *onun* hatırlayacağını düşünmemiştim.

"Tercih etmem," dedim. Sesim sabit ve sakindi. Sanki hala pençeleri olduğunu bilmediğim bir anı tarafından yumruk yememişim gibi.

Ama içimde?

Her şey titriyordu.

Müzik aramızda yükseldi. Easton'ın dokunduğu yerlerde parmaklarım hala karıncalanıyordu.

Babamın yüzünde pek bir değişiklik yoktu. Neredeyse hiç hareket yoktu. Sadece çenesi gerildi, ağzının köşesi hafifçe seğirdi, sanki gülümsemesi oraya hiç ait olmamış gibi. Başını salladı.

Küçük, sessiz bir baş sallama.

"Anlıyorum," dedi.

Sesinin bu kadar sakin olmasından nefret ettim. Bu kadar kibar olmasından nefret ettim. Sanki görgü kurallarına uyan bir hayalete dönüşmüş gibiydi. Yıllarca ortadan kaybolduktan sonra, yumuşak sözler ve yumuşatılmış kenarlarla, özürden uzak bir şekilde yeniden ortaya çıkan bir adam.

Easton'ın yanımda olduğunu hissedebiliyordum, varlığı sıcak ve sakinleştiriciydi ve hala bana izin veriyormuş gibi bakıyordu. Sanki kimseye bir borcum yokmuş gibi. Sanki hayır diyip uzaklaşabilir ve yine de kendimi iyi hissedebilirmişim gibi.

Ama içimde bir şey, aptalca bir şey kırıldı.

Küçük bir şey. Mutfak zemininde ayakkabılarının sesini hala hatırlayan, içimdeki eski, parçalanmış bir parça. Kimsenin dinlemediğini düşündüğünde

kimsenin dinlemediğini sandığında fısıldayarak ıslık çalması. Bir keresinde sanki bir anlamı varmış gibi ayaklarının üzerine basmama izin vermesi.

Belki de gözlerinde gördüğümü sandığım umuttu. Hak etmeyen ama yine de taşıyan bir adamın kırılğan, kırılabilir umudu.

Belki de yıllardır hiçbir şey söylememenin ağırlığıydı.

Ya da belki de bu an, ne kadar garip ve acı verici olsa da, yıllardır su altında tuttuğum bir şey gibi hissettirdi ve aniden, onu yüzeye çıkarmamak için çok yorgun hissettim.

"Sadece bir tane," dedim, sesim sessiz, buz gibi kırılğan ve çatlamaya hazırды. "Bir dans."

Babam başını salladı. Israr etmedi. Konuşmadı. Sadece aramızdaki mesafeyi kapatan tek bir adım attı ve bana çok sert dokunursa kaybolacağımı düşünürcesine elimi tuttu. Sanki hâlâ küçük, hâlâ beş yaşında, çoraplı ayaklarımla onun ayakkabılarının üzerinde duran bir çocukmuşum gibi, beklemeyi bırakmayı öğrenmiş, saten giysili, inatçı bir yetişkin kadın değilmişim gibi.

Easton'ın dokunuşu kayboldu.

Parmak uçları yarım saniye boyunca benimkine değdi ve sonra kayboldu — sıcaklığı gelgit gibi geri çekildi. Ama sırtımda onun sıcak ve sabit bakışlarını hissedebiliyordum. Ne hissettiğini bilmek için arkamı dönmeme gerek yoktu.

Yargı yoktu. Baskı yoktu. Sadece...

varlığı vardı. Kararlı. Güvenli.

Sanki ince buz üzerinde yürüyormuşum gibi, dikkatli, nefesimi tutarak, her hareketimi özenle düşünerek müziğin yavaş ritmine uyum sağladım. Babamın eli belimde duruyordu, tereddütlü, sanki kızına dokunma hakkına sahip olduğundan emin değilmiş gibi. Sanki benden uzaklaşmamı bekliyordu. Ve dürüst olmak gerekirse? Bir parçam bunu istiyordu.

İlk başta, hiç prova yapmadığımız bir sahnede yabancılar gibi garip hareketler yaptık.

Babamın kokusu tıraş losyonu ve hafif bir ilaç kokusuydu. Hatırladığımdan farklıydı.

"Büyümüşsün," dedi sonunda. Sesi yumuşaktı. Titrek değildi. Sadece kenarları yıpranmıştı, çok fazla

"İnsanlar bunu yapar."

"İnsanlar büyür." Cevabım düzdü. Pürüzsüzdü. Sıradan gibi görünen ama neşterin keskinliği kadar kesin bir cevap.

Boğazı hareket etti ve tekrar denedi. "Annene benziyorsun."

Omzunun üzerinden baktım. Odanın uzak köşesindeki titreyen muma odaklandım. "O çok yorgun görünüyordu."

Bu onu susturdu.

Müzik çalmaya devam etti, o an için fazla romantikti, muhtemelen düğünlerde sürekli çalınan bir şarkının enstrümantal versiyonu. Yaylıların düzenli dalgalanmasını duydum, sanki önemliymiş gibi aramızdaki sessizliği koruyorlardı.

Eli benim elimi tam olarak kavramadı. Parmakları orada, emin olamadan duruyordu. Artık beni nasıl tutacaklarını bilmiyorlardı ve ben de onlara yol göstermedim.

Bana bakmaya çalışıyordu.

Ben ise onun arkasını bakmaya devam ediyordum.

Her şey ortadaydı.

Boğazını temizledi. "Beni affetmeni istemiyorum."

"İyi." Bu sefer sesim sabit kaldı, sert toprağa dikilmiş bir çit direği gibi sağladı. "Çünkü ben hazır değilim."

O da bunu bekliyormuş gibi tekrar başını salladı. Belki de bekliyordu.

Çenem, azı dişlerim ağrıyana kadar sıkıldı. Hâlâ onun elinde gevşekçe tutulan elim yabancı geliyordu. Sanki başka birine aitmiş gibi. Daha genç birine. Eskiden inanan birine.

Ve yine de...

Şarkının bitmesine izin verdim.

Onu affettiğim için değil.

Onun yazmaya çalıştığı sonuca ihtiyacım olduğu için de değil.

Ama bu benim kız kardeşimin düğünüydü. Çünkü insanlar izliyordu. Çünkü gelinliğim çok güzeldi, ışıklar yumuşaktı, müzik tatlı ve hüzünlüydü ve ben her zaman kaçan kız olmaktan bıkmıştım.

Bu yüzden kaldım.

Yavaş, acı verici bir dans.

Hepsi bu kadardı.

Bir buçuk dakikalık ortak bir alan. Hayaletler. Aramızda ince bir ip gibi uzanan sessizlik.

Başka bir şey söylemedim. Ona başka bir şey vermedim. Af dilemedim. Söz vermedim. Fısıldayarak veda ederken ikinci bir şans vermedim.

Müzik son notasına doğru yükseldiğinde, nazıkçe geri çekildim.

Eli, kalmak istemediğini biliyor gibi belimden düştü.

"Teşekkür ederim," dedi

sessizce. Cevap vermedim.

Sadece döndüm ve uzaklaştım, beni hiç düşürmeyen kollara doğru.

BÖLÜM 26

NATALIE

"Tamam, bayanlar!" Paige odanın önünden seslendi, duvağı hafifçe yana kaymış ve Levi'nin boğazına dilini sokmuş biri için rujunu çok iyi sürmüş gibi görünüyordu. "Zamanı geldi!"

Sandalye sesleri ve kahkahalar yankılanırken, kadınlar isteksizce dans pistine doğru sürünerek ilerlediler, sanki *Açlık Oyunları*'ndaymış gibi.

"Olamaz," diye mırıldandım, Ellie'nin kolunu tutarak. "Gerçekten yapıyor."

"Bu gece klişe olmayacağım," arkamda biri, sanki bunu gerçeğe dönüştürmeye çalışır gibi mırıldandı... elinde bir buket gül, kalp şeklinde bir balon ve kesinlikle bir yüzük kutusu tutarken.

"Kendi adına konuş," dedi McMaw, parmaklarını çatırdatarak. "Ortopedik topuklu ayakkabıları, nedimeye vücut vuruşu *yapmamak* için giymedim."

Anneme yan gözle baktım, sessizce müdahale edip etmeyeceğini sordum, ama o sadece gözlerini devirdi. Pembe yanakları ve cam gibi gözlerine bakılırsa, biri biraz fazla şampanya içmişti...

Önde, Paige buketini parlak el bombasıymış gibi sıkıca tutuyordu. Gülümsedi, buklelerini omzunun üzerinden attı ve "Sıradaki kim olacak?!" diye bağırdı.

Birkaç kişi alkışladı. Çoğu inledi. Biri haç işareti yaptı.

Easton, elinde şampanya kadehi ile yakındaki bir masada uzanıyordu ve gözlerimi yakalayıp göz kırptı. "Yakala" diye dudaklarını oynattı ve ben gözlerimi devirdim, dudaklarım seğirdi, her ne kadar evlilik fikri bugünlerde o kadar da kötü görünmese de.

DJ, neşeli, agresif ve ışıltılı bir marşı çalmaya başladı ve Paige kalabalığa sırtını döndü, dizlerini bir futbolcu gibi bükerek buketi yüksekte tuttu.

"Üç de!" diye bağırdı. "Bir... iki..."

"Yemin ederim, bu çiçek cesedi yüzüme çarparsa..." diye tısladı biri.

"ÜÇ!"

Mimoza ve evlilik mutluluğuyla dolu bir kadının gücüyle buketi başının üzerinden fırlattı.

Nefes kesen çığlıklar. Tam bir kargaşa.

Kollar sallandı. Ayakkabılar kaydı. Biri düştü.

Ve sonra...

"Ben aldım, sizi kafirler!" diye bir ses çığlık

attı. Hepimiz dönüp baktık...

MeMaw.

Zeminin ortasında, zaferle, bir elinde buket, diğer elinde baston, kremalı kedi gibi kendini beğenmiş bir şekilde duruyordu.

Şaşkın bir sessizlik çöktü.

"Tabii ki yakaladım," dedi, payetli bolerosunu şık bir hareketle düzelterek. "Yetmiş yaşında ve muhteşem olabilirim, ama hala bir genç cheerleader'ın reflekslerine ve bir disko kraliçesinin kalçalarına sahibim ve ne demek istediğimi anlıyorsanız, biraz viski içmek için can atıyorum."

Kahkahalar patladı. Levi ikiye katlanarak hırıltılı nefes aldı. Biri ıslık çaldı. Çünkü evet... hepimiz bunun ne anlama geldiğini biliyorduk.

MeMaw buketi koltuğunun altına futbol topu gibi sıkıştırdı ve kalabalığa öpücükler gönderdi. "Kıskanmayın. Başvuruları kabul ediyorum."

"O durdurulamaz," diye fısıldadım, yarı hayranlıkla.

"Gerçekten," dedi Ellie. "Ben de o kadar muhteşem olmak istiyorum."

Kalabalık yavaş yavaş dağılırken, Paige gülmekten ikiye katlanmıştı ve MeMaw şimdiden birine "papatyalardan çok elmasları tercih ettiğini, ama bunu da halledebileceğini" söylüyordu. Yan kapıdan çıkıp koridora geçtim.

Tuvalete gitmem gerekiyordu. Ve sonra Easton'a ihtiyacım vardı.

Tercihen bu sırayla. Ancak, kuyruğun uzunluğuna bağlı olarak, sırayı değiştirmem için ikna edilebilirdim.

Karanlık koridorda yürürken arkamda kahkahalar azaldı, müzik artık boğuk geliyordu, topuklu ayakkabılarımı bir elimde sallıyordum çünkü, mahvolmuş olsalar bile çıplak ayakla umumi tuvalete girmek istemiyordum.

Köşeyi döndüm ve... aniden durdum.

Terry.

Easton.

Ve o.

Brittany, güzel mavi elbisesiyle orada durmuş, Easton'ı yemek istercesine bakıyordu.

Bu durum hoşuma gitmedi.

"Sadaka istemiyorum," diyordu Terry, elini sahnedeymiş gibi dramatik bir şekilde göğsüne koyarak. "Sadece biraz yardım. Prostat kanseriyim. Dördüncü evre. Doktor yavaş ilerlediğini söylüyor, ama masraflar öyle değil. Nasıl olduğunu bilirsin, uzmanlar, taramalar, ilaçlar, ve bunlar sigorta payını aldıktan *sonra*."

Easton'ın da güleceğini beklermiş gibi zoraki bir kahkaha attı. Easton gülmedi.

"Durum ciddi olmasaydı burada olmazdım," diye ekledi Terry, sessizliği hissederek. "Acınmasını istemiyorum. Sadece hastane masraflarını ödemek için birkaç bin dolara ihtiyacım var. Senin gibi bir adam için bu hiçbir şey, değil mi?"

Easton hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey.

Ama sessizliği çok gürültülüydü. Kesin. Kapı çarpması gibi.

Terry de bunu hissetmiş olmalıydı, çünkü sempati damlası hızla kurudu. O kadar hızlı döndü ki, ben de ikinci el bir whiplash geçirdim.

"Yani..." Gözleri Brittany'ye kaydı ve aniden sesi yine kayganlaştı. "Bak, üç güzel kızım var. Natalie her zaman biraz... huysuz olmuştur. Gergin. Asla nasıl rahatlayacağını bilememiştir."

Durum bu kadar gerçek dışı olmasaydı, burnumdan soluyacaktım... çünkü benim nasıl biri olduğumu nereden bilebilirdi ki?

Terry, sanki bu sevimli bir tuhafıkmış gibi gülümsedi. Sanki benim tüm yaralarımı kişilik kusuru olarak görmezden gelmemiş gibi.

"Ama bu," dedi, Brittany'yi sanki elinden çıkarmak istediği bir araba gibi tembelce işaret ederek. "O eğlenceli. Beraber olmak çok kolay. Sana hiç sorun çıkarmaz."

Brittany gözünü bile kırpmadı. Şaşkın ya da kırıgın görünmüyordu. Sanki dünya ona bir şey borçluymuş ve sonunda kasiyeri bulmuş gibi gülümsedi.

Sonra sırtını kavisledi, göğsünü dışarı çıkardı, sanki bir reality şovdaymış ve gül töreni başlamak üzereymiş gibi.

Boğazım biraz düğümlendi. İsteyerek yapmadım. Ama ya öyle yapacaktım ya da daha önce zorla yuttuğum biftek yemeğini kusacaktım.

Bu insanlar bunu hak etmiyorlardı.

"Bu gece sana eşlik edebilir," diye ekledi Terry, sözleri yağ gibi akıyordu. "Parana değsin."

Kalbim sadece düşmedi. Patladı.

Vücudumdaki her molekül hareketsizleşti. Dondu. Yandı.

Hiçbir şey duyamıyordum — müziği, uzaktaki çatal bıçak seslerini, hatta kendi nabzımı bile. Sadece yüksek tizli, kızgın bir statik ses vardı: *Dalga mı geçiyorsun lan?*

Bu adam — hiçbir yerden çıkıp gelip *işleri düzeltmek* istediğini söyleyen adam — kapanış ya da affedilmek için burada değildi.

Buraya takas yapmak için gelmişti. Yalvarmak için. Satmak için.

Gerçekten de *erkek arkadaşından* borç isterken, diğer kızını blackjack masasındaki bonus gibi pazarladı mı?

İlişkiyi yeniden kurmak için bulduğu çözüm bu muydu?

Boğazımda sıcak ve ekşi bir şeyin yükseldiğini hissettim. Üzgün değildim.

İncinen de değildim.

Öfkeliydim.

Hiç öpmediği her sıyrık diz, kaçırdığı her doğum günü, belki bu sefer gelir diye kapıya bakarak geçirdiğim her gece yüzünden duyduğum öfke.

Çıglık atmak istedim. Yüzündeki sırtışı tırnaklarımla kazımak ve Brittany'nin altı yüz dolarlık ayakkabılarını en yakın punch kasesine atmak istedim.

Easton'ın sesi, gök gürültüsüyle sarılmış bir bıçak gibi sessizliği yırttı.

"Gitmelisin. Hemen."

"Hadi ama," Terry güldü, ama gülüşü kuru ve kırılıyordu. İnsanların başış kutusundan para çalarken yakalandıklarında taklit ettikleri türden bir gülüş. "Sanki seni kırmışım gibi davranıyorsun."

Easton öne çıktı, etrafındaki hava aniden on derece soğudu. "Öyle yaptın. Benim için değil... Yüzüm reklam panosuna çıktığı andan beri insanlar benden para koparmaya çalışıyor. Ama sen az önce kızını aşağıladın. Sevdiğim kadını. Onu ikna eder etmez evleneceğim kadını."

Beni daha çok şaşırtanın, onun sesinin ne kadar sakın olduğu mu, yoksa bunun beni ne kadar sarsmış olduğu mu olduğunu bilmiyorum.

Onu ikna eder etmez.

Sanki göğsümün altında bir soda kutusu patlamış gibi, içimde sıcak ve köpüklü bir şey parladı.

Ama bunu tadını çıkarmak için durmadım, duramazdım. Duyduğum şey yüzünden.

Köşeden çıktım, çıplak ayaklarım yıpranmış ahşap zeminde ses çıkarmadan yürüdü, gözlerim beni dünyaya getiren adama kilitlendi — şimdi orada duruyordu, sanki az önce üvey kız kardeşimi bir çek ve sırt sıvazlama karşılığında açık artırmaya çıkarmaya çalışmamış gibi.

Terry'nin başı birden yukarı kalktı.

"Natalie..." diye başladı, sesi masumiyetle "oh, lanet olsun" arasında bir tonda.

Ama başka bir hece daha çıkaramadı.

Çünkü ona yumruk attım. Çenesinin tam ortasına. Yıllarca yuttuğu acılar ve onun olmadığı her şeyin birikimiyle attığım, temiz, sert, kemiğe kadar işleyen bir yumruk.

Bir homurtuyla yana doğru duvara sendeledi, sanki ben kendini savunmak yerine vatana ihanet etmişim gibi eliyle yüzünü tuttu. Brittany küçük bir çığlık attı, sanki biri Birkin çantasına kırmızı şarap dökmüş gibi bir elini göğsüne götürdü.

Endişelenmekten çok kırılmıştı. Tabii ki.

"Senin neyin var lan?" diye bağırdım, yumruklarım titriyordu. "Yıllar sonra ortaya çıkıyorsun, yıllar sonra, hasta ve pişmanlık dolu olduğunu anlatan Oscar ödüllü bir monolog yapıyorsun, sonra seni burada yakalıyorum, erkek arkadaşımın para isterken, sanki arka sokaktaki bir dolandırıcı gibi

Men's Wearhouse'dan indirimli takım elbise giymiş bir arka sokak dolandırıcısı gibi erkek arkadaşımdan para isterken yakalıyorum! Ve... *onu* lanet olası bir anlaşmanın parçasıymış gibi *sunuyorsun?!"*

"Natalie..."

"Hayır," diye bağırdım. "Konuşma. Adımı söyleme. Bana *bakma* bana bakma."

Sesim titriyordu. Ellerim de. Ama omurgam? Hiç bu kadar daha dik hissetmemiştim.

"O bir teselli ödülü değil," diye tısladım. "Ben kaçırılmış bir yatırım değilim. Ve Easton kesinlikle senin kişisel ATM'n değil."

Ağzını tekrar açtı, ama ben henüz bitirmemişim. Daha çok yolum vardı.

Çünkü az önce bir şey aklıma gelmişti... onun söylediği bir şey.

"Bana *lösemi* olduğunu söylemiştin."

Donakaldı.

"Sen bana kendini kötü hissettirmeye çalışırken ben orada durdum ve şimdi de *prostat kanseriyle* ilgili acıklı bir hikaye mi anlatıyorsun?"

Ağzını açtı, kapattı, sonra sudan çıkarılmış bir balık gibi tekrar açtı. "İkisi de."

"Oh gerçekten mi?" Ben bağırdım bağırdım bir korkunç yarı çılgınca. "Sen Şu anda kanserleri topluyorsun, ha? Pokémon kartları gibi mi?"

"Öyle değil... Ben sadece düşünemedim..."

"Hayır, *düşünmedin*. Beni yakalayacağımı düşünmedin. Duyacağımı düşünmedin. Ve kesinlikle söylediklerini *hatırlayacağımı* düşünmedin. Sen hasta bile değilsin, değil mi?"

Sessizlik, havada cam kırılması gibi çöktü.

Çenesi hareket etti, ama hiçbir şey çıkmadı. Gözleri yana kaydı. Ağzının köşesi seğirdi. Ve işte oradaydı... Gerçek, gün gibi açıktı, kötü bir peruk ve daha da kötü yalanlar gibi yüzünün her yerine yayılmıştı.

Midem altüst oldu, ama bu sefer acıdan değil, açıklıktan dolayıldı.

"Yalan söyledin," diye fısıldadım. "*Bana. Kanser* hakkında."

"Aksi takdirde benimle konuşmayacağını düşündüm..." diye başladı. "Kes şunu."

Gözleri Brittany'ye kaydı, sanki o onu kurtarabilirmiş gibi, ama Brittany tırnaklarını incelemeye ve yerin *çok ilginçmiş gibi* davranmaya çok meşguldü.

Yaklaştım.

"Bugün bana *dokunmana* izin vermek bana neye mal oldu biliyor musun? O dansa evet demek için neyi *yutmam* gerekti?" Sesim çatladı. "Ve sen böyle birisin?"

Gözleri titredi... suçluluk, utanç, korkuya yakın bir şey. İyi.

Easton araya girdi, eli sanki bir ip gibi sırtımı okşadı. "Gidelim."

Ama ben henüz bitirmemiştim. Brittany'ye döndüm.

"Peki ya sen?" dedim, sesim keskin bir şekilde. "Onun seni böyle kullanmasına izin mi verdin?"

Dudakları, nefes alacakmış gibi, konuşacakmış gibi ya da orada durup kendini canlı bir parti hediyesi gibi sunmuş gibi davranmayacakmış gibi açıldı.

Ama hiçbir şey çıkmadı.

"Hayır," diye bağırdım. "Şimdi suskun kalamazsın. O seni lanet bir aksesuar gibi takas ederken sen *gülümserken* masum rolü oynayamazsın."

Yanakları kızardı, ama umurumda değildi.

"O, baba olmanın ne demek olduğunu unutmuş olabilir," dedim, sesim alçak ve keskin. "Ama onun seni ucuz, hileli bir oyundaki piyon gibi davranmasına izin vermek zorunda değilsin. Cesaretini topla, Brittany. Ya da en azından, büyü artık."

Sonra eskiden eve gelmesini dilediğim adama döndüm.

Bir zamanlar hayallerimde yaşayan, her zaman özürler, vaatler ve bu sefer farklı olacağına dair mucize vaatleriyle kapıdan içeri giren adam.

"Beni asla hak etmedin," dedim, sesim buz gibi, keskin ve kesin. "Ve asla hak etmeyeceksin."

Arkamı dönüp uzaklaştım, Easton hemen arkamdaydı. Ve ağlamadım.

Arkamı bile dönüp bakmadım.

Çünkü bu sefer, ben artık o kız değildim. Babasını bekleyen, onun değişeceğini umut eden kız.

Ondan uzaklaşan kadındım. Sonsuza kadar.

BÖLÜM 27

NATALIE

Dışarı çıkana kadar konuşmadık.

Kapı arkamızdan kapandığı anda soğuk, keskin ve acımasız bir şekilde yanaklarımı tokatladı... Nefesinin görünür hale geldiği ve duygularını gizlemenin zorlaştığı türden bir soğuktu. Kar yine yavaş ve narin bir şekilde yağıyordu, sanki gökyüzü, içimdeki her şey gürültülü, yıpranmış ve *hamken*, nazik olmaya cüret ediyordu.

Easton konuşmadı.

Sadece yanımda yürüyordu, eli belimin alt kısmına değecek kadar yakın. Rehberlik etmek için değil. Hak iddia etmek için değil. Sadece oradaydı. Noktalama işareti gibi. Sanki benim dağıldığımı biliyor ve sessizce beni bir arada tutan iplik olmaya gönüllü oluyordu.

Üstü kapalı, etrafı sarılmış verandaya açılan ikinci kapıdan geçtik. Verandada, uykulu yıldızlar gibi parıldayan yumuşak beyaz ışıklar asılıydı. Birkaç boş sandalye dağlara bakıyordu, şimdi ise kar ve çam ağaçlarıyla kaplı ufukta sadece pürüzlü gölgeler olarak görünüyorlardı.

Bir daha ayağa kalkabileceğinden emin olmayan birinin ağırlığıyla sandalyelerden birine çöktüm. Altımda ahşap gıcırdadı ve koltuğun soğuğu elbisemin içinden sızdı, ama umursamadım.

Nefesim kısa, sık ve sıkışık, yüksek sesliydi, sanki kaburgalarım vücudumun geri kalanına yetişememiş gibi. Sanki bir parçam *hala orada*, o koridorda donmuş gibi. Bir zamanlar bana yetmediğimi inandırmış olan adama bakıyordum. Neredeyse yine buna inanmamı sağlayan adama.

Easton yanıma oturdu, dizlerini açtı, dirseklerini dizlerine dayadı, ben ise karı seyrediyordum. Küçük hayaletler gibi düşmesini izledim. "Ona yumruk attığımda bile kıpırdamadı."

Easton bir an sessiz kaldı, nefesi önümde buharlaşıyordu.

Ona

"Belki de dövülmeye alışkındır," dedi sonunda.

Acı bir kahkaha attım, keskin ve kısık. "Evet. Ya da belki hiçbir şey *hissetmiyordur*. Belki de hiç hissetmemiştir."

Başımı salladım. "Bunu yapmamalıydım." Sesim çatladı. "Ona hala beni ne kadar etkilediğini görme zevkini vermemeliydim."

Başını çevirdi. "Hayır, Nat. *Kendine* bu tatmini sen verdin. Sessiz kalmayarak. Yine yutmayarak. Orada gücü olan sendin. Orada durdun, gerçeği söyledin ve onun bunu sindirmesine izin verdin."

Yanağımı sildim, ıslak olduğunu görünce sinirlendim. "Beni tekrar çocukmuşum gibi hissettirmesinden nefret ediyorum. Sanki dramatik olan benmişim gibi. Sanki sevilme için fazla duygusal mıyım gibi."

"Sen fazla duygusal değilsin," dedi, sesi alçak ve sakindi. "Dramatik değilsin. Zor bir insan değilsin."

Ona yan gözle baktım. Sertçe.

Burnundan kısa bir nefes verdi. "Tamam, demek istediğim, dramatik olabilirsin."

Kaşlarım daha da yükseldi.

"Ama bu konuda değil," diye çabucak düzeltti, merhamet dileyen bir adam gibi elini kaldırarak. "Bu haklı bir öfkeydi. Çok asil. Yavaş çekimde harika görünürdü."

Kendime engel olamadan
dudaklarım seğirdi. "Yavaş çekim,
ha?"

"Evet. Siyah beyaz. Epik, heyecan verici müzik. Belki bir rüzgar makinesi."

Alaycı bir şekilde güldüm ve kaşlarımı oynattım. "Biraz destansıydı."

Gülümsedi, o anda histerik bir şekilde yere yığılmadığım için biraz rahatlamış görünüyordu - her ne kadar durum gerçekten bunu gerektirse de.

"Kesinlikle epikti," dedi gururla.

Bir süre daha oturduğumuzda, aramızdaki sessizlik biraz yumuşadı. Kar yağmaya devam ediyordu. Hava soğuktu.

Ama içimdeki bir şey gevşemişti.

Başımı onun omzuna yasladım.

"Onun ortaya çıkacağını hayal ederdim," dedim, artık daha sessiz bir sesle. "Böyle değil. Yalanlar, manipölasyonlar ve... o kadınla değil. Ama çocukken ihtiyacım olan haliyle. Kafamda konuşmalar uydururdum. Pencerenin önüne oturur, onun arabadan çiçeklerle, bir mektupla ya da sadece *bir özürle* indiğini hayal ederdim. Gerçek bir şey."

"Hatta ona ne cevap vereceğimi prova ederdim. Sanki kontrol edebileceğim bir sahneymiş gibi. Sanki doğru sözleri söylersem, bir şeyleri düzeltebilecekmişim gibi. Onu kalmaya ikna edebileceğim gibi."

Derin bir nefes aldım, göğsümü cam gibi kazıyan türden bir nefes.

"Ama bir süre sonra bıraktım. Kendime onun gittiğini söyledim. Onu bir daha asla görmeyeceğimi. Asla gerçekleşmeyecek bir şeyi ummaktan ziyade, hayatta olan birini yas tutmanın daha güvenli olduğunu."

Sesim zayıfladı, kenarları pürüzlüydü. "Aslında geri döneceğini hiç düşünmemiştim. Ve şimdi döndü..." Boğazım yandı. "Keşke dönmeseydi."

Easton sessizliği doldurmaya çalışmadı. Düzeltmeye çalışmadı. Sadece elime uzandı ve kolayca buldu, parmakları benimkilerle iç içe geçti. Başparmağı parmak eklemlerimi okşadı, yumruk attığı ve hala zonklayan parmağımda durdu, sanki tam olarak nerede acıdığını biliyormuş gibi.

"İstersen ona tekrar vurabilirsin. Ben onu tutarım." Bu beni güldürdü, nefesim kesildi ve gözlerim yaşardı.

"Cazip."

"Sadece söylüyorum, intikamcı adalet ahlaki bir itirazım yok. Özellikle de adam bunu hak ettiğinde."

"Hak ediyor," diye fısıldadım.

Rüzgâr yön değiştirdi, karı başka bir kutlama için konfeti gibi verandaya savurdu. Davet edilmediğim bir kutlama. Kaçırmayacağım bir kutlama.

Ve bir süre öylece oturduk. Sessizce.

Nefes alıp verdik.

Belki de iyileşerek.

Kapı tekrar gıcırdarak açıldı, sıcak hava ve müzik... ve Ellie dışarı çıktı.

Karanlığa gözlerini kısarak baktı, sanki neye doğru yürüdüğünden tam olarak emin değilmiş gibi.

"Buradasın," dedi, soğuktan korunmak için kollarını kendine doladı. "Burada her şey yolunda mı?"

Bir kez başımı salladım. "Evet. Sadece bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"İkiniz geri geliyor musunuz, ne yapıyorsunuz? Paige beni sizi aramaya gönderdi. Whataburger az önce geldi ve MeMaw dans pistinde resmen *çıldırıyor*. Tehlikeli derecede *çıldırıyor*. Etrafını çevirmemiz gerekebilir."

Easton yanımda güldü.

Ellie'ye göz kırptım. Soğuk yüzümü uyuşturmuştu, ama ağzımın köşesindeki gülümsemeyi engellemeye yetmedi. "Gördün mü, işte bu yüzden güzel şeylerimiz olamıyor. Toplum merkezindeki Sevgililer Günü dansından sonra vücut sallaması yasaklandı. O dans sırasında Ginuwine'e dans etmek isterken kalçasını çıkardı ve domino gibi tüm punç masasını devirdi."

"Turneye çıkan bir yedek dansçı gibi jartiyer atma yarışmasına katıldı. Korkuyorum," dedi Ellie, ifadesiz bir yüzle. "Ve punçtan bahsediyorsak... Alkol içermeyen diye *özel olarak* etiketlenmiş olanın içine birinin alkol kattığından eminim. Büyük, kalın harflerle yazılmıştı. Ve *birisi* derken, *Levi'yi* kastediyorum."

Ben de kahkaha attım, bu kahkaha beni hazırlıksız yakaladı, göğsümde taşıdığım şeyden daha hafif bir şey gibi yükseldi. "Hemen geliyoruz," dedim.

O başını salladı, sonra ikimize tuhaf bir selam verdi ve içeri girip kayboldu, topukları tıklıyor ve kalçaları hoparlörlerden çalan şarkıya göre hareket ediyordu.

Yavaşça ayağa kalktım, Easton da yanımda yükseldi. Parmaklarım bir saniye için onun parmaklarını sıktı. "Buna hazır olduğundan emin misin?" diye sordu, sesi alçaktı, sadece bana duyulacak kadar.

Kararlı bir şekilde başımı salladım. "Hayatımın bir saniyesini daha ona ayırmayacağım," dedim. "Kafamda ona yer yok. Bu gün? Bu hafta? Paige'e ait. Ve sana. Ve bana."

Gözleri bir anlığına benimkilere sabitlendi, kararlı ve emin bir şekilde. "Ona ne zaman söyleyeceksin?"

Nefesimi verdim, soğuk ciğerlerimi yakıyordu. "Ona sonra söyleyeceğim," diye mırıldandım. "Ama bugün değil."

Bugün Terry'ye ait değildi. Ben de öyle.

Easton beni içeriye götürdü. İsteksizce değil.

Her şey yolundaymış gibi davranmamdan dolayı da değildi.

Ama her şey *yolunda olmadığı* için ve ben yine de içeri giriyordum.

İlk önce müzik beni vurdu... yüksek, neşeli, kaotik. Sonra sıcak patates kızartması ve çok fazla mum kokusu, birinin çok yüksek sesle gülüşü, tanımadığım ama şimdiden sevdiğim bir ritim.

Paige'i elbisesi içinde dönüyor, bir elinde yarısı yenmiş bir hamburger, diğer elinde şampanya kadehi ile gördüm. MeMaw solucan dansı yapıyordu. Biri ona güneş gözlüğü vermişti. Artık kimin sorumlu olduğu belli değildi.

Easton eğildi. "Bu çok fazla değil mi?"

"Her açıdan çok fazla," diye mırıldandım. "Hadi partiye gidelim."

Birlikte fırtınanın içine adım attık — kahkahalar, patates kızartması ve şüpheli dans hareketleri bizi bekliyordu.

Ve geriye bakmadım.

BÖLÜM 28

NATALIE

Oda ve kahvaltı tesisi Noel arifesi rüyası gibi parlıyordu.

Düğün bitmişti. Paige ve Levi, havai fişekler ve şampanya eşliğinde uğurlanarak, nasıl biteceğini tam olarak bilen bir hikaye gibi karlı gecenin içine kayboldular. Ve şimdi, sadece bir avuç kişi kalmıştık — başıboş damatlar ve hala resmi kıyafetlerinin düğmelerini yarısı iliklemiş, sarhoş kuzenler — kalan şampanya ve duygularla mırıldanarak, gecenin son geleneği için salona sıkışmıştık.

Şömine ateşinde çıtırdayan odunlar, ekose örtülerle kaplı uyumsuz koltuklara ışık saçıyordu. Pencereleer çam ve çobanpüskülü çelenkleriyle çerçevelenmiş, tavandaki kirişlerden peri ışıkları parıldıyordu. Köşede, her dönemden süslemelerle donatılmış, devasa, abartılı bir ağaç duruyordu. Bazıları parıldıyordu, bazıları biraz sola eğilmişti ve en az üç tanesi, parlak süslemelere düşkün, yapışkan parmaklı küçük çocuklar tarafından yapılmış gibi görünüyordu. Ama nedense, işe yarıyordu. Her şey işe yarıyordu.

Ateşin yanında dururken, elimdeki kupa ellerimi ısıtıyordu, kalbim göğsümde sessizce çarpıyordu. Etrafımdaki insanlar gülüyordu. Biri bir şey döktü. MeMaw, Noel Kaosu Kraliçesi gibi koltuğunda hâlâ hüküm sürüyordu.

Ve ben sadece... bekliyordum.

Bir işaret için değil. Netlik için değil.

Sadece Easton ile kesintisiz beş dakika için.

Çünkü ben zaten tamamen kararlıydım.

Ve ona söylememi engelleyen zamanlamayı artık kabul etmiyordum.

Odanın diğer ucunda, Easton ağacın yanında durmuş, kuzenim Jake ile konuşuyordu, elinde bir bardak viski vardı. Bir şeye gülerek başını geriye attı ve bu ses içimi titretti

Çünkü bu sesin gelecekteki bir mutfakta, yaz kampında bir ateşin başında ya da Milano'da yankılandığını hayal edebiliyordum... Çünkü o bir film yıldızıydı.

Ama gerçekten? Nerede olursak olalım. Bunu görebiliyordum.

O kadar açıktı ki, neredeyse canımı yakıyordu.

O çok güzeldi. Sadece başları döndüren bir film yıldızı gibi değil, *olduğu* gibi. Kararlı. Sadık. Nazik. Benim.

Aniden başını kaldırdı, sanki beni izlediğimi hissetmiş gibi, ve gözlerimiz odanın diğer ucunda buluştu. Nefesim kesildi. Hafifçe gülümsedi ve kalbim de aynı şekilde karşılık verdi.

Kahretsin. Ona deli gibi aşkıttım.

Ben cevap veremedim, Margaret herkesin dikkatini çekmek için ellerini ırttı. "Tamam, millet!" diye seslendi, sesi neşeli ve coşkulu. "Noel Arifesi geleneğimizin zamanı geldi! Dileklerimizi bu kağıt yıldızlara yazıp ağaca asacağız. Yeni yıla şans getirmesi için küçük bir tatil büyüğü. Bir yıldız ve kalem alın, başlayalım."

İnsanlar şöminenin yanına kurulan küçük masaya doğru ilerlemeye başladılar, kalemleri ve parlak kağıt yıldızları seçerken şimdiden gülüp şakalaşıyorlardı.

Kupamı şömine rafına koydum, parmaklarım gerginlikten ve daha sağlam bir şeyden dolayı karıncalanıyordu. Ne istediğimi biliyordum.

Easton çoktan oradaydı, kaşları atık bir şekilde yıldızına dikkatlice bir şeyler yazıyordu. O kadar odaklanmış ve kendinden emindi ki, göğsüm en güzel şekilde ağrımaya başladı.

"Hadi kızım," dedi McMaw yanımdan geçerken, dirseğiyle bana anlamlı bir şekilde dürttü. "Gerçekten istediğin şeyi dile. Ve 'dünyada barış' gibi belirsiz saçmalıklar söyleme."

Burun kıvırdım. "Sen korkutucusun."

Göz kırptı, gözlüğündeki ren geyiği kulakları, atıştırmalık masasına doğru ilerlerken zıplıyordu.

Bir yıldız ve bir kalem aldım, parmaklarım artık sabitti. Tereddüt etmedim. Fazla düşünmedim.

Tek bir cümle yazdım.

Onu bir daha asla kaybetmemek.

Bu dilek, sanki kalbimi evrenin gözleri önüne sermişim gibi, ham ve savunmasız hissettirdi, ama gerçek buydu.

Yıldızı dikkatlice katladım ve ağacın yanına gidip, ışığın altın rengini en iyi şekilde yakaladığı ağacın tepesine astım.

Döndüğüm anda, o oradaydı. Easton.

Sanki dünyada önemli olan tek şey benmişim gibi, yumuşak ve sabit bakışlarla beni izliyordu.

Yıldızıma bir göz attı. "Ne diledin?"

"Sana söylersem, gerçekleşmez," dedim, dudaklarım

kıvrıldı. "Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Risk almamayı tercih ederim."

Gülümsedi, sonra yanımdan eğilip kendi yıldızını benimkinin yanındaki dala bağladı. Dileklerimiz, sanki kader tarafından birbirine bağlanmış gibi, ağaç ışıklarının parıltısında dans ederek yavaşça birlikte döndüler.

"Peki ya sen?" diye sordum, sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Seninkini paylaşmak ister misin?"

Easton bu sefer daha yumuşak bir gülümsemeyle, gözlerini bir saniye fazla benimkilerde tuttu. "Belki sonra."

Dudaklarımı ısırarak, onu izlerken çaresizce gülümsedim.

Sonunda akşam sona erdi. Konuklar odalarına doğru yönelmeye başladılar, yumuşak bir şekilde iyi geceler ve mutlu Noeller dilediler. Ben merdivenlere doğru yönelirken Easton hafifçe dirseğime dokundu ve dikkatimi tekrar kendisine çekti.

"Hey," dedi, sesi alçak ve sıcaktı, omurgamdan bir titreme geçti. "Birlikte yürümek ister misin?"

Duygularımdan boğazım düğümlenerek başımı salladım. "Evet," dedim, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıkıyordu. "İsterim."

Yavaşça, sessizce, rahat bir sessizlik içinde merdivenleri çıktık, omuzlarımız ara sıra birbirine değiyordu. Kalbim hızla atıyordu, bir şey söylemek istemekle, sadece sessiz yakınlığın tadını çıkarmak istemek arasındaki gerilimde sıkışmışım.

Sonra Easton avluya açılan kapının yanında durdu. Buzlu camdan dışarı baktı, sonra bana dönüp yaramaz bir gülümsemeyle baktı.

"Benimle dışarı çık."

"Dışarısı çok soğuk." "Seni sıcak tutarım."

Kaşlarımı kaldırdım ama gülümsememe engel olamadım ve onu karlı avluya kadar takip ettim. Dışarı çıktığımız anda, keskin ve sert bir soğuk beni vurdu, ama hava temiz kar ve olasılıklar gibi taze kokuyordu.

Easton tereddüt etmeden elimi tuttu ve kıvrımlı taş yolda yavaşça yürüdük, kar ayaklarımızın altında yumuşak bir şekilde çtırdadı. Yukarıda, binlerce yıldız donun yumuşak sisinden hafifçe parılıyordu, özel anımıza sessiz nöbetçiler gibi.

Yol üzerinde bir pencereden bed-and-breakfast'a baktım ve MeMaw'ın bizim ayrılışımızı izlerken havada zıplarken gördüğümde neredeyse yüzüstü düşüyordum.

Bu, asla unutamayacağım bir görüntüydü. "Natalie?"

Ona döndüm, nefesim bir an kesildi çünkü dünya tarihinde hiç bu kadar yakışıklı bir erkek olmamıştı.

"Tamam," dedi. "Hazırım."

"Neye hazırsın?"

Bana tamamen dönerek, beni nazikçe önünde durdurdu. Kirpiklerinde donmuş buz damlacıklarının altında gözleri sıcak bir şekilde parlıyordu, bakışları o kadar hassastı ki nefesimi kesti.

"Sana dileğimi söylemeye," diye mırıldandı.

Nabzım hızlandı, sesim fısıltıdan biraz daha yüksek çıktı. "Evet?"

Yavaşça başını salladı, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Her Noel'i seninle geçirmek istedim."

Sözleri yumuşakça düştü, tenime değen kar taneleri gibi içimi eritti. Titreyerek nefes verdim, kalbim tehlikeli bir şekilde parçalanmak üzere olmasına rağmen gülümsedim.

"Bu büyük bir dilek," boğazım düğümlense de yumuşak bir sesle alay ettim. "Bundan emin misin?"

"Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım." Yaklaşarak, yanağımdaki bir buz parçasını silmek için elini uzattı, başparmağı

cildimde sıcak ve nazik bir şekilde kalarak. "Her Noel. Arada geçen her gün. Hepsini seninle istiyorum, Trouble."

Gözlerim yaşardı, duygularım aniden... şiddetle kabardı. "Easton..."

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim," dedi sessizce, sesi kalın ve boğuktu, gözleri benimkilere sabitlenmişti. "Ve asla vazgeçmeyeceğim."

Kalbim takıldı, gerçek o kadar ham, o kadar gerçekti ki, mükemmel bir şekilde paketlenmiş ve tam da ellerime yerleştirilmiş bir hediye gibi hissettim.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım. "Sadece bir süreliğine biraz kayboldum.

Ama her zaman sendin."

Gözleri hafifçe büyüdü, yüzünde vahşi ve parlak bir ifade belirdi.

"Tekrar söyle," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum," diye yumuşak bir sesle tekrarladım, gözyaşlarım kirpiklerime inatla yapışmıştı. "Her zaman sevdim."

Easton yüzümü iki eliyle kavradı, başparmakları çene hattımı nazikçe okşadı. Dudakları yumuşak bir gülümsemeye kıvrıldı — acılı, saf, inanılmaz derecede güzel — ve sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi beni yavaşça kendine çekti.

Kar, etrafımızdaki zeminde parılıyordu, pencerelerden gelen yumuşak, altın rengi ışığı yakalıyor, avluyu rüya gibi bir sisle kaplıyordu. Yukarıdaki yıldızlar, sanki onlar da nefeslerini tutmuş, bu anın gelişmesini izliyorlarmış gibi, berrak ve parlak bir şekilde parlıyordu.

Ama Easton beni öptüğünde, dünya kayboldu.

Kulübe yoktu, kar yoktu, gürültü yoktu... sadece o vardı. Sadece *biz vardık*. Öpücük, içimizde tuttuğumuz tüm duygularla nazikçe derinleşti. Kaçırdığımız her fırsat, söylemediğimiz her söz, uykusuz geçirdiğimiz her gece ve fısıldadığımız her rüya, dudaklarımızın arasındaki boşlukta yoğunlaştı.

Sonunda ayrıldığımızda, soğuk gece havasında nefeslerimiz karışırken, alnını alnıma dayadı, sanki bu anı iki eliyle tutuyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Hayatımın yarısında seni sevdim," dedi, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Ve geri kalan hayatım boyunca da seni seveceğim."

Bu sözler içimde derin bir yere dokundu. Eski, acı veren ve kutsal bir yere.

"Söz verir misin?" diye fısıldadım, ona inanmadığımdan değil, bir zamanlar, uydurma takımyıldızlarla dolu gökyüzünün altında ve

gençlik cesaretiyle aynı yemini etmiştik. Ne olursa olsun birbirimizi bulacağımızı söylemiştik.

Gözleri yumuşadı, arkasında bir şey parıldıyordu: anılar, duygular, yaşadığımız her şeyin ağırlığı.

"Hala öyle," dedi sessizce. "Her zaman öyle olacak."

Islak ve sessiz bir kahkaha attım. "Bana geri döneceğini söylemiştin."

Yaklaştı, parmaklarını saygıyla çeneme dokundurdu. "Sen de beni bulacağını söyledin. Ne olursa olsun."

Ben başımı salladım, gözyaşlarım gözlerimden
gözlerime göz göz göz gözlerimin gözlerimin göz
yeterince gerçek hissettiren tek şeyi fısıldadım.

"Seni seviyorum."

"Sonsuza kadar," dedi, beni kendine çekerek, sesi şiddetli ve doluydu. "Her gökyüzü. Her mevsim. Her halimiz."

Ve beni öptüğünde, yıldızların yer değiştirdiğini hissettim. Yıldızımız. Sözümüz.

Sonunda yeniden bulduk.

BÖLÜM 29

NATALIE

Bir hafta sonra

Öğleden sonra geç saatlerde güneş ışığı, üniversite dairemdeki lekeli pencereden içeri süzülerek her şeyi yumuşak, bal rengi bir parıltıyla kapladı. Bu, dağınıklığı bile çekici hale getirdi.

Ders kitapları masamın üzerine dağılmış, yapışkan notlar sayfalara çaresiz yapraklar gibi yapışmıştı. Yarı ölü bir sukulent, ışığa doğru acınası bir şekilde eğilmiş, lavanta kokulu mumum düzensiz bir şekilde yanarak, dün akşamki susamlı tavuğun kokusunu örtmeye çalışıyordu.

Radyatör köşede gürültülü, inatçı ve tanıdık bir şekilde tıkırdadı. Genellikle bu ses beni sakinleştirirdi.

Bugün ise odayı boş hissettiriyordu.

Bavulum yerde açıldı, giysilerle ve her şeyi alt üst eden bir haftanın kalıntılarıyla doluydu — en iyi, en korkutucu şekilde.

Easton, son dakika çekimleri için dün sabah Los Angeles'a dönmüştü. Sadece bir hafta, söz vermiştik. Bir hafta dayanabilirdik.

Havaalanında veda öpücüğü verip kulağıma "Sana dönene kadar *her saniyeyi sayacağım*" diye fısıldadığında bu süre bana makul gelmişti.

Ama şimdi?

Dairemdeki sessizlik, kalın ve sürekli bir şekilde üzerime çöküyordu. Sanki onun için mükemmel bir alan yaratmıştım... ve sonra o gitmişti.

Onu tahmin ettiğimden daha çok özliyordum. Şiddetle. Aniden. Sanki vücudum hala onun doldurduğu ve geride bıraktığı boşluğu doldurmaya çalışıyormuş gibi.

Henüz her şeyi çözememiştik. Hala sorular vardı. Mesafeyi nasıl aşacağımız. Karşı kıyılarda hayatlarımızı nasıl idare edeceğimiz. Önümde hala yıllarca sürecektir bir okul hayatı vardı. Ödevler. Uygulamalı dersler. Geç saatlere kadar süren dersler, stajlar ve sınavlar.

Ve onun kariyeri, ikimizin de tahmin edebileceğinden daha hızlı bir şekilde patlama yaşıyordu.

Mükemmel bir planımız yoktu.

Ama birbirimize sahiptik.

Ve ikimiz de bunun yürümesini sağlamaya kararlıydık.

İç geçirdim ve seyahatten dağınık saçlarımı elime geçirdim, sonra valizin yanına diz çöktüm. En azından valizi boşaltayım. Dersler başlamadan önce normale benzer bir şeye dönmeye çalışayım.

Kırmızı bir kazak çıkardım — o kırmızı kazak — sonsuza kadar Noel brunch'ı ve kamu ahlakına aykırı suçlarla bağlantılı olacak olan kazak.

Onu katlarken dudaklarım gülümsedi, MeMaw ruh eşleri ve onların nasıl üstün çocuklar yarattığı hakkında çılgın bir konuşma yaparken Easton'ın elinin bacağıma doğru kaymasını hatırladım, torununun bir nefesle tüm waffle istasyonunu skandala sürükleyeceğinden tamamen habersizdi.

Görünüşe göre, Easton, masalar ve benim uyluklarım, gelecekte dikkat etmem gereken bir kombinasyondur.

Siktir. Onu özlemiştim.

Paketleri açmaya devam ettim. Kot pantolonlar. Eşarplar. Tuvalet çantam. Çoraplar.

Sonra parmaklarım yumuşak ve tanıdık olmayan bir şeye dokundu.

Durdum.

Orada, yan cepte, topaklanmış bir fuların altında saklanmış... küçük bir kadife kutu vardı.

Koyu mavi. Zarif.

Ve kesinlikle benim değildi.

Onu çıkardığımda titremeye başladım. Kalbim çarparken, anlamaya çalışarak kutuyu ellerimde çevirdim. Açtığımda menteşe hafifçe gıcırdadı.

İçinde, bir takımyıldızı şeklindeki zarif bir gümüş kolye vardı.

Bizim takımyıldızımız.

Sivrisineklerin çok, aklımızın ise az olduğu bir yaz gecesinde hayal ettiğimiz takımyıldızı. Geçen hafta, kar ve yıldız ışığı altında her şeyin tam da başladığı noktaya geldiği ve sonunda söyleyemediğimiz her şeyi söylediğimizde düşündüğümüz takımyıldızı.

Kolye ışıktaki parıldıyordu — sessiz, kesin, kutsal.

Boğazım düğümlendi. Çünkü kolyenin altına küçük, katlanmış bir not yerleştirilmişti.

Kağıt hafifçe buruşmuştu, kenarları yumuşaktı, sanki bir süre taşınmış ve sonra sessizce oraya yerleştirilmiş gibi.

Easton'ın el yazısı kalın, siyah mürekkeple yayılmıştı — dağınık, aceleyle yazılmış, tanıdık — ve ben onu açarken kalbim güm güm attı, kelimeleri okurken nefesim kesildi:

Bin ömür bile yetmez. Yıldızlarımızın altında beni bul. —E.

Notu izledim, kelimeler suya atılmış bir taş gibi içime işledi, her yerimde dalgalar oluşturdu.

Binlerce ömür.

Boğazım düğümlendi.

Gözyaşlarım mürekkebi bulanıklaştırdı ve kolyeyi göğsüme bastırdım, kolyenin ucu cildime serin ve keskin bir şekilde değdi. Kalbimin hemen altında sürekli bir ağrı hissettim — korkudan ya da duvarlar yüzünden değil — artık bunlara sahip değildim.

Sadece hayatta kaldığımız her şeyin ağırlığı.

Yeniden bulduğumuz her şeyin.

Ve sonunda ona sahip olmanın imkansız büyüklüğü.

Gitmeden önce onu bavuluma koymuş olmalı.

Sessiz bir jest. Tiyatrosuz. Fanfarsız. Sadece bu — kadife ve mürekkebe katlanmış kalbi.

Dizlerim titredi ve yere çöktüm. Not elimde titriyordu, kutu hala kucağımda duruyordu. Oda sessizlikle doluydu, sadece radyatörün tıkırtıları ve kendi nefesimin sesi, düzensiz ve duygularla dolu.

Onu özlemiştim.

Ama daha da fazlası... Onu *seviyordum*. Ve beklemekten bıkmıştım.

Geçtiğimiz haftayı düşündüm. Çalınan anlarda bir araya geldiğimiz anları—aç, sessiz, çaresiz. MeMaw'ın kaotik kadeh kaldırışları sırasında dudaklarımızdan dökülen kahkahaları. Akşam yemeğinde elinin bir saniye bile benden ayrılmaması, sanki bana dokunmadan duramıyormuş gibi.

"Seni sevmekten hiç vazgeçmedim" diye fısıldadığı zamanki sesi, alçak, sıcak.

Her dokunuş, her bakış, bir zamanlar sahip olduğumuz ve korkularımı bırakma cesaretini bulabilirsem tekrar sahip olabileceğimiz şeyi hatırlatıyordu.

Kaybettiğimizi sandığım bir şeyin yavaş ve istikrarlı bir şekilde yeniden alevlenmesi. Ama o hiçbir zaman kaybolmamıştı. Sadece bekliyordu.

Ve ben artık beklemiyordum.

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzüldü — sessiz, rahatlamış gözyaşları — ve nefesim titrek, düzensiz bir şekilde geliyordu. Onları durdurmaya bile çalışmadım.

Dağınık, küçük dairemde, ellerimde bir takımyıldızı ve göğsümde hala yankılanan onun sevgisiyle otururken, gerçeği anladım.

Easton beni seçmişti. Tekrar tekrar.

Kariyerinin patlaması boyunca. Kilometrelerce uzaklık boyunca. Arkasına saklandığım her mazeret boyunca.

Gel, yıldızlarımızın altında beni bul.

Bu sözler sadece tatlı değildi. Bir meydan okumaydı. Bir sözdü. Bir yalvarmaydı.

Ve ben bunu kabul etmeye hazırdım.

O Los Angeles'taydı, film çekiyordu, benim için her zaman çok küçük hissettiğim o parlak dünyada yaşıyordu. Ama bana hayatının en önemli kısmının setlerde ya da kamera arkasında olmadığını göstermek için bu güzel, sessiz, mükemmel hediye bırakmıştı.

O benmişim.

Ve aynı şeyi hissettiğimi ona göstermek için onu bir saniye daha bekletmeyecektim.

Bir hafta beklemek istemedim. Bir gün bile beklemek istemedim.

Ona gitmek istedim. Yıldızlarımızın altında durup onu sevdiğimi söylemek istedim. Onun olduğumu. Tamamen. Sonsuza kadar.

Ona evlenme teklif etmek istedim. Sonsuza kadar benim olması için ona sormak istedim. Yaz gökyüzünün altında fısıldadığımız hayatı kurmak için, genç ve aşık ve çok büyük hayaller kurarak.

Yavaşça ayağa kalktım, ellerim hala titriyordu, kolyeyi boynuma taktım.

Kolye ucu tam kalbimin üzerinde duruyordu, ağırlığı bir şekilde rahatlatıcıydı... sanki o zaten benimleymiş gibi.

Yanaklarımdaki gözyaşlarını sildim, derin bir nefes aldım ve telefonumu aldım.

Ekran, solan ışıktaki yumuşak bir şekilde parlıyordu, parmaklarım havada dururken havayolu uygulamasını açtım.

Los Angeles.

Tereddüt etmeden yazdım.

Çünkü artık kaçmıyordum.

Peşindeydim.

Onu kovalıyordum. *Bizi* kovalıyordum.

Ve bu sefer, durmayacaktım.

BÖLÜM 30

EASTON

Stüdyo ışıkları hala acımasızdı.

Sıcak, acımasız ve çok yakındı. İkiz güneşler gibi ses sahnesine vuruyor, mekanı geçici bir fırına dönüştürüyorlardı.

Yukarıdaki yağmurlama sisteminden sahte yağmur yağıyordu, kostümümü ıslatıyor ve sırlıklam olan gömleğimi tenime yapıştırıyordu. Soğuk ve kaygan bir ikinci katman gibi bana yapışırken, ışıkların ısısı alnımda ter damlaları oluşmasına ve omurgamdan aşağı akmasına neden oluyordu.

Kaliforniya'da Aralık ayı, dışarıdaki havanın serin, hatta soğuk olduğu anlamına geliyordu. Ama içeride, bu yapay fırtına ve kavurucu ışıkların altında, kontrast çıldırtıcıydı. Hem donuyor hem terliyordum. Islak, rahatsız ve neredeyse var olmuyordum.

Filmin en önemli sahnelerinden birini, büyük duygusal doruk noktasını yeniden çekiyorduk.

Benim karakterimin yağmur altında her şeyi itiraf ettiği sahne. Aşkını. Pişmanlıklarını. Seyirciyi nefes nefese bırakması gereken, tüm duygularını açıkça ortaya koyduğu an.

Yönetmenimiz Paul, bunun işe yaradığına ikna olmamıştı.

"Daha fazla ham duygu!" diye megafonuyla bağırdı, sesi ekipteki düşük uğultuyu bir kırbaç gibi kesip geçti. "Sen *aşıksın*, Easton. Bunu *hissetmem* lazım."

Çekimler bittiğinde ve bana bunu hatırlatmak zorunda kalmayınca çok sevineceğine eminim.

Paul monitörlerin yanında durmuş, bir kolunu orkestra şefi gibi sallıyor, sanki tüm bu prodüksiyon onu kişisel olarak gücendirmiş gibi somurtuyordu.

Etrafında, ekip akıcı, alışılmış bir kaos içinde hareket ediyordu: ışıkları ayarlıyor, lensleri yeniden odaklıyor, kabloları açıyor, su birikintilerini siliyorlardı.

Verimli. Mekanik.

Neredeyse fark
etmedim.

Çünkü ben burada değildim. Gerçekten değil.

Vücudum setteydi. Ağzım replikleri söylüyordu. Giysilerim sanki performansın bir parçasıymış gibi bana yapışmıştı.

Peki ya zihnim?

Zihnim binlerce kilometre uzaktaydı.

Karlı bir yatak ve kahvaltı yerinde.

Onunla birlikte.

Onu terk edeli sadece bir gün olmuştu. Onu kollarımda tuttuğumdan, o benim köprücük kemiğime veda fısıldadığından, sesi sabit ama elleri titriyordu.

Bir hafta sonra görüşürüz, demişti.

Gülümsemeye çalışmıştı ama alt dudağı titriyordu. Onun sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına koyup, onu terk etmeyecekmişim gibi öptüm.

O zamanlar bu süre bana makul gelmişti. Bir hafta. Sadece yedi gün. Son bir çekim için ödenecek küçük bir bedel.

Ama şimdi, odak noktamı eriten kavurucu ışıkların altında yapay yağmurun altında dururken, o hafta sonsuzluk gibi geliyordu.

Onu özlemiştim.

Sadece uzaklarda olan birini özlediğiniz gibi soyut bir şekilde değil, derinin altına işleyen ve her şeyi yanlıştır hissettiren keskin, acı verici bir şekilde.

Onun başı göğsümde, saçları köprücük kemiğimi okşarken, sabahın ve onun kokusuyla uyanmayı özledim. MeMaw'ın son derece uygunsuz şakalarına onun kahkahasını özledim. Özellikle alışveriş merkezindeki aile tuvaletinde, benim adımları inlerken boğazında takılan sesini özledim.

Elini elimde tutmayı özledim. Boynumda hissettiğim nefesini özledim.

Onu özledim.

Yeniden bir şey bulmuştuk. Düğünde. Sonsuza kadar kaybettiğimizi sandığım bir şey.

Eğer tamamen bağlı olduğumu, her zaman bağlı olduğumu kanıtlayabilirsem, belki, sadece belki, bunu ikinci kez kaybetmeyiz.

Sabah boyunca ona mesaj attım.
Küçük mesajlar, yoğun şeyler değil, sadece onun hala kafamda dolaştığını hatırlatmak için.

Ben: Seni şimdiden özledim, Nat. Seni düşünmeden duramıyorum.

Ben: Bu yağmur sahnesi berbat, ama tek düşünebildiğim o elbise içindeki sensin.

Ben: Mükemmel amının tadını özledim.

Cevap yok.

Sonuncusuna bile değil.

Sessizlik beni yavaş yavaş, su taşları aşındırır gibi kemirmeye başlamıştı. Belki meşguldü. Belki sadece yorgundu. Ya da belki de o uçağa adımımı attığım anda sihir kaybolmuştu.

Ağırlığımı değiştirdim, sıırıslıkla kostümüm cildime yapışmıştı, sahte yağmur, sanki bir şey kanıtlamak istercesine, yukarıdaki donanımdan yağmaya devam ediyordu.

Bulmuş muydu? Kolyeyi, notu... Ayrılmadan önce bavulunun yan cebinin derinliklerine koymuştum.

Okumuş muydu? Söylemek istediğim şeyi anlamış mıydı?

Bundan bahsetmemişti ve belirsizlik her şeyin kenarlarını kemiriyordu: repliklerim, odaklanmam, ruhumu dökmem gereken sahne.

"Easton! Hadi gidelim!"

Paul'un sesi megafondan gök gürültüsü gibi yankılandı, ses tonu tamamen hayal kırıklığıyla doluydu. Açıkça patlamak üzereyken, dramatik bir hareketle beni ileriye doğru çağırdı.

"Bu çekimde daha fazla *yoğunluk* lazım. Kalbin kırık olmalı *kalbin kırık olmalı*, dikkati dağılmış değil. Baştan alalım!"

Onaylayarak elimi kaldırdım, yağmurla ıslanmış saçlarımı geriye doğru çektim, damlalar şakaklarımdan ve çenemden aşağı akıyordu. Su soğuktu. Işıklar sıcaktı. Sabrım kalmamıştı.

Tek düşünebildiğim, *bitirmektir*.

Bu sahneyi bitirmek. Bu çekimi bitirmek. Natalie'nin etrafında olmayan herhangi bir yerde olmayı bitirmek.

Omuzlarımı silktim ve işaretime doğru geri dönmeye başladım ki arkamda topuklu ayakkabıların sesi duyuldu.

Vanessa.

Tabii ki.

Yavaşça yürüdü, siyah elbisesi sanki üzerine boyanmış gibi vücuduna yapışmıştı. Yağmurdan dolayı koyu renk saçları geriye doğru taranmıştı ve dudakları, her zaman gözlerimi devirmeme neden olan o yavaş gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Islaklık sana yakışıyor," dedi.

Yaklaştım, çok yaklaştım, eli göğsümden aşağı kaydı —yavaşça, kasıtlı olarak—sonra pantolonumun önüne bastırdı, parmakları sanki ona aitmiş gibi üzerimde dolaştı.

"O ıslak giysilerden kurtulursan daha iyi hissedersin," diye mırıldandı. "Karavanım bekliyor."

Elim bir anda uzandı ve bileğini kavradı, onu nefesini kesecek kadar güçlü bir şekilde çekip uzaklaştırdı.

Ekibin gözünden bakıldığında, muhtemelen hiçbir şey gibi görünmüştü. Sadece başka bir rol arkadaşı etkileşimi. Ama onun bu saçmalıklarla paçayı sıyırmasına izin vermeyi bırakmıştım.

"Bana bir daha dokunursan," diye homurdandım, "bakalım sonra kalemi tutabilecek misin."

Gözleri bir saniye için genişledi, ama ben durmadım.

"Sana söyledim... bana dokunma. Benimle konuşma. Çekim yapmıyorsak bana bakma bile."

Konuşmaya başladı, dudakları sahte bir şaşkınlık ya da cevap vermek için açıldı, ama ben araya girdim, blöf yapmadığımı görebileceği kadar yaklaştım.

"Ben birini seviyorum. Ya sen?" diye homurdandım. "Sen *onunla aynı ligde* bile değilsin. Bir daha böyle bir şey yaparsan, seni o kadar çabuk ihbar ederim ki, dış macunu reklamında oynayabilmek için şanslı sayılırsın."

Vanessa donakaldı, şaşkınlık içinde sessiz kaldı.

"Şimdi siktir git," diye bağırdım ve bir daha bakmadan arkamı döndüm.

Arkamda sessizlik uzadı — inanılmaz bir duraklama.

Sonra sesi arkamdan geldi, hafif ama kenarları çatlamış bir sesle.
"Senin kaybın."

Topuklarını döndü ve biraz fazla dik bir sırt, biraz fazla gergin omuzlarla işaret ettiği yere doğru yürüdü.

İyi.

Utanmış olması umurumda değildi. Kızgın olması umurumda değildi.

Çünkü o Natalie değildi. Asla da olmayacaktı.

Ve ben, kimsenin, özellikle de Vanessa'nın, yeniden inşa ettiğim şeyi sabote etmesine izin vermeyecektim.

"Tamam, başlayalım!"

Paul'un sesi ses stüdyosunda yankılandı, çok yüksek, çok keskin.

Kendimi pozisyonuma sürükledim, sahte yağmur yüzüme çarptığında gözlerimi kırıştırdım, ışıkların ısısından zaten kızarmış cildime soğuktu.

Odaklan.

Dişlerimi sıktım ve yerime geçtim.

Sahnenin her kelimesi ham çıktı — sesim kırılmaması gereken yerlerde çatladı, çenemi o kadar sıkı sıktım ki bir şeyleri parçalayacağımı sandım. Umurumda bile değildi.

Onu özlediğim her anı, her saniyeyi, okunmamış her mesajı bu sahneye döktüm.

Yağmur beni sırlıslam etti, cildime yapıştı, gömleğimi kaburgalarımaya yapıştırdı. Sıcaklık, baskı ve göğsümdeki ağrı ile bulanıklaştı.

"Kes!" diye bağırdı Paul sonunda. "Bugünlük bu kadar!"

Bir saniye bile kıpırdamadım.

Sonra nefesim ağır bir şekilde dışarı çıktı ve omuzlarım sanki tüm setin ağırlığını taşıyormuşum gibi çöktü.

Bir asistan bana bir havlu uzattı. Cevap verme zahmetine girmeden yüzümü sildim.

Bittim. Sadece sahneyle değil, rol yapmayla da. Beklemeyle. Sessizlikle.

Setten çıktım, botlarım kaygan zeminde gıcırdadı ve telefonumu bıraktığım katlanır sandalyeye doğru yürüdüm.

Hâlâ bir şey yoktu.

Mesaj yoktu. Arama yoktu. Okundu bilgisi bile yoktu.

Sadece birkaç saat olmuştu. Bunu biliyordum. Dramatik davrandığımı biliyordum.

Ama bir şey her şey demek olduğunda, birkaç saatlik bir sessizlik bile sonun başlangıcı gibi hissettirebilir.

Ve belki de... belki de fikrini değiştirmiş olabileceği korkusuyla nefes alamıyordum.

Yavaşça oturdum, parmaklarım çoktan onun numarasını tuşluyordu, düşünmeye vakit bulamadan telefonu kulağıma dayadım.

Çaldı. Ve çaldı. Ve çaldı.

Sonra onun sesi geldi — parlak ve sıcak, göğsüme yumruk gibi çarptı. "Merhaba, ben Natalie! Mesaj bırakın..."

Telefonu kapattım.

Telefonu cebime sokup dişlerimi sıkarak, çenem ağrıyarak karavanıma geri döndüğümde boğazım düğümlendi.

Sahne için giydiğim kıyafetler hala sıırılsıklamdı, pişmanlık gibi tenime yapışmıştı. Onları hızla çıkardım, kuru bir kapüşonlu sweatshirt ve eşofman giydim, hareketlerim keskin ve dengesizdi. Parmaklarım, düşüncelerime yetişemiyormuş gibi fermuarla uğraştı.

Anahtarlarımı aldım ve kapıyı arkamdan çarptım.

Buradan çıkmam gerekiyordu.

Daireme dönmeliydim. Bir şeye dönmeliydim. Bir mesaja. Onun sesine.

Yeniden inşa ettiğimiz her şeyi hayal etmediğimi kanıtlayacak herhangi bir şey.

Çantamı omzuma attım ve çıkışa doğru ilerledim. Stüdyonun dışında, önce sesler geldi: bağırışlar, kahkahalar, hızlıca tıklayan kamera deklanşörleri.

Artık bu rutin hale gelmişti.

Hayranlar neredeyse her gün dışarıda toplanıyordu. Çekim programımız duyulmuştu ve bir fotoğraf, bir el sallama, herhangi bir şey umuduyla bariyerlerin yakınında kamp kurmuşlardı. Normalde, hızlıca gülümser, belki bir iki selfie için dururdum. Bu gece mi?

Onlara bakmadım bile.

Kalabalık, gürültü ve renklerle bulanıklaşmış, sesler çılgın bir koro halinde üst üste binmişti — "Easton! Buraya!" — ama hiçbiri beni etkilemedi.

Sadece arabama ulaşmak istiyordum. Onu tekrar aramak. Belki bu sefer bir mesaj bırakmak.

Onu özlediğimi söylemek. İyi olmadığımı söylemek. Ona söylemek... Donakaldım.

Nefesim kesildi.

Ve aniden, her şey kayboldu.

Çünkü tam orada, bariyerin hemen arkasında, hayranların denizinde yarı gizlenmiş olarak...

Onu

gördüm.

Natalie'yi.

Sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi kalabalığın içinde duruyordu, sanki az önce tüm gerçekliğimi altüst etmemiş gibi. Sarışın saçları, stüdyo kapılarından sızan öğleden sonra ışığında parıldıyordu ve mavi gözleri, benimkilere kilitlenmiş, nefesimi kesen bir yoğunlukta bakıyordu.

Ve sonra tabelayı gördüm.

Başının üzerinde yüksekte tutulan, şeker komasına girmiş, aşık bir ortaokul öğrencisi tarafından yapılmış gibi parıldayan devasa, ışıltılı bir şey. Kelimeler kalın, parlak harflerle yazılmıştı:

Evlen benimle, Easton!

Bir saniye boyunca sadece baktım... ağızım açık, kalbim çarpıyor, beynim olanları anlamaya çalışıyordu. Sonra içimden keskin, dolu ve o kadar şaşkın bir kahkaha patladı ki, birkaç kişi başını çevirdi.

Çünkü Natalie parlak tabelalardan nefret ederdi. Parlak tabelalarla *alay ederdi*.

Bir keresinde bunların duygusal kaosun el yazısı olduğunu söylemişti.

Ve şimdi bir tane tutuyordu. Benim için.

Şok, inanamama ve rahatlama duyguları göğsümde birbirine karışmıştı, ama daha sıcak ve daha vahşi bir duygu da vardı... çünkü bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordum.

Bu sadece büyük bir jest değildi.

Bu, *onun* büyük jestiydi.

Sevdiğim kadın, bir grup yabancının arasında duruyor, normalde gözlerini devirdiği her şeyi elinde tutuyor ve beni, Natalie'nin en gürültülü, en görkemli şekilde seçiyordu.

Daha mükemmel bir şey görmemiştim.

NATALIE

Büyük romantik jestler hakkında bildiklerim şunlardı.

Birincisi: Filmlerde çok daha kolay görünüyorlar.

İki: Çok endişe verici derecede kamuoyu önünde aşagılanmayı içerirler.

Üç: Havaalanına parıltı kaçırmaya çalıştığınızda TSA hiç hoşlanmaz.

Ama titrek ellerimle parıltılı bir pankartı sıkıca tutarken ve kalp çarpıntısı içinde havaalanının kapılarından içeri dalarken, 21 derecelik havada giydiğim için anında pişman olduğum hırkamla, bunları düşünmüyordum.

Pankartta "*Evlen benimle, Easton!*" yazıyordu.

Ve parıltılı süslemelerle kaplıydı. İnsanlar bakıyordu.

Küçük bir çocuk işaret ederek "Anne, o bayan iyi mi?" demişti bile.

İyi değildim. Hiç de iyi değildim.

Ama on sekiz yaşında, korktuğun için film yıldızı erkek arkadaşından ayrılırsan ve neredeyse iki yıl boyunca onu unuttuğunu iddia edersen, sonra da kız kardeşinin Noel düğününde, ıslak bir rüya gibi görünen ve "*Seni sevmekten hiç vazgeçmedim*" gibi şeyler söyleyen o adam hayatına geri dönerse, o tabelayı yaparsın. Uçağa binersin. Parlak bomba taşıyarak tutuklanma riskini göze alırsın.

Bir taksiye atladım ve ona Easton'ın bugün çekimlerini bitirdiği film stüdyosuna gitmesini söyledim.

"Sen de o film yıldızı hayranlarından mısın?" diye sordu, beni ve pembe elbisemi sanki konsolun üzerinden atlayıp... bir şey yapacakmışım gibi süzerken.

"Öyle bir şey," diye düşündüm.

Küçük bir kalabalığın toplandığı otoparka gittik, Easton uzun set günlerinden sonra bununla uğraşmaktan sıkıldığını söylemişti.

Hava tahmin ettiğimden daha sıcaktı. Yani Kaliforniya'nın soğuğu gerçek anlamda soğuk değildi, ama gerginlik ve terlemenin birleşimi bana hiç iyi gelmiyordu.

Bir güvenlik bariyeri, çığlık atan kızlar ve sırttan paparazzilerin oluşturduğu kalabalığın içinden eğri bir çizgi çiziyordu, herkes sanki diğer tarafta kurtuluş varmış gibi bariyere yapışmıştı. Ben arkada durdum, ellerimle tabelayı sıkıca tuttum.

İnsanların bana baktığını hissedebiliyordum.

Fısıldaşmalarını duyabiliyordum.

"Tabelayı tutan kız... Akıl sağlığı yerinde değil gibi görünüyor." "Kim olduğunu sanıyor bu?"

"Sanki onu fark edecekmiş gibi." Belki de dengesizdim.

Ya da belki de çok erken bıraktığım bir çocuğa aşıkım - bir film yıldızı olan, sonra hayatıma geri dönen ve sanki hala ona aitmişim gibi beni öpen bir çocuğa.

Prodüksiyon ekibinin hareket sesleri havayı dolduruyordu — ekipmanların yuvarlanma sesi, asistanların emirleri bağırma sesi, birinin drone çekimi hakkında bağırma sesi.

Kalabalık daha da yaklaştı.

İnsanlar alkışladı ve kapılar açıldı. Ve sonra o dışarı çıktı.

Benim Easton'ım.

Sanki benim irademe karşı kişisel bir intikamı varmış gibi vücuduna yapışan eşofman giymişti, saçları dağınıktı... Hem harap hem de tanrısal görünüyordu. Yüzü yorgundu. Gözlerinin altında lekeler vardı. Ama yorgun olmasına rağmen, aptalca güzeldi.

Etrafımda çığlıklar yükseldi.

İnsanlar onun adını haykırarak öne doğru akın etti.

Onu derin bir nefes alıp, onu öldürüyor olsa da film yıldızı gülümsemesini takındığını görebiliyordunuz.

Yürümeye başladı, gözleri yarı gönülsüzce kalabalığı tarıyordu. Ve sonra...

Beni gördü.

Bakışları bir mıknatıs gibi benimkilere yapıştı ve gözlerinin büyüdüğünü, benim bu muhteşem, terli, gergin, güzel dağınıklığımı hayretle izlediğini gördüm.

En azından o anda kafasından geçenlerin bu olduğunu hayal ediyordum.

Yarım saniye sürdü.

Sonra gözleri başımın üstünde tuttuğum tabelaya kaydı.

Yavaşça yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Bir saniye önce gösterdiği, alıştırılmış, çekici gülümseme değildi bu.

Sadece bana gösterdiği gülümseme. Daha gerçek. Sır saklamaktan heyecan duyduğu bir sır gibi.

Etrafımdaki gürültü değişmeye başladı. Bana en yakın hayranlar dönüp kaşlarını kaldırdılar.

"Bekle... o şeye mi bakıyor?" "O kim?"

"Neden tanıdık geliyor?"

"Bekle... o o kız o fotoğrafını fotoğraf Noel Noel'de fotoğraflandı mı?"

Daha fazla kişi başını çevirdi.

Daha fazla göz bana çevrildi.

Ama ben kıpırdamadım. Birden nefes almayı unuttum ve tüm hayatım birden Easton'ın bir adım atmasına bağlı hale geldi.

Sonra bir adım

daha. Ve bir

adım daha.

Kalabalığın içinden geçerek... doğrudan bana doğru ilerledi. Gözleri yumuşaktı.

Sanki burada tek ben varmışım gibi gözleri bana kilitli kaldı. Hayranların kalabalığına değil. Paparazzilere değil. Sol tarafta garip bir şekilde duran "*I Love Easton*" tişörtlü adama değil.

Sadece ben.

Kadife ipleri geçip gitti. Güvenlik görevlilerini geçip gitti, onlar da sorgusuz sualsiz barikatı açtılar, çünkü grne göre Easton Maddox olmak Jedi seviyesinde bir otorite anlamına geliyordu.

Ve sonra... tam önümde duruyordu.

Yakından, sahne makyajı, ter ve her zaman kullandığı, IQ puanlarımı düşüren kolonyası gibi kokuyordu. Aslında, en kötü kombinasyon değildi.

"Sen bir ba belasisin. Sadece söylüyorum," dedi Easton.

"Bunu sadece parlak teklif posterleri yapmada daha iyi olduğum için söylüyorsun."

Postere baktı. "Objektif olarak korkunç." " yapıştırıcı çubuğu harcadım."

"Tabii ki kullandın."

Birbirimize baktık.

"Merhaba," fısıldadım fısıldadım. Sesim sesim kırıldı bir bir okul trompet gibi.

Gülümsemesi yumuadı. "Selam, Nat."

Sanki sadece ben olacağımmı gibi söyledi. Sanki bir film setinden çıkıp gerçek mutlu sonuna girmiş gibi.

Tabelama bakarak kaşlarını kaldırdı. "Benim hretimi aldın, Trouble."

"Ben... Ne?"

"Sana evlenme teklif edecektim." Kollarını kavuturdu. "Her şeyi planlamıtım. Bir yüzük. Iıklar. Hazırladığım bir monolog. Sen ise bu parlak posterle ortaya çıkma cüretini gösterdin."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Dramatik dönüşümü mahvettin," dedi, alaycı bir ciddiyetle. "Bunun farkındasın, değil mi?"

Birkaç hayran şimdi çekim yapıyordu. Sağ elmacık kemiğime bir kamera merceği doğrultulduğunu hissedebiliyordum, ama umursamadım.

Ayrıca, o benim iyi tarafımdı, bu da yardımcı oldu.

"Evlenme teklif edecektin mi?" diye sordum, kalbim deli gibi atıyordu.

"Son birkaç haftadır söylediklerimi pek dinlemiyor gibisin, bebeğim."

Dilimi çıkardım. "Bazen dinlemek oldukça zor oluyor, Maddox."

"Buraya gelirken uçakta konuşmamı bile prova ettim," dedi, sesi yumuşayarak.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı kalabalıktan biri. "Sanki *Notting Hill* gibi ama daha ateşli."

"Tamam," dedim nefes nefese, tabelayı indirip sesimi bulmaya çalışırken. "Bana bu sözde evlilik teklifinden bahset."

Yaklaşarak, göğsünü kapatan sweatshirt'ü beynimin işlevini bozacak kadar gerildi, saçları ıslak ve dağınıktı, sanki ellerini birkaç kez fazla geçirmiş gibi. Her santimi haksız bir şekilde seksi bir ışıltı yayıyordu.

Sonra *sırıttı*. Sanki beni mahvedeceğini biliyormuş gibi.

"Şey," dedi, sesi kendini beğenmiş bir sevgiyle doluydu. "Bir kar makinesi olacaktı. Muhtemelen bir yaylı dörtlü. Kesinlikle şampanya. Yüzük, o saçma sapan büyük şampanya patlatıcılarından birinin içinde olacaktı ve patladığında konfeti yağmur gibi yağacak ve yüzük tam da bardağına düşecekti. Çok ince bir ayrıntı."

Kaşlarımı kaldırdım. "Dur tahmin edeyim. Sen o süveteri giyyordun."

Ciddiyetle başını salladı. "Beni kablo örgülü Viking gibi gösteren kazak."

Kaşımı kaldırdım. "O süveterin üzerinde bir uyarı etiketi olmalı. Genel nüfusa haksızlık." Easton *sırıttı*. "Biliyorum."

Hafifçe eğildi, sesi alçaldı. "Hayal et... Kar yağıyor, hafif bir müzik çalıyor, sen ışıkların altında durmuş, kıyafetine hiç özen göstermediğini iddia etmeye çalışıyorsun, ama çok açık bir şekilde özen göstermişsin. Ve ben, hayatını en iyi şekilde mahvetmek üzereyim."

Bayılmak üzereydim. *Gerçekten bayılmak üzereydim*. Hem de herkesin içinde. Ama açıkçası umurumda değildi.

"Benim de bir konuşmam vardı," diye ekledi ve sesinde aniden ciddiyet belirdi, bu da göğsümü sıkıştırdı.

Nefesim kesildi. "Bu konuşmanı dinleyebilecek miyim?"

Hala etrafta dolaşan, hala izleyen kalabalığa bir göz attı. Sonra bana baktı ve dünyanın geri kalanı sanki yok olmuş gibiydi.

"Gerçekten burada konuşmamı mı istiyorsun?" diye sordu, sesi sadece bana yönelikti. "Los Angeles'ın yarısı bunu filme alırken ve arkada biri *The Bachelor*'ın sezon finali gibi ağlarken mi?"

Ben burnumdan soludum — pek romantik bir ses değildi. Ama uygun bir sesdi. Ve bize çok uygun.

"Evet," diye fısıldadım, boğazımda aniden oluşan yumruya rağmen gülümsedim

"Yüzlerce yabancınn önünde parlak bir tabela tutuyorum. Sanırım onur barajı çoktan aşıldı. Konuşmanı yap, Hollywood."

Bir kez güldü, sonra başını salladı. "Haklısın."

Sonra nefes aldı, göğsü sanki o an sonunda içine yerleşmiş gibi yükseldi.

"Bir keresinde bana aşkın sadece kimyasal bir reaksiyon olduğunu söylemiştin," dedi Easton, sesi alçak ve sabitti. "Aşkın solup, yanıp söndüğünü ya da patladığını. Aşkın kalıcı olmadığını."

Boğazım düğümlendi. Kalbim çok hızlı atıyordu.

Çünkü bunu söylediğimi hatırladım. Buna inandığımı hatırladım.

"Ve belki o zamanlar," diye devam etti, "sen sonsuza inanmak için çok gençtin.

belki de kalbini korumaya ihtiyacın vardı, benim seni aksine ikna etmeye ihtiyacım olduğundan daha fazla. Bu yüzden sana inanmana izin verdim."

Eli yavaşça ve saygıyla uzandı ve parmakları boynumdaki gümüş zinciri okşadı — küçük takımyıldızı kolye ucu şimdi kalbimin üzerinde duruyordu.

Nefesim kesildi.

"Ama Nat," diye fısıldadı, başparmağıyla yıldızları izleyerek, "eğer aşk gerçekten bir tepkiyse, o zaman sen benim her bir tepkimin kıvılcımı oldun. Her kahkaha. Her kavga. Seni özlediğim her lanet olası an."

Titrek bir nefes aldı ve gözleri benimkilerle buluştuğunda, galaksiler barındırıyordu.

"Eskiden bunu dilerdim," dedi sessizce. "Seni sonsuza dek kaybettiğimi düşündüğümde. Uyanık yatıp seni hayal ederdim — daha yaşlı, dünyanın bir yerinde

dünyanın başka bir yerinde—ve o gece kamyonette olanları hala hatırlayıp hatırlamadığını merak ederdim."

Boğazım düğümlendi. Tabii ki hatırlıyordum. Her saniyesini.

"Yıldızlara sanki anlamlı olan tek şey onlarmış gibi bakıyordun," diye devam etti. "Ve sana benim tek aşkım olduğunu düşündüğümü söylediğimde... hiçbir şey söylemedin."

Gülümsemesi titredi. Tanıdık ve acı verici. Anılardan daha derin bir şey vardı.

"Ama ben ciddiydim. Hala ciddiyim. Ve bunu bana söylemesi için yıldızlara, kadere veya başka bir şeye ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var."

Işıklar, gürültü, kalabalık... hepsi yok olmuştu. Sadece o, ben ve buraya gelmek için atlattığımız her şeyin yankısı vardı.

Bir adım daha yaklaştı, gözleri sabitti. "Bunca zaman sonra hala ruh eşlerinin var olup olmadığını merak ediyorsan... Ben var olduklarını biliyorum. Ama insanların bahsettiği gibi mükemmel, kolay bir şekilde değil. Bence nadirdirler. Karmaşıktırlar. İnatçıdırlar."

Sesi yumuşadı, içimdeki derin bir şeyi harekete geçirdi.

"Kavga ederler. Ayrılırlar. Geri dönüş yolunu bulurlar, bazen birden fazla kez." Başını salladı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Sen benim ruh eşimisin, Natalie Bennett."

Bir duraklama. Bir nefes.

"Ve ben seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve gülmek zorunda kaldım çünkü bir grup yabancıнын önünde çirkin bir şekilde ağlamaya çok yakındım.

O nefes verdi, boğazı sıkışmış gibi gözlerini kırıştırdı. "Ee. Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi sildim, nefes nefeseydim. "İyiydi." Yine gözlerini kırptı. "İyi mi?"

"Düzgün bir evlilik teklifi yapmak istiyorsan diz çökmen gerekecek."

Başını eğdi. "Elinde parlak bir tabela tutuyorsun. Parlak, Nat. Teklifin bu şekildeydi."

"Parıltı, tek diz çökmenin duygusal eşdeğeri, Easton. Bunu herkes bilir. Bana biraz anlayış göstermelisin."

Alçak, inanılmaz, tamamen yıkılmış bir kahkaha attı. "İnanılmaz."

Ama sonra, yavaşça, benden gözlerini ayırmadan, tek dizinin üzerine çöktü. Kalabalık nefesini tuttu, ama o onları duymamış gibi görünüyordu. Bakışları sabit, yumuşak ve parlaktı.

"Natalie Bennett," dedi, sesi benimkinden çok daha kararlıydı, "benimle evlenir misin?"

Tereddüt etmedim. Nefes almadım. "Evet," diye fısıldadım.

Ve bunu söylediğim anda, kalabalık coştı — tezahüratlar, alkışlar, kamera flaşları — ama ben sadece onu gördüm, hala diz çökmüş, sanki ellerimde yıldızlar varmış gibi bana bakıyordu.

Parıltılı tabelayı düşürdüm ve doğrudan kollarına atıldım ve evrenin sonunda etrafımızda nefes aldığını hissettim.

Ve tam orada, ona sarılmış ve her şeyin ardından gelen sarsıntıyla, tek önemli olan şeyi fısıldadım.

"Ben seninim."

EPİLOG

NATALIE

BİR YIL SONRA

Limuzin yeni deri, şampanya ve Easton'ın "fazla" olmadığını iddia ettiği pahalı kolonya kokuyordu, ama biz geçerken iki makyaj sanatçısının bayıldığını fark ettim. Onun yanında, bacaklarımı her hareket ettirdiğimde onun düşüncelerini dağıtan bir yırtmaçlı, yere kadar uzanan siyah saten bir elbise giyiyordum.

Bu beni rahatsız etmiyordu.

"Bakıyorsun," dedim, araba tiyatrosundaki basın koridorundan yavaşça geçerken.

"Dünyanın en güzel kadınıyla evliyim," dedi omuz silkerek, sanki bu sadece bir gerçekmiş gibi. "Yasal olarak bakmaya hakkım var. Yeminimizde böyle yazıyor."

"O kısmı hatırlamıyorum."

"Sen, benim mucizem olduğunu söylediğim için ağlamakla meşguldün," dedi göz kırparak ve elini uzatıp saçımı kulağımın arkasına koydu. "Ayrıca, bu gece çok çekici görünüyorsun. Basın seni görmeden önce seni eve götürmem gerekmiş gibi."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu dünyadan mahrum etmek mi istiyorsun?" Lüks bir yatı tanıtan bir oyun programı kızı gibi tüm havamı işaret ettim.

Yakınlaşarak, ağzıyla kulağımın kepçesini okşadı. "Hediyemi özel olarak açmayı tercih ederim, Bayan Maddox."

Nefesim kesildi.

"Uslu dur," diye fısıldadım.

"Asla," diye fısıldadı.

Araba yavaşladı. Renkli camdan, kırmızı halı kameraların flaşları ve parıldayan seslerin denizi altında ışıldıyordu. Adı gazeteciler, hayranlar ve üzerinde "EASTON EVLEN BENİMLE" yazan parlak bir pankart taşıyan biri tarafından yankılanıyordu. Açıkçası, bu biraz geç kalınmış bir hareketti ve kesinlikle beni taklit ediyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

Sırıttım. "Daha kötüsünü de atlattım." "Mesela?"

"Annenin brunch sırasında bana senin çocukluk dönemindeki kızarıklıkların hakkında ayrıntılı bir ders verdiği zaman gibi."

Yüzünü buruşturdu. "Haklısın."

Şoför kapıyı açtı ve gece ses, renk ve sıcaklıkla patladı.

Topuklarım halıya değdiği anda kalabalık coştı. Tabii ki onun için. Ama ben de benim içinmiş gibi başımı dik tuttum.

Çünkü belki de bir bakıma öyleydi.

Ben sadece onun *randevusu* değildim. Korkunun hikayesinin sonunu yazmasına izin veren kız değildim. Artık Natalie Maddox'tum. Kendine güvenen. Aşık. Bütün.

Ve başka türlü davranmaya hiç niyetim yoktu.

Easton, sanki dünyada sadece ikimiz varmışız gibi elimi tutmak için yanıma geldi. "Tabloid skandalı yaratmaya hazır mısınız, Trouble?"

"Her zaman."

Poz verdik, döndük, gülümsedik. O, halka açık bir yerde söylenmesi hiç uygun olmayan şeyler fısıldarken, ben papyonunu düzeltir gibi yaptım ve ona daha sonra bunun bedelini ödetmek için fısıldadım.

"Easton! Natalie! Buraya bakın!" "Öpüşün!"

Bana gülümseyerek döndü ve beni dramatik bir şekilde eğdi, ağzıma yavaşça, filmlerdeki gibi bir öpücük kondurdu. Kalabalığın yarısı alkışladı, diğer yarısı ise muhtemelen bayıldı.

"Sen tam bir gösteriş manyağısın," diye mırıldandım, o beni ayağa kaldırırken. "Sadece ödül bu kadar iyi olduğunda."

Röportajcılar parlak ışıklar ve flaş kartlarla bizi durdurdu. İçlerinden biri sırtarak eğildi ve mikrofonu Easton'a doğru çevirdi.

"Peki, Vanessa Blake ile çalışmak nasıldı? İkinizin ekranlarda inanılmaz bir kimyası vardı."

Easton, mükemmel ölçölü ama hiçbir anlam ifade etmeyen, alıştırılmış bir gülümseme attı. "Vanessa bir profesyonel," dedi, sesi yumuşak ve kibardı. "Bir sahneyi nasıl başarılı kılacağını biliyor."

Röportajcı bir saniye için gözlerini bana çevirdi. Sanki çok ince davrandığını sanıyormuş gibi, kurnazca bir bakıştı. Sanki ben *orada*, Easton'ın elini tutmuş durmuyormuşum gibi.

Sonra, kesinlikle çok fazla dedikodu programı izlemiş bir adamın tüm zarafetiyle, eğildi. "Setteki romantizm söylentileri doğru mu?"

Gözümü bile kırpmadım. Kıpırdamadım. Sadece tatlı bir gülümsemeyle, MeMaw'ın kalabalığın içinden bir salata çatalıyla çıkıp bu adamın kafasına fırlattığını hayal ettim.

Easton hafifçe güldü, ama eli benim elimden hiç ayrılmadı. "İnsanlar konuşmayı sever," dedi, bağlayıcı olmayan, rahat bir şekilde. "Gerçek hayattaki romantizmi kamera dışında saklıyorum."

Sonra bana baktı, sadece bana, ve kalbimi eritecek kadar küçük, gizli bir gülümseme attı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandım, heyecanlı bir hayran gibi yüzümü yelpazeyle serinleterek. "Sen çok saçmalıyorsun."

"Bunu seviyorsun."

"Evet," dedim yumuşak bir sesle, "gerçekten seviyorum."

Son fotoğraf çekiminden sonra, şampanyanın aktığı, topuklu ayakkabıların tıklattığı ve yıldızların mermer sütunlardan sadece biraz daha az korkutucu görüldüğü kadife ipli lobinin içine girdik.

Tiyatro girişine doğru ilerlerken Easton'ın yanına yaslandım, kolumu onun koluna doladım. "Bu gece ne kadar yakışıklı olduğunu söyledim mi?" diye fısıldadım, dudaklarım kulağına değiyordu.

Gülümsedi. "Söyledin. Defalarca. Dilinle."

"Peki," dedim, sesimi yeterince alçaltarak. "O zaman sana şunu da söylemeliyim... İç amaşırı giymiyorum."

Yürümekten vazgeçti.

Sadece... durdu, adımının ortasında. Sanki beyninin acil frenine basmışım gibi tüm vücudu hareketsiz kaldı.

Gülümsedim ve yürümeye devam ettim.

"Natalie," dedi, o kadar düşük bir sesle homurdanarak bana yetişti ki, duymaktan çok hissettim.

"Evet, Bay Maddox?"

Arkamdan yaklaştı, elini belime koydu, kulağıma sıcak nefesini üfleyerek yaklaştı, o kadar yaklaştı ki kimse onun söylediklerini duyamazdı.

"Sen şeytansın."

Kalçalarının hafifçe kaydığını, sırtımda belirgin bir şekilde sert, sağlam ve inkar edilemez bir şişkinliğin bastırđıđını hissettim.

Dizlerim neredeyse çöküyordu.

"Hissediyor musun?" diye mırıldandı, sesi açlıkla doluydu.

Yutkundum. "Sen... hevesli görünüyorsun."

"Bana yaptığın şey bu."

Gülümsememi saklamaya bile çalışmadım. "Bazen, kendini tanıtmaya çalışana kadar, orada ne kadar çok şey olduğunu unutuyorum."

"Ölüyorum," dedi, sesi, neredeyse bir dua gibi bir nefesle arkamda kendini düzeltirken, zar zor bastırılmış arzusunun sert bir hırıltısıydı. "Bana beş dakika ver. O mermer fayanslı lüks banyolardan biri. Sana hatırlatırım."

Ona dönüp kaşlarını kaldırdım. "Öyle mi? Ama o zaman filmi kaçıracadığım," dedim masumca. "Ve bildiğin gibi... bu film için çok heyecanlıydım."

Beni o anda oradan sürükleyip götürmek üzereymiş gibi bana baktı. "Bunu senin için değerli kılacadığım," dedi, tüm çekiciliğiyle.

Dudaklarımı çenesine değdirdim ve göz kırptım. "Gösteri başlamak üzere, Hollywood. Kendini gölgede bırakamazsın."

Yumuşak bir inilti çıkardı ve smokin ceketini düzeltti; modadan çok hayatta kalmak için. "Beni öldüreceksin."

Tatlı bir gülümsemeyle onu tiyatro kapısına doğru çektim. "Prömiyeri atlatın, Bay Maddox. Önünüzde çok uzun bir gece var."

Tiyatro kapıları açıldı ve ikimiz içeri girerken odada aniden bir sessizlik hakim oldu. Kırmızı kadife koltuklar

mükemmel bir simetri içinde uzanıyordu ve düşük sesli konuşmalar merak uyandıran bir sessizliğe dönüştü.

Bu, tanınmanın getirdiği türden bir sessizlikti.

Yıldızların gücüyle gelen bir sessizlik.

Easton Maddox odaya sadece *gim*iyordu, yerçekimini değiştiriyordu.

Ve şimdi, onun yanında duran bendim, elbisenin etekleri bacaklarıma sürtünüyor, elim kendinden emin bir şekilde onun eline girmişti. Kafalar döndü. Koridordan ilerleyip, isimlerimizin yazılı olduğu *ayrılmış* koltukların bulunduğu ön sıraya doğru yürürken, kameralar son bir kez daha flaşlarını patlattı.

"Hâlâ benimle misin?" diye sordu, sesi alçaktı, gözleri odayı bir kurt gibi tarayarak, kimsenin onun malına dokunmayı aklından bile geçirmemesini sağlıyordu.

Gülümsedim. "Her zaman."

Gözlüklü ve elinde bir klips tahtası olan yaşlı bir beyefendi, biz koltuklarımıza ulaştığımızda Easton'a yaklaştı ve hafifçe başını salladı. "Sizin için hazırlar, Bay Maddox."

Easton bana baktı, elimin arkasını öptü ve "Hiçbir yere gitme" diye fısıldadı.

"Olmaz," dedim, yerime oturup onun dev ekranın önündeki küçük, spot ışıklı sahneye çıkmasını izledim. Bir an durup mikrofonu ayarladı, sonra seyircilere seksi ve alçakgönüllü bir gülümseme attı, bu da tiyatronun yarısını iç geçirtti.

"Merhaba millet. Geldiğiniz için teşekkürler. Kısa keseceğim, karım ağlamazsam ve fazla paylaşım yapmazsam bana ödül vereceğine söz verdi."

Kibar kahkahalar, birkaç ıslık ve tüm yüzümün alev alması
ate

Ş Bana doğru baktı. Ve
aldı. yumuşadı.

"Bu film birçok nedenden dolayı özeldi... oyuncular, ekip, anlattığımız hikaye. Ama dürüst olmak gerekirse, bu filmi unutulmaz kılan şey kameralar çalışmadığında olanlardı. Kaos ve sessizlik arasında bir yerde... onu geri kazandım. Benim için her zaman özel olan kızı. Bunların hiçbiri önemli olmadan önce beni olduğu gibi gören kızı. Ve bir şekilde hala beni isteyen kızı. Bu filmi farklı kılan şey buydu. Her şeyi anlamlı kılan şey buydu."

Yutkundum.

"Bu gece ön sırada oturuyor," dedi, sesi artık daha yumuşaktı. "Ve her sahne beni sınırlarıma ittiğinde, başarabileceğimden emin olmadığımda, onu düşündüm. Çünkü ona ulaşabilirsem, *ona* bir şeyler hissettirebilirsem... o zaman bunun bir anlamı olacağını biliyordum."

Gözlerim yaşardı.

"Bu yıl hayatımın aşkıyla evlendim," diye bitirdi. "Ve bu film onun için."

Gürültülü bir alkış patladı.

Kısa ve alçakgönüllü bir selam verdi ve koltuğuna geri döndü, sanki odadaki tüm kadınların kalbini parçalamamış gibi yanımdaki kadife koltuğa oturdu.

Eğilip fısıldadım, "Bu kesinlikle sana seks yaptıracak, Hollywood."

Gülümsedi ve ağzımın köşesine bir öpücük kondurdu. "Sadece bana mahkum olduğunu hatırlatmak istedim."

Işıklar karardı.

Seyirciler, bir filmin açılış sahnesinden hemen önce hissedilen o kutsal, beklenti dolu sessizliğe büründü. Ekran titreyerek canlandı ve saniyeler içinde o orada belirdi. Cesur. Kanayan. Çaresiz.

Mükemmel.

Sadece iyi değildi.

Muhteşemdi.

Ve parmakları sanki tamamen farklı bir film düşünüyormuş gibi uyluklarımdan yukarı doğru kaymasaydı, onu izlerken dini bir deneyim yaşırdım. Görünüşe göre bu bir alışkanlık haline gelmişti. Halka açık yerlerde PG-13 derecesini aşmak.

Ve dürüst olmak gerekirse? Buna kızmadım bile.

Başparmağı, sanki beni mahvetmek için dünyadaki tüm zamanı varmış gibi, yavaş ve tembel bir şekilde bacağımın içini okşadı. O çıplak tenimi bulduğunda, geceliğimin ipeği kaydı ve nefesim kesildi.

Ekranı, karakteri sert bir monolog veriyordu, sesi bozuk ve titriyordu, gözlerinde yaşlar varken yağmur altında dizlerinin üzerine çöküyordu.

Yanımda ise?

Gerçek Easton şeytan gibi sırıtıyordu.

Koltuğumda hafifçe kıpırdadım, kadifenin serin dokunuşu uyluklarımı okşadı.

"Sen izlemiyorsun bile," diye fısıldadım, hareket etmeye cesaret edemeden.

"Oh, izliyorum," diye mırıldandı, sesi okşayıcıydı. "O sahneyi yüzlerce kez izledim. Ama bu manzara..." Parmakları daha yukarıya doğru kaydı, sıcaklığın ve günahın sınırını okşadı. "Tamamen özel."

Bacaklarım gerildi. Nabzım hızlandı.

"Easton," diye tısladım.

"Şşş," diye mırıldandı, dudakları şakağımı okşadı. "En iyi sahnemi kaçıracaksın."

Ekranda, savaşın yıktığı bir köy yavaş çekimde yıkılıyordu. Easton'ın canlandırdığı karakter, kanlar içinde ve çaresiz bir halde, çenesi acıdan sıkılmış bir şekilde yıkıntılardan çıkarken, kül kar gibi yağıyordu.

Tüm sinema salonu nefesini tutmuş, öne doğru eğilmişti. Ben hariç.

İnlememeye çalışıyordum.

Parmak uçları affedilemezdi. Nazik, işkence edici, sahiplenici. Asla zorlamadı, sadece oyalanıyordu. Aramızda en ufak bir umut ışığı fısıldanmasına izin verdi. Parmak eklemleri o kadar yükseğe dokundu ki, Dolby Tiyatrosu'nda yanıp kül olacağımı sandım.

"İnanılmazsın," dedim, parmak izleri kalacak kadar sertçe kol dayanağını kavrayarak.

Henüz tehlikeli bölgeye bile ulaşmamıştı. Benimle oynuyordu, her küçük seğirmeyi, her nefes almayı fark ediyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Dudakları kulağıma değdi. "Gerginsin," diye fısıldadı, sesi alçak, şeytani bir mırıltıydı. "Rahatlamana yardım edeyim mi?"

Sol elimle kol dayanağını sıktım ve sağ elimle onun bileğini tuttum. "Kendi galanda beni parmaklamayacaksın," diye tısladım.

Gülümsemesi sesine de yansımıştı. "Teknik olarak, o kadar ileri gitmeyi planlamıyordum. Ama madem söyledin..."

"Easton."

"Bunu sen başlattın, bebeğim."

Yanımdaki kadın hıçkırdı. Ağlıyordu.

Lanet olsun, diye düşündüm. İnsanlar ekrandaki adam yüzünden gerçekten duygusal bir sıkıntı içindeydiler ve yanımdaki adam ses çıkarmadan beni parçalamaya çalışıyordu.

Parmakları daha yukarı kaydı.

Ekranda, karakteri çökmeye devam ediyor, başka bir aktörün kollarında hıçkırarak ağlıyordu, müzik o kadar yükseliyordu ki, tamamen farklı bir nedenden dolayı zaten boğulmuş olmasaydım, tüylerim diken diken olurdu.

"Konsantre olamıyorum," dişlerimi sıkarak fısıldadım.

"Aynen öyle."

Başparmağı iç uyluklarımın içini okşarken, hareketleri sinir bozucu derecede yavaştı, içimden yumuşak bir inilti kaçtı. Alaycı. Nazik. Açıkça belli olmayan. Ama vücudumdaki her sinir ucunu canlandıracak kadar kasıtlı.

Koltuğumda kıvrandım, iç çamaşırı giymediğim için tamamen pişman oldum.

Elini durdurdu ve yumuşak bir şekilde güldü. "Uslu dur," diye fısıldadı. "Bizi kovduruyorsun."

"Ari Lancaster'ın kışına yemin ederim," diye mırıldandım. "Sen benim uyluklarımın üzerinde piyano çalarken, senin Oscar ödüllü sahneden sırasında bayılırsam, seni öldürürüm."

"Başka bir erkeğin adını söylediğin için, sana daha da kötü davranacağım."

Biraz daha yaklaştı, omzunu omzuma dayadı. Diğerlerine göre, biz de film izleyen diğer çiftler gibiydik — belki sahne hakkında fısıldaşıyorduk, belki tatlı bir anı paylaşıyorduk.

Ama gölgelerin altında, beni tamamen çözüyordu.

Parmak eklemleri, onun için acı çektiğim yere imkansız bir şekilde yaklaştığında nefesim kesildi. Çok, çok yakındı.

Resmi olarak, çıldıracaktım.

"Bu senin hatan, biliyorsun," diye mırıldandı, nefesi kulağımda sıcak bir şekilde. "Ben sadece bir erkeğim, Trouble. Bu gece giymeyi unuttuğun şeyi bana söylediğinde ne olacağını sandın?"

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandım. Ama sesim sinir bozucu bir şekilde nefes nefese çıktı. "Hayır, nefret etmiyorsun."

Ve sonra... merhamet hiç onun tarzı olmadığı için, eli biraz daha yukarı kaydı ve klitorisimi, kuru çıra gibi her sinir ucunu ateşleyen alaycı bir baskı ile okşadı.

Zaten uyarılmış olan amım kasıldı ve ses çıkarmamak için alt dudağımı sertçe ısırdım, ellerim kolçakları o kadar sıkı kavradı ki parmak eklemlerim beyazladı. Sinema salonu sektörün önemli isimleri, eleştirmenler ve hayranlarla doluydu ve lanet olsun, onlara bir gösteri sunmayacaktım.

Ekranada, karakteri aşkını itiraf ediyordu... ham, kırık, şiirsel. Sözler sinemada yankılanıyordu ve etrafımızdaki kadınlar hıçkırarak ağlıyor, gözlerini silerken mendillerinin hışırtısı duyuluyordu. "Onu kaybetmek nefes almayı unutmak gibiydi," dedi Easton'ın karakteri, sesi kırılganlıkla çatallanıyordu, bu tür bir performans Oscar ödülü için adından söz ettirecekti. "Ama onu bir gün daha sevebilmek için yine aynısını yapardım."

Gözlerim doldu... ama bunun nedeni film değildi. Hayır, duyduğum ve hissettiğim şeylerin dayanılmaz çelişkisiydi - karakterinin içten itirafı, parmaklarının zonklayan klitorisime uyguladığı kötücül, alaycı baskıyla çelişiyordu. Sırılsıklam olmuşum. Muhtemelen elbisenin arkasında ıslak bir leke olacaktı ve soğukkanlılığımı korumaya çalışırken uyluklarım kelimenin tam anlamıyla zonkluyordu.

"Sen bir sorunsun," diye tısladım, nefesim kesildi, parmakları biraz daha sert bastırdı, klitorisimi yavaş, çaresiz bir ritimle daireler çizerek, kalçalarımı istemsizce seğirtirdi. "Büyük bir sorun."

O, o kadar hafif bir gülümsemeyle gülümsedi ki, hayal etmiş olabileceğimi düşündüm, yeşil gözleri tiyatronun loş ışığında yaramazca parıltıyordu. "Ve sen seksisin," diye mırıldandı, sesi alçak ve kendini beğenmiş, parmakları beni kıvrandırken izlerken işkenceye hiç ara vermedi.

"Evet, terliyorum. Fark ettiğin için teşekkürler," diye tısladım, o beni uçurumun kenarına ittiğinde tüm vücudum yanıyordu. Kayganlığın bacaklarımdan aşağı damladığını hissedebiliyordum.

Daha da yaklaştı, dudakları kulağıma değerek fısıldadı, "Benim için çok ıslaksın Nat. İyi bir kız gibi parmaklarımın her yerine damlıyorsun. Bunu seviyorsun, değil mi? Herkesin ekranımdaki yüzümü izlerken seni burada boşaltabileceğimi bilmek hoşuna gidiyor."

Yumuşak bir inilti çıkardım, yanımdaki sandalyeye bakmamak için kendimi zorladım ve filmin o kadar sürükleyici olmasını umarak, kimsenin bana bu şekilde dikkat etmemesini umdum.

"Lütfen," diye fısıldadım ona, sesim bozulmuştu, kalçalarım hafifçe onun eline doğru sallanıyordu, çaresizce aradığım rahatlamayı kovalıyordum. "Bu kadar ilerlediğimize göre, beni boşaltman daha iyi olur."

"Sana her zaman istediğini veririm, değil mi?" diye alay etti, sesi düşük bir hırıltıydı, parmakları aşağı kayarken, kıvrımlarımı ayırdı, başparmağı klitorisimi daireler çizerek okşarken, orta parmağı içime girip, görüşümü bulanıklaştıran o noktaya ulaşmak için kıvrıldı. "Seni duysunlar, Nat. Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi bilsinler. Senin benim olduğunu bilsinler."

Çılgınca başımı salladım, sessiz kalmak için mücadele ederken nefesim kısa ve düzensizdi, vücudum boşalmanın eşiğinde titriyordu. Parmağı yavaşça içeri girip çıkarken, başparmağı klitorisime saldırmaya devam ediyordu ve orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyordum, kopmak üzere olan sıkı bir zevk sarmalı.

"Eğer ses çıkarırsam," diye nefes nefese söyledim, "MeMaw'a dua çemberinde bunu sen açıklayacaksın." Basınç dayanılmaz hale gelince sesim kırıldı, içim onun parmağına sıkıca sarıldı, ufak bir sarsıntıyla bacaklarım titredi.

"Gel, Trouble," diye mırıldandı, sesi alçak, eğlenceli bir emirdi, ikinci parmağını da ekleyerek beni gerdi, tiyatrodaki eliyle beni sikti, başparmağı klitorisime daha sert bastırarak beni zirveye çıkardı. "Parmaklarımın üzerine boşal, Nat. Ver bana. Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu göster."

Sanki "onu mahvet" yazan düğmeyi bulmuş gibi, kalçalarım seğirerek, nefesim kesilerek, deli gibi boşaldım. Parmaklarını sıkıca kavradım, uyluklarım gerildi, eline kaygan sıvı dökülürken, boğazımdan çıkan iniltiyi bastırmak için dudaklarımı kanayana kadar ısırarak...

Filmin hala oynadığının, seyircinin hafif hıçkırıklarının ve dramatik müziğin yükseldiğinin farkındaydım, ama tek odaklanabildiğim şey Easton'ın parmaklarının hala hareket etmesi, doruğumun son titremesini ortaya çıkarması, ben doruktan inerken bile dokunuşunun acımasızlığıydı.

Parmakları son bir kez, tembelce okşadı, kaygan kıvrımlarımdan geçerek aşırı duyarlı klitorisimi okşadı ve beni titretti. Sonra elini geri çekti ve gördüm - heyecanım parmaklarında parıldıyordu, önümüzdeki titreyen ekrandan gelen ışığı yakalıyordu. Gözleri benimkilere kilitli kalmışken, parmaklarını ağzına götürdü ve yavaşça, kasıtlı olarak dudaklarının arasından geçirdi.

"Hayatımda tattığım en tatlı şey," diye mırıldandı, sanki bir şeyi kanıtlamak istercesine parmaklarını temizleyerek yaladı.

"Lanet olsun," diye fısıldadım, sesim bozulmuştu, nefes almaya çalışırken göğsüm inip kalkıyordu, amım hala onun dokunuşunun hatırasıyla zonkluyordu.

"Ben..." diye tısladım, ona dönüp öfkeyle baktım. En azından denedim. Tüm vücudun yeniden düzenlendiğinde kelimeler zor geliyordu. Kızarmıştım, terden kaygıydım, her kasım titriyordu. Muhtemelen berbat görünüyordum ve kendi uyarılmamın izleriyle dolu bir su birikintisinin içinde oturuyordum. Işıklar yeniden yandığında bunu açıklamak harika olurdu.

"Çok eğlenceliydi," diye mırıldandı, son derece kendini beğenmiş bir şekilde.

Yeşil gözleri, parmaklarımızı birbirine bağlarken kötü bir tatminle parladı, bu hareket birdenbire tatlı, aldatıcı bir masumiyet kazandı, sanki o parmaklar az önce içimde olmamış gibi... sanki beni prömiyerin ortasında uçurumun kenarına sürükleyip aşağı itmemiş gibi.

Kafamı salladım, istemeden dudaklarımdan nefes nefese bir kahkaha kaçtı. O imkansızdı. Tehlikeliydi. Ve tamamen benimdi.

Krediler ekranda akarken, yumuşak beyaz bir yazı siyahın üzerinde kayboldu. Ardından alkışlar geldi, bir dalga gibi, tiyatroyu gök gürültüsü gibi doldurdu.

İnsanlar ayağa kalktı. Alkışladı. Onun adını haykırdı.

the

hayatımın performansını sergiledi ve tutarlı düşünceler kurma yeteneğimi ortadan kaldırdı.

Orada öylece oturdum. Kızarmış.

Titriyor. Mahvolmuş.

Vücudum hala artçı sarsıntılarla titriyordu, her küçük hareket bacaklarımın arasında yeni bir dalgalanma yaratıyordu. Elbise, otururken kesinlikle yapmadığı yerlere yapışmıştı, sanki artık bazı şeyleri biliyormuş gibi. Samimi şeyler.

Filmin yarısını hatırlayamıyordum, sadece bazı anlar aklımda kalmıştı. Onun karakteri kanıyor ve güzeldi. Tüm sinemayı duygusal olarak parçalayan bir replik. Ve sonra ben, onun eli kötü kararlar konusunda doktora yapmış ve benim özdenetimime karşı kişisel bir intikam peşindeymiş gibi hareket ederken, gerçek zamanlı olarak çözülüyordu.

Hayatının performansı, derlerdi.

Evet. Şaka değil.

İnsanlar şimdi dönüyordu, yüzleri hayranlıkla parlıyordu. Geniş gözler, büyük gülümsemeler, "*Harika*" ve "*Oscar'ı kesin kazanacak*" fısıltıları havada konfeti gibi uçuşuyordu.

O eğildi.

Sesi alçaktı. Nefesi kulağımda sıcaktı.

"Hala after party'ye katılabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, ses tonunda daha fazlasının geleceğine dair bir vaat vardı.

Ona döndüm, dudaklarım gülümserken gözlerimi kısarak. "Yolda limuzinde beni sikersen," dedim, sesim alçak, tehlikeli ve cüretkârdı.

Easton başını bana doğru çevirdi, zümrüt yeşili gözleri, nefesimi kesen bir açıklıkla karardı, kibar gülümsemesi, sözlerimi algıladığında bir an için titredi. "Nat," diye homurdandı, sesi alçak bir uyarıydı, elini benimki etrafında o kadar sıkı sıkı ki, parmaklarımı kıracak sandım. "Ateşle oynadığını biliyorsun."

"İyi," diye karşılık verdim, sırtışımda genişledi, ben de onun elini sıktım, sesim şehvetli bir mırıldanmaya dönüştü, ona yaklaştım, dudaklarım kulak memesini okşadı. "Yanmak istiyorum."

Çenesi sıkıldı, yüzünde hafif bir acı ifadesi belirdi, ama hemen Hollywood gülümsemesiyle maskeleydi, gözleri

ilk tebrik edenlere başını sallarken gözlerinin köşeleri gerildi.

"Easton, bu inanılmazdı," dedi şık smokinli bir yapımcı, eğilirken omzuna vurarak, sesi alkışların arasında yankılandı. "Bu yıl ödülleri kazanma şansın çok yüksek dostum. Yağmurda geçen sahne... tam bir sihir!"

"Teşekkürler, Greg," dedi Easton, dinleyen herkese karşı yumuşak ve profesyonel bir ses tonuyla.

Ama ben Easton'ı herkesten daha iyi tanıyordum. Sesindeki gerginliği, zorla gülümserken sözlerinin kesik kesik olduğunu, elinin benim elimi sıkıca kavradığını duyabiliyordum. Koltuğunda hafifçe kıpırdadı ve o anda gördüm, özel dikim siyah pantolonunda kumaşa karşı gerilen kocaman bir şişkinlik. Muhtemelen rahatsız ediciydi.

Beni orgazma ulaştırmak için alay etmenin onu da en az benim kadar tahrik ettiğini görmek beni biraz heyecanlandırdı... belki daha da fazla. Acı çekiyordu, penisi arzuyla zonkluyordu, ama yine de orada oturup, yaklaşan insanlara gülümseyip başını sallamak zorundaydı, onların sesleri övgü ve tebriklerle birbirine karışıyordu.

Limuzin yolculuğu eğlenceli geçecekti.

"Easton, canım, harikaydın!" parlak bir elbise giymiş bir kadın, ellerini birleştirip eğilerek, parfümüyle kokuyu yayarak yanağına hava öpücüğü kondurdu. "Sonundaki monolog... Gözyaşlarına boğuldum! Sen bir dahisin!"

"Teşekkürler, Marissa," dedi, gülümsemesi gergin, boş eliyle ceketini düzelterek uyarılmasını gizlemeye çalıştı ama nafile.

Elimi onun kucağına kaydardım, parmaklarım şu anda pantolonundan kaçmaya çalışan anacondaya dokundu.

Ağzından keskin bir öksürük çıktı, çenesini tekrar sıktı, elimi tutup çekerek uzaklaştırdı, tüm bunları yaparken de tebrik edenlere gülümsemeye çalışıyordu. Gözleri bir anlığına bana kaydı, bakışlarında intikam vaadi vardı ve bu, amımı tekrar sıkıştırdı.

Ona göz kırptım.

Tiyatro sonunda boşalmaya başladı, insanlar çıkışlara doğru akın ediyor, after party'ye giderken heyecanla konuşuyorlardı. Easton ayağa kalktı, beni de yanında sürükledi, elini benimkine sıkıca tutarak kalabalığın içinden geçirdi, diğer eliyle hala

smokin ceketini tutuyordu. Duruşu sertti, hareketleri dikkatliydi, örtünmeye odaklanmıştı, ama gözleri karanlık ve aç bir şekilde bana bakmaya devam ediyordu ve yalnız kalacağımız anı ipe çektiğini biliyordum.

"Easton, after party'ye geliyor musun?" diye seslendi başka bir yapımcı, kalabalık etrafımızda vızıldarken şampanya kadehini selamlamak için kaldırdı.

Easton gözünü bile kırpmadı. "Evet, geleceğiz," dedi, sesi gergin, çenesi sıkı.

Eli, aklını kaçırmak üzere olan bir adam gibi elimi sıktı ve ben nefesimi bile alamadan, sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, tek bir amaca odaklanmış bir şekilde beni çıkışa doğru çekmeye başladı. Parti değil. Kameralar değil. Sadece biz.

Limuzinin kapısını açtı ve beni içeri itti. Kapı arkamızda kapandığı anda maskesi düştü.

Elleri bir anda üzerimdeydi, sıcak ve talepkardı, elbiseyi beni nefes nefese bırakan bir sertlikle yukarı çekti.

"Siktir, Natalie," diye fısıldadı, sesi boğuktu, ağzı ağzıma çarptı.

Kemerini açmaya çalışırken, tokenin keskin sesi öpüşmemizin dağınık ritminde kayboldu. Fermuarının kaygan sesini, ellerindeki çaresizliği fark edecek zamanım bile olmadan, kendini serbest bıraktı, kalçalarını kavradı ve tek bir akıcı, aç bir hareketle içime girdi.

Sırtım deri koltuğa çarptığında omuzlarına yapışarak ağzına doğru çığlık attım, onun gerginliği ciğerlerimden nefesimi çaldı.

"Benim," diye homurdandı ve bu sefer daha sert bir şekilde tekrar içeri girdi. "Hissediyor musun?"

Kahkaham, vahşi ve baş döndürücü bir nefes kesmeydi. "Nasıl hissetmem?"

Ağzı tekrar ağzımı buldu, şimdi daha yavaş, daha derin, sanki dünyadaki tüm zaman bizimmiş gibi, sanki bu bir galadan sonra limuzinin arkası değil de, onun her zaman olması gereken yermiş gibi.

Siktir, bu adamın karısı olmayı seviyorum.

Yine içime girdiğinde - yavaş, derin, sanki sonsuza kadar bana tapınacakmış gibi her santimini sahiplenerek - bacaklarımı ona doladım ve ağzına fısıldadım, "Gerçekten bir saat daha dayanamadın mı?"

O sıırttı.

"Bir dahaki sefere, filmi beklemeyeceğim bile." Ve işte böylece, after partiyi kaçırdık.

Yine.

Çünkü Easton Maddox ile evli olmak? Tam zamanlı, son derece tatmin edici bir işti. Ve *ben hiç izin almak istemedim.*

MERRY ME BONUS SAHNESİ

Easton ve Natalie'yi daha fazla mı istiyorsunuz? Özel BONUS sahnesi için Fated Realm'e gelin! [Buradan](#) edinebilirsiniz.

Riley'nin hikayesini okumak ister misiniz? [Buradan](#) edinebilirsiniz.

Jace Thatcher'ın bana göz koyduğu anda onun yanlış seçim olduğunu anladım.

O, okulun yıldız geniş alıcı oyuncusu. Kampüsün altın çocuğu. İstediyini alan ve asla vazgeçmeyen türden bir adam.

Ve istediği şey... *benim*.

Ama ben kazanılacak bir oyun değilim.

Sırlarım var. Yaralarım var. Hâlâ beni takip eden bir geçmişim var. Ve ihtiyacım olan son şey, takıntılı ve tehlikeli bir gülümsemeye sahip, kendini beğenmiş bir futbolcunun beni sanki ona aitmişim gibi sahiplenmeye çalışması.

Ama Jace hayır cevabını kabul etmez.

Benim ona ait olduğuma karar verdiğinde. Geçmişim kapımı çaldığında.

Kaçmaya çalıştığım da bile.

Çünkü Jace Thatcher kazanmak için oynar.

Ve ona aşık olmak? Hayatımın en kötü hamlesi olabilir.

RUDOLPH RUM PUNCH TARİFİ

Alkollü Versiyon

Malzemeler:

- 1 dal taze biberiye
- 1 maraschino kiraz
- Buz
- 4 oz. Coca-Cola
- 2 oz. Beyaz veya koyu rom
- 1 1/2 oz. ekşi vişne suyu

Yapılışı

Önce süsleme:

Maraschino kirazını ve biberiye dalını bir highball veya rocks bardağına koyun. Yağları ve aromayı serbest bırakacak kadar hafifçe karıştırın — biberiyeyi sanki size borcu varmış gibi ezmenize gerek yok.

Buz ekleyin:

Bardağı buzla doldurun. Tamamen doldurun. Soğuk ve ferahlatıcı olmasını istiyoruz.

Partiyi dökün:

Rom ve ekşi vişne suyunu ekleyin. Lezzetlerin birbirine karışması ve harmanlanması için hafifçe karıştırın.

Son dokunuş:

Coca-Cola'yı yavaşça dökün. Gazın kaçmaması için bir veya iki kez hafifçe karıştırın.

İsteğe bağlı süsleme:

Ekstra bir dokunuş istiyorsanız, ikinci bir biberiye dalı veya ekstra kirazlı bir kokteyl çubuğu ekleyin.

Alkolsüz Versiyon

Malzemeler:

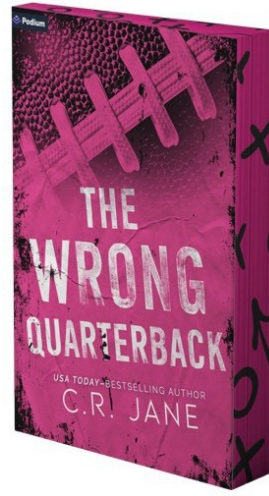
- Zencefilli gazoz
- Kızılıcık suyu
- Yeşil pudra şekeri

Yapılışı

Servis bardaklarının üst kenarını suya batırın ve ardından pudra şekeline batırın. Her bardağı yaklaşık yarısına kadar kızılıcık suyu ile doldurun. Ardından zencefilli gazoz ile ağzına kadar doldurun.

YANLIŞ QUARTERBACK'İN ÖN İZLEMESİ

Casey ve Parker'ın hikayesini görmek için sayfayı çevirin. Amazon ve KU'da [BURADA](#) mevcuttur.

Yanlış Quarterback, C. R. Jane Telif hakkı ©

2024, C. R. Jane

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar ve
İzin almak için iletişime geçin:

crjaneauthor@gmail.com

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, mekanlar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı: Emily Wittig

Fotoğrafçı: Wander Aguiar

Düzenleme: Stephanie H./Hannotek, Ink

PARKER

"Hey, Parkie, sana bir şey getirdim," dedi Jace, kaskını yere atıp erkek topuzunu düzeltirken.

Bu kelimeleri her söylediğimde garip hissediyordum.

Jace günde birkaç kez bana "bir şey" söylediği için suyum yavaşça içtim.

Ve her seferinde çok kötüydü.

"Devam edebilirsin," dedim ve isteksizce su şişesini yere bıraktım. Matty yanımda kıkırdadı ve ben ona sııttım. En sevdiğimiz şeylerden biri Jace'e zor anlar yaşatmaktı.

"Siz ikiniz, sanki ben dünyadaki en komik insan değilmişim gibi davranıyorsunuz," dedi Jace, sonunda güzellik rutinini bitirip kaskını tekrar takarken. "Ama içten içe, bu anları özlediğinizi biliyorum."

"Bu anları özlüyor muyuz?" diye sordu Matty, kendi kaskını takarken. "Sana söz veriyorum Thatcher, hayatımda hiç 'özmek' kelimesini kullanmadım." Bana yan gözle baktı. "Ama Parkie-Poo kullanmıştır. Onun büyük beyni 'özmek' kelimesini çok sever."

Ben eğlenerek güldüm.

"Öncelikle, az önce 'özmek' kelimesini kullandın ve dilinden oldukça akıcı bir şekilde çıktı, bu yüzden ilk kez kullandığını sanmıyorum. Ama buradaki eski oyun kurucunun bu kelimeyi sevdiğine katılıyorum. Gerçekten büyük bir beyni var. Ama kendimi iyi hissediyorum. Benim de büyük bir..."

"Sosyal saatinizi bölüyorum mu, bayanlar?" Koç Everett, Jace'in cümlesini merhametle keserek, havaya bir futbol topu fırlatıp bize kaşlarını çatı.

"Hayır, efendim, Koç," diye cevapladı Jace, üçümüz antrenmana devam etmek için koşmaya başladık.

Koç, Jace'e kızgınmış gibi yaptı, ama benim en iyi arkadaşım olan bu altın saçlı dostuma kızgın kalmak zordu. Çoğunlukla, çünkü o, üniversite futbolunun gördüğü en iyi alıcılardan biriydi. Hepimiz onun kötü şakalarına katlanabilirdik.

Şakadan bahsetmişken...

"Nala yatakta Simba'ya ne dedi?" diye sordu Jace, biz bir oyun için sıraya girerken.

"Bunu yapmak zorunda mıyız?" diye sızlandım.

"Evet, mecburuz. Beni dinleyene kadar tek bir top bile yakalamayacağım," dedi Jace ciddi bir şekilde.

"Peki ya diğer topu ne olacak?" diye sordu devasa merkez oyuncum Connor. Artık tüm takım inliyordu.

"Parker'ın toplarından bahsetmesek olmaz mı?" Matty, sıranın sonundan seslendi.

"Hâlâ bekliyorum," dedi Jace, yüzünde kocaman, sinir bozucu bir gülümsemeye. "Bu kaos," diye mırıldandı koç ve ben başımı salladım. En iyisi bu.

"Tamam. Acele et," diye homurdandım ve Connor'ın arkasına geçtim. "Daha hızlı ol," dedi Jace ve sonra kıkırdamaya başladı.

Anlamam bir saniye sürdü... Belli ki bugün *büyük beynim* çalışmıyordu. Muhtemelen Jace'in şakalarını dinlemek beni aptallaştırmıştı.

"Daha hızlı hareket et. *Mufasa*," diye vurguladı Jace. Hiçbir oyuncu gülmeyince, somurtarak baktı. "Hepinizin daha iyi bir mizah anlayışı olması lazım."

"Hazır... başla," diye bağırdım ve bir saniye sonra Connor bana temiz, mükemmel bir hareketle topu attı ve ben geri çekilip sahayı taradım.

Jace sola doğru kesti ve ben topu fırlattım, havada spiral çizerek Jace'in uzattığı kollarına mükemmel bir şekilde düşmesini izledim.

Çünkü ben öyle bir tanrıyım.

Jace birkaç adım koştu ve sonra futbol topunu havaya kaldırarak, yakalamayı kutlarken geri kalanımıza kışını salladı.

"Nasıl kazanacağız biz bu maçı?" Koç, quarterback koçumuz Houston'a homurdandı. Jace geri koşarak gelip bana futbol topunu attığında Koç Houston sırtıttı.

"Çünkü biz harikayız, Koç," diye bağırdı Jace, biz tekrar sıraya girerken.

Ve antrenman böyle devam etti.

Bu, Tennessee Tigers'ın başlangıç oyun kurucusu olarak üçüncü yılımdı ve etrafımdaki bu çılgın, kontrolsüz aptallar benim kardeşlerim olmuştu. Bu adamların her biri birbirleri ve benim için her şeyi yapardı.

Aynı zamanda NCAA'nın en iyi takımıydık.

Koç Everett düdüğünü çaldı, keskin ses sahadaki küfürlü konuşmaları bastırdı. "Tamam, toplanın!" diye bağırdı ve toplanmamız için işaret etti.

Takımın geri kalanıyla birlikte koştum, herkes onun etrafında sıkı bir grup oluşturdu. Ter damlıyordu, nefesler ağırlaşmıştı, ama enerji yüksekti. Bunu hissedebiliyorduk. Bu bizim yılımızdı.

"Bugün iyi iş çıkardınız çocuklar. *Sen* de, Thatcher," dedi Koç Everett, her zamanki kahkahasını atarak. Jace gözlerini devirdi ve Koç sırtıttı. Elini uzattı ve hepimiz onu takip ettik, ellerimiz üst üste yığıldı.

"Söyle, QB," diye bağırdı koç.

"Üç deyince - bir, iki, üç - TENNESSEE!"

Tezahürat yankılandı ve her zamanki gibi, sahadan soyunma odasına doğru yürürken damarlarıma işledi.

"Merhaba Parker," diye seslendi McKenzie, bizim sahamızın yanındaki sahada antrenman yapan ponpon kızların yanından geçerken.

Onu ve bizim isimlerimizi çağıran diğer üç kızı duymamış gibi yaptım. Gözlerimi uzaklara dikip baktım çünkü hepsi benim aramadığım türden çılgın kızlardı. Bir zamanlar cheerleader'ları severdim ama bu sevgim çabucak geçti.

Jace ve Matty'nin böyle bir sorunu yoktu, sanki lanet bir geçit törenindeymişiz gibi takımdaki hayranlarına el sallıyorlardı.

"Bence zavallı kızın duygularını incittin." Matty, sahayı geçtikten sonra sırtıttı.

Ben alaycı bir şekilde ona yan gözle baktım. "Sana hatırlatayım, o benim çocuklarımın babası olmak için o kadar çaresizdi ki, saatlerdir prezervatifin içinde duran eski spermimi... ben *uyurken* içine sokmaya çalıştı."

"Seksi bir kız senin çocuklarını yapmak istiyor, Davis, ağlayıp sızlanma," dedi Matty.

Ona şaşkın şaşkın baktım.

"Ama bir zararı yok, Parkie. Hepsi beni dinlediğin için oldu," dedi Jace ve sanki McKenzie'nin amcığı yanıyor diye bağırmasıyla uyanmam büyük bir mesele değilmiş gibi ıslık çalmaya başladı

—sırf bu nedenle kullandığım her prezervatife acı sos döktüğüm için.

Jace, birinci sınıftayken bir ünlünün bunu yaptığını okumuştı. Şaka olarak denemeye başlamıştık, bunun işe yarayacağını hiç düşünmemiştik.

O odadan çılgık atarak kaçarken hissettiğim rahatlama, hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

"Neden tüm deliler seksi?" diye mırıldandı Matty, kendi kişisel takipçisi otoparktan ona el sallarken benimle dalga geçerek.

"Neden oraya gitmiyorsun, Matty? Deli, seksi kızlar önemli değil ya," diye alay ettim.

Bana orta parmağını gösterdi ve önümüzde koşmaya başladı, küçük takipçisi, bizim için hala isimsiz olan kız, umutsuzca arkasından bakıyordu.

"Bir gün içlerinden biri çıldıracak," diye mırıldandı Jace, kıza dostça el sallarken. Kız bir arabanın arkasına saklandı ve ben burnumu çektim, çünkü onun her gün burada Matty'yi hayatı buna bağlıymış gibi izlediğini fark ettiğimizi hala bilmediğinden emindim.

"Cole dün gece ne giyiyordu öyle?" Steadman, linebacker'larımdan biri, soyunma odasına girerken dedi. Telefonunu kaldırırken deli gibi sırıtıyordu.

Ve nedenini hemen anladım. Bana gösterdiği resme hayretle baktım.

Rock yıldızı kardeşim Cole, kırmızı halıda durmuş, yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle poz veriyordu. Gömleksizdi, deri ceket ve yaklaşık yirmi kolye takmıştı

ceket ve yaklaşık yirmi tane kolye takıyordu — çünkü görünüşe göre rock yıldızları böyle giyinir.

Ama soyunma odasındaki herkesin gülüşmesinin sebebi bu değildi.

Aslında, şapkası, eğik duruyordu ve kenarında bir baykuş gibi görünen bir şey vardı.

Ne boktan bir şey.

En büyük ağabeyin rock yıldızı, diğer ağabeyin ise NHL'nin süperstar kalecisiyken, üç kardeşin en küçüğü olmak kolay değildi. Onlardan biriyle dalga geçmek için böyle fırsatları kesinlikle kaçırmazdım.

Kafamı sallayarak dolabıma doğru yürüdüm ve telefonumu çıkardım.

Kahretsin. Walker fotoğrafı çoktan görmüş ve bensiz eğlenceye başlamıştı.

■

Walker: Resmi bir şikayette bulunmak istiyorum.

■

Cole: ?

Hızla destekleyici bir yanıt yazdım.

■

Ben: Ben de katılıyorum.

■

Cole: Tamam, ben de katılacağım.

■

Walker: Katılamazsınız. Resmi şikayet size karşı.

■

Cole: Şimdi kendimi saldırıya uğramış hissediyorum.

■

Ben: Saldırıya uğramış hissetmesi gereken biziz. Bizimle aynı soyadını paylaşıyorsun ve ulusal televizyona çıktın.

Cole: Oh, bunu sevdin.

Ben burnumu çektim ve Jace gelip omzumun üzerinden konuşmayı okumaya başladı.

Walker: Bu konuşmanın hangi kısmı hoşumuza gittiğini gösteriyor?

Cole: Buna moda denir.

Ben: Buna utanç verici denir. Keşke kafana sıçsaydı.

"İyi espri," diye mırıldandı Jace, ben de neredeyse üstüme çıkmış olduğu için ona dirsek attım.

Cole: Doldurulmuştu!

Walker: Bu bir şekilde durumu daha da kötüleştiriyor.

Ben: ...

Cole: Hey! O saçma sapan eşkenar dörtgen zırvalığını kes.

Walker: Güven Çemberi'ni mi kastediyorsun? Eğer öyleyse, bu küfürdür. Değilse, saçma sapan eşkenar dörtgen de ne demek?

Cole: Domates, Tuh-mot-oh.

Ben: Şu anda ne dediğini bile anlamıyorum.

Walker: Ben de.

Ben: Yeni aile kuralı. Ulusal televizyonda doldurulmuş hayvanlara izin verilmez.

Cole: Bunu söz veremem Parkie. O anki ruh halime göre değişir.

Walker: Bir dahaki sefere o hissi yaşadığında bize haber ver, biz de sen halka çıkmadan önce yeni soyadını "hissetmeni" sağlayalım.

Cole: Kaba. Harika biri olduğumu bilmesem duygularım incinir.

Walker: ...

Ben: ...

Ben: Harika derecede kötü.

Telefonumu bırakmak için gülümsemeye devam ediyordum... ve sonra elimde titremeye başladı.

Mesajın kimden geldiğini görünce gülümsemem anında kayboldu. Martha, annemin hemşiresi.

Martha: Parker, yine yemek yemeyi reddediyor. Deniyoruz ama...

Bu sözler midemi bulandırdı ve antrenmandan ve Cole ile dalga geçmekten kalan neşe bir anda yok oldu.

Matty, değişimimi fark etti ve kaşlarını kaldırdı. "Her şey yolunda mı?"

Başımı sallamaya çalıştım, ama pek inandırıcı gelmedi. "Yine annem," mırıldandım, son birkaç yıldır annemle ilgili her şeyin kesinlikle *sıradan* bir şey olmadığı halde.

Matty'nin kaşları çatıldı, gözlerinde istemediğim bir sempati vardı. "Eşlik etmemi ister misin? Seninle birlikte gidebilirim."

Başımı salladım ve içimden gelmeyen bir gülümseme zorladım.

"Hayır, gerek yok.

Bu akşam çalışma salonun var, değil mi? Ben hallederim."

Bana karşı çıkmadı. O ve Jace, bunun bir anlamı olmadığını artık biliyorlardı. Onların benimle gelmelerini hiç istemedim

. Annemin hayattan vazgeçtiği bir sır değildi. Ama bu konu hakkında konuşmak istemediğim herkes tarafından biliniyordu.

Başka bir şey söylemeden, olabildiğince çabuk giyindim, eşyalarımı aldım ve kamyonetime doğru yola çıktım. Annemin evine olan yol uzun değildi, ama ağırdı.

Annem, evden uzaklaşmamamın, bana yer teklif eden diğer tüm okullar yerine Tennessee'yi seçmemin sebebiydi.

Cole, Sound of Us ile dünya turundaydı, Walker Dallas'ta hayallerini yaşıyordu.

Geriye ben kalmıştım. Annemizin anıları tarafından bu kadar rahatsız edilmeyen tek kişi bendim; eskiden olduğu gibi, gerçekten yaşamak istediği zamanki annemizin anıları. Benim o anılarım yoktu, çünkü hatırlayabildiğim kadarıyla o hep böyleydi. Başka bir şey bilmiyordum.

Eve dönüş yolu her zaman kırk beş dakikadan uzun geliyordu. Direksiyonu sıkıca kavradım, yolun sonunda beni neyin beklediğini düşünmemeye çalışarak. Aynı ev. Aynı sessizlik. Kaçamadığım her şey. Arabayı garaj yoluna çektiğimde lastikler çakıllarda gıcırdadı ve bir saniye boyunca her zamanki gibi ön kapıya bakarak oturdum.

Yıllardır aynı görünüyordu. Boyası dökülmüş, verandası çökmüş ve kim bilir ne zamandır açılmamış pencereler. Zaman burayı hiç etkilememişti. Babam öldüğünden beri. Üçümüz de denemedik değil. Hepimizin parası vardı, özellikle Cole ve Walker'ın. Ama ne zaman evimize işçiler gelse, annem kriz geçirirdi. Çığlık atar, ağlar ve kendini tırmalardı, akıl hastanesine yatırılabilir kadar.

Bununla uğraşmaya değmezdi. Bu yüzden ev bu haldeydi.

Bir dakika boyunca kamyonetimde oturdum, bu yolculuk onunla uğraşırken ihtiyacım olan duvarları örmek için yeterince uzun değildi. Ve her zamanki gibi

olduğu gibi... bu tür düşünceler beni berbat bir evlat gibi hissettiriyordu. Hayatının aşkını beklenmedik bir şekilde kaybetmiş olması onun suçu değildi. Ailemiz her zaman aşka kolayca kapılan bir aile olarak bilinirdi. Bu henüz bana ya da Cole'a olmamıştı, ama Walker'ın karısı Olivia'ya ne kadar deli olduğunu gördükten sonra buna biraz inanmaya başlamıştım.

Sadece, ona bir şey olursa Walker'ın çocuklarını, yani benim sevimli yeğenimi terk etmeyeceğinden emindim.

Annemin bize üçümüze yaptığı gibi değil.

Derin bir nefes alarak, sonunda kamyonetimden indim ve gıcırdayan merdivenlerden ön kapıya doğru yürüdüm. Bir kez daha derin bir nefes aldım, sonra kilidi açtım ve içeri girdim.

İlk olarak koku burnuma çarptı – bayat hava ve toz, tadı alınacak kadar yoğun. Kemiklerinize işleyen ve her şeyi daha ağır hissettiren türden bir sessizlik. Hemşire o gün gelmemişti, sessizlik bunu bana söylüyordu. Çalıştığı günlerde bu kadar uzun süre dayandığı için o bir azizeydi. Toz almaya veya herhangi bir şeyi hareket ettirmeye izin verilmemesi hiç de eğlenceli olamazdı.

Annemin pislikleriyle artık başa çıkamayacağı ve ayrılacağı günü düşündüğümde midem bulanıyordu. O zaman bana kim yardım edecekti?

Ön odadan geçerken ayaklarımın altında parke gıcırdadı. Toz her yüzeye yapışmıştı: mobilyalara, resim çerçevelerine, yıllardır çalışmayan şöminenin üzerindeki eski saate. Sanki bütün ev babamın öldüğü anda donmuş ve biz hiç ilerlemeye çalışmamışız gibi.

"Anne?" Sesim, sessizlikte çok yüksek yankılandı. Cevap yoktu, sadece daha fazla sessizlik vardı. Göğsüm sıkıştı.

Onu yatak odasında, her zamanki koltuğunda otururken buldum. Bu, babamın ölmeden önce ona yaptığı son şeydi.

Bakışları pencerenin dışındaki bir şeye sabitlenmişti, sanki birini bekliyor gibiydi. Babamın bir daha geri dönmeyeceğini anlamamış gibi.

"Parker, buradasın," dedi, sesi zayıf ve kırıllandı. Ama bana bakmadı bile.

"Evet, sadece kontrol etmek istedim."

Elini kol dayanağında seğirdi, beni duyduğunun tek işareti buydu. Hemşire bana, yemek yememesinin yanı sıra, aynı zamanda

Bugün heyecanlıydım, eşyaların yerlerinin değiştirilmesine kızgındım. Eskiden oldukları yerde değillerdi. Etrafa baktım. Ama her şey yıllardır olduğu gibi aynı görünüyordu. Oda, kaybettiğimiz bir hayatın tapınağı gibiydi. Sanki her şey babamın ön kapıdan içeri girmesini bekliyordu.

"Acıktın mı? Bir şeyler hazırlayabilirim," dedim, hayır diyeceğini bilerek.

"İyiyim." Koltuğunda hafifçe kıpırdadı, küçük bir hareket, ama minderden bir toz bulutu yükselmesi için yeterliydi.

Mutfağın kapısına göz attım, son zamanlarda erzak stoklanmış mı diye merak ettim.

"İlaçlarını alıyor musun?" diye sordum, cevabı zaten bilmeme rağmen sesimi hafif ve rahat tutmaya çalışarak.

Sessizliği, ihtiyacım olan tek onaydı.

"Mutfağı kontrol edeceğim," dedim, daha çok sessizliği doldurmak için. "Orada yenilebilir bir şey var mı diye bakacağım."

Beni durdurmadı.

Buzdolabının kapısını açtığımda gıcırdadı ve Martha'nın orada hazır yemekleri olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Annemin boğazından geçmesi, fıstık ezmeli ve reçelli sandviçten daha kolay olacaktı.

Kutuyu alıp kapıyı kapattım, yüzüme bir toz bulutu geldiği için hapşırdım.

Bir mezar.

Burası bana bunu hatırlattı.

Tezgaha yaslanarak enseme ovuşturdum. Bazen babamın benden hayal kırıklığına uğrayacağını hissediyordum. Anneme her zaman bir kraliçe gibi davranırdı. Bu, o hayattayken olsaydı, her gün şikayet etmeden onunla ilgilenirdi.

Gıcırtı. Yatak odasından sandalyenin yumuşak sesi geldi ve umutla başımı kaldırdım. Ama tabii ki annem görünmedi.

Daha iyisini yapacağıma dair kendime söz vererek, çorbayı mikrodalgada ısıttım ve dökmemeye çalışarak yavaşça yatak odasına geri döndüm.

"Anne, bak ne getirdim... Martha'nın zuppa toscana orbası. Sen bunu çok seversin," dedim sahte, neşeli bir sesle, kaseyi sandalyenin yanındaki masaya koyarken. "Peki bu pencereyi açayım mı? Biraz temiz hava girsin."

Başını bana doğru çevirdi, gözleri birden keskinleşti. "Hayır."
"Anne..."

"Hayır dedim!" Zayıf sesi çatladı ve kolları etrafta savruldu. "Hiçbir şey istemiyorum." Dirseğinin çorbaya çarpıp çorbanın havaya uçtuğunu ve babamın bıraktığı yerde duran ayakkabılarının üzerine düştüğünü izledim.

Annem kirlenmiş ayakkabıları görünce insanlık dışı bir Çıglık attı ve onlara doğru atladı. Yere düşmeden onu zar zor yakaladım. "Hayır," diye ağladı, benden kurtulup ayakkabılara ulaşmaya çalışıyordu.

Onu tutarken boğazım düğümlendi, sakın yaralanmasın diye çaresizce. "Onları yıkarım anne. Sorun yok. Lütfen dur!"

Ama durmadı. Ayakkabılara ulaşmaya çalışırken tamamen yorgun düşene kadar durmadı. Ben onu bırakana kadar durmadı ve dizlerini ahşap zemine çarptı ve yıpranmış deriye ağladı.

"Üzgünüm Parker," diye ağlayarak kirli pijamalarını telaşla düzeltmeye çalıştı ve gömleğinin eteğiyle çorbayı sildi. "ok üzgünüm."

"Biliyorum anne," diye mırıldandım, diz çöküp ona yardım ederken.

Saatlerce durmadı. Ta ki mahvolmuş ayakkabıların yanında bayılana kadar.

Onu kaldırıp yatağı taşımak için kucağıma aldığımda, hiç ağırlığı yoktu. Kelimenin tam anlamıyla eriyip gidiyordu.

"Sorun yok anne. Şimdi dinlen," diye fısıldadım, boğazımda ve göğsümde hala o boğucu, sıkışık his vardı. Onu yatırıp, çarşafı çenesine kadar çektim. Onun benim için bunu yaptığını zar zor hatırlıyordum. Ve şimdi, o yaşlanıp saçları ağarmadan çok önce, ben onun için bunu yapıyordum.

Bu çok berbat bir durumdu.

Birdenbire oda daha küçük, daha dar, sanki duvarlar üzerime öküyormuş gibi geldi. Kapıya baktım, ev sanki üzerime

üzerime baskı yapıyormuş gibi hissettim. Toz, anılar, babamın gittiği anda her şeyin durmuş olması. Boğucu bir duyguydu.

Ayakkabıları bırakmaya zorladım kendimi, çünkü sabah onları görmezse yine sinirleneceğini biliyordum, sonra odadan çıktım, boş kaseyi lavaboya koydum ve kapıya doğru koştum.

Bütün bunlardan sonra, hala yemek yememişti.

Bakışlarım, şöminenin üzerindeki tozla kaplı çerçevelere takıldı. Sanki başka birine aitmiş gibi hissettiren bir hayatın fotoğrafları. Üçümüz — Walker, Cole ve minik ben — babamın yanında aptal gibi sırtıyorduk, hiçbirimiz işlerin ne kadar çabuk değişebileceğini bilmiyorduk. Her şeyin nasıl durabileceğini.

Walker ve Cole şanslıydı.

Anlıyorum, gerçekten anlıyorum. Onlar daha büyüktü, bu yüzden annemin o zamanki haliyle şimdiki hali arasındaki kontrast daha keskin. Onların içlerindeki şeytanlar daha yüzeye yakın.

Ama dostum, bazı günler bu durum gerçekten berbat oluyordu. O evin mezarına girip annemden geriye kalanlarla yüzleşmek zorunda olan kişi benim olmam gerekiyordu. Onlar annemin gözlerinin donuklaşmasını ya da o gün yemek yiyip yemediğini hatırlayamamasını görmek zorunda kalmıyorlardı. Öfkeyle, gözyaşlarıyla ya da daha kötüsüyle, boşlukla uğraşmak zorunda kalmıyorlardı.

Elimi saçlarımın arasından geçirdim, içimde kabaran öfkeyi bastırmaya çalışarak. Böyle hissetmemem gerekiyordu. Anlamam, bununla başa çıkmam gerekiyordu. Ama bazen, bu çok zordu.

Bir saniye daha orada durup bir şey bekledim. Belki de işlerin değişebileceğine dair bir işaret. Ama tek duyduğum annemin uykusunda inlemesi oldu.

Ve o gün dayanabileceğim tek şey buydu.

Döndüm ve dışarı çıktım, ekran kapısı arkamda gıcırdayarak kapandı. Ama göğsümdeki ağırlık, buradaki her şeyi kaplayan toz gibi bana yapışıp kaldı.

Arabamı evden uzaklaştırırken, sanki kovalanıyormuşum gibi, tek bir şeyi biliyordum... hayaletler gerçkti.

Annem de onlardan biriydi.

TEŞEKKÜRLER

Sevgili Okuyucu

Bunu okuyorsanız, başardık demektir. Her sayfa, her öpücük, her kızak kazası, her kahkaha, her özlem ve belki de birkaç gözyaşı ile. Ve şimdi buradasınız, sonunda, benimle birlikte, ve yazar kalbimin her parçasıyla size teşekkür etmek istiyorum.

Bu hikaye bir kıvılcımla başladı. Bir "ya eğer" ile. Bir daha asla o çocuğa aşık olmayacağına yemin eden bir kız. Onu sevmekten asla vazgeçmeyen bir çocuk. İkinci şanslar hakkında yazmak istedim — düzgün, kolay olanlardan değil, dağınık, güzel olanlardan. Kırılganlık, cesaret ve biraz Noel kaosu gerektiren türden olanlardan.

Natalie ve Easton, kar fırtınaları ve sessizlikte, paylaşılan bakışlarda ve aile yemeklerinde, önemsiz gibi görünen ama sonunda her şey haline gelen anlarda birbirlerine geri döndüler. Ve belki de, eğer birini sevip onu bırakmışsanız ya da birinin size geri dönmesini ummuşsanız, onlarda kendinizden bir parça görmüşsünüzdür.

Bu kitabı yazmak, soğuktan sonra sığağa adım atmak gibiydi. Bana, en karmaşık ilişkilerin bile özünde sevgi barındırabileceğini hatırlattı. İyileşme her zaman bir son gibi görünmez. Bazen, önemli anlarda sonunda "*seni seviyorum*" demek gibi görünür.

Ortası karmaşık olsa bile mutlu son için destekleyen her okuyucuya... teşekkür ederim. Bana zamanınızı, kalbinizi, kitap sarhoşluğunuzu emanet ettiğiniz için. Geri dönen ve "*Hala buradayım*" diyen aşka inandığınız için.

Ve hala mucizelerini beklediğini hissedenlere... umarım onu bulursunuz. Umarım o sizi bulur. Belki birinin kollarında. Belki bir fincan kakao eşliğinde sakın bir anda. Belki de bunun gibi bir kitapta.

XOXOXO,

C.R.

P.S. McMaw, bedeninin kalplerinizde yer edinmesine izin verdiğiniz için teşekkür ediyorum. Zaten bir devam filmi planlıyor.

Birkaç teşekkür...

Raven'a:

Sen sihir gibisin, Moon. Binlerce çeşit ışık. Hem heyecan verici bir arkadaş, hem terapist, hem de yaratıcı bir dahi. Kafam bulutlarda olduğunda beni yere indiriyorsun ve atlamam gerektiğinde beni (sevgiyle) uçurumdan itiyorsun. Her olay örgüsü, her gözyaşlarına boğulana kadar güldüren sesli not, tam da doğru zamanda gelen her "başarabilirsin" sözü... Bunların hepsini, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir bileziğin üzerindeki tılsımlar gibi taşıyorum.

Zor günleri kolaylaştırıyorsun. İyi günleri *parlatıyorsun*.

Seni seviyorum.

Beta okuyucularım Crystal, Blair ve Lisa'ya: Kalbiniz açık bir şekilde okuduğunuz için teşekkür ederim. İçgörüleriniz bu hikayeyi daha keskin hale getirdi. Cesaretlendirmeniz beni daha cesur yaptı. Ve gece geç saatlerdeki kaosunuz, içimizden şakalarınız ve gerçek zamanlı tepkileriniz tüm süreci sihirli hale getirdi. Sadece bu kitabın şekillenmesine yardımcı olmadınız, devam etmeme *de* yardımcı oldunuz.

Bu kitap sizin sayenizde daha iyi. Ben de öyle.

Editörüm Stephanie'ye: Cümle yapısı ve duygusal akışlar konusunda kafam karıştığında, gece geç saatlerde mantıklı sesim olduğun için teşekkür ederim. Notların her zaman hikayeyi (ve beni) daha iyi, daha keskin, daha dürüst olmaya itiyor. Bir şekilde beni dizginleyip uçmamı sağlıyorsun ve her ikisi için de sonsuz minnettarım. Konu boşluklarından esprilere, gece geç saatlerdeki paniklerden son okumalara kadar, bu kitap senin sayende bu hale geldi. Benim tarafımda olduğun için teşekkür ederim. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım.

Asistanlarım ve en yakın arkadaşlarım Caitlin ve Sarah'ya. Sizi ne kadar sevdiğimi zaten biliyorsunuz. Size ne kadar güvendiğimi. Bu kaotik kitap dünyam, sizler parlak parçaları bir arada tutmasaydınız nasıl da parçalanırdı. Sizler benim sabitlerimsiniz. Her şeyi daha parlak, daha pürüzsüz ve çok daha eğlenceli hale getiriyorsunuz (panik içinde yapılan düzenlemeler bile). Minnettarlığımı ifade edecek kelimeler yetersiz kalır, ama şunu bilin ki sizler olmasaydınız kaybolurdum.

Kocama. Yazdığım her aşk hikayesi senin sayende. Ve bu hayali mümkün kılan okuyucularıma,

Bu kitapları elinize alıp kaosa aşık olanlara. Karakterlerimle birlikte ağlayan, kırmızı bayraklara bağırان ve kenar boşluklarında gülenlere. Bu hikayelerin dizüstü bilgisayarımın ötesinde yaşamaya devam etmesinin sebebi sizlersiniz. Sizler sihir, ivme, mucizesiniz.

Size minnettarım.

Her gün, her sayfa için.

Burada olduğunuz için teşekkür ederim. İnanıldığınız için teşekkür ederim.

C.R. JANE HAKKINDA

Ben bir eş, anne, avukat ve şimdi de yazarım. Hikayelerim yıllardır kafamda dolaşıp duruyordu ve sonunda onları kağıda dökmek büyük bir rahatlama oldu. Dallas Cowboys'un büyük bir hayranıyım ve çoğunlukla Taylor Swift ve hip hop dinliyorum... yalan söylemeyin, siz de dinlemiyormuş gibi davranmayın.

Okumaya olan sevgim muhtemelen üç yaşındayken başladı ve başkalarının dünyalarında kaybolduğum için kendi dünyalarımı yaratmaya başlamam çok mantıklıydı.

Kötü kızlar olmak için büyümek zorunda olan kahramanları, mutlu sonları ve bayılmaya değer, sadık (ve seksi) erkek karakterleri seviyorum. Eğer bu size de tanıdık geliyorsa, eminim ki arkadaş olacağız.

Burada olduğunuz için çok mutluyum... benimle vakit geçirmek ve okuyabileceğiniz diğer kitaplarımı görmek için aşağıdaki bağlantılara göz atın!

Güncellemeleri almak için [Facebook](#) sayfamızı ziyaret edin. [Web sitemizi](#) ziyaret edin.

Yeni yayınlar hakkında güncel bilgileri almak, benimle ilgili rastgele bilgiler öğrenmek ve karakterlerimin farklı bakış açılarına erişmek için [haber bültenime](#) kaydolun.

C.R. JANE'İN KİTAPLARI

www.crjanebooks.com

[The Pucking Wrong Serisi \(Hokey Romantizm Serisi\) The](#)

[Pucking Wrong Number](#)

[The Pucking Wrong Guy](#) .

[A Pucking Wrong Christmas](#) (kısa roman)

[The Pucking Wrong Date](#)

[Pucking Wrong Adam](#)

[Pucking Wrong Rookie](#)

[Yanlış Oyuncu Serisi \(Futbol Romantizm Tekil Romanları](#)

[Yanlış Oyun Kurucu](#)

[Yanlış Oyun](#) .

[Yanlış Yakalama](#)

[Merry Me \(Yanlış Oyuncu Dünyasında Bağımsız Roman\)](#)

[Merry Me](#)

[Yanlış Yapılmış Adamlar Serisi \(Mafya Romantizm Tekil](#)

[Romanları\) Mafya Demek Yok](#)

[Bizim Seslerimiz Çağdaş Serisi \(tamamlanmış seri\) Bizi Böyle](#)

[Hatırla](#) .

[Seni Böyle Hatırla Beni](#) .

[Böyle Hatırla](#) .

[Kırık Kalpler Akademisi Serisi: Bir Zorba Romantizmi \(tamamlanmış ikili\)](#)

[Kalp Kırıcı Prens](#)

[Kalp Kırıcı Aşık](#)

Dahlia'yı Mahvetmek (Çağdaş Mafya Tek Başına)

Dahlia'yı Mahvetmek

Kaderin Kanatları Serisi (Paranormal seri) İlk

İzlenimler

Unutulmuş Hayaletler

Düşmüş Olan (Kaderin Kanatları Novella)

Yasak Kraliçeler

Korkunç Başlangıçlar (Kaderin Kanatları Kısa Hikayesi)

Solmuş Diyarlar

İmansız Rüvalar

Efsanevi Krallıklar

Sonsuz Kalpler

En Karanlık Lanet Serisi

Beni Unutma

Kayıp Tutkular

Hades Kurtuluş Serisi En

Karanlık Aşık

En Karanlık Krallık

Darkwood'un Zengin Şeytanları Serisi May Dawson ile ortak yazım (tamamlanmış seri) Beni Yalan Söylettir

Beni Yalvart

Bana Vahşilik

Ver Beni Yak

Beni Kraliçe Yap

Canavar ve Ben Düeti Mila Young ile ortak yazım

Canavarın Cazibesi

Canavarın Takıntısı

Hokeyin Zengin Şeytanları May Dawson ile ortak yazım [No](#)

[Pucking Way](#) .

[Bizim Pucking Yolu](#)

Ruhlar Akademisi Mila Young ile ortak yazım (tam seri) [Kırık](#)

[Ruhlar Okulu](#)

[Kırık Kalplerin Okulu Kırık](#)

[Hayallerin Okulu Kırık](#)

[Kanatların Okulu](#) -

Düşmüş Dünya Serisi Mila Young ile ortak yazım (tam seri) [Bağlı](#)

[Kırık](#)

[İhanete](#)

[Uğramış](#)

Ait

Kalplerin Hırsız Mila Young ile ortak yazım (tam seri) [En](#)

[Karanlık Kader](#) .

[Çalınan Kader](#)

[Kırık Kader](#) .

[Tatlı Kader](#) .

Kurtların Krallığı Mila Young ile ortak yazım [Vahşi](#)

[Ay](#)

[Vahşi Kalp](#)

[Vahşi Kız](#)

[Vahşi Aşk](#)

[Vahşi Ruh](#)

[Vahşi](#)

[Öpücük](#)

Aptal Çocuklar Serisi Rebecca Royce ile ortak yazım

[Aptal Çocuklar](#)

[Aptal Kız](#)

[Çılgın Aşk](#)

[Beni Soluyan Düet](#) Ivy Fox ile ortak yazım (tamamlandı)

[Beni Soluyan](#)

[Seni Solumak](#)

[Beni Soluyan Düet](#)

[Aşk ve Nefret](#) Ivy Fox ile ortak yazım

(tamamlandı) [Bir Zamanlar Nefret Ettiğim](#)

[Çocuk](#)

[Bir Zamanlar Sevdığım Kız](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

